

JUDE DEVERAUX

EDITURA MIRON

*Femeia
Falsă*

BESTSELLER

JUDE DEVERAUX

FEMEIA FALSĂ

Capitolul 1

În iunie 1794 trandafirii erau înfloriți, iar câmpiile erau pline de sevă și de un verde cum numai în Anglia se poate vedea.

În Sussex exista o mică locuință pătrată, cu două etaje, o casă mică, modestă, cu un gard jos de fier. Pe vremuri casa făcuse parte dintr-un domeniu mai mare și era o clădire separată, locuită de grădinar și de cel ce conducea vânătoarea, restul proprietății fiind parcelat cu mult timp în urmă și vândut pentru a fi plătite datoriile familiei Maleson.

Din toată averea mare a familiei, nu mai rămăsese decât acea mărunță casă, neglijată, în care locuia Jacob Maleson și fiica sa, Bianca. În fața căminului fără foc din odaia de primire de la parter stătea Jacob Maleson: un om mic de statură, gras, cu o burtă care-l obliga să lase ultimii nasturi ai vestei neîncheiați; haina îi era azvârlită neglijent pe un scaun. Pe coapse purta pantaloni bufanți largi, strânși sub genunchi cu cataramे metalice, ciorapii erau de bumbac, iar din pantofii de lac fin i se vedeau picioarele umflate. Un setter irlandez enorm moțăia rezemat de unul din brațele fotoliului uzat, iar Jacob îi scărpină alene urechile.

Jacob se obișnuise cu viața simplă de la țară. Îi plăcea cu adevărat să aibă o casă mai mică, mai puțini servitori și mai puține griji. Își amintea casa cea mare din copilărie, cu risipă de spațiu, ca un loc care le ceruse părinților mult timp și energie. Acum avea câinii, o halcă de carne la masă și un venit suficient, ca să-și mențină grajdurile. Se mulțumea cu atât.

Dar fiica sa nu era mulțumită.

În fața oglinzii din dormitorul său de la etaj, Bianca își netezea rochia de muselină pe trupul înalt și corpolent. De câte ori se privea îmbrăcată după ultima modă franțuzească, simțea o undă de scârbă. Țăranii din Franța făcuseră Revoluția împotriva nobililor, fiindcă aceștia nu-i ținuseră în frâu și toată lumea era obligată să plătească. Privind la Franța, toate țările se temeau să nu li se întâmple același lucru. În Franța toți voiau să pară cât mai modești și ca urmare satinurile erau interzise. Era moda muselinei, a stambei, a batistului și percalului.

Bianca se studia în oglindă. Bineînțeles, noile sale rochii i se potriveau perfect, dar se gândea la femeile mai puțin bogate; care nu-și puteau permite luxul ei.

Rochia largă avea un decolteu adânc pe sâni mari, ascunzându-le prea puțin dimensiunea, lăsând să i se vadă albeața pielii. Rochia de indian bleu-pal era strânsă cu o centură lată din panglică de satin albastră, chiar sub sâni, iar faldurile rochiei lungi până în pământ erau

împodobite cu un rând de franjuri. Părul blond-închis era strâns spre spate cu o panglică și ondulat în mici bucle care-i cădeau pe umerii goi. Avea fața rotundă, cu ochi albaștri de culoarea rochiei, sprâncene și gene blonde, o gură mică asemeni unui boboc de floare, iar când zâmbea, făcea o gropiță în obrazul stâng.

Trecu de la oglindă la toaleta care ca și toate obiectele din cameră era împodobită cu tul roz-pal. Îi plăceau culorile pastel și se înconjura cu tot ce era delicat și romantic.

Pe toaletă era o cutie mare cu bomboane de ciocolată, în care primul rând era deja gol. Privind în curte, strâmbă din nas cu o grimasă studiată. Nesuferitul război din Franța oprise fabricarea celei mai bune ciocolate și acum trebuia să se mulțumească cu ciocolata englezească de o calitate mai proastă. Alese o bucată și apoi încă una. Când tocmai termina a patra bomboană și-și lungea degetele, întră pe ușă Nicole Couftalain.,

Ciocolata mai proastă, confecționarea rochiei și prezența lui Nicole, erau consecințele revoluției franceze. Bianca alese încă o bucată de ciocolată și privi la tânăra franțuzoaică. Aceasta se mișca liniștit prin cameră, strângând îmbrăcămintea pe care Bianca o azvârlise pe jos. Nicole o făcu pe Bianca să se gândească la cât de generoși erau ea și toți englezii. Când francezii fuseseră izgoniți din țara lor, fuseseră primiți de englezi. Bineînțeles, cei mai mulți francezi se descurcaseră singuri și, de fapt, aduseseră cu ei ceva nou din Franța, un lucru ce se numea „restaurant”. Erau însă printre ei și persoane ca Nicole, care nu aveau nici bani, nici rude și nici ocupație. Atunci și-au demonstrat englezii adevărata generozitate luându-l pe câte unul dintre acești năpăstuiți în casele lor.

Bianca plecase într-un port din răsăritul Angliei și ajunsese tocmai la sosirea unui vas plin cu refugiați. Era prost dispusă, căci tatăl său o anunțase că nu-și mai putea permite să-i plătească o cameristă. Avusese loc un scandal între cei doi, când Bianca își reaminti de emigranți. Plecase deci să-și facă datoria, ajutându-i pe francezii săraci și fără adăpost, să vadă dacă-și putea manifesta mila față de vreunul dintre ei.

Când o zări pe Nicole, își dădu seama că găsisese ce dorea. Era mărunțică, cu părul strâns în bonetă, cu fața în formă de inimă, iar ochii mari, câprui, erau umbriți de gene dese și închise la culoare. În ochii aceia se putea citi o tristețe nemărginită. Părea că nu o interesa dacă va trăi sau va muri. Bianca își dădu seama că o femeie care arăta așa îi va fi recunoscătoare pentru generozitatea ei.

Acum, trei luni mai târziu, Bianca regreta tot ce-i oferise fetei. Nicole nu era nepricepută, ba, dimpotrivă, era mai mult decât atât; dar modul său de a se mișca cu grație o făcea pe Bianca să se simtă stângace.

Se privi încă o dată în oglindă. Ce idee stupidă! Aerul său era maiestuos, cel puțin toată lumea o spunea. Privind-o răutăcios prin oglindă, își scoase panglica din păr.

— Nu-mi place cum mi-ai aranjat părul azi dimineață, spuse, răsturnându-se pe scaun și luând încă două bucăți de ciocolată.

Tăcută, Nicole se apropie de toaletă și începu să pieptene părul fin al Biancăi.

— Nu ați deschis scrisoarea domnului Armstrong, spuse încet, fără accent, pronunțând cu grijă fiecare cuvânt.

Bianca făcu un gest indiferent.

— Știu ce-mi scrie. Vrea să știe când voi sosi în America și când ne vom căsători.

Răsucind o buclă pe deget, Nicole continuă:

— Mă gândeam că trebuie să fixați un termen. Știu că ați dori să vă căsătoriți.

Privind-o tot prin oglindă, Bianca îi răspunse:

— Ce puțin știi. Bineînțeles, nu poate o franțuzoaică să înțeleagă mândria și sensibilitatea englezească. Clayton Armstrong e un american! Cum m-aș putea căsători cu un american, eu, o descendentă a nobilimii engleze? Nicole legă panglica cu grijă, în jurul capului fetei.

— Dar nu înțeleg, credeam că ați anunțat logodna.

Bianca aruncă pe jos hârtia aflată pe primul rând al cutiei cu ciocolată și-și alege o bucata mare din a doilea rând. Era cu cremă și-i plăcea cel mai mult. Începu să explice cu gura plină:

— Bărbați! Cine îi înțelege? Trebuie să mă mărit ca să scap de aici, explică, arătând cu mâna în jur. Dar bărbatul cu care mă voi mărita va fi foarte diferit de Clayton. Am auzit că sunt printre coloniali și gentlemani, ca domnul Jefferson. Dar Clayton e departe de a fi un gentleman. Știi că a intrat cu cizmele în salon? Când i-am sugerat să-și cumpere ciorapi de mătase, a râs de mine și "mi-a răspuns că nu poate purta ciorapi de mătase pe plantația de bumbac. Auzi, bumbac! Este un fermier necioplit, un fermier american grosolan.

Nicole strânse ultima buclă.

— Și totuși ați acceptat cererea lui?

— Bineînțeles! O fată nu poate avea prea multe cereri, ceea ce ar face-o mai dorită. Când la o petrecere văd un bărbat care-mi displace, îi spun că sunt logodită. Dar când e o persoană potrivită clasei mele, îi spun că intenționez să rup logodna. Depărtându-se și adunând hârtiile goale de pe jos, Nicole, neputându-se stăpâni, deși știa că trebuie să tacă, spuse:

— Dar ce va gândi domnul Armstrong? Nu este corect față de el.

Deschizând un scrin, și aruncând trei șaluri pe jos, până să-și aleagă unul scoțian, Bianca răspunse:

— Ce știe un american despre corectitudine? Sunt o șleahță de ingrați care s-au declarat independenți după câte am făcut pentru ei. Apoi m-a insultat gândindu-se că mă voi mărita cu un om ca el. Era puțin înspăimântător cu cizmele lui lungi și cu aerele arogante. Se simte în largul lui mai degrabă pe cal decât într-un salon. Cum m-aș putea mărita cu unul ca el? Și m-a cerut numai după două zile după ce mă cunoscuse. Primise o scrisoare în care i se anunța moartea fratelui său și a cumnatei sale și brusc m-a cerut de nevastă. Ce nesimțit! Dorea să plec cu el imediat în America. Bineînțeles că am refuzat.

Ascunzându-și fața de Bianca, Nicole începu să adune șalurile aruncate. Știa că nu-și putea ascunde stările sufletești care-i marcau sufletul, iar ochii îi trădau gândurile și simțămintele. Când intrase pentru prima dată în casa Maleson, fusese prea uluită, paralizată de groază și nu luase în seamă tiradele Biancăi despre francezii ignoranți și slabi sau despre americanii sălbatici și ingrați. Ea era încă sub impresia ororilor Revoluției, a despărțirii de părinții și de bunicul său, târâți cu toții la moarte. Era încă nepregătită să uite acea noapte de groază. Poate că Bianca îi mai vorbise despre logodnicul ei, dar Nicole nici nu o auzise, după toate cele întâmplate. De abia în ultimele săptămâni părea că s-a trezit din transă.

Cu trei săptămâni înainte, așteptând-o pe Bianca să probeze o rochie într-un magazin, întâlnise o verișoară de-a ei care-i spusese că peste două săptămâni își va deschide un atelier de confecții și o invitase să vină să cumpere de la ea. Era pentru prima oară când Nicole își întrezărea o cale spre independență, o cale de a deveni ceva mai mult decât un obiect de milă.

La plecarea din Franța, salvase un medalion din aur și trei smaralde cusute în tivul rochiei. După întâlnirea cu vara sa, vânduse cele trei smaralde, pentru care primise un preț foarte mic, fiindcă piața era invadată de bijuterii din Franța, iar refugiații înfometati nu se tocmeau la preț. Noaptea, Nicole se refugia în mica sa mansardă din casa Biancăi și lucra până târziu pentru vara sa, încercând să mai câștige bani.

Strânsese aproape suficienți bani pe care-i ținea ascunși într-o comodă, în camera sa.

— Nu poți să te grăbești? îi spunea Bianca nerăbdătoare. Visezi mereu. Nu-i de mirare că țara ta e în război, când locuitorii ei sunt așa de leneși ca tine!

Nicole se îndreptă de spate și-și ridică bărbia. Doar câteva săptămâni, își sunea, și apoi voi fi liberă.

Chiar în starea sa de amorțeală, Nicole își dăduse seama de dezgustul manifestat de Bianca la apropierea fizică a bărbaților. Nu permitea nici unui bărbat să o atingă, în nici un fel, dacă putea să o evite. Spunea că-i găsește cruzi, ființe insensibile și revoltătoare.

Nicole o văzuse o singură dată zâmbind cu tandrețe naturală, către un bărbat tânăr cu o talie subțire, care avea manșete împodobite cu multă dantelă și ținea în mână o cutie de metal prețios cu tabac de prizat. A fost singura dată când Bianca nu a părut speriată de un bărbat, ba chiar i-a permis să-i sărute mâna. Bianca îi mărturisise lui Nicole că ar depăși aversiunea pe care o avea pentru bărbați și s-ar căsători, pentru a se ridica pe scara socială. Dar poate că Bianca nu avea idee despre ce se întâmpla între un soț și soție.

Cele două femei ieșiră din micuța casă, coborând pe scările înguste acoperite de un covor uzat. În spatele casei era un mic gard și o remiză pentru trăsură pe care Jacob Maleson le întreținea în mult mai bună stare decât casa. Zilnic, după ora unu și jumătate, Nicole și Bianca se plimbau prin parc, cu o mică gabrioletă elegantă la care era înhamat un cal. Parcul aparținuse cândva familiei Maleson, dar acum era proprietatea unor oameni, pe care Bianca îi considera oameni de rând, parveniți. Nu ceruse niciodată permisiunea să se plimbe prin parcul împădurit și totuși nimeni nu o izgonise, în timpul plimbării zilnice. Își imagina că este din nou stăpâna locurilor, așa cum fusese odinioară bunica sa.

Tatăl său refuzase să-i angajeze un om care să conducă trăsură, de altfel nici Bianca nu ar fi admis să stea lângă un vizitru mirosind a grajd, dar nici nu și-ar fi mânat singură trăsurica. Singura soluție fusese ca Nicole să facă acest serviciu. De altfel, nici nu părea a se teme de cal.

Îi făcea plăcere să mâne ea gabrioleta, iar uneori de dimineață, după câteva ore de croitorie, înainte ca Bianca să se fi trezit, se ducea în grajd și mângâia frumosul cal murg. În Franța, înainte ca Revoluția să-i fi distrus căminul și familia, călărea câteva ore, înaintea mesei de dimineață. În acele dimineți liniștite plimbarea o făcea aproape să uite moartea și incendiile pe care le văzuse atunci.

În special în iunie, parcul era nespuns de frumos, ramurile copacilor se aplecau peste alei umbrindu-le, făcând mici pete de lumină peste rochiile lor. Bianca purta o umbreluță șifonată deasupra capului, luptându-se să-și apere albeața pielii. Privind-o pe Nicole, strâmba din nas, proasta de față își scosese boneta de pai, punând-o pe canapea, între ele, lăsând vântul să-i fluture părul negru, strălucitor. Ochii săi străluceau în lumina soarelui și brațele subțiri și arcuite țineau frâul. Bianca o privea dezgustată; ea avea brațele grăsuțe și foarte albe, așa cum trebuie să le aibă o femeie.

— Nicole, țipă ea, nu te poți purta măcar o dată ca o doamnă? Sau cel puțin să te gândești că eu sunt o doamnă. E destul de rău că trebuie să fiu văzută cu o femeie prost îmbrăcată, dar acum ne faci să zburăm aproape.

Nicole își acoperi brațele goale, strângându-și șalul de bumbac, dar

nu-și puse boneta. Ascultătoare, struni calul și încetini, gândindu-se în sinea ei că peste puțin timp nu va mai fi la ordinele Biancăi.

Deodată, în după-amiaza liniștită, pacea fu tulburată de patru oameni călare. Caii erau nervoși, cu copite mari, mai potriviți să tragă un vagon decât pentru călărie. Era neobișnuit să vezi pe cineva necunoscut prin locurile acelea și mai ales oameni ce nu păreau a fi gentlemani. Purtau haine zdrențuite și pantaloni plini de pete. Unul dintre ei avea o cămașă cu mâneci lungi, cu dungi late, roșii și albe.

Un an întreg, în Franța, Nicole trăise terorizată. Când mulțimea furioasă atacase castelul părinților săi, ea și bunicul său se ascuseseră într-un dulap cu haine și apoi scăpaseră prin fumul negru ce provenea de la incendiul casei. Ca urmare, reacțiile ei erau acum prompte. Simțind amenințarea își folosi biciul pentru a îndemna calul să alerge.

Bianca se izbea de pernele trăsurii, gemând încet și strigând la Nicole:

— Ce crezi că putem face? Nu vreau să fiu tratată astfel!

Nicole nu-i dădu atenție, privind peste umăr la cei patru bărbați care ajunseseră la drumul pe care trecea trăsura. Își dădea seama că erau departe de orice casă, izolate în mijlocul parcului și se îndoia că cineva ar fi putut auzi orice strigăt.

Bianca, strângând cu putere mânerul umbrelei, încerca să privească la ce vedea Nicole, dar cei patru nu o înspăimântau. Primul ei gând era cum îndrăznise o astfel de gloată să pătrundă în parcul unor nobili. Unul dintre oameni făcu semn cu mâna, îndemnându-i pe ceilalți să-l urmeze, în timp ce el urmărea trăsura care zbura. Oamenii erau neîndemânatici pe cai, strângând șeile și hamurile, fără să se ridice în scări cum se face într-o alergare, rânjind cu cruzime.

Bianca începuse să se teamă și ea, privind-o pe Nicole, dându-și seama că erau urmărite.

— Nu poți face calul să meargă mai repede? țipă ea ținându-se strâns de marginile trăsurii. Dar aceasta nu era făcută să meargă repede.

Dându-și seama că femeile puteau să le scape din cauza cailor lor greoi, bărbatul cu cămașa vărgată scoase din centură un pistol și trase un glonț, care zbură pe deasupra trăsurii și atinse calul în spatel urechii stângi.

Calul necheză și se cabră, astfel că trăsura îi atinse picioarele, oprindu-se brusc. În timp ce Nicole trăgea de hamuri ca să-l oprească, Bianca mai trase un țipăt ghemuindu-se în colțul trăsurii, acoperindu-și fața cu brațul, în timp ce Nicole stătea cu picioarele îndepărtate, ținându-și echilibrul, cu mâinile pe hățuri. Își îndemnă calul, „cuminte, băiete” și el se liniști încet, deși mai avea ochii speriați. Legând hățurile de stâlpul trăsurii, Nicole sări jos, se duse la cal și mângâindu-l pe gât, își lipindu-și obrazul de botul lui, șoptindu-i în

franțuzește.

— Ia privește la asta, nu se teme de cal, spuse unul dintre urmăritori, în timp ce Nicole privi spre cei patru ce înconjuraseră trăsură.

— Știi să mâni un cal, mică doamnă, îi spuse altul. Nu am mai văzut așa ceva... „

— Și uite-o cât este de mititică... va fi o plăcere să te luăm cu noi.

— Stai un pic, îi comandă omul cu cămașa vărgată, care părea să fie comandantul. De unde știi că este ea? Dar cealaltă? spuse, arătând-o pe Bianca, încă ascunsă în trăsură și încercând să se facă nevăzută. Era atât de palidă, încât părea că nu mai avea pic de sânge în obraz. Nicole stătea liniștită, ținând în mâini capul calului. Pentru ea se repeta teama simțită în Franța și se stăpânea, gândindu-se la o cale de scăpare.

— Ea este, spuse unul dintre oameni, arătând spre Bianca. Pot recunoaște o cucoană când o văd.

— Care dintre voi este Bianca Maleson? întrebă bărbatul cu cămașa vărgată. Avea fața aspră, acoperită de o barbă nerasă de câteva zile.

Vasăzică e o răpire, se gândi Nicole. Tot ce putea face acum era să-i convingă că tatăl Biancăi nu era destul de bogat, ca să plătească răscumpărarea.

— Ea este, spuse Bianca, ridicându-se și arătând spre Nicole, cu brațul său gras. Ea este doamna, eu lucrez pentru ea.

— Ce ți-am spus eu? zise unul dintre oameni. Nu vezi că nu vorbește ca o cucoană și că astălaltă e o lady? Nicole stătea nemișcată, cu spatele drept, cu bărbia ridicată, privind-o pe Bianca. Acesteia îi luceau ochii de bucurie. Știa, nu mai putea să mai spună ceva; bărbații o vor lua cu ei. Bineînțeles, când vor afla că este o refugiată franțuzoaică, fără un franc, o vor elibera, știind că nu au nădejde să capete răscumpărarea!

— Asta-i „mică doamnă”, trebuie să veniți cu noi și mă gândesc că aveți destulă minte, ca să ocoliți necazurile.

Nicole nu putu decât să dea din cap, fără a vorbi.

Omul îi întinse mâna și o luă în șa, în fața lui, cu picioarele atârându-i amândouă într-o parte.

— E frumoasă, nu-i așa? spuse omul. Nu-i de mirare că o vrea. Știi, de cum am văzut-o, mi-am dat seama că este o lady; totdeauna poți să spui care este o doamnă, după cum se mișcă. Zâmbi, satisfăcut de știința sa. Își puse un braț păros în jurul taliei femeii și conduse neîndemânatic calul, îndepărtându-se de trăsură, care rămase pe loc.

Câteva minute, Bianca stătu nemișcată, privind în urma lor. Era bucuroasă că șiretenia ei o scăpase, dar era furioasă că prostul acela nu văzuse că ea era o doamnă.

Când în parc se făcu din nou liniște, începu să privească în jur. Era

singură, abandonată. Cum nu ştia să mâne trăsura, se întreba cum va ajunge acasă. Singura soluție era să se întoarcă pe jos. Când atinse pietrişul de pe şosea cu piciorul şi pietrele îi răniră picioarele prin pantofii subțiri, o blestemă pe Nicole pentru durerea pe care i-o pricinuisese. Pe drumul greu de întoarcere o înjură de multe ori pe Nicole şi era atât de supărată când ajunse acasă, încât uitase complet de răpire. Mai târziu doar, după ce, împreună cu tatăl ei, mâncase şapte feluri de mâncare, îi povesti şi lui despre răpire. Pe jumătate adormit, Jacob Maleson îi spuse că va vorbi cu autoritățile a doua zi dimineață şi îi vor da drumul. Bianca se urcă sus în camera ei de dormit, căznindu-se să găsească o cale de a avea o altă fată. Ce mulțime de ingrați!

La catul de jos al hanului, era o sală lungă şi întunecoasă, cu pereți de piatră rece şi cu câteva mese puse pe capre în jurul odăii. Cei patru răpitori şedeau pe bancă, la o masă. Fiecare avea în faţă o strachină din piatră, cu carne friptă şi câte o cană cu bere rece. Oamenii şedeau liniştiți pe băncile tari, O zi întreagă de călărit era o experiență necunoscută de ei şi acum o plăteau cu dureri.

— Nu am încredere în ea, asta-i tot, spuse unul dintre ei. E prea liniştită şi arată așa de nevinovată cu ochii ei mari, că nu ştiu ce pune la cale şi mă tem că ne va băga în bucluc.

Ceilalți îl ascultară, cu frunțile încrețite. Primul continuă:

— Îl ştii cum e el şi nu vreau să risc s-o pierd. Tot ce vreau e să i-o duc în America, așa cum a ordonat şi nu vreau să avem vreo încurcătură.

Omul cu cămaşa vărgată luă o gură de bere.

— Joe are dreptate. O lady care ştie să mâne calul ca ea nu s-ar teme să încerce să scape. Cine vrea să stea de bunăvoie s-o păzească toată noaptea?

Oamenii mormăiau simțindu-şi muşchii dureroși. Se gândeau să o lege, dar ordinele primite în legătură cu ea erau foarte stricte. Nu trebuiau să-i facă niciun rău.

— Joe, ți-aduci aminte ce ți-a făcut doctorul când aveai dureri în piept şi te-a înțepat?

Joe dădu din cap mirat.

— Ți-aduci aminte treaba aia albă pe care ți-a dat-o ca să dormi? Crezi că mai ai ceva?

Joe privi în jur la ceilalți clienți ai hanului. Erau tare pestriți, de la o pereche de vagabonzi, până la un domn bine, care stătea singur într-un colț. Joe își dădu seama că de la astfel de oameni poți cumpăra orice.

— Cred că pot să fac rost de ceva.

Stând liniştită în vârful patului, în odăița mică de la etaj, Nicole

privi în jur. Se dusesse la fereastră și descoperise că era un burlan, iar sub fereastră, acoperișul unui șopron. Poate că ar putea să încerce să scape mai târziu, pe întuneric, când se va face liniște în curte. Ar putea să le spună hoților cine era, dar era prea devreme să o facă și erau încă prea aproape de casa Biancăi. Se întreba cum ajunsese aceasta acasă la ea, dacă putuse umbla. Apoi, i-ar trebui domnului Maleson destul timp pentru a lua legătura cu șeriful și să facă cercetări ca să o caute. Nu, era prea devreme să-și dezvăluie identitatea, în noaptea asta va încerca să fugă, iar dacă nu va reuși le va spune mâine dimineață că greșiseră. Atunci îi vor da drumul. Ajută-mă Doamne, se ruga ea, să nu se supere.

Ușa se deschise și privi la cei patru bărbați care intraseră în odaie.

— Ți-am adus ceva de băut. Ciocolată veritabilă din America de Sud, știi, unul dintre noi a fost pe acolo și a adus-o.

Marinari! se gândi ea, luând cana. Cum de nu-și dăduse seama mai înainte? De aceea erau atât de neîndemânatici pe cai, iar hainele lor răspândeau un miros atât de ciudat.

În timp ce-și bea ciocolata care era delicioasă, începu să se relaxeze, băutura caldă și cremoasă care îi pătrundea în corp o făcea să-și dea seama de oboseală. Încercând să se concentreze asupra tentativei de a scăpa, gândurile i se încălceau, deveneau neclare. Se uita în sus spre oamenii care se aplecau asupra ei, pândind-o grijulii ca niște doici uriașe și întunecate. Ar fi vrut să-i asigure de ceva, fără să știe de ce, dar zâmbind, închise ochii și alunecă ușor în somn.

Nicole pierdu noțiunea următoarelor douăzeci și patru de ore. Își, dădea seama, în mod vag, că era purtată ca un copil. Uneori era cineva pe care-l simțea îngrijorat din pricina ei, așa că încerca să suradă, să spună că se simte foarte bine, dar nu putea rosti nici un cuvânt. Visa încontinuu, amintindu-și castelul lor, joaca ei sub copacii din grădină, zâmbea la câte o amintire din timpurile fericite petrecute cu bunicul său la casa morarului. Zăcea liniștită într-un hamac, legănându-se ușor, într-o zi călduroasă și înnoată. Când deschise ochii simți că legănarea hamacului nu încetase. Dar, în locul copacilor, deasupra ei văzu un șir de șipci de lemn. Mirată, se gândi că cineva a clădit o platformă deasupra hamacului și se miră alene pentru ce.

— Te-ai trezit! Le-am spus eu marinarilor că ți-au dat prea mult opium. E de mirare că te-ai mai trezit, biziue-te pe un bărbat, că sigur va încurca totul. Hai, ți-am făcut niște cafea. E bună și caldă.

Nicole se întoarse și văzu o femeie care-i puse o mână la spate și o ridică în pat. Nu era nici o grădină, iar ea se afla într-o mică odăiță goală. Poate că drogul îi dăduse senzația de legănare, fără îndoială se visase într-un hamac.

— Unde suntem? Cine ești tu? încercă să întrebe înghițind cafeaua

tare, caldă.

— Ești încă amețită, nu-i așa? Eu sunt Janie și domnul Armstrong m-a angajat ca să-ți port de grijă.

Nicole privi în sus, pătrunzător. Numele de Armstrong îi spunea ceva, dar nu-și amintea ce. În timp ce efectul cafelei o dezmeticea, o privi pe Janie. Era o femeie înaltă, ciolănoasă, cu o față lată și cu obrajii rumeni mereu, care-i aminteau de o doică pe care o avusese odată. Janie radia încredere și bun-simț, dându-i o senzație de siguranță și de liniște.

— Cine este domnul Armstrong?

Janie luă ceașca goală și o umplu din nou.

— Sigur ți-au dat prea mult din marfa asta de dormit. Domnul Armstrong, Clayton Armstrong. Ți aduci aminte acum? Omul cu care trebuie să te măriți.

Nicole clipi repede din ochi, mai bău puțină cafea din ceainicul pus la cald pe tăciuni și își reaminti totul.

— Mă tem că e o greșeală. Nu sunt Bianca Maleson și nici nu sunt logodită cu domnul Armstrong.

— Nu ești... încep Janie, așezându-se pe unul din paturi, care era mai jos. Drăguț, cred că ar fi mai bine să-mi spui toată povestea.

Când termină de povestit, Nicole râse, spunând:

— Vezi, deci, sunt sigură că oamenii mă vor elibera, atunci când vor afla toată povestea. Janie tăcea.

— Crezi că o vor face?

— Mai este încă ceva ce nu știi. Un lucru este sigur, suntem de douăsprezece ore pe mare, în drum spre America.

Capitolul 2

Înmărmurită, Nicole privi în jurul ei prin odaie. O corabie! Încăperea era goală, cu pereți de stejar, ca și podelele și tavanul, iar lângă un perete se aflau două paturi de fier. Spațiul era foarte mic între paturi și peretele opus care era gol, cu excepția unui hublou. La un capăt era o ușă! Iar vizavi o grămadă înaltă de cutii și lăzi, fixate de perete cu frânghii strânse pentru securitate. Pe un scrin, într-un colț, era un vas pentru jăratec. Deodată își dădu seama că legănarea era mișcarea corăbiei pe o mare liniștită.

— Nu înțeleg, de ce cineva vrea să mă răpească și să mă ducă în America. Sau pe Bianca?

Janie se duse la una dintre lăzi, o deschise și scoase un portofel de piele, legat cu o panglică.

— Citește mai bine asta.

Uimită, Nicole deschise pachetul. Înăuntru erau două foi de hârtie pe care văzu un scris apăsător și puternic. Începu să citească.

Iubita mea Bianca,

Sper că acum, Janie ți-a explicat totul. Sper, de asemenea, că nu vei fi prea supărată pentru metoda mea incorectă ca să te aduc aici la mine. Știu ce fată bună și ascultătoare ești și cât de mult te îngrijești de sănătatea tatălui tău. Aș fi dorit să te mai aștept fiindcă era foarte bolnav, dar acum nu mai pot.

Am ales pentru venirea ta în America un vas de poștă, știind că merge mai repede decât oricare altul. Janie și Amos au primit ordin să-ți cumpere toată hrana pentru călătorie și garderoba necesară, deoarece plecarea bruscă te va lipsi de garderoba ta. Janie este o croitoreasă pricepută.

Deși știu că ești în drum spre mine, mă tem să n-ai neplăceri. De aceea, i-am dat instrucțiuni căpitanului să ne căsătorim prin procură! Astfel, dacă. Tatăl tău te va găsi înainte de sosire, vei fi a mea. Știu că procedeul meu forțat e nepotrivit, dar te rog să mă ierți că mă comport așa, asta din cauză că te iubesc și mă simt foarte singur fără tine.

Curând ne vom vedea, vei fi soția mea.

Număr orele...

Cu toată dragostea, Clay.

Nicole ținu câteva clipe scrisoarea, simțind că făcea o indiscreție față de ceva foarte personal și intim, ce n-ar fi trebuit să fie văzut. Zâmbi ușor. Auzise întotdeauna că americanii nu erau romantici, dar omul acesta înfăptuise un plan de răpire pentru a-și putea aduce femeia iubită. Privi în sus spre Janie.

— Pare a fi un om drăguț și foarte îndrăgostit. O invidiez pe Bianca. Cine-i Amos?

— Clay l-a trimis, cu mine să te ocrotească, dar în timpul călătoriei a fost o epidemie. Privi în zare vrând să nu-și amintească timpul când muriseră cinci oameni. Amos nu a scăpat.

— Îmi pare rău, spuse Nicole, ridicându-se. Trebuie să-l găsesc pe căpitan și să îndrept totul. Privindu-se întâmplător în oglinda de pe scrin se opri. Părul îi era ciufulit, îi cădea pe față în mici bucle încâlcite. Unde pot găsi un pieptene?

— Stai jos și ți-i voi aranja eu. Bucuroasă, Nicole se așeză.

— Totdeauna este așa de... nerăbdător?

— Cine? Vorbești de Clay? zâmbi drăgăstos Janie. Nu știu dacă e nerăbdător pe cât de arogant.

Este obișnuit să obțină ce-și dorește, l-am spus când punea la cale planul că va fi în neregulă ceva, dar el a râs de mine. Iată-ne acum împreună în largul Oceanului. Va fi rândul meu să râd când Clay te va vedea.

Întoarse fața fetei spre lumină.

— Și mă mai gândesc la ceva, nu cred că vreun bărbat ar râde de tine, spuse ea, privind bine la Nicole. Ochii mari erau izbitori dar ceea ce ar fi uimit și mai mult un bărbat era gura. Nu era prea mare, iar buzele pline erau de un roșu intens; și mai neobișnuit, avea buza de sus mai mare decât cea de jos. Era o combinație extraordinară, care îi va fascina pe bărbați, se gândi Janie.

Roșind ușor, Nicole se întoarse.

— Dar eu nu-l voi întâlni pe domnul Armstrong. Trebuie să mă întorc în Anglia. Am o verișoară care mi-a cerut să-i devin parteneră la o prăvălie de croitorie. Am strâns aproape toți banii de care am nevoie.

— Sper că de dragul tău să ne putem întoarce. Dar mie nu-mi plac oamenii de sus. Privind spre tavan, Janie zise: l-am spus lui Clayton că nu-mi plac, dar n-a vrut să mă asculte.

Privind la scrisoarea de pe pat, Nicole oftă:

— Un om îndrăgostit poate fi iertat.

— Hm, mormăi Janie. O spui acum, dar n-ai avut de-a face cu el.

Părăsind cabina și urcând, pe scările înguste, pe punte, Nicole simți briza de mare prin păr și zâmbi. Se opri și își dădu seama că erau câțiva care o priveau. Marinarii o studiau cu jind și ea își strânse șalul pe umeri. Cu rochia lipită de trup, avu deodată senzația că oamenii o vedeau goală.

— Ce dorești, mică doamnă? o întrebă unul, mâncând-o din ochi de sus până jos.

Concentrată și nevrând să dea înapoi întrebă:

— Aș vrea să-l văd pe căpitan.

— Sunt sigur că ar dori să te vadă.

Se făcu că nu observă râsul oamenilor care o înconjurau și îl urmă pe marinar la ușa din capătul corăbiei, unde acesta ciocăni scurt. Când vocea căpitanului se răsti poftindu-i să intre, marinarul deschise și o împinse ușor înauntru, închizând ușa după ea.

După ce se obișnuie cu întunericul, văzu cabina care era de două ori mai mare decât cea pe care o împărțea cu Janie. Într-o parte era o fereastră mare, dar atât de murdară, încât lăsa prea puțin să intre soarele. Sub fereastră, era un pat cu așternut murdar și nefăcut, iar în mijlocul odăii o masă mare, fixată de podea, acoperită de hărți întinse sau rulate.

Se sperie când un șobolan alergă pe podele. Un hohot de râs puternic o făcu să privească la bărbatul care stătea într-un colț întunecat, cu fața smeadă și favoriții nerași, cu hainele șifonate și ținând într-o mână o sticlă cu rom.

— Mi s-a spus că ești o doamnă curajoasă. Ar fi bine să te obișnuiești cu șobolanii de pe acest vas, cu cei cu patru picioare, ca și cu cei cu două picioare.

— Sunteți căpitanul vasului? Întrebă ea, înaintând.

— Eu sunt, dacă poți numi o corabie vas, atunci eu sunt acela.

— Pot să stau jos? Aș vrea să vă vorbesc.

Cu sticla cu rom îi indică un scaun.

Nicole îi spuse pe scurt povestea ei. Când termină, căpitanul tăcea.

— Când credeți că vă veți întoarce în Anglia?

— Nu mă întorc în Anglia.

— Dar cum mă voi întoarce în Anglia? Nu înțelegeți ce încurcătură mare s-a făcut? Și domnul Arm... El îi tăie vorba:

— Tot ce știu, fată, este că el, Armstrong, m-a angajat să răpesc o doamnă și să i-o aduc în America. Privind-o apoi bănuitor spuse: acum că te privesc, nu prea te potrivești cu descrierea lui.

— Pentru că nu sunt logodnica lui.

Făcând un gest de protest cu mâna și bând o gură de rom zise:

— Ce-mi pasă mie cine ești? Mi-a spus că-mi vei da de lucru cu căsătoria, dar în tot cazul, trebuie să o fac.

Nicole se ridică:

— Căsătorie – nici să nu te gândești!... Apoi calmându-se: domnul Armstrong e îndrăgostit și vrea să se căsătorească cu Bianca Maleson. Eu sunt Nicole Courtelain. Nici nu l-am întâlnit vreodată pe domnul Armstrong.

— Asta o spui dumneata. De ce nu le-ai explicat de la început oamenilor mei cine ești? De ce ai lăsat să treacă atâta timp?

— M-am gândit că-mi vor da drumul, când vor afla cine sunt, dar voiam ca Bianca să fie cât mai departe pentru a fi în siguranță.

— Bianca e cea grasă care le-a spus oamenilor cine ești?

— Da, Bianca le-a spus, fiindcă spera că eu voi scăpa.

— Pe dracu, a făcut-o. Vrei să mă faci să cred că ai tăcut ca să protejezi o scârbă care te-a vândut bucuroasă hoților? Nu cred așa ceva. Chiar mă consideri așa de prost?

Nicole nu mai putea spune nimic.

— Pleacă acum. Ieși, că vreau să mă gindesc la ce mi-ai spus. Și când treci pe afară, spune-i omului cu care ai venit că vreau să-l văd.

După ce Nicole plecă, iar căpitanul rămase cu conducătorul hoților, singuri, îi spuse acestuia:

— Cred că ai auzit, căci știu că-ți petreci timpul ascultând la uși.

Zâmbind, acesta se așeză. Fuseseră mult timp împreună și învățase că e bine să știi ce gândește bătrânul.

— Ce ai de gând să faci? Armstrong a spus că ne va băga la pușcărie pentru transportul de tutun dispărut anul trecut, dacă nu reușim să-i aducem nevasta.

Luând o dușcă de rom căpitanul izbucni:

— Nevasta! Asta vrea și asta va avea.

Gândindu-se, marinarul îi spuse:

— Și dacă femeia spune adevărul și nu este cea cu care vrea să se însoare?

— Sunt două căi de scăpare. Dacă nu e ea femeia numită Maleson, atunci înseamnă că Armstrong a dorit să ia de nevastă o cățea mincinoasă, care și-a trădat prietena. Pe de altă parte, mititica asta brună și frumoasă ar putea fi Bianca și minte ca să scape de măritișul cu Armstrong. Indiferent ce se întâmplă, trebuie să se facă o nuntă, mâine dimineață.

— Și ce facem cu Armstrong? Dacă se trezește căsătorit cu altă femeie decât cea dorită, nu aș vrea să fiu prin preajmă.

— La asta m-am gândit și eu, așa că-mi voi încasa banii înainte să o vadă și plec din Virginia imediat. Nu voi aștepta să aflu dacă este sau nu cea pe care o dorește.

— Și eu mă gândesc la fel, dar cum reușim să o convingem pe mica doamnă? Nu pare că e de acord cu ideea căsătoriei. Îi întinse sticla cu rom prietenului său.

— Mă gândesc la câteva metode de convingere care ar putea avea efect asupra acestei păpuși.

— Înțeleg că n-ai căzut de acord cu căpitanul, în privința întoarcerii în Anglia, zise Janie, când Nicole se reîntoarse în cabină.

— Nu, spuse ea, așezându-se pe pat. Cred că nici nu m-a crezut când i-am spus cine sunt. Nu știu de ce crede că mint. Janie mormăi:

— Un om ca el cred că nu a spus în viața lui adevărul, așa că nici nu crede că cineva ar putea spune adevărul. Cel puțin ne vom bucura de călătorie împreună. Sper că nu ești prea disperată. Ascunzându-și sentimentele, Nicole îi zâmbi femeii voinice, în fond, era foarte

dezamăgită. Cât timp va dura călătoria spre America și până la întoarcerea sa, sigur că verișoara ei își va găsi o altă parteneră. Se mai gândea la banii pe care-i economisise, ascunși în mansarda casei Biancăi. Frecându-și degetele, suferea, căci lucrase la o lumină slabă și muncise mult pentru acei bani!

Dar nu voia să-i arate lui Janie cât era de dezamăgită.

— Totdeauna am dorit să văd America, spuse. Poate voi reuși să stau câteva zile, înainte să mă întorc în Anglia. Oh, Doamne!

— Ce este?

— Cum voi putea să-mi plătesc drumul la întoarcere? întrebă, cu ochii mari, gândindu-se la această nouă piedică.

— Să plătești? explodă Janie. Clay Armstrong îți va plăti drumul, te asigur, i-am spus de nenumărate ori să nu o faci, dar parcă vorbeam cu pereții. Dar poate când vei vedea America nu vei mai dori să te întorci în Anglia. Avem și noi o mulțime de magazine de confecții, știi?

Nicole îi spusese despre banii economisiți și ascunși.

Janie tăcu câteva minute. În povestea cu răpirea Nicole susținea că Bianca făcuse ce trebuia, dar Janie înțelegea multe și se gândea că la întoarcere, Nicole nu-și va mai găsi banii.

— Ți-e foame? o întrebă, deschizând o valiză din vârful grămezii de lângă perete.

— Oh, da, chiar foarte foame, spuse Nicole și se duse să vadă ce era în ladă. În timpul acela, înainte de a pleca într-o călătorie, orice pasager își aducea mâncarea proprie pentru timpul cât avea să dureze drumul. În funcție de priceperea căpitanului, de vas, de vânt sau furtuni și pirați, călătoria putea să dureze între 30 și 90 de zile sau chiar să nu mai ajungă niciodată la destinație.

Într-o ladă erau legume uscate și în alta, carne și pește. O altă ladă conținea făină, cartofi, pachete cu ierburi, biscuiți și o cutie cu lămâi.

— Clayton i-a mai dat căpitanului broaște țestoase ca să facem supă proaspătă.

Nicole privi la alimente.

— Domnul Armstrong pare să fie un om grijuliu, aproape că aș dori să mă mărit cu el.

Și Janie începuse să gândească la fel. Se întoarse apoi spre scrin și scoase o cadă înaltă. Cel ce se scălda putea sta cu genunchii îndoiți, iar apa i-ar fi ajuns până la umeri.

Nicole privi cu ochi strălucitori.

— Asta e chiar un lux! Cine s-ar gândi că o călătorie pe mare ar putea fi așa de confortabilă?

Roșie în obraz de plăcere, Janie zâmbi. Se temea de o călătorie într-o cabină mică, cu o englezoaică, știind că englezii erau snobi și regaliști. Dar Nicole era franțuzoaică și francezii înțelegeau revoluțiile.

— Mă tem că vom folosi apă de mare și va dura! mult până să se încălzească pe soba asta mică, dar tot e mai bine decât un spălat cu buretele.

Câteva ore mai târziu, după o baie excelentă, Nicole era întinsă pe patul de fier, curată, sătulă, dar obosită. Trecuse mult timp, până să se încălzească apa pentru două băi. Janie protestase, spunând că trebuia să aștepte să facă întâi Nicole baie, dar aceasta insistase, spunând că, în fond, nu era logodnica lui Clayton, ci prietena lui Janie. La urmă, Nicole își spălase singură rochia și o pusese la uscat, iar acum legănatul ușor al corăbiei o îndemna la somn. A doua zi, dimineața devreme, Janie își strânse părul într-un coc și se apucă să aranjeze părul lui Nicole într-o coafură modernă scoțând un fier îi călcă rochia lui Nicole, care râdea, spunând că domnul Armstrong se gândise la toate.

Deodată, ușa se deschise și apăru unul din răpitorii fetei.

— Căpitanul vrea să te vadă acum. Nicole avu primul gând că se decisese ca ea să revină în Anglia și porni veselă în urma marinarului, iar Janie era în spatele ei.

Împingând-o brutal, marinarul îi spuse lui Janie:

— Nu te vrea pe tine, doar pe ea.

— Janie încercă să protesteze, dar Nicole o opri.

— Mă voi descurca foarte bine, sunt sigură. Poate că s-a convins că am spus adevărul.

De cum intră în cabina căpitanului, Nicole își dădu seama că treburile nu mergeau bine. Se aflau acolo căpitanul, primul răpitor și încă un bărbat pe care nu-l mai văzuse. Toți păreau că așteaptă ceva,

— Poate că trebuie să fac prezentările, spuse căpitanul. Vreau să fiu sigur că totul va fi corect. Dânsul este doctorul. Poate să te coasă la nevoie sau face orice i se cere. Acesta este Frank, secundul meu. Cred că l-ai cunoscut deja.

Al șaselea simț al „pericolului” i se dezvoltase lui Nicole, în timpul teroarei Revoluției din Franța și-și dădu seama că pericolul exista. Ca de obicei, emoțiile i se reflectau în ochi.

— Nu încerca să ieși, spuse Frank. Vrem să vorbim cu tine. Mai ales că aceasta este ziua căsătoriei tale. Și cred că n-ai vrea să se spună că ești o mireasă ce se opune căsătoriei.

Nicole începuse să înțeleagă.

— Nu sunt Bianca Maleson. Știu că domnul Armstrong v-a ordonat să faceți o căsătorie prin procură, dar eu nu sunt femeia pe care o vrea.

Frank o privi lasciv.

— Cred că ești exact ceea ce orice bărbat și-ar dori.

La rândul său, doctorul o întreabă:

— Tânără doamnă, ai vreo dovadă a identității dumitale?

Retrăgându-se un pas spre ușă, scutură din cap.

Bunicul său distrusese cele câteva documente pe care le salvase de revoluționari, spunând că și-ar putea salva viața, dacă oamenii nu le-ar putea descoperi originea.

— Mă numesc Nicole Courtalain. Sunt o refugiată franceză și locuiam cu domnișoară Maleson. Totul este greșit.

Căpitanul spuse:

— Am discutat și am hotărât că nu contează cine ești. Contractul meu prevede să o aduc pe doamna Clayton Armstrong în America și așa voi face.

Îndreptându-și spatele, Nicole zise:

— Nu mă voi căsători împotriva voinței mele.

La un semn ai căpitanului, Frank se repezi într-o secundă și o înhăță, cu o mână la spate și cu cealaltă de umeri.

— Gura asta a dumitale întoarsă pe dos m-a înnebunit de cum te-am văzut, murmură, strivind-o spre el și apăsându-i gura cu gura sa.

Nicole era atât de îngrozită, încât nici nu putu să reacționeze. Nimeni nu o tratase vreodată așa. Chiar când trăise în casa morarului și a familiei sale, oamenii din jur știau cine este și o tratau cu mare respect. Omul ăsta mirosea a pește, a sudoare și exala o duhoare de nesuportat. Brațele lui îi opreau respirația, iar atingerea gurii lui o sufoca. Își întoarse capul înapoi, respingându-l și suspinând:

— Nu.

— O să fac și mai mult, o amenință Frank, mușcând-o tare de gât și mângâindu-i umerii cu mâinile-i murdare. Cu o smucitură, îi rupse rochia, trăgându-i laolaltă și cămașa și o lăsă cu sânii goi, ca să-i poată atinge în văzul tuturor. Îi apucă sânii în cupa mâinilor și îi turti sfârcurile cu degetele mari.

— Nu, te rog, șoptea Nicole, luptându-se cu el și leșinând aproape.

— Destul, ordonă căpitanul.

Dar Frank nu-i dădu imediat drumul și-i șopti în față, cu respirația fierbinte:

— Sper să nu te măriți cu Armstrong.

În sfârșit îi dădu drumul și Nicole își trase rochia. Cu genunchii tremurând, căzu pe scaun, ștergându-se cu dosul palmei pe gură, sigură că nu se va putea curăța niciodată.

— S-ar zice că nu prea te place, râse căpitanul, înainte să se așeze pe un scaun, în fața fetei.

— Ai avut o demonstrație de ce ți se va întâmpla, dacă nu te hotărăști să te căsătorești. Dacă nu vei fi a lui Armstrong, atunci vei fi un pasager clandestin și voi proceda după pofta mea. În primul rând o voi arunca peste bord pe femeia asta trimisă de Armstrong. Nicole îl privi speriată.

— Pe Janie? Dar ea nu ți-a făcut nimic, asta ar fi o crimă.

— Ce-mi pasă. Crezi că m-aș mai putea apropia de coasta Virginiei, dacă nu aș face ce spune Armstrong? Și nu am nevoie de un martor care să știe, ce vor oamenii mei să-ți facă. Se făcuse mai mică pe scaun, își mușca buzele și ochii i se dilatară.

— Vezi, doamnă, te lăsăm să alegi, drăguț din partea noastră, îi spuse Frank, fără să-și ia ochii de la rochia care-i era ruptă la piept.

— Ori te măriți cu Armstrong, ori vii la mine-n pat și asta după ce se va bucura și căpitanul. Când voi termina eu cu tine- se opri și rânji – nu știu dacă va mai rămâne ceva din tine. Aplecându-se apoi spre ea, puse un deget murdar pe buza ei de sus. Nu am avut niciodată o femeie cu gura pe dos. Mă gândesc câte aș putea-o obliga să facă cu această gură.

Nicole întoarse capul și simți că-i vine să verse. Pândind-o, căpitanul îi spuse:

— Cum vei face? Armstrong sau eu și Frank?

Respirând adânc și liniștit, încerca să gândească.

Știa că era foarte important să-și păstreze mintea clară și să judece cum trebuie.

— Mă voi mărita cu domnul Armstrong, spuse cu calm.

— Am știut că ești cuminte, spuse căpitanul. Vino, draga mea, să isprăvim treaba. Sunt sigur că vrei să te întorci la...oh ... liniștea din cabina ta.

Nicole dădu din cap și se ridică, strângându-și rochia.

— Frank îl va reprezenta pe Armstrong. Totul se va face legal. Avocatul lui Armstrong a întocmit hârtiile, spunând că eu voi indica omul care să-l reprezinte.

Paralizată, Nicole se așeză lângă Frank, în fața căpitanului care îndeplini ceremonia, avându-l ca martor pe doctor.

Frank răspunse ușor întrebărilor puse de căpitan în timpul ceremoniei, dar când acesta întrebă: „Bianca, îl iei de bărbat pe acest om?” Nicole nu putu să vorbească. Totul era așa de nedrept. Fusesse răpită, dintr-o țară în care de abia se obișnuise și acum trebuia să se căsătorească împotriva voinței. Visase întotdeauna la o căsătorie, cu rochie de mireasă și înconjurată de trandafiri. Acum se afla într-o cabină murdară, cu rochia sfâșiată, cu gura zdrobită și simțindu-se dezgustată. În ultimele trei luni, fusesse purtată, ca o frunză în vânt. Dar nu putea să-și părăsească numele. Va merge mai departe, chiar dacă tot ce va urma nu va sta în puterea ei.

— Numele meu este Nicole Courtalain, spuse ferm.

Căpitanul începu să vorbească, dar doctorul îi făcu un semn cu cotul.

— Nu-mi mai pasă, îngăimă el, recitind fraze și punând numele lui Nicole în locul Biancăi. La sfârșitul ceremoniei, scoase cinci inele de aur de diverse mărimi, și i-l puse lui Nicole pe deget pe cel mai mic.

Ceremonia se încheiase.

— Pot să sărut mireasa? strigă Frank.

Doctorul o luă pe Nicole de braț, hotărât, și o îndepărtă de bărbat, ducând-o la masa din mijlocul odăii. Scoase un toc, scrisese ceva, apoi, întinzându-l spre Nicole, zise: te rog să semnezi, și-i întinse certificatul de căsătorie.

Avea ochii plini de lacrimi și trebui să și-i ștergă ca să vadă. Doctorul trecuse numele ei adevărat pe certificat. Nicole Courtalain era acum doamna Clayton Armstrong. Cu repeziciune, se semnă la sfârșit. Privi fără interes, aproape paralizată, cum Frank semna actul. Acum totul era legal.

Luând-o de braț, doctorul o însoți spre ieșirea din cabina căpitanului. Era atât de uluită, încât ajunsese în cabină, înainte să-și dea seama.

— Ascultă, draga mea, îi spunea doctorul, îmi pare foarte rău de tot ce s-a întâmplat, fiindcă te cred că nu ești doamna Maleson. Dar te rog să mă crezi că a fost mai bine să te supui ceremoniei. Nu-l cunosc pe domnul Armstrong, dar sunt sigur că atunci când vei ajunge în America, se va putea rezolva anularea căsătoriei. Alternativa era cu mult mai gravă. Și acum să-ți dau un sfat. Știu că drumul va fi lung, dar stai cât mai mult posibil în cabină, evitând să fii văzută de oamenii de pe punte. Căpitanul nu face prea mulți bani, își poate ține într-o oarecare măsură oamenii în frâu. Dar trebuie să-l ajuți, făcându-i pe oameni să uite de prezența ta cât mai mult posibil. Ai înțeles?

Nicole dădu din cap.

— Zâmbește, nu este atât de grav pe cât pare. America e frumoasă. Poate că nici nu vei mai dori să te întorci în Anglia.

Nicole încercă să zâmbească.

— Așa spune și Janie.

— Așa, acum e mai bine. Amintește-ți ce ți-am spus și încearcă să gândești mai departe, la sosire.

— Așa voi face și-ți mulțumesc, spuse, apoi intră în cabină.

Un moment, doctorul se opri. Din punctul lui de vedere, Armstrong ar fi fost nebun dacă ar fi lăsat să-i scape o astfel de femeie.

— Ai lipsit așa de mult, îi spuse Janie, când intră în cabină, dar apoi începu să țipe: ce s-a întâmplat cu rochia ta? Ce ți-au făcut?

Căzând pe pat, Nicole zăcea, acoperindu-și ochii cu brațul.

Apucând-o de mână, Janie studie verigheta de aur strălucitor.

— Le-am cumpărat împreună cu Clay. A luat șase dimensiuni ca să fie sigur că unul se va potrivi. Pun pariu că pe celelalte le-a oprit căpitanul, nu-i așa?

Nicole nu răspunse, privind și studiind inelul împreună cu Janie. Ce însemnau toate astea? Această mică bucatică de aur o lega de promisiunea pe care o făcuse că va iubi și va respecta un bărbat pe

care nu-l văzuse niciodată?

— Ce te-a făcut să accepți ceremonia? întrebă Janie atingând semnul de mușcătură de pe gâtui fetei.

Nicole se strâmbă. Era locul unde o mușcase Frank. Janie se îndreptă de mijloc.

— Nu trebuie să-mi spui, îmi închipui ce s-a întâmplat. Căpitanul s-a asigurat că Clayton îl va plăti, spuse și strânse buzele. Să-l ia dracu' pe Clay Armstrong. Te rog să mă ierți, dar totul e din vina lui. Dacă n-ar fi încăpățânat ca un catâr nu s-ar fi întâmplat nimic din toate acestea. Nimeni nu-i poate băga în cap puțină minte. Nu, el o voia pe Bianca lui și trebuia s-o aibă. Știi, s-a adresat la patru căpitani de vapor, înainte de a găsi unul atât de josnic, ca să-i satisfacă dorința. Acum privește! Tu, o micuță nevinovată, tratată atât de dezgustător și forțată să se mărite cu cineva pe care nu-l cunoaște și poate că nici nu va dori să-l cunoască.

— Te rog, Janie, poate că nu este chiar atât de rău. Doctorul mi-a spus că nu voi mai avea de suferit din partea oamenilor, din moment ce sunt doamna Armstrong și nici ție nu-ți vor face rău. Sunt sigură că totul va putea fi anulat în America.

— Ascultă-mă, spuse Janie supărată. Trebuia să mă gândesc că ticăloșii te vor forța, amenințându-mă pe mine. Și tu nici nu mă cunoști. Orice vei dori de la Clay, anulare sau altceva, voi avea eu grijă să le obții, îi voi spune eu tot ce gândesc, așa cum nu a mai auzit înainte. Jur că va face tot ce dorești. Când mă gândesc la timpul irosit, mergând încolo și înapoi pe ocean, la banii strânși pe care-i pregăteai pentru magazin... Se opri deodată și privi amuzată la lăzile de la perete.

Nicole tresări.

— Ce este? S-a întâmplat ceva?

Fața lată a lui Janie luă deodată o expresie diavolească.

— Cumpără ce-i mai bun, îmi spunea.

— Despre ce tot vorbești?

Janie privea ca în transă la lăzile de la perete, ca și când era vrăjită.

— Îmi spunea că nimic nu este prea bun pentru nevasta lui și fața lui Janiei se lumina mai tare. Oh, Clay Armstrong, vei plăti scump totul.

Nicole își lăsă picioarele jos de pe pat și o privi uimită pe Janie. Despre ce tot vorbea?

În timp ce desfăcea frânghiile care legau lăzile de perete, Janie continua să vorbească:

— Clay mi-a dat o pungă cu aur și mi-a spus să cumpăr cele mai bune articole ce se găseau și podoabele cele mai scumpe. Spunea că trebuie ca nevasta să-și facă rochii în timpul călătoriei. Râse... Blănurile vor putea fi lucrate de un blănar în America.

— Blănari? Nicole își amintea scrisoarea. Janie, toate acestea sunt pentru Bianca, nu pentru mine. Nu le putem confecționa pentru mine, nu i s-ar potrivi ei.

— Nu am intenția să fac haine pentru o femeie pe care n-am văzut-o niciodată, spuse, luptându-se să desfacă un nod. Clay spunea că hainele sunt pentru nevasta sa și după câte știu, tu ești singura lui nevastă.

— Nu, nu este corect. N-aș putea să iau ceva ce a fost destinat altcuiva; Janie căută sub perna din pat și scoase un lanț cu chei.

— Asta-i ce gândesc eu, nu tu. Măcar o dată aș vrea să văd și eu ceva ce Clay n-ar putea cumpăra, dacă i s-ar cere. Toate fetele și femeile din Virginia sunt nebune după el, dar el trebuia să ajungă în Anglia, să găsească o femeie de care nu este sigur că îl vrea. Când deschise lada și ridică cu grijă capacul, la vederea conținutului, începu să zâmbească.

Nicole nu-și putu stăpâni curiozitatea. Se apropie de Janie și privi în iadă, uimindu-se de frumusețile pe care le văzu. De ani de zile nu mai văzuse mătase și niciodată o astfel de calitate.

— Englezilor le este teamă de ceea ce numesc ei clasele de jos. În America, toți oamenii sunt egali. Dacă-ți permiți să cumperi lucruri frumoase, nu te temi să le porți.

Scoase din ladă o bucată de mătase albastră, ca safirul, și strălucitoare, o înfășură pe umărul lui Nicole, o lăsa să cadă în jos pe spate și apoi o legă cu un nod larg pe piept.

— Ce zici de asta?

Privind-o un moment în lumină, Nicole o atinse de obraz și se mișcă să o simtă și pe brațe. Era o plăcere senzuală, aproape păcătoasă. Janie deschise altă ladă.

— Dar de asta ce părere ai pentru o eșarfă? Trase afară o panglică de satin albastru-închis și o înfășură pe Nicole peste piept. Toată lada părea plină de panglici și eșarfe. Mai deschise o ladă.

— Un șal, doamnă? spuse râzând și înainte ca Nicole să deschidă gura, scoase aproape o duzină de șaluri țesute în Scoția, cașmir englezesc, mătase de India și dantelă Chantilly. Nicole suspina la frumusețea materialelor, în timp ce Janie deschidea ladă după ladă. Erau catifele, batist fin, percal, lănuiri moi, mohair, puf de lebădă și de alte păsări sălbatice, tul, organdi, mătase și dantele fine, franțuzești. În mijlocul acestor bogății extravagante, Janie începu să se învâртеască, și Nicole începu să râdă. Era prea mult. Nicole se așeză pe pat, iar Janie începu să îngrămădească materialele peste ea și amândouă începură să râdă, înfășurându-se în materialele de toate culorile: roșii, albastre, verzi, roz. Era o scenă copilărească și caraghioasă.

— Dar încă n-ai văzut ce-i mai bun, spuse Janie, râzând și începu să scoată bucăți de tul roz și dantelă neagră de Normandia, de pus pe

cap. Cu pioșenie, deschise o altă ladă și scoase un enorm manșon de blană.

— Știi ce blană este? întrebă, punându-l în poala fetei. Nicole își îngropă obrazul în blană bogată, fără să se mai gândească la toate culorile pe care le avea pe gât și pe brațe. Nu există decât o singură blană atât de bogată, încât să te poți îngropa în ea.

— Zibelină, spuse încet și cu respect.

— Da, repetă Janie, zibelină.

Nicole privi în jur. Mica încăpere era inundată de culori care străluceau, plângeau, strigau sau se mișcau ușor, senzual, părând că sunt vii și respiră. Nicole ar fi vrut să se înfășoare în ele, să le sărute. Nu mai avusese parte de asemenea frumuseți, de când părăsise castelul părinților săi.

Privind-o pe Janie, Nicole izbucni în râs.

Ridică manșonul și-și înfipse șase pene de struț în păr.

În timp ce dădea la o parte un șal de mătase, ce i se încurcase în jurul picioarelor, Janie scoase din ladă câteva reviste de modă "*Heidiedoff's Gallery Of Fashion*" și-i spuse:

— Alege-ți modelul, doamnă Armstrong, și-ți voi arăta cutia mea cu ace de toate felurile.

— Nu, Janie, nu pot. Dar glasul ei nu era convingător, în timp ce strângea în brațe manșonul de zibelină și se gândea că ar dormi cu el.

— Nu mai ascult nicio vorbă și dacă poți, scoate-ți brațele din blană, să punem totul la loc și să ne apucăm de treabă. Nici nu mai avem prea mult timp, cam o lună.

Capitolul 3

Era începutul lui august 1794, când corabia mică și murdară ajunsese în portul Virginia. Janie și Nicole priveau de la bord, cu teamă, spre docurile care coborau de pe dealul împădurit, având simțământul că ies din pușcărie. În ultima săptămână a călătoriei nu vorbiseră despre altceva decât despre mâncare, mâncare proaspătă. De legume, fructe și de toate vegetalele ce se vor coace curând și cum le vor pregăti și consuma, cu multă smântână și unt. Janie se gândea cel mai mult la mure, iar Nicole nu dorea decât să vadă verdeța crescând în pământul cu miros dulce. Își petrecuseră zilele lungi ale călătoriei, cosând și puține erau materialele lucioase ce mai rămăseseră netransformate în îmbrăcăminte pentru Janie și Nicole. Acum, Nicole era îmbrăcată într-o rochie de muselină, brodată cu violete mici, și bordată cu o panglică de aceeași culoare. Părul și-l împletise tot cu o panglică de culoare violetă. Avea brațele goale și se simțea bine, cu ele mângâiate de căldura soarelui la apus.

Vorbiseră în timp ce lucrau. Nicole fusese tăcută, ascultase, nevrând să spună nimănui despre timpul când îi fuseseră ridicăți părinții, dar mai ales, când îi luaseră bunicul. Îi povestise lui Janie despre copilăria sa în palatul părinților și subliniind că era doar o locuință modestă de țară. Apoi, povestise de anul petrecut cu bunicul său în familia morarului. Janie râse când Nicole își arătă cunoștințele tehnice despre morărit. Cel mai mult vorbise Janie. Despre copilăria sa săracă într-o fermă la câteva mile de Arundel Hali, cum se numea casa familiei Armstrong. Avea zece ani când se născuse Clayton și povestea cum îl plimba călare pe spinarea calului. În timpul revoluției americane, Janie era adolescentă.

Tatăl, ca atâția fermieri americani, plantase pe tot pământul său, tutun. Când piața engleză a fost închisă, a pierdut totul. Câțiva ani locuiseră împreună la Philadelphia, un loc pe care Janie îl detesta. La moartea tatălui său se întorsese acolo unde se considera acasă, în Virginia.

La întoarcere, găsisse mari schimbări la Arundel Hali. Tatăl și mama lui Clayton muriseră, cu câțiva ani în urmă, de holeră. Fratele său mai mare se căsătorise cu Elizabeth Stratton, fiica supraveghetorului de pe plantație. Apoi, pe când Clay era în Anglia, James și Elizabeth au murit, înecându-se.

Micuțul băiat pe care-l cunoscuse Janie se schimbase. Se schimbase într-un bărbat arogant, dar care era sclavul muncii. În timp ce una după alta, plantațiile din Virginia dădeau faliment, Arundel Hali prospera și se mărea.

— Privește, spuse Nicole, arătând spre apă. Nu este căpitanul? Grăsunul ședea într-o barcă, iar unul din oamenii săi vâslea.

— Cred că se duce la alt vas.

O fregată mare, cu două rânduri de tunuri pe părți, era ancorată la distanță. Oameni mulți cărau încărcături în sus și în jos pe o pasarelă lată. În timp ce femeile priveau, căpitanul sări pe punte, cu câteva minute înainte ca mica lor corabie să intre greu în port. Cățărându-se pe scară, ajunse pe fregată, îndepărtându-se spre capătul opus al vasului.

De la distanța la care se aflau, oamenii de pe punte păreau mici.

— Uite-l pe Clay, strigă deodată Janie.

Nicole privi mirată la omul cu care vorbea căpitanul, dar de la distanță părea la fel ca ceilalți oameni.

Cum poți să fii sigură?

Janie râse. Era fericită că era acasă.

— Dacă-l vezi o dată pe Clay, ai să înțelegi, spuse și se îndepărtă repede, lăsând-o pe Nicole singură.

În timp ce-și forța ochii să vadă care era bărbatul ei, Nicole învârtea nervoasă verigheta de pe deget. Janie îi întinse un binoclu.

— Ține și privește-l bine.

Chiar prin binoclu, oamenii erau mici, dar se simți impresionată de prezența lui. Ținea un picior pe un balot, iar celălalt pe punte. Ședea aplecat în față, cu brațele rezemate pe genunchi. Chiar aplecat, era mai înalt decât căpitanul. Purtă pantaloni comozi, cafeniu-deschis, și cizme negre, de piele, până la genunchi. Avea o curea neagră din piele, foarte lată în talie. Cămașa era deschisă la gât, cu mânecile suflecate, din care se vedeau brațele bronzate. Nu-i putea vedea fața de la distanță, dar părul castaniu era lăsat pe spate și legat la ceafă.

Puse jos binoclul și se întoarse spre Janie.

— Te rog nu spuse nimic, zise Janie. I-am văzut expresia asta de prea multe ori. Nu te poți încrede într-un om numai fiindcă este înalt și frumos. Va fi nebun, când va afla ce s-a întâmplat și va da vina numai pe tine, dacă nu-i ții piept.

Cu ochii jucăuși, Nicole îi zâmbi prietenei.

— Niciodată n-ai spus că e înalt și frumos, glumi ea.

— Dar nici n-am spus că e urât. Acum du-te, te rog, în cabină și așteaptă, căci așa cum îl știu, Clay va fi aici în câteva minute. Vreau să-l întâlnesc eu mai înainte și să-i explic isprava banditului de căpitan. Hai, du-te.

Ascultătoare, Nicole se întoarse în cabina întunecoasă, simțind o nostalgie, că o părăsește. În ultimele patruzeci de zile, ea și Janie deveniseră bune prietene. De abia se obișnuise cu lumina palidă, când brusc se deschise ușa cabinei. Fără îndoială, Clay Armstrong năvălise în cabină, umplând-o cu umerii săi lați și Nicole avu senzația că e

închisă într-un dulap cu el.

Clay nu așteptă să se obișnuiască cu lumina și văzu doar umbra soției sale. Cu un braț puternic o strânse lângă el.

Nicole nu apucă să protesteze, căci îi acoperise gura cu gura lui, care avea un gust curat și puternic, impetuos, dar blând. Ea încercă totuși să-l respingă, dar el o apucă mai strâns în brațe, ridicând-o de pe podele, încât de abia le atingeau cu vârful picioarelor, apăsându-i pieptul moale cu pieptul, său. Simți cum îi bate inima.

Singura dată când mai fusese sărutată astfel, o sărutase Frank, dar nu se putea compara. El întoarse capul și-l cuprinse cu mâna pe al ei. Simțind că leșină, că se îneacă, își înlănțui brațele de gâtul lui, lipindu-se mai strâns de el. Îi simți respirația pe gât. Cu un braț o ridică de sub genunchi și o încolăci peste el. Amețită, Nicole înțelese că-l dorea din ce în ce mai aproape, oferindu-i buzele din nou. O sărută cu foame și ea îi răspunse pătimaș. Când o duse pe pat ținând-o lipită de el, i se păru natural. Nu dorea decât să-l atingă și să-l țină strâns lângă ea. O culcă, așezându-se și el alături de ea, neîncetând să o sărute, despărțindu-i picioarele cu piciorul său puternic și mângâindu-i brațul. Gol în sus și în jos. Când îi atinse sânul prin rochie, ea gemu și-și arcui trupul mai aproape de el.

—Bianca, îi murmură în ureche, dulcea, dulcea mea Bianca.

Nicole nu-și reveni imediat în simțiri; pasiunea ei era mai puternică. Încet, încet, revenind la realitate, își dădu seama unde era și cine era.

— Te rog, spuse, împingându-i pieptul cu mâna, dar cu o voce slabă și speriată.

— Nu-i nimic, iubito, îi șopti, și iar îi simți respirația caldă pe obraz. Îi acoperise fața cu părul lui, care mirosea a pământ și a aer, așa cum își dorise atât. Închise ochii din nou.

—Te-am așteptat atâta, dragostea mea, luni, ani, secole. Dar acum vom fi mereu împreună, îi spuse el.

Cuvintele o treziră pe Nicole. Erau cuvinte de dragoste adresate altei femei. Putea crede că mângâierile care o făcuseră să-și piardă capul erau pentru ea, dar cuvintele aparțineau alteia.

— Clay, spuse ea încet.

— Da, dragostea mea, îi răspunse, sărutându-i pielea fină de după ureche.

Trupul său mare și puternic era pe jumătate peste ea. Într-un fel simțea ca și când așteptase asta toată viața, i se părea așa de natural să și-l apropie mai mult și o idee îi săgetă prin minte, că i-ar putea spune adevărul a doua zi dimineată. Imediat însă, îndepărtă gândul.

— Clay, eu nu sunt Bianca. Sunt Nicole. Dar evită să-i spună că era nevasta lui.

El continuă să o sărute, dar brusc își înălță capul și-i simți trupul

înțepenindu-se, în timp ce o privea în întuneric. Într-o clipă sări din pat și brațele lui Nicole rămaseră goale. Se întreba cu groază ce vă mai urma în minutele următoare. Părea să-i fie familiară cabina sau alta asemănătoare, căci știu să găsească lampa, și micuța încăpere se luminează. Aruncând o privire scurtă, în timp ce se ridica, îl văzu pentru prima dată pe soțul său. Janie avea dreptate în privința aroganței sale. Îi era întipărită pe față. Părul era mai blond decât crezuse, având șuvițe decolorate de soare. Sprâncenele groase îi umbreau ochii închiși, iar nasul părea sculptat deasupra gurii, pe care o știa catifelată, dar acum era strânsă într-o linie dreaptă și furioasă. Avea bărbia puternică și se puteau observa mușchii care se contractau.

— Bine, dar cine dracu' ești tu și unde este nevasta mea? întrebă.

Nicole avea încă mintea tulburată. El părea că poate să-și stăpânească repede pasiunea, ceea ce nu putea face Nicole.

— S-a făcut o greșală îngrozitoare, să vezi...

— Eu văd pe altcineva în cabina soției mele, asta-i. Îndreptă lumânarea spre lăzile din fața peretelui.

— Cred că astea sunt proprietatea Armstrong.

— Da, sunt. Dacă mă lași, pot să-ți explic. Bianca și cu mine eram împreună, când...

— E aici? Spui că ați călătorit împreună?

Era greu de explicat, când nu o lăsa să-și termine fraza.

— Bianca nu-i aici. Nu a venit cu mine. Dacă vrei să ascuți, eu...

Așezând lumânarea pe comodă, se apropie dominând-o, cu picioarele depărtate și cu mâinile în șolduri.

— Nu a venit cu tine! Ce înseamnă asta? L-am plătit pe căpitanul corăbiei să facă o căsătorie prin procură și să-mi transporte soția în America. Acum aș vrea să știu unde este ea?

Nicole, se ridică și ea în picioare. Nu se lăsase impresionată că de abia-i ajungea cu capul la umăr sau că dimensiunile cabinei o obligau să stea lipită de el, dar acum se transformaseră din îndrăgostiți în dușmani.

— Am încercat să-ți explic, dar lipsa dumitale completă de maniere, nu permite niciun fel de comunicare; așa că...

— Vreau o explicație și nu o lecție dată de o profesoară.

Nicole începuse să se enerveze. Grosolan, bătăran.

— Foarte bine, am să-ți explic. Eu sunt soția dumitale, dacă ești Clayton Armstrong. Cum să-ți explic când grosolănia dumitale exclude orice conversație?

Clay se îndreptă spre ea.

— Nu ești Bianca mea.

— Mă bucur să-ți spun că nu.

Cum oare a putut să accepte să se mărite cu un om nesuferit...

Se opri, vrând să-și păstreze calmul. Îi trebuise mai mult de o lună

de zile pentru a se obișnui să fie doamna Armstrong, iar el se urcase pe corabie așteptând-o pe Bianca și găsisese în locul ei o străină.

— Domnule Armstrong, îmi pare rău de toate astea, și-ți pot explica.

Se îndepărtă de ea, așezându-se pe o ladă.

— Cum ai aflat că pe Bianca nu o văzuse căpitanul? Întrebă liniștit.

— Mă tem că nu înțeleg.

— Ba sunt sigur că știi. Ai aflat într-un fel sau altul că nu o cunoștea și ai hotărât să i te substitui Biancăi. Ce te-ai gândit? Că orice femeie este destul de bună. Un lucru pot să-ți spun. Știi să primești un bărbat.

Credeai că mă vei face s-o uit pe Bianca, folosindu-ți frumosul tău corp...

Nicole se întoarse cu ochii mari, simțind cum la aceste cuvinte i se întoarce stomacul pe dos. Clay o privi critic de sus în jos.

— Cred că aș fi putut merge mai departe. Sunt sigur că l-ai convins pe căpitan să ne căsătorească.

Nicole negă fără să scoată o vorbă, cu. Un nod în gât și ochii plini de lacrimi.

— Asta-i o rochie nouă? Ai reușit s-o faci pe Janie să te creadă? Nu cumva ți-ai și făcut o garderobă nouă pe cheltuiala mea?

Se ridică din nou.

— Foarte bine, consideră că-ți las garderoba. Pierderea banilor mă va feri să am naivitatea de a fi înșelat altă dată. Dar nu vei mai vedea un șfanț. Vei merge cu mine la plantație, iar această căsătorie va fi anulată. Îndată ce se va termina, te voi îmbarca în primul vapor spre Anglia. E clar?

Nicole înghiți cu zgomot.

— Mai bine dorm pe stradă decât să mai stau un moment lângă dumneata, reuși să spună liniștit.

Venind în fața ei, observă cum lumina lumânării o făcea să pară aurie și puse un deget pe buza ei de sus.

— Și unde ai mai dormi? o întrebă, dar părăsi cabina, înainte ca ea să-i poată răspunde.

Nicole se rezemă de ușă; inima îi bătea tare și îi curgeau lacrimi.

Când Frank își pusese mâinile murdare pe ea își păstrase mândria, dar când o atinsese Clay se purtase ca o femeie de stradă.

Bunicul ei îi reamintea mereu de noblețea sa, de faptul că în venele ei curgea sânge regesc. Învățase să se țină dreaptă, cu capul sus, și ținuse capul sus, chiar și atunci când mama ei fusese răpită de mulțime. Și un american grosolan și încrezut făcuse ceea ce ororile Revoluției nu reușiseră să-i facă unui urmaș al vechii familii Courtalain. Se rușină când își aminti cât de supusă fusese la atingerea lui și de dorința ei de a rămâne culcată lângă el.

Dar oricât de pierdută se simțise lângă el, va face totul ca să-și recapete mândria. Privi lăzile cu părere de rău, știind că erau pline de haine cusute pentru ea. Dacă nu i le va putea înapoia, poate că într-o zi va reuși să-i plătească domnului Armstrong.

Se dezbracă repede de rochia fină din muselină pe care o purta și se îmbracă în alta mai simplă și mai practică din stambă, punând-o pe cea fină, pe care o împături cu grijă, într-una din lăzi. Cea veche pe care i-o rupsese Frank fusese aruncată de Janie.

Luând o bucată de hârtie din ladă, se așează la comodă și scrise.

Domnule Armstrong,

Sper că acum Janie te-a găsit și ți-a explicat unele din împrejurările care au dus la căsătoria noastră, din greșeală.

Ai dreptate în ceea ce privește îmbrăcămintea. Numai trufia mea m-a determinat să fur. Îmi voi da silința să-ți plătesc valoarea materialelor. S-ar putea să dureze, dar voi încerca să fac astfel încât să plătesc cât mai curând. Ca primă rată a datoriei, îți las un medalion, fiind singurul lucru de valoare pe care-l posed. Te rog să mă ierți dacă valorează prea puțin. Cât despre căsătoria noastră, o voi anula cât de curând posibil și te voi anunța.

Cu sinceritate,

Nicole Courtalain Armstrong.

Reciti scrisoarea și o puse pe comodă, își scoase medalionul, cu mâinile tremurând. Chiar și când avusese nevoie mare de bani, în Anglia, nu se despărțise de medalionul de aur filigranat ce conținea în interior portretele părinților ei. Îl purtase de când se știa. Sărutând portretele, singurul lucru ce-i mai rămăsese de la părinți, îl așează deasupra scrisorii. Era poate mai bine să o rupă complet cu trecutul acum, privind spre viitorul într-o țară nouă, căutând să-și facă singură drum.

Afară era complet întuneric, dar cheiul era luminat de făclii aprinse. Calmă, Nicole merse pe punte și apoi coborî pe pasarelă, dar marinarii, ocupați cu descărcarea vasului, nu-i dădură atenție. Cealaltă parte a cheiului era întunecată și înspăimântătoare, dar știa că trebuie să-l înfrunte. Tocmai când ajunsese la marginea pădurii, îl văzu pe Clay, împreună cu Janie, sub o făclie. Janie îi vorbea și se vedea că e supărată, în timp ce el o asculta tăcut.

Nu era timp de șovăit. Avea multe de făcut. Trebuia să ajungă în orașul cel mai apropiat, să-și găsească de lucru și un adăpost. Odată ce ieși din partea luminată a cheiului, pădurea părea că o înghite, mai ales copacii care erau întunecați, foarte înalți și maiestuoși. Îi veniră în minte toate poveștile auzite despre America. Era un loc plin de indieni sălbatici și de ucigași, cu animale sălbatice care distrugeau

oamenii și proprietățile. Pașii săi erau singurul zgomot pe frunzișul pădurii, dar i se părea că auzea și alte mișcări ușoare, chițaituri și gemete, pași grei ce se furișau. Merse timp de ore. După o vreme începu să îngâne un cântec franțuzesc învățat de la bunicul său, dar curând își dădu seama că picioarele nu o vor mai duce mult, dacă nu se odihnește. Dar unde?

Înainta pe o mică potecă, la capătul căreia nu găsi decât întunericul.

— Nicole, își șoptea singură, aici nu-i nimic de care să te temi. Pădurea este aceeași noaptea, ca și ziua.

Cuvintele de îmbărbătare nu-i ajutară prea mult, dar cu puținul curaj pe care-l mai avea, se așază jos lângă un copac. Imediat simți cum mușchiul umed îi uda rochia. Dar era prea obosită ca să-și facă griji. Făcându-se ghem, ridicându-și genunchii spre piept și cu obrazul rezemat de braț, adormi.

Când se trezi dimineața, simți doi ochi enormi care o priveau. Speriată, sări repede în picioare. Fusesse doar un biet iepuraș, care tot atât de speriat, o luă la fugă. Râzând de frica ei prostescă, privi în jur. Razele de lumină, pătrunzând printre copaci dimineața devreme, transformau pădurea, care părea acum prietenoasă și îmbietoare. Își frecă gâtul înțepenit, dar când încercă să se ridice simți că o durea tot corpul, rochia îi era umedă de rouă, iar brațele reci. Nici nu observase cu o zi înainte, că părul îi era ciufulit și-i atârna pe gât, în cârlionți încurcați. Grăbită, încercă să și-l prindă cu cele câteva ace ce-i mai rămăseseră în păr.

Cele câteva ore de somn o învioraseră și porni pe poteca îngustă, cu forțe noi. Noaptea trecută își pierduse încrederea în sine, dar dimineața își zise că făcuse ce trebuia. Nu ar fi putut să trăiască cu acuzațiile lui Armstrong, acum știa că va fi capabilă să-i plătească și să-și recapete mândria.

La amiază era înfometată. În ultimele două zile, înainte de a ajunge în America, ea și Janie mâncaseră foarte puțin și stomacul său îi aduse aminte. Ajunse la un gard care împrejmuia o livadă plină de meri. Merele erau pe jumătate coapte, dar în mijlocul livezii erau câțiva pomi cu fructe bine coapte. De abia trecu gardul, când i se păru că aude glasul lui Armstrong acuzând-o de hoție și se opri pe loc. Ce se întâmpla cu ea de când ajunsese în America? Ajunsese o hoată, nedemnă și dezonorată.

Cu regret se întoarse peste gard. Dar chiar dacă mintea i se liniștise, stomacul își cerea drepturile. După-amiază ajunse la un golf înconjurat de stânci abrupte, iar picioarele o dureau îngrozitor. I se părea că merge de zile întregi și nu întâlnește niciun semn de civilizație. Gardul livezii fusese singurul semn că pe acolo o ființă umană pusese piciorul înainte.

Cu băgare de seamă coborî în golf, se așează pe o stâncă, își descălță pantofii și-și băgă picioarele în apa rece. Avea bășici, iar apa o făcea să se simtă mai bine.

Din tufișul din spate, un animal se repezi spre apă. Speriată, Nicole sări și privi în jur. Micul racoon se sperie și el de că și alergă înapoi în pădure, iar Nicole răsă din nou de spaima ei. Dar când se întoarse, își văzu pantofii plutind pe apă. Ridicându-și fustele încercă să-i prindă, dar apa era mai adâncă decât părea și mai repede. Făcuse zece pași, dar alunecă și căzu cu fustele în jurul ei, împiedicând-o să pășească, iar ceva ascuțit o înțepă în coapsă. Îi trebuiră câteva minute să se îndrepte, să-și degajeze fustele, dar când încercă să se ridice alunecă din nou. Agățându-se de crengile din jur se forță să ajungă la țărm. Ajunsă pe mal, observă că avea o tăietură lungă pe partea interioară a coapsei piciorului stâng și sângera puternic. Sfâșie partea de jos a cămășii și-și bandajă cât putu de strâns rana, strângând din dinți de durere. Opri sângele cu altă bucată de cămașă, apăsând cu putere. La sfârșit își bandajă piciorul cu mai multă pânză.

Durerea din picior, epuizarea, amețeala din cauza foamei erau prea mult pentru ea. Se întinse, pe spate, pe nisipul din golf și adormi.

Ploaia o trezi. Soarele aproape apusese, iar pădurea se întuneca din nou. Cu o smucitură, Nicole se ridică și-și puse mâinile pe cap, până ce-i trecu amețeala. Piciorul o durea, se simțea slăbită și simți dureri în tot trupul. Îi era greu să stea în picioare, dar ploaia o făcea să înțeleagă că trebuie, să-și găsească adăpost. Picioarele pline de bășici o usturau când se ridică, dar era inutil să-și mai caute pantofii în întuneric și ploaie.

Merse multă vreme și începuse să simtă că nu este ea cea care se mișca și nu mai simțea suferința. Deși avea picioarele rănite și sângerau, nu se opri din mers. Ploaia cernea mărunț, însoțită de un vânt rece, dar părea că se va opri. Își pierduse mai înainte toate acele din părul care-i atârna ud pe piept.

Două animale mari se apropiară de ea, mârâind, arătându-și colții și cu ochii scânteietori. Se trase înapoi, cu spatele lipit de un copac, și-i privea cu groază.

— Lupi... șopti ea.

Animalele se apropiau de ea, iar ea se lipise de copac, știind că erau ultimele clipe din viața ei, gândindu-se că murea foarte tânără și că ar mai fi avut multe de făcut.

Deodată, o apariție mare, un om călare apăru, încercă să vadă dacă este real sau doar o viziune a imaginației ei, dar capul îi vâjâia atât de rău, încât nu-și dădu seama.

Omul sau apariția, orice ar fi fost, descălecă și luă câteva pietre de pe jos.

— Marș de aici, strigă el, aruncând cu pietrele în câinii care o luară

la fugă.

Omul se îndreptă spre Nicole.

— De ce dracu' nu i-ai gonit?

Nicole îl privi. Chiar și în întuneric, vocea lui Clay dând ordine nu se putea confunda.

— Am crezut că sunt lupi, murmură ea.

— Lupi, pufni el. Da' de unde, nu sunt decât niște javre căutând de mâncare. Gata acum. M-am săturat de prostiile tale. Acum vii acasă cu mine.

Se întoarse, fiind sigur că-l va urma. Nicole nu mai avea putere să se opună, de altfel nici nu mai putea face nimic. Se dezlipi de copac și făcu un pas, însă picioarele refuzară să o mai poarte și leșină.

Capitolul 4

Clay abia avu timp să o prindă înainte să cadă. Se stăpâni să mai discute despre prostia femeilor când văzu că era aproape înconștientă. Avea brațele reci, lipicioase. Îngenunche, o ridică la pieptul său și scoțându-și haina o înveli în ea. Când o luă în brațe, se uimi cât era de ușoară. O ridică pe cal ținând-o și urcându-se în spatele ei.

Era un drum lung până la plantație.

Nicole încercă să se țină dreaptă pentru a nu sta lipită de el. Chiar epuizată cum era, simțea că o urăște.

— Stai cuminte, relaxează-te. Ți-am promis că nu te mușc.

— Nu, șopti ea. Mă urăști. Ar fi trebuit să lași lupii să mă sfâșie. Era mai bine pentru fiecare.

O ținea înconjurată cu brațele lui care erau puternice și când își așază capul pe pieptul lui era bucuroasă că avea din nou lângă ea o ființă umană. Evenimentele din ultimele zile i se învâlmășeau prin cap. I se părea că înoată într-un râu și de jur împrejur erau pantofi roșii. Pantofii aveau ochi și mârâiau.

— Sst... Acum ești în siguranță. Nici pantofii, nici lupii nu te pot mânca. Sunt cu tine și ești în siguranță.

Îl auzea prin somn și se relaxă, simțind mâna lui mângâindu-i brațul, o mângâiere blândă și caldă.

Când opri calul, ea deschise ochii și privi în sus spre casa înaltă care părea o umbră deasupra lor.

Descălecând, întinse brațele să o ajute, dar înviorată de somn, Nicole încercă să-și recapete demnitatea

— Mulțumesc, dar pot și singură. Spunând astfel, încercă să descalece, însă trupul său slăbit și epuizat nu o mai susținu, căzu peste el, pierzându-și răsuflarea, dar Clay o prinse în brațe înclinându-se ușor.

— Ești un necaz mai mare decât șase femei la un loc, îi spuse, îndreptându-se spre ușă.

Închise ochii și zăcând în brațele lui îi auzi bătăile inimii, puternice și sigure. Înăuntrul, o întinse pe un fotoliu larg de piele și o acoperi bine cu haina lui, înainte să-i dea să bea un pahar mare cu băutură.

— Vreau să stai aici și să bei ce ți-am dat. Înțelegi? Mă întorc în câteva minute. Trebuie să îngrijesc calul. Dacă te miști cât sunt plecat, te voi întoarce cu fundul în sus pe genunchii mei. E clar?

Ea dădu din cap și el ieși. Nu putea să vadă încăperea, din cauza întunericului, dar ghici că era o bibliotecă, după mirosul de piele, tutun și ulei de in. Inspiră adânc. Sigur era camera unui bărbat. Privind la paharul ce-l avea în mână văzu că aproape îl umpluse. Sorbi

încet. Era delicios după ce atâta vreme nu mâncase nimic. Când prima picătură de băutură începu s-o încălzească, luă o înghițitură mai mare. După două zile de post, în care stomacul i se golise complet, băutura i se urcă treptat la cap. Când Clay se întoarse, o găsi râzând și legănând în vârful degetelor paharul de cristal, golit.

— S-a dus tot, spuse, până la ultima picătură. Nu i se împleticeau cuvintele ca unui bețiv ordinar, dar erau accentuate.

— De când n-ai mai mâncat? o întrebă Clay luându-i paharul.

— Zile, săptămâni, ani, niciodată.

— Asta vreau să știu, zise el. E două noaptea și mă aflu cu o femeie beată în brațe. Hai, scoală-te și vino să mănânci ceva. O ridică în sus, luând-o de mână.

Nicole îi zâmbi, dar piciorul rănit nu o mai ducea. Când căzu lângă el, cu același zâmbet, spuse scuzându-se:

— M-am rănit la picior se aplecă și o ridică,

— Cine ți-a făcut-o, pantofii roșii sau lupii? întrebă ironic.

Frecându-și nasul de gâtul lui, chicoti.

— Erau câini adevărați? Pantofii roșii mă urmăreau?

— Erau câini adevărați, iar pantofii erau în vis, dar văd că vorbești în somn. Fii liniștită că altfel trezești toată casa.

Lipindu-se de el, se simțea grozav de ușoară și-și puse brațele în jurul gâtului său. Își lipi buzele de urechile lui și încercă să șoptească:

— Ești cu adevărat îngrijitorul domnului Armstrong? Nu-i semeni deloc. Ești cavalerul salvator, așa că nu poți fi omul acela oribil.

— Găsești că e chiar atât de îngrozitor?

— Da, afirmă ea, m-a făcut hoată, că am furat hainele sortite altei persoane. Avea dreptate, am făcut-o, dar i-am explicat.

— Cum ai făcut? întrebă Clay liniștit.

— Mi-era foarte foame și am văzut într-o livadă câțiva meri, dar nu am luat nici măcar un măr. Nu am vrut să fur, eu nu sunt hoată.

— Vrei să spui că te-ai luptat cu foamea doar ca să-i dovedești că nu ești hoată?

— Am vrut să-mi dovedesc mie însămi că și eu contez.

Tresărind și strângând din umeri de durere, îi spuse:

— Mă doare.

O răsuci și-i întinse piciorul pe masă. Rana era urâtă, murdară, dar nu era adâncă. Se gândi că se va vindeca repede, dacă va fi spălată și se duse să încălzească apă.

— Janie mi-a spus că jumătate dintre femeile din Virginia umblă după dumneata. E adevărat?

— Janie vorbește prea mult. Ar fi mai bine să-ți dau ceva de mâncare. Știi că te-ai îmbătat?

— N-am fost beată în viața mea, spuse cu toată mândria de care era capabilă.

Îi întinse o bucată groasă de pâine unsă din abundență cu unt proaspăt.

— Hai, mănâncă asta!

Se concentrează asupra mâncării.

După ce umplu un lighean cu apă caldă, Clay începu să-i spele rana cu o cârpă. Era aplecat asupra ei, când se deschise ușa.

— Domnule Clay, unde ai fost toată noaptea și ce faci la mine în bucătărie? Știi că mie nu-mi plac astfel de treburi.

Era ultimul lucru de care avea nevoie Clay, să fie dăscălit de o femeie din serviciul lui. Încă îi sunau în urechi poveștile ce veneau de la Janie. Țipase la el timp de o oră fiindcă îi scrisese o scrisoare Biancăi, explicându-i ce se întâmplase, scrisoare ce urma să plece cu o fregată gata de pornire, în timp ce Nicole se pierduse în pădure.

— Maggie, ea este soția mea!

Era pentru prima dată că pronunța aceste cuvinte.

— Of... gemu Maggie, ea este cea de care Janie spunea că ai pierdut-o?

— Întoarce-te în pat, Maggie, îi spuse Clay cu mult calm.

Nicole se întoarce și-i spuse femeii grase: „Bonjour, Madame” și o salută cu mâna în care ținea pâinea.

— Nu știe englezește? șopti Maggie.

— Nu, nu vorbesc, spuse Nicole, întorcându-se cu spatele la Maggie, cu ochii scânteietori.

Clay se ridică, privind-o amenințător pe Nicole, și o luă de braț pe Maggie, conducând-o spre ușă.

— Întoarce-te în pat. Am eu grijă de ea, fii sigură că sunt capabil să o fac.

— Ești sigur! Pare atât de fericită, indiferent în ce limbă vorbește.

O privire aruncată de Clay o făcu pe Maggie să plece din bucătărie, iar el se întoarce la Nicole.

— Cred că suntem căsătoriți, nu? spuse ea sfârșind ultima, bucățiță de pâine și lingându-și degetele. Găsești că arăt fericită?

Se ridică, aruncă apa murdară într-o găleată de lemn și umplu din nou ligheanul.

— Cei mai mulți bețivi sunt fericiți. Începu din nou să-i curețe rana de pe coapsă.

Nicole îi atinse părul, iar el își înălță capul să o privească un moment, aplecându-se apoi să-și vadă de treabă.

— Îmi pare rău că nu ai primit ce doreai, îi spuse încet. Nu am făcut-o intenționat. Am încercat să-i fac să renunțe, dar n-a vrut.

— Știu. Nu-i nevoie să-mi explici. Janie mi-a spus totul. Nu-ți face griji. Voi vorbi cu un judecător și vei putea să te întorci acasă din nou, cât mai curând;

— Acasă, șopti ea. Oamenii aceia mi-au ars casa. Se opri și privi în

jur. Asta este casa dumitale?

Îndreptându-se, îi răspunse:

— O parte din ea.

— Ești bogat?

— Nu. Ești bogată?

— Nu. Îi zâmbi, dar el se întoarse să ia o cratiță de pe peretele de deasupra mașinii de gătit și prăji ouă; punând încă o cratiță pe foc, tăie înăuntrul câteva bucăți de slănină. Pâinea cu unt se prăjea în tigaie.

În câteva minute îi puse în față pe masă, o farfurie cu mâncare fierbinte și aburindă.

— Nu cred că pot mânca atâta, spuse ea serios.

— Poate că te voi ajuta eu. Nici eu nu am mâncat aseară.

Ridicând-o, o așază pe scaun în fața mesei.

— N-ai mâncat din cauza mea?

— Nu, din cauza mea și a firii mele – spuse, și-i împinse în față farfuria cu mâncare.

— Ai o fire teribilă, nu-i așa? Mi-ai spus câteva cuvinte nemiloase.

— Mănâncă, îi ordonă el.

Ouăle erau delicioase.

— Mi-ai spus un lucru drăguț, începu ea să zâmbească visător... Mi-ai spus că știu să primesc un bărbat. Asta era un compliment, nu-i așa?

O privi peste masă și felul cum îi privea gura o făcu să roșească. Mâncarea îi limpezea într-un fel mintea, și începu să-și amintească cu claritate prima lor întâlnire.

— Spune-mi, domnule Armstrong, exiști și la lumina zilei sau ești numai o apariție nocturnă, ceva ce mintea mea a inventat?

Nu-i spuse nimic, privind-o doar în timp ce mânca. După ce terminară, strânse farfuriile și mai turnă apă în lighean. Fără un cuvânt o luă de subsuori și o așază. Era foarte obosită și foarte somnoroasă.

— Mă faci să mă simt ca o păpușă, ca și când nu aș avea nici mâini, nici picioare.

— Le ai pe toate și sunt murdare. Îi luă unul din brațe și începu să-l săpunească. Ea îi pipăi cu degetul o cicatrice aflată pe o parte a ochiului.

— Cum ai căpătat-o?

— Am căzut când eram copil.

Suspină.

— Speram să fie ceva mai romantic, ceva ce s-ar fi întâmplat în timpul războiului vostru.

— Imi pare rău că te dezamăgesc, dar în timpul războiului eram doar un băiețel.

Își plimbă un deget plin de săpun în lungul bărbiei lui.

— De ce nu te-ai căsătorit niciodată?

— Cum să nu. M-am căsătorit cu tine, nu?

— Dar asta nu este ceva real. Nu este o căsătorie adevărată. Nici nu ai fost de față. Bărbatul era Frank. M-a sărutat, știi? A spus că speră să nu mă mărit cu tine, fiindcă atunci ar putea să mă sărute mai mult. Mi-a spus că am o gură răsturnată. Dumneata ce crezi, nu-i așa că gura mea nu este răsturnată?

Privindu-i gura se opri din spălat și fără să vorbească, îi săpuni obrazul.

— Nu mi-a spus nimeni înainte că am gura urâtă, habar nu aveam. Ochii i se umplură de lacrimi. Pun pariu că nu ți-a plăcut să mă săruți și nu ai simțit așa cum ar fi trebuit să simți.

— Ai să taci odată? îi ordonă Clay, în timp ce termina să-i clătească obrazul. Când văzu că are ochii plini de lacrimi, înțelese că mâncarea nu reușise s-o liniștească prea mult cum sperase el, tot băutura era cauza, căci nu putea fi tot timpul așa de proastă.

— Nu, gura ta nu este urâtă, spuse el în sfârșit.

— Nu e strâmbă?

Ștergându-i fața și mâinile, spuse:

— Este deosebită, acum liniștește-te, o să te duc în camera ta unde ai să poți dormi, și o luă în brațe.

— Florile mele!

Suspînând, clătină din cap și se lăsă în jos cu ea, să-și poată lua florile de pe masă.

Intră în clădirea principală și apoi sus pe scări, în timp ce ea se ghemui liniștită în brațele lui.

— Sper să rămâi așa și să nu devii din nou omul celălalt. Nu voi mai fura, îți promit.

Nu-i răspunse și deschise ușa camerei. În timp ce o culca pe pat, își dădu seama că rochia ei era foarte udă. Când văzu că i se închid ochii de oboseală, știu că va fi incapabilă să se dezbrace.

Înjurând printre gâfâituri, începu să o dezbrace, fiind convins că nu avea cine știe ce pe ea, în afară de rochie și cămașa subțire. Cum nu putea desface nasturii, rupse totul. Avea un corp frumos, cu șolduri delicate, și sânii mici se înălțau obraznic. Căută un prosop în dulap, blestemând tot timpul. Din ce credea ea că este făcut? îi pansase coapsa, iar acum trebuia să se poarte cu ea, că și cum ar fi avut de-a face cu un copil și trebuia s-o ștergă. Dar, în mod sigur, nu arăta ca un copil.

Pe Nicole o trezi frecatul puternic. Zâmbi la senzația plăcută, dar el stinse repede lampa și trase pătura pe ea furios, respirând ușurat când nu o mai văzu, apoi se îndreptă spre ușă, dar ea îl luă de mână și somnoroasă îi spuse:

— Îți mulțumesc că m-ai găsit.

Aplecându-se spre ea, îi ridică părul de pe față.

— Eu trebuie să-mi cer scuze că te-am făcut să fugi. Acum dormi și vom vorbi mâine.

Ea nu-i dădu drumul.

— A fost neplăcut sărutul meu? Se simțea că gura mea e strâmbă?

Încăperea începea să se lumineze și Clay își dădu seama că era aproape dimineată. Avea părul răvășit pe pernă, iar amintirea sărutului nu era deloc neplăcută. Se aplecă spre ea, gândindu-se să o sărute ușor, dar gura ei îl ademini și luându-i buza de sus între dinți, își plimbă limba pe conturul gurii. Nicole îl trase spre ea cu brațele pe după gât și-și deschise gura sărutului.

Clay, gata să-și piardă stăpânirea, se trase înapoi punându-i brațele sub pătură. Cu ochii închiși, Nicole zâmbi ca în vis și murmură: nu ți se pare urâtă...

Se ridică și părăsi odaia, închizând ușa în urma lui. Porni spre camera sa, dar nu mai putea să doarmă. Avea nevoie de o baie rece în râu și de o zi de muncă grea, se gândi el și porni spre grajd.

Prima impresie pe care o resimți Nicole, dimineța la trezire, era lumina și soarele. Apoi durerea de cap. Se ridică încet, cu mâna pe frunte și când păturile căzură pe jos se grăbi să le ridice, întrebându-se de ce dormise goală.

Privind de pe marginea patului, văzu hainele făcute grămadă jos.

Când se mai dezmetici, își aminti că-l văzuse pe Clay aruncând cu pietre în câini și apoi așezând-o pe cal. Își aminti vag de drumul călare, dar nu-și mai reamintea nimic din momentul când ajunseseră acasă.

Privi împrejur, înțelegând că se află într-o cameră de dormit la Arnudel Hali. Era o cameră frumoasă, mare și luminoasă. Podelele erau din stejar, iar pereții și tavanul zugrăvite în alb. De jur împrejurul celor două uși și celor trei ferestre, erau stucaturi cu sculpturi simple și elegante. Pe un perete era căminul, iar pe celălalt o verandă. Perdelele patului cu patru coloane, draperiile și toată tapițeria, erau din pânză albă cu desene albastre. Un fotoliu cu brațe albastre se afla în fața căminului, iar în fața ferestrei, unul Chipendale având alături un gherghef pentru brodat. La piciorul patului, mai era un scaun și o masă pentru ceai, pe trei picioare, înaltă. Restul camerei era ocupat de un dulap potrivit și de o comodă cu linii curbe din nuc, cu încrustații din lemn de arțar..

Când se ridică, Nicole simți că durerea de cap îi trece și se dezveli, îndreptându-se spre dulap. Toate hainele confecționate de ea și de Janie erau acolo. Zâmbi, simțindu-se ca acasă. Camera aceasta îi era hărăzită.

Se îmbracă într-o cămașă fină de bumbac al cărei corsaj era decorat

cu boboci fini de trandafiri roz, iar pe deasupra, o rochie de indian, cu o panglică lată de catifea în jurul taliei. Decolteul adânc era acoperit de tul transparent. În grabă își aranja părul în bucle care să-i încadreze figura și și-l lega cu o panglică verde de catifea, asortată cu cea de pe rochie.

Vrând să iasă, se opri și văzu că două ferestre dădeau spre sud, spre grădină și spre râu. Când se uită pe fereastră, unde se aștepta să vadă o grădină ca în Anglia, avu un șoc. Ce vedea semăna mai mult cu o curte de sat.

La stânga, erau șase clădiri dintre care una era legată de casa mare printr-un zid de cărămidă. Pe coșul a două dintre ele ieșea fum. Pe partea dreaptă, se aflau mai multe case din care una legată tot de casa principală. Majoritatea acestor case erau ascunse de nuci enormi. Drept în fața sa era o grădină frumoasă cu răsaduri împrejmuite de verdeață. În mijlocul rondului, era un bazin din cărămidă, iar în dreapta, ascuns de două magnolii, un mic pavilion alb. Erau brazde de flori și o grădină de zarzavat, înconjurată de un zid de cărămizi acoperit cu caprifoi.

Dincolo de grădină, câmpul se întindea în fâșii întinse, drepte și se puteau vedea culturi de bumbac, de ovăz, și de ceva ce bănuî că este tutun. Dincolo de câmp, era râul și peste tot magazine, șoproane și oameni muncind.

Inspirând adânc aerul verii înmiresmat de parfumuri atât de diferite, își pierdu complet capul, fiind nerăbdătoare să vadă totul.

— Nicole, o strigă cineva.

Nicole zâmbi și-i făcu semn cu mâna lui Janie.

— Vino jos să mănânci ceva.

Nicole, coborând scările, simți că era moartă de foame. Încăperea de la intrare avea pe pereți câteva portrete, câteva scaune și două măsuțe. Oriunde se uita, vedea numai frumusețe. La parter, scările ajungeau într-un hol și se terminau prin arcade. Ședea acolo, nehotărâtă încotro s-o apuce, când Janie își făcu apariția.

— Ai dormit bine? Unde te-a găsit Clay? Și de ce ai fugit din primul moment? Mie nu mi-a mărturisit ce ți-a spus, ca să te pună pe fugă, dar pot să-mi închipui că a fost oribil. Arăți puțin slăbită.

Râzând, Nicole o apucă de mână supusă.

— Sunt moartă de foame, îți spun câte pot dacă-mi arăți unde pot găsi ceva de mâncare.

— Bineînțeles, trebuia să ghicesc și să nu te las să aștepți.

Nicole o urmă la poarta spre grădina acoperită de un peron octogonal și cu scări ce duceau în trei direcții.

Janie îi explică; cele trei din dreapta duc la birourile lui Clay și la grajduri, cele din centru spre tufișurile umbroase, ascunse, din grădină. O apucară pe scările din stânga care duceau la bucătărie.

Pe bucătăreasă o chema Maggie, o femeie grasă, cu păr roșu și creț. Janie îi explică faptul că Maggie fusese angajată servitoare, dar hotărâse, ca majoritatea personalului lui Clay, să rămână în continuare chiar și după ce contractul expirase,

— Cum îți merge piciorul azi? întrebă Maggie clipind din ochi. Cred că este vindecăt, după îngrijirea atât de dulce de azi-noapte.

Nicole o privi nedumerită și o întrebă ce vrea să spună.

— Taci din gură, Maggie, spuse Janie având amândouă un aer conspirativ, în timp ce o împinse pe Nicole la masă, fără s-o lase să vorbească. Maggie îi umplu farfuria cu ouă, slănină, șuncă, prăjituri cu frișcă, budincă, mere coapte, biscuiți calzi. Nicole nu putu să mănânce tot și-și ceru scuze pentru risipă. Maggie începu să râdă și-i spuse că având de hrănit șaiszeci de persoane de trei ori pe zi, nimic nu se arunca.

După-masă, Janie îi arată unele dependențe, așa numitele atenanse de pe o plantație, din Virginia. Lângă bucătărie era lăptăria unde se fabricau untul și brânza, apoi clădirea îngustă a țesătoriei unde lucrau trei țesători. Lângă țesătorie se afla spălătoria, plină de băi enorme și tone de săpun. Deasupra lor erau locuințe pentru muncitori, care erau un amestec de sclavi din Haiti, slujitori angajați cu contract și cu salarii. Hala unde se pregătea malțul și afumătoarea erau lângă bucătărie.

Peste drum de bucătărie, era grădina de zarzavaturi, unde un om și trei copii se ocupau de zarzavaturi. La toată lumea, Janie o prezenta pe Nicole ca doamna Armstrong. Aceasta încercă să protesteze spunând că venise doar temporar, în vizită. Janie se prefăcea că nu aude, îndrugând ceva despre Clay, că este deștept și că avea mari speranțe în ceea ce privea viitorul lui.

Dincolo de grădina casei pe care Janie spusese că o lăsa pe Nicole să o descopere singură, se afla biroul lui Clay, o clădire mare de cărămidă, umbrită de copaci. Janie nu se oferă să o conducă acolo, dar zâmbi când o văzu pe Nicole încercând să vadă prin ferestre. În apropierea biroului, sub cedri, mai erau și alte clădiri: locuințe pentru muncitori, ghețării, silozuri, casa grădinarului, a administratorului, grajduri și remize pentru trăsuri, tăbăcărie, tâmplărie, dogărie.

În sfârșit, când ajunseră pe culmea dealului de unde câmpiile se deschideau larg, Nicole se opri, își puse mâinile pe cap și spuse:

— E un adevărat sat. Iar în urechi îi sunau toate datele oferite de Janie.

Mândră, Janie zâmbi.

— Trebuie să fie, căci singurul mijloc de transport este pe apă. Arată toată întinderea de pământ până la debarcader. Clay are un vas de 75 de metri acolo. La nord sunt orașe ca în Anglia, dar aici, în sud, fiecare fermier este complet independent și se descurcă cu mijloacele

lui. Și încă n-ai văzut tot. Acolo este lăptăria și crescătoria de porumbei, puțin mai departe crescătoria de păsări și nu ai întâlnit nici jumătate din muncitori. Trăiesc și acolo jos.

Nicole văzu aproximativ cincizeci de oameni pe câmp și încă alții călare.

— Uite-l pe Clay, îi arătă Janie un bărbat călare pe un cal mare, negru. Avea pe cap o pălărie mare de pai. A fost pe câmp înainte de răsăritul soarelui, spuse privind pe furiș spre Nicole, bănuind că ar putea să afle mai mult din cele ce se petrecuseră noaptea. Dar Nicole n-ar fi putut să-i dea nicio informație, fiindcă nici ea nu-și mai amintea.

— Cu ce te ocupi tu aici?

— Mă ocup cel mai mult de țesătorie. Maggie supraveghează bucătăriile, iar eu am grijă de vopsitorie și de țesători. E nevoie de multă pânză într-un loc ca ăsta. Trebuie să facem pături de pus pe șei, pânză pentru scurs brânza, pânză pentru corturi și corabie, îmbrăcăminte și pături pentru muncitori.

Nicole se întoarse și privi casa. Era frumoasă prin simplitatea și proporțiile sale. Nu era mare, nu ocupa mai mult de 180 de metri de teren, dar tencuiala și ornamentele din jurul ferestrelor și ușilor îi confereau eleganță. Avea două etaje, cu un acoperiș înclinat, în care erau câteva ferestre. Intrarea era mai încărcată, de formă octogonală, contrastând cu simplitatea construcției.

— Ești gata să mai vezi ceva? întrebă Janie.

— Aș vrea să văd casa. Nu am văzut decât o cameră azi-dimineață. Tot restul e la fel de frumos ca acest dormitor?

— Mama lui Clay a comandat mobilierul, special pentru casă. Asta bineînțeles înainte de război. A început de la gardul înalt. Trebuie să te previn că el, Clay, nu s-a ocupat de casă până anul trecut. Menține exteriorul în bună stare, dar spune că nu are timp să se ocupe de restul. Este un om pe care nu-l interesează ce mănâncă sau unde doarme. Jumătate din timp ar dormi afară sub un copac sau pe câmp, decât să călărească înapoi spre casă.

Când intrară în casă, Janie se scuză, spunând că trebuie să se întoarcă la țesătorie, căci era în urmă cu lucrul.

Nicole era bucuroasă să aibă timp să viziteze casa. La ultimul etaj, erau patru camere mari și două holuri. Holul din mijloc, la care ducea o scară largă, cu covor, servea drept cameră de primire. Un coridor îngust ducea spre sufragerie și spre camera de dimineață, un altul ducea la bucătărie. Camera de zi era cu fața spre grădină. Biblioteca și sufrageria dădeau spre râu, la nord.

Făcând un mic inventar al fiecărei camere, se convinse că persoana care mobilase casa fusese o persoană cu gust. Erau camere simple, liniștite, iar fiecare piesă de mobilier dovedea arta desăvârșită a celui

ce le lucrase. Biblioteca era o cameră bărbătească, cu rafturi din lemn de nuc de culoare închisă, pline cu cărți legate în piele, iar biroul mare, din același lemn umplea o mare parte a camerei. Două fotolii din piele roșie erau așezate în fața căminului.

Sufrageria era în stil Chipendale chinezesc, din mahon, tapetul de pe pereți era pictat de mână, având un model delicat cu verdeață și păsări frumos colorate. Salonul era cel mai rafinat. Fiind cu ferestrele spre sud, era luminos și vesel. Draperiile erau din catifea vieux rose și cele trei scaune erau tapițate cu același material. Canapeaua din fața căminului de marmură era tapițată cu satin în dungi verzi și roz. Tapetul de pe pereți era roz foarte pal cu o dungă mai închisă la tavan, iar într-un colț, se găsea o măsuță din lemn de trandafir.

Dar Nicole prefera camera de dimineată. Totul în cameră era în tonuri de galben și alb. Perdelele groase din pânză erau albe, iar pe ele erau brodate ramuri cu boboci de trandafiri galbeni. Pereții erau albi. Canapeaua și trei scaune erau tapițate cu pânză albă cu dungi aurii și la unul din pereți, era o spinetă cu picioare fine, iar notele erau puse lângă ea. Deasupra spinetei era o oglindă și două sfeșnice aurite. Dar totul era neglijat, murdar. Părea că nimeni nu intrase de ani de zile în camerele frumoase. Lemnul lustruit al mobilelor era întunecat și prăfuit, iar spineta era complet dezacordată. Perdelele și covoarele erau îmbibate de praf. Era o rușine să vezi atâta frumusețe ascunsă și neglijată.

Privind din hol în sus pe scări, se gândise să exploreze toată casa, dar nu mai suporta să vadă camere părăsite, acoperite de praf.

Privind la rochia sa de muselină, se îndreptă pe coridorul îngust spre bucătărie. Poate că Maggie are un șorț să-i împrumute și la spălătorie va găsi cele necesare pentru spălat. Își mai aminti că Janie îi spusese că era el de indiferent la mâncare. La lăptărie văzuse un obiect ce părea că nu mai fusese folosit de ani sau niciodată, o mașină pentru preparat înghețată. Poate că Maggie îi va păstra frișca și ouă și un copil va putea învăța de manivelă.

Era destul de târziu când Nicole începu să se îmbrace pentru masa de seară.

Se îmbracă într-o rochie de mătase albastră ca safirul, cu mâneci lungi și strâmte, cu un decolteu adânc, poate prea adânc, se gândi, privindu-se în oglindă, încercând fără speranță să-l ridice puțin. Zâmbi. La urma urmelor, domnul Armstrong o va vedea îmbrăcată cu o rochie care nu era nici sfâșiată și nici murdară.

Cineva bătu în ușă și tresări. O voce de bărbat, fără îndoială a lui Clay, îi vorbi prin ușa închisă:

— Poți veni în bibliotecă, te rog? auzi imediat zgomotul puternic al cizmelor pe podele, mai înăbușit când ajunse jos.

Nicole se simțea ciudat de nervoasă la gândul primei lor întâlniri

adevărate. Amintindu-și ce îi spunea mama sa, că o femeie trebuie să stea dreaptă și să privească în față curajos, oricât i-ar fi de teamă, lucru la fel de important pentru o femeie ca și pentru un bărbat, se îndreptă din umeri și porni în jos pe scări.

Ușa bibliotecii era deschisă, dar era destul de întuneric, căci soarele apunea. Clayton ședea la birou cu o carte deschisă în mână. Deși tăcea, era imposibil să nu-i simți prezența.

— Bună seara, domnule, spuse liniștită Nicole.

O privi îndelung, înainte să pună cartea pe masă.

— Te rog să stai jos. M-am gândit că trebuie să discutăm despre această... situație. Vrei să bei ceva înainte de masă? Poate o vișină.

— Nu, mulțumesc. Mă tem că nu sunt prea rezistentă la alcoolul de orice fel, spuse, în timp ce se așează pe unui din scaunele de piele de cealaltă parte a mesei. Fără motiv, Clay își ridică una din sprâncene. La lumină îl putea vedea mai clar. Era un bărbat impunător, cu buzele subțiri ca o linie și cu un rid între sprâncene, care făcea ca ochii săi căprui să pară aproape triști.

Clay turnă pentru el puțină vișină.

— Ai un accent foarte slab când vorbești.

— Mulțumesc, e adevărat, dar mă străduiesc să n-o fac. Destul de des, de fapt, gândesc tot în franceză și apoi traduc.

— Și uneori uiți să o faci?

Ea tresări.

— Da, adevărat, când sunt obosită sau supărată, revin la limba mea maternă.

Se așează la birou, deschise o mapă de piele și scoase niște hârtii.

— Cred că ar trebui să clarificăm unele probleme. Imediat ce Janie mi-a spus adevărul despre cele întâmplare, am trimis un mesager la o familie prietenă, la judecător, relatându-i împrejurările neobișnuite și cerându-i un sfat.

Nicole dădu din cap. Nici măcar n-a așteptat să ajungă acasă, ca să ceară anularea.

— Răspunsul mi-a parvenit azi. Înainte de a-ți spune ce conține, aş vrea să-ți pun unele întrebări. Câte persoane erau de față la ceremonie?

— Căpitanul care oficia ceremonia, ajutorul său care te reprezenta și doctorul ca martor, trei.

— Dar al doilea martor? Mai este o iscălitură alături de a doctorului, ca martor.

— În odaie eram numai noi trei.

Clay dădu din cap. Fără îndoială, numele era fals sau scris mai târziu. Era încă o ilegalitate în plus în lunga listă de ilegalități legate de căsătorie. Continuă:

— Iar acest om, Frank, care te-a maltratat și te-a amenințat, a făcut-

o în fața doctorului?

Nicole se întreba de unde știa cum îl cheamă și că a amenințat-o.

— Da, totul s-a petrecut în cabina căpitanului în câteva minute.

Clay se ridică și se așează în fața ei. Era îmbrăcat tot în hainele de lucru, purta pantaloni groși de culoare închisă, cizme înalte și o cămașă albă de în descheiată la gât. Vorbi, în timp ce-și întindea picioarele lungi spre ea.

— Mă temeam că așa vei răspunde. Luă paharul cu băutură și-i ridică în lumină, învârtindu-l în mână, apoi își întoarse ochii spre ea, aruncând o privire fugară spre decolteul ei adânc de unde se zăreau sânii, ridicându-se din rochia albastră.

Nicole se stăpâni să nu se poarte copilărește și să nu se acopere cu mâna.

— Judecătorul mi-a trimis o carte cu legea căsătoriei în Anglia, care mă tem că se aplică și în America. Există câteva motive de anulare, cum ar fi boala mentală, imposibilitatea de a avea copii. Dar, presupun că ești sănătoasă mental, ca și corporal. Ochii lui scânteiară din nou.

Nicole zâmbi timid.

— Cred că da.

— Atunci, singurul motiv valabil ar fi să dovedești că ai fost forțată la acest mariaj.

Fără să o lase pe Nicole să-l întrerupă, continuă:

— Problema este, să dovedești. Trebuie să avem un martor care poate depune mărturie că ai fost forțată.

— Nu-i de ajuns cuvântul meu? Sau al dumitale? Desigur și faptul că nu sunt Bianca Maleson ar trebui să aibă greutate.

— Dacă ai fi folosit numele Biancăi în loc de al dumitale, ar fi valabil. Dar am văzut certificatul de căsătorie și este pe numele Nicole Courtalain. Este adevărat?

Se gândi la momentul când sfidase tot ce se întâmpla în cabina căpitanului.

— Dar doctorul? A fost bun cu mine, nu poate fi un martor?

— Sper că da. Dar problema este că s-a îmbarcat pe fregata care se încărca atunci când ați sosit. Am trimis un om în Anglia să-l caute, dar va dura cel puțin câteva luni. Câtă vreme nu există un martor. Tribunalul nu va anula căsătoria. Ei numesc asta „lipsă de considerație pentru căsătorie”.

Își termină băutura și puse paharul pe marginea mesei, și, cum spusese tot ce avea de spus, tăcu, privind-o. Aplecându-și capul, își studia mâinile.

— Deci, ești legat pentru un timp prin această căsătorie?

— Amândoi suntem legați. Janie mi-a povestit că doreai să fii asociată într-un magazin de confecții și cât ai muncit nopțile pentru a

strânge bani. Știi că e foarte puțin, dar e tot ce-ți pot oferi și te rog să primești.

Ședea în picioare cu mâna pe spătarul fotoliului.

— Bineînțeles că accept, dar vreau să te rog și eu ceva. Privindu-l, văzu că-și ferea ochii și era în tensiune.

— Orice.

— Deoarece va trebui să rămân în America un timp, am nevoie de o slujbă. Nu cunosc pe nimeni aici, m-ai putea ajuta să-mi găsesc ceva? Am educație, vorbesc patru limbi și cred că aș putea să fiu o guvernantă acceptabilă.

Clay se ridică brusc și se îndepărtă de ea.

— Nici nu se pune problema, spuse categoric. Indiferent de condițiile căsătoriei, legal ești soția mea și nu voi permite să împărtășești soarta servitorilor și să ștergi la nas niște copii. Nu, vei rămâne aici până când îl vom găsi pe doctor. După aceea, vom vorbi despre planurile de viitor.

— Vrei să spui că îmi faci un program de viață? Întrebă ea cu mirare în glas și în priviri.

— Presupun că o fac, deoarece răspund de dumneata, spuse el cu o privire glumeață.

Ea își ridică bărbia

— Nici eu nu am de ales. Aș vrea să mă ajuți să-mi găsesc o ocupație fiindcă am multe datorii de plătit.

— Datorii? Ce dorești și nu se poate găsi aici? Pot să trimit la Boston pentru orice produs importat.

Privind-o în timp ce-și pipăia mătasea rochiei, ridică o bucată de hârtie de pe birou. Era scrisoarea pe care i-o scrisese ea când părăsise corabia.

— Cred că te referi la haine. Îmi pare rău că te-am acuzat de furt.

Părea că mai găsise ceva care-l amuza.

— Îmbrăcămintea este un dar pentru dumneata. Te rog să o primești împreună cu scuzele mele.

— Dar nu pot să accept. Valoarea ei este foarte mare... o avere.

— Dar timpul și neplăcerile pe care le-ai suportat, nu valorează nimic? Te-am luat de acasă, te-am adus într-o țară străină și m-am purtat urât cu dumneata. Eram foarte supărat în prima noapte când te-am întâlnit și mă tem că temperamentul meu îmi influențează în rău judecata. Pentru jignirea dumitale, câteva rochii nu reprezintă decât un preț prea mic. Și apoi, ce pot face eu, cu ele? Arată mult mai bine pe dumneata, decât atârdate într-un dulap.

Zâmbind cu ochi strălucitori, Nicole făcu o reverență:

— „*Mersi beaucoup monsieur*”.

Stătea în picioare dominând-o cu înălțimea, o privea și când se ridică îi întinse mâna. Mâna sa era caldă și aspră și părea că o înghite

pe cea a lui Nicole.

— Observ că piciorul dumitale s-a vindecat. Nicole îl privi uimită. Rana era sus pe coapsă și se miră de unde știa el.

— Am spus ceva ciudat ieri-seară? Cred că eram foarte obosită.

— Nu-ți amintești?

— Doar că ai izgonit câinii și m-ai luat pe cal. Tot ce a urmat până azi-dimineață nu-mi amintesc.

O studie îndelung, insistând asupra gurii atât de mult, încât Nicole roși. Spuse, în sfârșit:

— Erai încântătoare. Acum nu știu ce simți dumneata, dar eu sunt înfometat. O ținea de mână și părea că nu intenționa să-i dea drumul, strângând-o de braț. E mult timp de când nu am mai avut la cină o femeie frumoasă.

Capitolul 5

În timp ce Nicole se îmbrăca pentru masa de seară, Maggie pregătise cina umplând masa din mahon. Erau biscuiți de crab, pilaf de porumbel, scoici, nisetru, cidru și vin franțuzesc. Nicole era uimită de abundența mesei, dar Clay părea că este obișnuit cu ea. Aproape toate produsele proveneau de pe plantație.

De abia se așezară la masă când ușa dinspre grădină se trânti și se auziră strigăte de copii:

— Unchiule Clay, unchiule Clay!

Clay puse șervetul pe masă și din doi pași grăbiți fu la ușă.

Nicole privea mirată. Fața lui Clay, de obicei serioasă, se schimbase deodată la auzul vocilor. Nu era un surâs, Nicole nu-l văzuse niciodată surâzând, dar nu văzuse niciodată un chip atât de fericit. Puse un genunchi în pământ și își deschise brațele celor doi copii, care săriră luându-l pe după gât și înfundându-și fețele la pieptul lui.

Zâmbind, Nicole se ridică încet în spatele lor. Îmbrățișându-i strâns, Clay îi întrebă:

— V-ați purtat frumos? V-ați distrat bine?

— Oh... da, unchiule, îi spuse fetița privindu-l cu adorație. Miss Ellen m-a lăsat să călăresc pe calul ei. Când o să am și eu calul meu?

— Când vei avea picioarele destul de lungi ca să ajungă în scări. Se întoarse spre băiat: dar tu Alex? Te-a lăsat și pe tine să călărești calul?

Alex ridică din umeri ca și când calul nu avea nicio importanță pentru el.

— Roger mi-a arătat cum să trag cu arcul și cu săgeata.

— Zău? Poate îți vom face și ție un arc. Spune Mandy, vrei și tu un arc și săgeți? Dar Mandy nu-l asculta. Privea peste umăr la Nicole și, aplecându-se, spuse într-o șoptă destul de tare care s-ar fi putut auzi chiar și într-un hambar:

— Cine este?

Clay se întoarse împreună cu copiii și atunci îi văzu bine. Se vedea clar că erau gemeni, în jur de șapte ani, cu aceleași bucle blonde și ochi mari, albaștri.

— Este miss Nicole, spuse Clay, în timp ce ei o priveau curios.

— Este drăguță, spuse Mandy, iar Alex aprobă cu seriozitate.

Zâmbind, Nicole își ținu fusta făcând o reverență.

— Vă mulțumesc foarte mult monsieur, madame. Clay îi așeză și Alex se prezintă lui Nicole.

— Eu sunt Alexandru Clayton Armstrong, spuse liniștit și făcu O plecăciune cu o mână la spate, clipind de câteva ori. V-aș da mâna, dar este... cum se spune?

— Îndrăzneț, îl ajută Clayton.

— Da, continuă el, fiindcă un gentleman trebuie să aștepte ca doamna să i-o ofere pe a sa.

— Mă simt onorată, spuse Nicole și întinse mâna ce o strânse pe a lui.

Mandy se ridică lângă fratele său.

— Eu sunt Amanda Elizabeth Armstrong, și făcu o reverență.

— Văd că voi ați intrat. Ați fi putut să așteptați să fiu gata și să-mi arătați și mie drumul. Toți patru se întoarseră s-o privească pe femeia brună, înaltă, în jur de patruzeci de ani, impunătoare, cu pieptul mare și ochi negri, jucăuși.

— Clay, nu știam că ai musafiri, eu sunt Ellen Backes, spuse întinzând mâna. Împreună cu soțul meu Horace și cu cei trei băieți, locuim aproape de Clay, dincolo de râu. Gemenii au stat cu noi câteva zile.

— Eu sunt Nicole Courtalain, spuse ea, apoi ezită privind peste umăr la Clay.

— Armstrong. Nicole este soția mea.

Ellen nu se mișcă un moment strângându-i mâna. Apoi, îi dădu drumul și cu exuberanță o îmbrățișă pe Nicole.

— Soția lui... Sunt foarte fericită pentru dumneata. Nu puteai găsi un bărbat mai bun, doar dacă te-ai fi căsătorit cu soțul meu.

O lăsa pe Nicole și îl îmbrățișă pe Clay.

— De ce nu ne-ai spus? Tot ținutul ar fi sărbătorit nunta. Și mai ales casa asta. Nu a mai fost niciodată o petrecere aici, de când au murit James și Beth.

Nicole simți imediat reacția lui Clay la cuvintele rostite de Ellen. Vizibil nu făcu nicio mișcare, dar ea simți că prin el trecea ca un curent.

Din depărtare se auzi sunând un corn:

— Este Horace, spuse Ellen, întorcându-se spre Nicole. Trebuie să ne vedem. Am atâtea să-ți spun. Clay are o mulțime de obiceiuri rele și unul dintre ele este acela de a fi un sălbatic retras. Acum sunt sigură că totul se va schimba. Privind spre încăperea mare, spuse: Beth ar fi fost bucuroasă să vadă cum prinde din nou viață această casă. Acum, voi gemenii, veniți și dați-mi un sărut.

În timp ce Ellen îi îmbrățișă pe copii, cornul se auzi din nou și ea alergă spre ușă, ieșind pe alee, până jos la debarcader, unde o aștepta soțul ei.

În cameră se făcu deodată liniște după plecarea ei. Nicole privi ca și ceilalți trei, la ușa prin care plecase prietena lor și izbucni în râs, întinzându-le mâinile gemenilor.

— Nu sunt eu Ellen, dar cred că vă pot face o plăcere azi. Știți ce înseamnă înghețată?

Cu amândoi de mână, se întoarse în sufragerie. Nicole alergă la ghețarie și se întoarse cu niște cupe așa de reci, încât trebuiau să folosească suporturi. Când copiii gustară prima înghițitură de înghețată, o privă cu dragoste.

— Cred că i-ai câștigat, spuse Clay, în timp ce copiii se delectau cu crema. Pentru ea și Clay puse peste înghețată, fructe înmuiate în brandy.

Câteva ore mai târziu, când copiii erau culcați, își aminti că nici ea, nici Clay nu mâncaseră prea bine la masă. Când coborî scările îl găsi pe Clay cu o tavă în mână.

— Personal, îmi place să mănânc mai mult seara, îmi ții de urât?

Intrară în bibliotecă și Nicole se bucură de gustarea luată pe ascuns, chiar dacă nu era prea bună. Clay făcuse sandvișuri din bucăți groase de pâine și scrumbii afumate, mănjindu-le din abundență cu muștar de Dijon.

— Cine sunt? întrebă Nicole despre gemeni.

— Vorbești despre gemeni? Ședea pe unul din scaunele de piele și-și pusese picioarele lungi pe masă. Sunt copiii fratelui meu.

— Sunt acei Beth și James de care a vorbit doamna Backes?

— Da, răspunse aspru și grav.

— Povestește-mi și mie despre ei.

— Au șapte ani, știi cum îi cheamă și...

— Nu, eu mă gândeam la fratele și la cumnata ta. Îmi amintesc că Bianca mi-a spus că au murit, în timp ce erai în Anglia.

Mai luă o înghițitură de bere și Nicole avu impresia că în sufletul lui era un zbucium. Când vorbi, vocea lui parcă venea de departe.

— Barca fratelui meu s-a scufundat. S-au înecat amândoi.

Nicole înțelegea ce înseamnă să-ți pierzi o parte din familie.

— Înțeleg, spuse ea încet.

Clay se ridică brusc, aproape răsturnând scaunul.

— Nu poți înțelege. Nimeni nu poate. Părăsi odaia.

Nicole era uimită de violența lui și-și aminti că Bianca îi povestise cum Clay părea să nu sufere de moartea fratelui său ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar Nicole văzuse cum reacționase la pronunțarea numelor lor.

Se sculă și începu să strângă farfuriile goale, dar se opri. Fusese o zi lungă și era foarte obosită. Părăsi bibliotecă prăfuită, se urcă în camera pe care i-o dăduse Clay și nu-i trebui decât un moment să se dezbrace ca să se urce în pat și să adoarmă imediat.

A doua zi de dimineață, soarele timpuriu și frumusețea strălucitoare a camerei o făcură să suradă. Camera asta poate că a fost a lui Beth. Îndreptându-se spre dulap se gândi că e foarte posibil să devină foarte curând camera Biancăi, dar cum gândul nu-i plăcea, refuză să se mai gândească la asta.

Uitându-se în dulapuri, auzi prin ușă zgomote. Ieri nu avusese timp să exploreze etajul de sus. O ușă ducea spre coridor și a doua s-ar fi putut să fie spre camera gemenilor. Zâmbind o deschise și se trezi cu Clay pe jumătate îmbrăcat.

— Bună dimineața, îi spuse neluând în seamă roșeața de pe fața ei.

— Scuză-mă, n-am știut... credeam că gemenii... începu să-și pună cămașa.

— Dorești puțină cafea? o întrebă arătând spre ceainicul de pe masă. Ți-aș oferi ceai, dar noi, americanii, nu mai suntem așa de amatori de ceai ca pe vremuri.

Timidă, Nicole traversă camera spre cafetieră. Era clar că era camera unui bărbat, lambrisată cu lemn de nuc și cu un pat enorm care ocupa aproape tot spațiul. Hainele lui Clay erau azvârlite pe scaune și pe masă încât nu putea să vadă bine mobila. Lângă cafetieră erau două cești și, fără îndoială, Maggie, fără să întrebe, a presupus că vor bea împreună cafeaua. Turnând o ceașcă de cafea, i-o duse lui, care ședea pe marginea patului, punându-și cizmele, cu cămașa deschisă la piept. Nu se putu stăpâni să nu-i privească pieptul bronzat și musculos.

— Mulțumesc, îi spuse luând ceașca și privind-o cum se întorsese spre cafetieră. Tot te mai temi de mine?

— Deloc, spuse, în timp ce-și umplea ceașca cu cafea, dar fără să-l privească. Nu m-am temut niciodată de dumneata.

— Mă gândeam că poate ți-e frică. Îmi place cum ai părul acum. Și ce ai pe dumneata, ce-i asta?

Întorcându-se, îl privi cu un zâmbet strălucitor. Părul îi cădea pe spate până la talie.

— Este o cămașă de noapte, spuse, bucurându-se că nu-și pusese un halat peste cămașă. Era închisă până la gât, fără mâneci, corsajul era din dantelă de Bruxelles crem, iar partea de jos, lungă, era de mătase aproape transparentă.

— Am întârziat azi. Ține, îi spuse pe un ton de comandă, întinzându-i ceașca și farfuria.

Le luă zâmbind, dar nu se îndepărtă, în timp ce el își puneă a doua cizmă.

— De unde ai cicatricea de la ochi?

Începu să-i spună ceva, dar privind-o se opri, cu un surâs pe buze deosebit de grimasa obișnuită.

— O baionetă m-a rănit în timpul revoluției.

— Nu știu de ce am impresia că râzi de mine.

Se apropiă de ea.

— Niciodată în viața mea n-aș râde de o femeie frumoasă stând pe patul meu și îmbrăcată doar în cămașă de noapte, îi spuse, mângâindu-i cu un deget buza de sus. Acum pune jos asta, zise,

arătându-i ceașca și farfuria pe care le ținea, și ieși afară.

Se supuse zâmbind, dar se opri cu mâna pe clanța de la ușa ei.

— Nicole.

Ea îngheță.

— Am de muncit câteva ore, apoi voi veni să mănânc în bucătărie pe la nouă.

Dădu din cap în chip de răspuns și fără să se mai întoarcă intră în camera ei și închise ușa, rezemându-se de ea un moment. Îi spusese pe nume și apoi că este frumoasă. Râdea de ea însăși că se purta ca o școlăriță prostuță, apoi se grăbi să se îmbrace cu o rochie sobră din stambă cafenie și coborî scările.

Își petrecu toată dimineața căutându-i pe gemeni. Se aștepta să-i găsească dormind încă, dar paturile lor erau goale. Îi întrebă pe oamenii de pe plantație, dar fiecare ridica din umeri și nimeni nu părea să știe unde erau copiii.

La șapte și jumătate, se duse în bucătărie și făcu aluatul pentru clătite, lăsându-l să se odihnească, îi mai căută încă o oră, ca apoi, supărată, să se întoarcă în bucătărie. Ea făcea clătitele, în timp ce Maggie descojea și desfăcea piersicile care erau atât de coapte și de zemoase, încât avea mâinile pline de suc. Nicole stropi piersicile din belșug cu lichior de migdale amare, pregătit tot în casă, apoi le înveli în clătitele fine, le unse cu miere și adăugă frișca bătută.

Când Clay apăru în bucătărie, Maggie și ajutoarele dispărură, căutând să facă alte treburi. Nicole îi puse farfuria cu piersici și clătite în față și așteptă să guste, pentru a-l întreba ce-și repetase toată dimineața.

— Unde sunt gemenii? Când îl văzu pe Clay continuând să mănânce și ridicând din umeri indiferent, se supără. Îndreptând furculița către el, spuse: Clay Armstrong, dacă îndrăznești să-mi spui că nu știi unde sunt, eu... eu...

Privind-o peste masă, cu gura plină, îi luă furculița din mână.

— Sunt pe aici, pe undeva. De obicei își fac apariția când li se face foame.

— Vrei să spui că nu sunt supravegheați? Că li se permite să umble liberi? Dar dacă li se întâmplă ceva, nu știe nimeni unde să-i caute?

— Eu cunosc cele mai multe dintre ascunzătorile lor. Ce-i asta, n-am mâncat niciodată așa ceva. Dumneata ai făcut-o?

— Da, spuse ea, nerăbdătoare. Dar ce fac cu școala?

Clay își concentra toată atenția spre farfuria pe care o avea în față și nu se obosi să-i răspundă.

Furioasă și bombănind ceva în franceză, Nicole smulse farfuria cu clătite din fața lui și o puse pe vasul cu mâncarea porcilor.

— Vreau să fii atent și să-mi răspunzi. Am obosit așteptând un răspuns.

Clay se aplecă peste masă și își puse mâna pe pieptul ei strângând. Când strânsoarea îi opri respirația și se simți neputincioasă, luă farfuria de unde o pusese și o așeză pe masă.

— Să nu te amesteci, atunci când un bărbat mănâncă. Nu o mai certă, dar nu-i dădu drumul decât atunci când simți că este slăbită.

— Nicole! îi spuse, luând-o în brațe. Nu am vrut să-ți fac rău. O ținea strâns lângă el, dar liniștit, fiind atent la respirația ei.

Nicole se rezemă de el, sperând că nu o va elibera niciodată.

O întoarse ușor și o ajută să se așeze.

— Ți-e foame probabil, hai mănâncă ceva, spuse, punând o farfurie cu clătite în fața ei, înainte de a o respinge pe a sa.

Nicole respira greu și văzu privirea muștrătoare a lui Clay încercând să-i citească gândurile.

După masă, Clay o chemă să-l urmeze. Se opri la umbra unui cedru, în zona locuințelor servitorilor, unde un bătrân ședea cioplinind încet.

— Jonathan, unde sunt gemenii?

— În nukul bătrân de lângă casa administratorului. Clay dădu din cap scurt și o luă înapoi, cu Nicole în urma lui.

— Asta e noua ta doamnă? întrebă Jonathan.

— Da... în vocea lui Clay se simți puțină căldură. Jonathan rânji, arătându-și gingiile știrbe.

— Credeam că ai să-ți iei una blondă, puțin mai înaltă și mai grasă ca asta.

Înconjurând-o cu brațul și strângând încheietura mâinii lui Nicole, Clay se întoarse brusc, în timp ce râsul bătrânului le răsuna în urechi. Nicole ardea de nerăbdare să întrebe, dar nu mai avea curaj să pună întrebări.

Gemenii se ascundeau, urcându-se în copac. Nicole le zâmbi și-i chemă jos, spunându-le că vrea să le vorbească. Copiii chicoteau și se cățărau mai sus. Se întoarse spre Clay.

— Poate dacă le spui tu, te vor asculta. El dădu din cap.

— Nu eu vreau să vină. Eu am treabă. Privindu-l dezgustată, îi chemă din nou pe copii să coboare. De abia se uitau la ea, cu ochi strălucitori și jucăuși, și ea înțelese că dacă vroia să aibă autoritate asupra lor trebuia să câștige întrecerea. Se întoarse spre Clay.

— Ce faci dacă ai vrea să coboare? Le ordoni?

— Nu mă ascultă mai mult decât pe tine, răspunse Clay, privind spre ei conspirativ. Dacă ar fi după mine, m-aș urca sus la ei.

Râsetele copiilor erau o provocare și știa că și minciunile lui Clay o provocau. Nu credea niciun moment că lui nu-i dădeau ascultare. Ridicându-și rochia și azvârlindu-și pantofii îi spuse:

— Ajută-mă.

Lui Clay i se aprinseră ochii.

— Cu plăcere, spuse, făcându-și mâinile căuș.

Ea știa că ar fi putut-o ajuta să se ridice până la prima creangă, dar nu voia să-i dea câtuși de puțin ajutor. Ce nu știa însă, era că Nicole era obișnuită să se cațere. Pe domeniul părinților ei era un măr bătrân pe care-l cunoștea pe dinafară. Săltându-se pe o creangă mai joasă, se ridică și văzu scara sprijinită de cealaltă parte a pomului. Privi în jos la Clay cum se uita la ea, cu mâinile în șolduri și picioarele depărtate. Se vedea că se distra.

Trecură câteva minute de urmărire în jurul copacului. Cu fusta ridicată până la genunchi și arătându-și picioarele goale, îl prinsese mai întâi pe Alex și i-l dădu lui Clay, care, observă recunoscătoare, era dispus până la sfârșit să o ajute. Mandy se cățăraseră pe o creangă subțire și se strâmba la Nicole care-i răspunse la fel și porni în sus spre ea. Când creanga începu să trosnească, Mandy strigă:

— Ești prea grea! Și râse privind în jos. Prinde-mă, unchiule drag, strigă ea și sări veselă în brațele unchiului său.

Nicole își dădu seama prea târziu că era prea grea și creanga începuse să se rupă mai rău.

— Sări, auzi o voce comandându-i. Fără să se mai gândească, Nicole se lăsă să cadă în brațele lui Clay.

— Ai salvat-o, unchiule! Ai salvat-o, cânta Alex. Nicole, mai speriată decât voia să arate, îl privi pe Clay. Zâmbea și el. Nu-l mai văzuse zâmbind așa.

— S-o mai facem o dată, strigă Mandy și căută scara.

— Nu, nu se poate, spuse Clay. V-a învins, acum sunteți ai ei. Faceți ce spune Nicole și dacă aflu ceva în neregulă... zise strângând din ochi, iar ei se potoliră.

— Cred că acum poți să-mi dai drumul, spuse calmă Nicole.

Încetă să mai zâmbească și o privi cu uimire.

— Totdeauna te bagi în bucluc, sau acum e ceva nou?

Îi zâmbi cu gura strânsă.

— M-am lăsat răpită și m-au obligat să mă căsătoresc cu tine, doar pentru a-ți face plăcere.

În voce i se simțea ironia, dar Clay nu o înțelese exact. Privind peste umărul său la picioarele goale, cu fustele ridicate până la genunchi, rânji din nou.

— Nu știu cum îmi placi mai mult, așa ca acum, sau stând în lumină în cămașă de noapte.

Când înțelese la ce se referea, Nicole roși de furie. O așeză jos.

— Oricât aș dori să stau să văd ce se mai întâmplă, trebuie să mă întorc la treabă.

Noaptea, neputând să doarmă, Nicole se gândi că e din cauza căldurii. După ce-și puse un capot subțire peste cămașa de noapte, coborî în vârful picioarelor pe scări și ieși în grădină. Se plimbă pe poteca întunecoasă și apărută de tufele înalte ce o acopereau, apoi se

duse la bazinul din cărămidă unde se așeză pe margine și-și băgă picioarele în apă.

Noaptea era însuflețită de zgomotele broaștelor, greierilor, iar parfumul caprifoiului răcorea plăcut aerul. Când se relaxă începu să gândească. În anul de teroare și cel petrecut cu bunicul său la morar nu se înșelase niciodată. A știut întotdeauna că exista un sfârșit și așa a fost.

Acum era în fața unui nou dezastru în viața sa, dar de data aceasta se înșela pe sine că nu se va sfârși. Era franțuzoaică și franțuzoaicele sunt recunoscute ca femei practice, dar ea se purta ca un copil prost și romantic.

Trebuia să-și recunoască dragostea pentru Clay. Nu știa când se întâmpase, poate la sărutul de la prima lor întâlnire. Tot ce știa era că gândurile, emoțiile și toată viața sa se învârtteau în jurul lui. Îi plăcea să-i provoace furia, ca apoi s-o ia în brațe și să defileze în fața lui în cămașă de noapte. Rezemându-și fruntea pe genunchi, se simțea ca o femeie de stradă, după felul cum se purta, dar știa că ar face orice ca el să o atingă, să o îmbrățișeze.

Dar ce-o fi gândind el despre ea? Nu era Bianca sa, cum o numise el în noaptea aceea pe corabie. Curând o să se sature de ea și, plecând, s-ar putea să nu-l mai vadă niciodată.

Trebuia să se pregătească pentru sfârșit. Ultimele zile au fost minunate, dar trebuia să înceteze.

Își iubise părinții foarte mult, dar i-au fost luați, apoi își iubise bunicul și din nou rămăsese singură. De fiecare dată când inima îi fusese smulsă, dorise să moară. Nu va lăsa să i se mai întâmple din nou. Nu trebuie să-și lase inima să se atașeze atât de mult de Clayton.

Privind în sus spre ferestrele casei, văzu o rază de lumină roșie care nu putea fi decât vârful țigării lui Clay. Știa că e aici jos și se gândea la ea. Dacă ar fi vrut, știa că se putea duce la el în pat, dar dorea mai mult decât o noapte cu el, oricât ar fi fost de dulce. Dorea iubirea lui, să-i audă spunându-i numele la fel cum îl spusese pe al Biancăi.

Se ridică și se întoarse în casă. Scara era pustie, dar mirosul de țigară era puternic.

Capitolul 6

Nicole privea peste cartea pe care o ținea în mână, pândindu-l pe Clayton care se întorcea acasă. Văzu că avea cămașa ruptă, pantalonii și cizmele murdare. Când el întoarse capul și privi spre ea, se prefăcu că citește și că nu l-a văzut.

Era împreună cu gemenii sub magnoliile din colțul de sud-vest al grădinii. Din noaptea când stătuse pe marginea bazinului singură, trecuseră trei săptămâni, timp pe care și-l petrecuse în majoritatea cu copiii, iar cu Clay foarte puțin. Uneori, când o invita cu el la cină sau la micul dejun, îi venea să plângă când refuza, pretextând că este obosită sau că trebuie să ajute pe cineva. După un timp nici nu o mai chemă, începuse să ia masa mai des în bucătărie în compania lui Maggie, iar uneori, nici nu se întorcea seară acasă, dormind cu muncitorii, căci Nicole știa tot.

Janie era tot mai ocupată la țesătorie, cu pregătirile de iarnă, dar Nicole își petrecu câteva după-amieze cu prietena sa, care spre deosebire de Maggie nu punea întrebări.

Clay rămase în casă multă vreme, privind pe fereastră spre grădină, unde Nicole ședea cu copiii. Nu înțelegea răceala pe care o avea față de el și de ce, din femeia veselă și prietenoasă, se schimbase deodată într-una care era mereu obosită și avea mereu ceva de lucru. Merse în camera sa și scoase dintr-un sertar o cămașă schimbând-o pe cea ruptă și murdară de pe el, pe care o aruncă neglijent pe un scaun. Sertarul era plin cu cămăși curate, călcate și, privind în jur, observă că pentru prima dată după moartea fratelui său, camera sa era curată, hainele murdare dispăreau și se întorceau curate și reparate.

În timp ce-și trăgea cămașa pe el, intră la Nicole. Camera strălucea de curățenie și de soare. Pe comoda curbată era un vas enorm, plin de flori, iar pe măsuța de lângă pat trei trandafiri. Pe gherghef se afla o broderie încă neterminată. Atinse firele de mătase colorată. Locuise în casă mai puțin de o lună, dar schimbările erau enorme. Cu o seară înainte, Alex și Mandy îi arătaseră cum își puteau scrie numele. Mâncarea servită pe plantație fusese întotdeauna bună, dar simplă. Acum, Nicole introdusese noi feluri în fiecare zi.

Clay nu se interesase niciodată în ce stare este casa, preocupându-l doar culturile de pe câmp, dar acum, deodată, constata că-i plăcea mirosul de ceară și să-i vadă pe copii curați și îngrijiți.

Singurul amănunt care-i lipsea era compania lui Nioole, râsul ei și felul cum îl făcea și pe el să râdă.

Coborând scările se opri și se întrebă cum reușise să găsească un ajutor la curățenia casei. Toți cei ce munceau pe plantație aveau o

sarcină și după câte știa, niciunul nu neglijase ceea ce avea de făcut. Îi trecu prin minte că Nicole făcuse curățenie singură.

Nu era nici mirare că se simțea totdeauna obosită.

Zâmbind, luă un măr din vasul de pe masa din hol. Probabil s-a gândit că în felul acesta îi plătește pentru nenorocitele acelea de rochii pe care i le cumpărase. Se duse mai întâi în bucătărie să-i spună lui Maggie să găsească niște fete care s-o ajute pe Nicole la gospodărie, apoi ieși în grădină,

— Lecția s-a terminat, spuse luându-i cartea din mână, iar gemenii o șterseră înainte ca amândoi adulții să clipească.

— De ce faci asta? Încă nu am terminat.

— Au nevoie de o vacanță, și cel mai mult ai dumneata.

— Te rog, am o grămadă de treabă. Clay se încruntă.

— Ce nu mai merge? De ce te porți ca și când te-ai teme de mine?

— Nu este adevărat. Dar într-un loc mare ca acesta sunt multe de făcut.

— Încerci să-mi spui că trebuie să mă duc la lucru?

— Nu, bineînțeles. Eu...

— Dacă nu ești în stare să termini o frază, atunci lasă-mă pe mine s-o fac. Muncești prea mult. Te porți ca și când ai fi o sclavă, doar că eu nu-i oblig pe ai mei să muncească din greu, așa cum o faci dumneata. Prinzând-o de mână o trase în fața lui. Maggie pregătește un picnic pentru noi, iar noi doi ne vom petrece ziua hoinărind. Poți călări?

— Da, dar...

— Nu ai voie să spui nu, așa că mai bine taci.

Nu-i mai dădu drumul până când traversară plantația și ajunseră la grajduri, unde Clay puse o șa moale pe o iapă, o urcă, apoi se duse la bucătărie. Maggie râdea cu gura până la urechi când îi dădu sacii plini.

Au călărit timp de o oră, părăsind înălțimea pe care erau casa și dependențele și coborâră pe câmp. Câmpia bogată urma cursul râului în formă de arc, încercuind terenul mai înalt plantat cu bumbac, tutun, în, grâu și orez. La răsărit de casă, erau pășuni unde animale și turme pășteau separat, iar peste tot păreau că există hambare și adăposturi pentru unelte. Se opriră să dea mere unei perechi de cai mari, de muncă, în timp ce Clay îi vorbea despre calitatea bumbacului sau despre prelucrarea tutunului. Îl privi și văzu în ochii lui mândria proprietarului și cât își iubea pământul și oamenii care munceau pentru el.

Soarele se ridicase sus când Nicole, privind peste râu, văzu ceva ce-i era cunoscut, o moară de apă. Privind printre copaci la clădirea de piatră și cărămizi o năpădiră amintirile. Trăiseră și ea și bunicul său în lux, orice dorință fiindu-le satisfăcută chiar înainte de a se gândi, dar

la venirea Revoluției fuseseră obligați să se ascundă pentru a supraviețui. Se îmbrăcaseră ca și morarul și soția sa și au trebuit să muncească în rând cu ei. Nicole spăla podelele bucătăriei de două ori pe săptămână și învățase să facă moara să meargă când bărbații, erau plecați să predea cerealele.

Zâmbind arătă dincolo de râu.

— Nu este o moară?

— Ba da, spuse Clay, fără mult interes.

— A cui este? De ce nu funcționează? Putem s-o vedem?

Clay o privi mirat.

— La ce trebuie să răspund mai întâi? Este a mea și nu funcționează, pentru că nu am angajat niciodată pe nimeni să o facă să meargă, apoi familia Backes îmi macină grâul. Sigur că putem merge să o vedem. Este și o casă, puțin mai sus pe deal. O poți vedea printre copaci. Vrei să mergem acolo?

— Da, aș vrea.

La mal, era legată o barcă cu vâsle în care Clay aruncă sacii cu mâncare, o ajută pe Nicole să sară în barcă, apoi vâsli până la celălalt mal. Stând în urma ei o privi plimbându-se prin iarba înaltă și învârtindu-se în jurul morii.

— Pare a fi în bună stare. Pot să văd și pietrele dinăuntru?

Clay luă cheia și deschise lacătul mare. Nicole studie șanțurile de pe piatră și spuse ceva în legătură cu pânza de sită și o masă. După ce termină de privit, începu să-i pună din nou întrebări, până când Clay îi făcu semn protestând.

— Poate ar fi mai ușor să-ți explic, spuse. Când trăia fratele meu puteam lucra o proprietate mai mare, dar acum, când sunt numai eu, am găsit că moara era de prisos. De când a murit morarul, anul trecut, nu am mai căutat altul.

— Dar ce faci cu grăunțele? spuneai că familia Backes are o moară.

— Una mică. Îmi este mai ușor să le trimit acolo decât să mai am și grija unei mori.

— Dar ceilalți fermieri? Precis că oameni ca tatăl lui Janie au nevoie de moară. Sau se duc și ei tot la Backes, nu e prea departe?

Clay o luă de mână și o scoase afară.

— Hai să mâncăm și apoi îți voi răspunde la toate întrebările. E un loc frumos pe vârful acestei coline.

Când masa a fost încărcată cu șuncă, stridii murate și prăjituri cu caise, îi veni rândul lui Clay să pună întrebări. Voia să știe de ce Nicole era atât de interesată de moară.

Nicole era foarte tulburată de prezența lui atât de apropiată și de faptul că erau singuri, împreună, în liniștea izolată a pădurii.

— Am lucrat cu bunicul meu la o moară, timp în care am învățat foarte multe.

— Bunicul tău? întrebă, ridicându-și capul. Trăim de un timp în aceeași casă și știu atât de puține despre tine. Totdeauna ai trăit cu bunicul tău?

Ea își privi mâinile în tăcere. Nu ar fi dorit să vorbească despre familia sa.

— Nu pentru multă vreme, spuse repede și privi din nou spre moară. Te-ai gândit să o vinzi?

— Nu, niciodată. Dar spune-mi despre părinții tăi și ei erau morari?

Trecu un moment până când Nicole înțelese ce voia să-i spună și-i veni să râdă la ideea că mama, sa elegantă, cu coafuri complicate și pudrate, cu trei alunițe desenate în colțul ochiului, în rochii de brocart lucios, ar fi putut lucra la o moară.

— Ce te-a făcut să râzi?

— Ideea că mama ar fi lucrat la o moară. Parcă spuneai că este și o casă aici. Am putea să o vedem?

Strânseră repede și Clay îi arătă casa care era complet mobilată. Avea o singură cameră, cu o mansardă veche, dar solidă.

— Hai să ne întoarcem pe malul celălalt. Este acolo ceva despre care vreau să-ți vorbesc și un loc pe care vreau să ți-l arăt.

Clay vâsli în sensul râului, depăși câmpia plantată și opri într-un punct, unde malul făcea ca apa să pară de netrecut. Sălciile atingeau apa, iar tufișurile dese veneau și ele până aproape, în apă.

Clay sări din barcă și o legă de un țaruș ascuns în tufiș, îi întinse mâna și o ajută să stea pe micul petic de pietriș de la marginea apei. Smulse un tufiș enorm de mirt, eliberând calea și dând la iveală o potecă destul de largă.

— După dumneata, spuse Clay urmând-o. Tufa de mirt aruncată înapoi, ascundea din nou cărarea.

Cărarea se deschidea într-un boschet înconjurat de copaci și părea că intri într-o odaie fără tavan. De ambele părți, era o abundență de flori dintre care Nicole recunoscuse câteva. Deși înăbușite de buruieni, acum supraviețuiau și înfloreau.

— E foarte frumos, spuse ea întinzându-se în iarba înaltă până la glezne. Cineva trebuie să-l fi făcut, nu putea să crească din pământ.

Clay se așeză pe iarbă și se rezemă de o piatră ce părea aleasă special pentru a te simți confortabil.

— Noi l-am făcut, când eram copii. A durat mult, dar ne-am folosit fiecare moment liber. Doream să avem un loc al nostru personal, unde să ne retragem.

— Asta și este. Poți să vii până la un pas și să nu-l vezi. Desișul este de nepătruns.

Clay căzu pe gânduri, privind în zare.

— Mama credea că răsadurile îi erau cărate de câini. Fiind la cineva în vizită, a primit cinci răsaduri. Ajunsă acasă, nu mai avea decât patru. Mă întreb de multe ori dacă ne bănuia.

— Când spui noi, vorbești de dumneata și de frate.

— Da, răspunse el liniștit. Lui Nicole îi sclipiră ochii.

— Sunt sigură că niciunul din voi nu sădea florile. Nu-mi pot închipui doi băieți, care, riscând să fie pedepsiți, să fure bulbi de stânjenei. S-ar putea să fi fost și o fată tânără în conspirație.

Fața lui Clay se înțepeni și păstră tăcerea un moment.

— Elizabeth planta florile.

Felul în care vorbise îi dădu de bănuț că Elizabeth însemnase ceva pentru el, dar nu-și dădea seama dacă eră dragoste sau ură.

— James și Beth, spuse ea stând lângă el. Moartea lor e cauza tristeții dumitale, motivul pentru care zâmbești rar?

Se întoarse spre ea supărat.

— Până nu-mi vei mărturisi secretul dumitale, nu aștepta confidențe din partea mea.

Nicole rămase uluită. Se gândea că evitase cu șiretenie să-i spună ceva despre familia sa, dar înțelesese destul de bine că îi ascundea ceva. Așa cum pentru ea era dureros să vorbească despre trecut, tot astfel era și pentru el.

— Iartă-mă, șopti ea. Nu am vrut să fiu indiscretă. Rămaseră tăcuți câteva minute. Ai spus că vrei să-mi vorbești despre ceva, spuse Nicole.

Clay se îndreptă și reuși să-și schimbe gândurile privind moartea fratelui și a cumnatei sale și trecu la un subiect mai plăcut.

— M-am gândit la Bianca, spuse el cu o privire întunecată. Când am pus la cale răpirea, i-am trimis și tatălui ei o scrisoare pe care să o primească după o săptămână, când fregata era deja pe mare. Nu voiam să-și facă griji despre ea și, în același timp, nu voiam să creadă că mai poate opri căsătoria, care nu a mers așa cum plănuisem.

Nicole îl asculta doar pe jumătate. Nu-și închipuise că vorbele lui puteau să o doară așa de mult și, ca să-și ascundă durerea, își fixase gândurile iar spre moară. Ar putea să o pună în funcțiune. Mai exista posibilitatea să-și găsească de lucru în America sau poate va putea trăi și lucra la moară, în apropierea lui Clay.

— Îți amintești fregata care se descărca la sosirea vasului cu care ați venit? Pe acest vas i-am trimis o scrisoare Biancăi și i-am explicat totul, l-am spus că din greșeală am fost căsătorit cu altcineva, dar căsătoria va fi anulată imediat. Bineînțeles, asta înainte să primesc răspunsul judecătorului.

— Bineînțeles, răspunse Nicole fără interes.

— L-am trimis și bani de drum. L-am spus că vreau încă să mă căsătoresc cu ea, rugând-o să mă ierte și să vină în America.

Se ridică și începu să se plimbe nervos.

— Fir-ar să fie. Nu știu de ce a trebuit să se întâmple așa. Eu nu mă mai pot întoarce în Anglia, căci acum sunt singur cu plantația, l-am

scris câteva scrisori, rugându-l să vină la mine, dar găsește întotdeauna pretexte, întâi că tatăl ei e foarte bolnav și îi este frică să-l lase singur. Îmi dădeam seama că se teme să părăsească Anglia. Uneori englezii au idei ciudate despre America.

O privi ca și când ar fi așteptat un răspuns, dar ea nu-i răspunse. Continuă:

— Va trece timp până să primească scrisoarea mea, apoi, luni, înainte să știu dacă acceptă sau nu. Și, iată, ai venit dumneata.

O privi pe Nicole cu speranță în ochi, dar ea tot nu vorbea.

— Nu știu ce crezi despre mine. La început am crezut că-ți face plăcere compania mea, dar apoi... Vezi cât de puțin știu despre dumneata, în ultimul timp am ajuns să te respect foarte mult. Casa mea este din nou plăcută, copiii te iubesc, servitorii te ascultă. Manierele dumitale sunt impecabile și cred că poți îndeplini și câteva obligații sociale. Ar fi plăcut să avem din nou vizite.

— Ce încerci să-mi spui? Respiră adânc.

— Dacă Bianca mă refuză, aș vrea să rămânem căsătoriți.

Din căprui, ochii ei deveniră negri.

— O căsătorie din care ar rezulta copii, presupun. Clay strânse din ochi și zâmbi timid.

— Bineînțeles. Trebuie să recunosc că ești frumoasă.

În viața ei, Nicole nu-și mai amintea să fi fost așa de supărată. Simțea furia din tălpi până în cap. Se ridică încet și făcu un efort să vorbească.

— Nu, nu cred că s-ar putea.

O trase de mână pe când se întorse.

— De ce nu? Arundel Hali nu este destul de mare pentru dumneata? Cu fizicul dumitale, poate că ți-ai dori ceva mai mare?

Îi trase o palmă puternică pe obraz, care răsună în pădure.

Rămase pe loc cu obrazul înroșit și cu degetele încleștate pe mâna ei.

— Merit politețea unui răspuns, spuse rece.

Se trase departe de el,

— Porc, bărbat ignorant și îngâmfat. Cum îndrăznești să-mi propui mie așa ceva?

— Propunere! Nu am făcut decât să te cer în căsătorie și cred că ți-am arătat destul respect în ultimele săptămâni. De fapt, legal ești soția mea.

— Respect! Nu cunoști înțelesul cuvântului. Adevărat, mi-ai dat o cameră separată, dar de ce? Fiindcă mă respecti sau pentru a-i putea spune iubitei tale Bianca că nu te-ai atins de mine?

Expresia de pe fața lui îi dădu răspunsul.

— Uită-te la mine, aproape că strigă, cu accentul ei mai pronunțat. Sunt Nicole Courtalain. Sunt o ființă umană, cu sentimente și emoții.

Sunt altceva decât un caz de identitate falsă. Sunt mai mult decât faptul că nu sunt „Bianca ta”. Mă ceri în căsătorie și iată ce-mi oferi. Acum sunt doamna plantației, toată lumea îmi spune doamna Armstrong. Dar tot viitorul meu depinde de un fir de păr. Dacă Bianca te acceptă, eu voi fi dată la o parte. Dacă te refuză, atunci te resemnezi cu a doua alegere. Nu. Nici măcar nu este o alegere. S-a întâmplat să fiu într-un loc greșit și la timpul nepotrivit. Nu aveam de ales. Inspiră adânc. Fără îndoială, te-ai gândit să rămân ca guvernantă pentru gemeni, dacă Bianca vine în America.

— Și ce-i rău în asta?,

Era atât de supărată, că nu mai putea vorbi. Îi dădu cu piciorul în cizmă, îi mai administră câteva înjurături franțuzești și apoi se întoarse pe iarbă.

O trase din nou de braț. Și el era supărat.

— Nu te înțeleg. Eu aș fi putut avea orice femeie din acest loc dacă Bianca mă refuza, dar te-am cerut pe tine. Ce este atât de oribil în asta?

— Ar trebui să mă simt onorată. Onorată că îmi permiți, biata de mine, să stau cu voi? Vrei să rămân toată viața un obiect de milă. Se poate să te surprindă, domnule Armstrong, dar am și eu dreptul la iubire în viață. Vreau un bărbat care să mă iubească, cum o iubești dumneata pe Bianca. Eu nu vreau o căsătorie de conveniență, ci una din dragoste. Cu asta ți-am răspuns la întrebare. Pentru un bărbat iubit aș putea să mor de foame, dar n-aș putea să trăiesc împărâtește în casa dumitale, cu dumneata, când aș ști că în fiecare zi vei suferi pentru o dragoste pierdută.

O privi atât de ciudat, încât ea nu știu ce gândește. Ca și când ar fi văzut-o prima oară, considerând-o altceva decât o greșeală.

— Oricum ai gândi, spuse el liniștit, nu am vrut să te insult. Ești o femeie admirabilă. Ai știut să treci peste o situație intolerabilă, spre bucuria tuturor celor din jur și nu ai lăsat să ți se vadă suferința. Toți, dar mai ales eu, am profitat de prezența dumitale. Aș fi dorit să-mi fi mărturisit mai de mult cât de nefericită ești aici.

— Nu sunt nefericită... încep, dar lacrimile ce le avea în glas o opriră.

Dacă mai stătea un moment, l-ar fi prins în brațe și i-ar fi spus că ar sta cu el în orice condiții.

— Hai să ne întoarcem, vrei? Trebuie să mă mai gândesc și poate voi găsi o soluție mai convenabilă.

Îl urmă în jos pe cărare, paralizată.

Capitolul 7

Clay o părăsi la grajduri. Nicole nu-și putea imagina cum urma să ajungă acasă, încercă să-și țină capul sus și-și fixă privirea numai asupra casei. De abia închise ușa, că începu să plângă. În anul când stătuse ascunsă, învățase să plângă fără a scoate un sunet. Se aruncă în pat și hohotele de plâns izbucniră.

Greșise în tot ce spusese. El nu luase cererea în căsătorie, așa cum o înțelegea ea. Și acum vorbise de o „soluție potrivită”. Cât timp îi va mai rămâne până când o va izgoni? Dacă Bianca vine, va putea oare suporta să-l vadă pe Clay cum o atinge, cum o sărută? Va putea să doarmă când în fiecare seară îi va vedea închizând ușa camerei în care vor fi amândoi?

Maggie și Janie bătură la ușă să o întrebe dacă se simte bine. Nicole reuși să le răspundă că răcise și nu voia să mai dea răceala și altcuiva. Vocea îngroșată de plâns făcea să pară că într-adevăr era bolnavă. Mai târziu, auzi șoaptele gemenilor la ușa sa, dar nu o deranjară. Nicole se ridică și se gândi că se autocompătimise destul. Se spală pe față și se dezbracă. Pașii lui Clay răsunară pe coridor și Nicole rămase pe loc ținându-și respirația. Nu putea încă să dea ochii cu el. Știa că ochii o vor trăda și o să observe starea ei sufletească în timpul mesei îl va implora, probabil, să o lase lângă el ca pe peria sa de ghetă, dacă asta era singura situație admisibilă.

Își scoase cămașa și se îmbracă cu capotul de mătase din dantelă pe care Clay îl admirase. Nu știa cât era ceasul, dar era foarte obosită și se gândea să se culce. Afară se anunța furtună. La primele tunete îndepărtate strânse din ochi. Nu și-l putea aminti acum decât pe bunicul său.

Retrăia noaptea de groază. Ploaia răpăia pe geamurile morii, iar fulgerele luminau ca ziua. La lumina lor îl văzuse pe bătrân.

Sări începând să țipe, acoperindu-și urechile cu mâna. Nu auzi ușa deschizându-se și nici pe Clay alergând spre pat.

— Ești în siguranță. Stai liniștită. Nimeni nu-ți poate face ceva. O ținea în brațe ca pe un copil, iar ea își ascunsese capul în umărul său gol. O legăna și-i mângâia părul.

— Spune-mi, ce-ai visat?

Dădea din cap ghemuindu-se în brațele lui. Acum, trezită din somn, își dădu seama că visul ei era realitate. Știa că niciodată nu va putea uita coșmarul.

Camera se luminează de la lampa aprinsă de Clay și Nicole sări din nou speriată, trăgându-l mai aproape.

— Cred că este timpul să stăm de vorbă, spuse el luând-o în brațe și

învînd-o cu un șal. Nicole refuză dând din cap.

O duse în camera lui, o așeză pe un scaun și-i umplu un pahar cu vișinată. Știa că nu mâncase mult la prânz și mai știa că alcoolul i se va urca ta cap.

Așa a și fost.

Când observă că se relaxează, îi umplu din nou paharul și-l puse pe masă lângă ea. Își umplu și el un pahar. Apoi o ridică și, așezându-se cu ea în brațe, puse șalul pe amândoi. Furtuna de afară îi făcea să pară mai izolați în întunericul din odaie.

— De ce ai părăsit Franța? Ce s-a întâmplat la moară?

Își ascunse fața pe umărul lui și dădu din cap șoptind.

— Nu.

— Bine, atunci povestește-mi despre o zi frumoasă. Ai trăit întotdeauna cu bunicul tău?

Băutura o încălzise și se moleși. Zâmbi galeș.

— Era o casă frumoasă, era a bunicului, dar mai târziu trebuia să devină a tatei. Nu avea importanță, aveam toți loc. Era roz pe dinafară. Camera mea avea pe pereți picturi cu îngerași care coborau dintr-un nor. Uneori mă trezeam și întindeam brațele să-i prind.

— Acolo stăteai cu părinții tăi?

— Bunicul locuia în aripa dinspre răsărit, iar eu cu părinții mei locuiam în casa principală. Aripa de vest era rezervată vizitelor regale.

— Bineînțeles, răspunse Clay. Ce s-a întâmplat cu părinții tăi?

Începură să-i curgă lacrimi în tăcere. Clay îi mai dădu o înghițitură de vișinată.

— Spune-mi, murmură el.

— Bunicul venise acasă de la tribunal, el lipsea des și a venit acasă pentru că Parisul devenise nesigur. Tatăl meu a spus că ar trebui să plecăm în Anglia până când oamenii se vor liniști, dar bunicul a spus că familia Courtalain trăise la castel de secole și el nu-l va părăsi. A spus că gloata nu va îndrăzni să-l atace. Toți l-am crezut. Era mare și puternic. Numai cu vocea sa putea să sperie pe oricine. Se opri.

— Ce s-a întâmplat în ziua-aceea?

— Bunicul și cu mine am plecat călare în parc. Era o zi frumoasă de primăvară. Apoi, deodată, am văzut fumul printre copaci și bunicul a îndemnat calul repede.

Eu l-am urmat. Când am trecut de copaci am văzut. Casa mea frumoasă era cuprinsă de flăcări. Ne-am oprit și am privit. Nu-mi puteam crede ochilor. Bunicul a dus calul meu la grajduri, m-a coborât și mi-a spus să rămân acolo. Am rămas și am privit cum focul schimba culoarea cărămidilor roz, în negru.

— Dar părinții tăi?

— Se duseseră la niște prieteni și nu se gândeau să revină decât târziu. Nu știam că mama își rupsese rochia și s-au întors în zori.

Nicole hohotea mai tare. Clay o strânse mai aproape.

— Spune-mi. Spune tot.

— Bunicul s-a întors la grajduri, alergând printre tufişurile din grădină. Avea hainele înnegrite de fum şi ţinea la subsuoară o cutie din lemn. M-a apucat de braţ şi am intrat împreună în grajd. A scos tot fânul dintr-o ladă lungă şi m-a împins înăuntru. Apoi s-a ascuns şi el, Am stat acolo doar câteva minute, când am auzit ţipetele oamenilor. Caii nechezau din cauza mirosului de fum şi foc. Am vrut să mă duc la ei, dar bunicul mă ţinea strâns. Se opri şi Clay îi mai turnă să bea.

— Ce s-a întâmplat când mulţimea a plecat?

— Bunicul a deschis lada şi am ieşit afară. Era întuneric sau aşa trebuie să fi fost. Casa ardea şi răspândea o lumină ca ziua. Bunicul m-a împins când am vrut să privesc înapoi. Mi-a spus: „Priveşte înainte copilă, nu privi niciodată în urmă”. Am mers toată noaptea şi cea mai mare parte a zilei următoare. La asfinţit, s-a oprit şi a deschis cutia pe care o luase de acasă, înăuntru erau hârtii şi un colier cu smaralde care fusese al mamei. Oftă amintindu-şi, cum folosiseră smaraldele pentru a-l ajuta pe morar. Apoi, ea vânduse ultimele două pietre ca să se poată asocia cu vara sa la prăvălia de confecţii.

— Nici acum nu pot să înţeleg ce se întâmpla atunci. Eram un copil neştiutor ce fusese întotdeauna ocrotit, răsfăţat. Bunicul a spus că era timpul să mă maturizez şi să aflu adevărul. Oamenii voiau să ne omoare fiindcă trăiam într-o casă mare şi frumoasă. Mi-a spus că de atunci încolo trebuia să ascundem cine eram. A luat hârtiile şi le-a îngropat. Mi-a spus că trebuie să nu uit cine sunt şi că familia Courtalain avea ascendenţi şi rude care fuseseră regi.

— Apoi te-ai dus în casa morarului?

— Da, spuse scurt, ca şi când avea de gând să nu mai spună nimic.

Clay îi întinse paharul cu băutură. Nu-i plăcea să o îmbete, dar ştia că e singura cale de a o face să vorbească. De multă vreme simţea că ascunde ceva. În după-amiaza aceea... văzuse în ochii ei o privire terorizată, când îi ceruse să vorbească de familia ei.

Îi ridică părul de pe frunte şi simţi bucele umede de transpiraţie. Era atât de mică şi ascundea atâtea secrete în suflet! Când se supărase în după-amiaza aceea pe el, înţelesese abia acum câtă dreptate avea. De când venise, nu o privise niciodată fără să o dorească pe Bianca în locul ei. Dar acum, când se gândea la tot ce făcuse de când era în America, îşi dădu seama că nu-i era inferioară. Îi luă paharul gol.

— De ce ai părăsit Franţa şi casa morarului? Cred că erai în siguranţă acolo.

— Erau foarte buni. Accentul ei devenea mai pronunţat. Erau cuvinte ce părea că le pronunţa mai mult din suflet decât din gură. Fiecare silabă părea că este înăbuşită ca şi când ar fi fost învelită în frişcă. Bunicul a spus că ar trebui să învăţ o meserie şi că morăritul

era o meserie bună. Morarul spunea că o fată nu va putea niciodată să înțeleagă ceva despre piatra de moară și grăunțe, dar bunicul râdea de el. Se opri. Aș putea fac ca moara ta să funcționeze și să renteze.

— Nicole, îi spuse el pe un ton blând, dar întrebător. De ce te-a speriat furtuna? Și de ce ai părăsit casa morarului?

Ploaia începu să bată în geam și ea privi spre fereastră. Avea vocea foarte liniștită:

— Am avut multe avertismente. Morarul se întorcea din oraș fără să fi apucat să-și vândă marfa pe care o avea. Spunea că la Paris erau tulburări. Mulți știau despre mine și despre bunicul. Era un aristocrat și prea bătrân ca să se schimbe. Dar nimeni nu înțelegea că bunicul îi considera pe toți egali. Se purta cu grădinarul la fel ca și cu regele. Spunea că după moartea lui Ludovic al XIV-lea, nu se mai născuseră bărbați adevărați.

— Morarul s-a întors în grabă... o zori Clay.

— Ne-a spus să ne ascundem, să facem orice pentru a scăpa. El îl iubea pe bunicul... care râdea. Se porni o furtună și odată cu ea au venit și cei din oraș. Eu eram în podul morii numărând sacii. M-am uitat pe fereastră și la lumina fulgerelor i-am văzut venind. Aveau furci și coase. Pe unii îi cunoșteam fiindcă îi servisem cu măcinatul grăunțelor.

Clay simți că începe să tremure și o strânse mai aproape de el.

— Bunicul tău i-a văzut?

— S-a repezit pe scări, sus, unde eram. L-am spus că voi înfrunta mulțimea furioasă fiindcă și eu eram o Courtalain. Mi-a răspuns că voia să se mai nască Courtalaini, iar eu eram singura care mai rămăsese. Vorbea ca și când ar fi murit. A tras un sac gol și mi l-a pus pe cap. Cred că eram prea îngrozită ca să mai vorbesc. A legat sacul la gură, apoi mi-a șoptit că dacă îl iubesc să nu mă mișc. A îngrămădit sacii plini în jurul meu apoi l-am auzit coborând scările. După câteva minute mulțimea a intrat în casă. Au căutat în pod și de câteva ori erau să mă găsească.

Clay o sărută pe frunte strângând-o lângă obrazul său.

— Și bunicul?

— După ce au plecat am ieșit, voiam să mă asigur că nu i s-a întâmplat nimic. Când am privit pe geam...

Aici corpul ei se contractă violent, iar el. O strânse mai aproape.

— Ce ai văzut afară?

Se trase înapoi, împingându-l.

— Bunicul era acolo și-mi zâmbea. Clay o privi mirat.

— Nu înțelegi. Eu eram în pod, îi tăiaseră capul și-l înfipseseră într-o sulită, îl purtau sus, deasupra capetelor lor, ca pe un trofeu. La lumina fulgerelor l-am văzut.

— O, Doamne, gemu Clay și o trase din nou spre el, deși ea se lupta

cu el. Când începu să plângă, o luă din nou în brațe, o legănă și o mângâie pe cap.

— L-au omorât și pe morar, spuse după puțin timp. Soția lui mi-a spus că trebuie să plec, fiindcă nu mă mai poate ascunde. A cusut cele trei smaralde în rochia mea și m-a îmbarcat pe o corabie spre Anglia. Smaraldele și medalionul erau tot ce-mi mai rămăsese din copilăria mea.

— Apoi ai stat la Bianca și ai fost răpită de mine.

Trase aer pe nas privind cu dispreț.

— Sună de parcă ai vrea să spui că toată viața mea a fost rea. Am avut o copilărie foarte fericită. Am trăit pe o proprietate mare și am avut sute de veri și de tovarăși de joacă.

Se bucură când văzu că-și revenea. Spera că efectul spovedaniei va mai dura.

— Și câte inimi ai zdrobit? Toți erau îndrăgostiți de tine?

— Niciunul. Un văr m-a sărutat, dar nu mi-a plăcut. N-aș mai lăsa pe nimeni să mă sărute din nou. Tu ești singurul... Se opri și zâmbi, apoi își plimbă un deget pe buzele lui. Îl sărută, apoi își privi degetul.

— Ești o proastă, Nicole, o proastă, murmură ea.

— De ce te consideri proastă?

— Toată povestea e comică. Într-o zi mă plimbam prin parc, a doua zi m-am trezit pe o corabie spre America. Apoi, sunt forțată să mă căsătoresc cu un bărbat care-mi spune că sunt o hoată. Părea că nu-l simte pe Clay cum se crispează. Ar putea fi ca o piesă foarte bună. Frumoasa eroină Bianca, e logodită cu eroul frumos Clayton. Dar planurile lor sunt stricate de infama Nicole. Publicul va sta ținut pe scaune până la sfârșitul piesei, când adevărata dragoste învinge, iar Bianca și Clay se regăsesc.

— Și Nicole?

— Oh, un judecător îi dă niște hârtii care spun că ea nici nu există și nici nu a cunoscut vreodată eroul.

— Nu asta este ce dorește Nicole? o întrebă liniștit. Ținea degetul pe care-l sărutase, pe buzele ei.

— Biata, proasta Nicole, s-a îndrăgostit de erou. Nu-i caraghios? Nici nu s-a uitat la ea în cele zece minute ale căsătoriei lor, dar ea îl iubește. Știi că i-a spus că este o femeie admirabilă? Biata de ea, stă acolo mută, cerșind, dorind să-i ofere dragostea ei, iar el vorbește despre tot ce poate face cu ea ca și când ar cumpăra o iapă.

— Nicole! strigă el. Ea rise și se întinse în brațele lui.

— Știi că am douăzeci de ani? Jumătate din verișoarele mele erau deja căsătorite de la optsprezece ani. Dar eu am fost întotdeauna deosebită. Lumea spunea că sunt rece și insensibilă și nici un bărbat nu mă va dori vreodată.

— Habar nu aveau, în clipa când vei scăpa de mine, vei avea sute

de bărbați care te vor cere de nevastă.

— Te preocupă cum să scapi de mine? Preferi să-ți realizezi visurile tale cu Bianca decât să mă ai pe mine, nu-i așa? Sunt o proastă. Nicole cea neinteresată de sex, virginală, îndrăgostită de un bărbat pe care nu-l interesează nici măcar dacă ea există. Privi în sus spre el. El zâmbea.

Nicole avea ochii plini de lacrimi, dar râzând spuse:

— Lasă-mă în pace. Măine poți să râzi de mine, dar nu acum. Se luptă să scape din brațele lui. El o ținea strâns.

— Nu râd de tine. Râd că spui că nu ești atrasă de sex. Își plimbă un deget pe buza ei superioară. Nu știi, efectiv nu știi? Eu pot să înțeleg de ce verii tăi te evitau. Ai un temperament atât de puternic, încât aproape sperie.

— Lasă-mă, te rog, murmură ea.

— Cum poate o femeie așa de frumoasă ca tine, să nu fie sigură de farmecul ei? Ea încercă să vorbească, dar el îi acoperi gura cu degetele. Ascultă-mă. În prima noapte, pe vapor, când te-am sărutat... începu să zâmbească la amintire. Nic io femeie nu m-a sărutat vreodată așa. Nu cereai nimic, dar dăruiai. Mai târziu, când te-am văzut speriată de câini, cred că aș fi pășit și pe ulei încins ca să ajung la tine. Nu înțelegi, nu vezi cât mă tulbură prezența ta? Spui că nu m-am uitat niciodată la tine. Adevărul este că nu am încetat nicio clipă să te privesc. Toată lumea pe plantație știe toate joc de scuzele pe care le invoc, ca să nu mă întorc acasă în fiecare zi.

— N-am știut niciodată că te interesează prezența mea. Crezi cu adevărat că sunt frumoasă? Mă gândesc la gura mea, iar pentru mine frumusețea e blondă și cu ochi albaștri.

Se aplecă și o sărută încet, tandru, își plimbă buzele peste ale ei, îi atinse vârful limbii și fiecare colț al gurii, apoi cu pasiune îi prinse buzele de jos cu dinții, mușcând din ea.

— Asta răspunde întrebării tale? Am dormit câteva nopți pe câmp ca să mă pot odihni. Cu tine în odaia alăturată, nu am putut dormi mai mult de câteva ore.

— Poate că trebuia să intri la mine, spuse ea, nu cred că te dădeam afară.

— Foarte bine, zise el sărutându-i lobul urechii și apoi gâtul, pentru că astă-seară, voi face dragoste cu tine, chiar dacă e vorba de viol.

Îi puse brațele în jurul gâtului și-i șopti:

— Clay, te iubesc.

Se ridică ținând-o în brațe și apoi o așeză pe pat. Aprinse o lumânare lângă pat, în cameră plutind un parfum de dafin.

— Vreau să te văd, zise el, și se așeză pe pat lângă ea.

Corsajul de dantelă al cămășii ei era încheiat cu șaptesprezece nasturi mici îmbrăcați în satin. Încet și grijuliu, Clayton îi desfăcu pe

toți. Nicole închise ochii. Simțindu-i mâinile pe sâni.

— Știi că te-am dezbrăcat în noaptea când te-am luat de la câini? Să te las singură în pat a fost cea mai grea încercare pe care am avut-o vreodată.

— De aceea era ruptă rochia?

Nu-i răspunse, îi descoperi brațele, apoi o ridică pentru a o dezbrăca, își plimbă mâinile pe corpul ei până jos, pe șolduri și pe coapse. Era mică, dar proporționată perfect. Sâni erau înalți și plini, mijlocul subțire, picioarele și pulpele înguste. Se aplecă și-i sărută pieptul, frecându-și obrazul de el.

— Clay, șopti, cu mâna în părul său, mi-e frică.

Îi ridică bărbia și-i zâmbi.

— Necunoscutul este totdeauna înfricoșător. Ai văzut vreodată un bărbat gol?

— Pe unul din verii mei, când avea doi ani, răspunse ea sincer.

— Este o mare diferență, spuse el, începând să-și desfacă nasturii pantalonilor, singura îmbrăcămintă ce-o avea.

Îi era rușine când îi căzură pe jos și-și țină ochii pe fața lui. Ședea liniștit și ea știa că aștepta mai mult. Avea pieptul bronzat, larg și musculos. Umbra mușchilor săi juca în lumina lumânării. Talia era îngustă, iar mușchii pieptului se bombau. Repede, își coborî ochii la picioare, la coapsele puternice și la pulpele musculoase. Era un bărbat care stătea o mare parte din timp călare și rezultatul se observa. Își întoarse privirea la fața lui, care purta încă expresia de așteptare.

Privi mai jos. Nu se sperie de ceea ce i se înfățișa. Era Clayton, bărbatul iubit și nu se temea de el. Avu un răs jos, din gât, de ușurare și plăcere. Își desfăcu brațele să-l primească.

— Vino la mine... șopti.

Clay zâmbea când se întinse alături, pe pat.

— Ce zâmbet frumos, spuse ea, plimbându-și degetele pe buzele lui. Într-o zi poate îmi vei spune de ce îl văd așa de rar.

— Poate, îi răspunse el nerăbdător, astupându-i gura cu a sa.

Atingerea lui Clay îi dădea lui Nicole fiori. Talia și forța lui o făcură să se simtă mică și feminină. Când o sărută pe gât, își puse mâna pe brațul lui simțindu-i înclinarea și curba. Brusc, își dădu seama că este al ei și că era capabilă să-l simtă și să-l guste. Se întinse spre el și-l sărută, plimbându-și limba peste dinții albi pe care-i văzuse atât de rar. Îi mușcă ușor gâtul până la ureche, cu dinții, apoi își puse coapsele sub coapsele lui.

Clay era surprins de gesturile ei. Râzând înfundat îi spuse:

— Vino aici, vulpea mea mică, și o trase mai aproape de el, rostogolindu-șe pe pat.

Nicole râdea vesel, fericită. O așeză peste el, îi răvăși părul cu mâinile și apoi pe corp și pe piept. Deodată expresia i se schimbă, se

întunecă și-i șopti:

— Vreau să fii a mea.

— Da, răspunse ea, da.

Delicat, o întinse și se urcă peste ea. Alcoolul băut pe stomacul gol, descărcarea amintirilor despre bunicul ei, o făceau să fie relaxată. Tot ce știa era că îl avea alături pe bărbatul ei iubit pe care-l dorea. Nu se temu când simți cum Clay pătrundea în ea. A fost un moment de durere, dar o uită la gândul apropierii intime cu Clay.

Puțin după aceea, ochii i se dilatară de surpriză, își imaginase întotdeauna actul iubirii ca o plăcere dumnezeiască, o atingere ce dădea impresia de apropiere și o împlinire a iubirii. Dar ce simțea acum era o senzație de arsură, ceva ce nu avea nimic comun cu dragostea.

— Clay, șopti ea, apoi își schimbă poziția capului și își arcui trupul.

Știind că este pentru prima dată, Clay intră încet, abținându-se. Dar reacțiile ei îl excită. Ghicise că era o femeie care simțea instinctiv pasiunea, dar nu bănuise niciodată cât era de temperamentală. Vedea sângele pulsându-i în venele gâtului. Îi înlănțui șoldurile și îi mângâie trupul cu mâinile alunecând în jos. Îl făcea să se bucure ca și când simțea plăcerea cu aceeași intensitate ca și el. Femeile pe care le cunoscuse înainte erau exigente și considerau că-i fac lui o favoare.

Când mișcările deveniră mai puternice și mai rapide, căzu peste ea. Îl strânse mai aproape, mai aproape, înlănțuindu-i talia cu picioarele. Când atinseră voluptatea, explodară împreună, dar rămaseră înlănțuiți, cu trupurile lipite, amestecându-și sudoarea.

Pentru Nicole era o experiență nouă, uimitoare. Se așteptase la ceva divin, înălțător. Pasiunea prin care trecuse era cu mult mai mult decât ar fi crezut că exista. Adormi în brațele lui Clay care nu o îndepărtă și nu lăsa nici cea mai mică distanță între ei. Acum, pentru prima dată de ani de zile, adormi cu un zâmbet pe față.

Când se trezi de dimineață, Nicole rămase câteva minute cu ochii închiși. Se întinse leneș știind că atunci când îi va deschide, va vedea camera lui Clay lambrisată cu lemn închis și perna pe care o atinsese el cu capul. Simțea că plecase, dar nu voia să-și strice fericirea atât de mare.

Când se hotărî și privi în jur, se miră că vedea pereții albi ai camerei sale. Se gândi mai întâi că el nu voise ca ea să rămână în patul lui. Dând la o parte pătura ușoară, găsi că era absurd. Mai mult ca sigur, era preocupat că poate ea nu dorea să fie surprinsă de oricine în patul lui. Se duse la dulap și alese o adorabilă rochie de muselină bleu-pal, decorată pe corsaj și fustă cu panglică de satin albastră. Pe comodă era un bilet:

Micul dejun la nouă, Clay. Zâmbi și-și încheie nasturii de la rochie, cu degetele tremurând.

Ceasul bătu ora șapte și se întrebă dacă va avea răbdare până la nouă, să-l vadă din nou. Aruncă o privire în camera gemenilor și văzu că erau plecați.

Ieși din casă pe ușa dinspre grădină, dar se opri sub porticul octogonal. De obicei o lua la stânga, spre bucătărie. Brusc se întoarse pe tocuri și o luă la dreapta, spre poteca ce ducea la biroul lui Clay.

Nu fusese niciodată în biroul lui și avea impresia că foarte puțini oameni intrau acolo. Clădirea era o miniatură a casei principale, – tot pătrată și cu acoperișul înalt și ținut. Lipseau doar lucarnele și balcoanele.

Bătu ușor în ușă și, cum nu-i răspunse nimeni, apăsă pe clanță. Era curioasă să vadă cum arată locul în care iubitul ei își petrece un timp atât de îndelungat. Pe peretele din fața ușii erau două ferestre încadrate din tavan până jos de rafturi cu cărți. Merii din fața ferestrei făceau odaia răcoroasă și întunecată. Pe ceilalți pereți erau clasoare de stejar și un dulap cu documente. Intră în odaie. Rafturile cu cărți conțineau volume privind legislația din Virginia, de supraveghere și întreținere a diferitelor culturi. Zâmbind, pipăi cu degetul câteva, legate în piele. Era curate și ea știa din obiceiurile lui Clay că asta se datora mai mult utilizării decât cârpei de șters praful. Se întoarse spre peretele unde era căminul. Deodată zâmbetul îi dispăru. Deasupra căminului, atârna un portret enorm înfățișând-o pe Bianca. Era veselă și puțin mai slabă decât își amintea Nicole. Avea părul de culoarea mierii, încadrându-i fața cu bucle care se revărsau pe umărul dezgolit. Ochii erau albaștri și strălucitori, iar gura mică zâmbea palid. Avea o expresie ștrengărească, o expresie pe care Nicole nu i-o mai văzuse niciodată. Zâmbetul era pentru cineva pe care-l iubea foarte mult.

Încă uimită, privi pe polița de deasupra căminului și se apropie de ea. Acolo, era o beretă roșie mică, de catifea. O văzuse de câteva ori pe Bianca purtând una la fel. Lângă ea, o brățară identică cu una pe care-o purta Bianca. Era gravat pe ea *B, cu toată dragostea mea C*.

Nicole făcu un pas înapoi. Portretul, hainele, totul păreau să reprezinte un altar. Dacă nu ar fi știut mai mult, și-ar fi imaginat că era un sanctuar ridicat în memoria unei femei moarte.

Cum ar putea lupta cu asta? Noaptea trecută nu-i spusese nici un cuvânt de dragoste. Își aminti cu groază tot ce-i spusese ea lui. Blestematul. Știa cum reacționa la orice picătură de alcool. Era o glumă în familia ei care spunea, că oricine dorea să afle secretele lui Nicole, nu avea decât să-i dea două picături de vin.

Dar această dimineață era alta. În dimineața aceasta, trebuia să încerce să salveze ce mai rămăsese din mândria ei. Traversă grădina spre bucătărie și-și luă micul dejun. Maggie tot făcea aluzii despre întoarcerea lui Clay și că Nicole ar trebui să mănânce cu el. Nicole însă se prefăcea că nu o aude.

După ce mănca se duse la spălătorie și luă articole pentru curățenie. După ce intră în casă, se îmbracă cu o rochie mai modestă, de stambă albastră și coborî în odaia de dimineață. Poate că munca o va ajuta să ia o hotărâre.

Era ocupată cu spineta când simți buzele lui Clay. Sări de parcă ar fi fost arsă. Îi spuse leneș:

— Am întârziat la micul dejun. Aș fi stat cu tine dacă secerișul nu ar fi atât de aproape. Avea ochii închiși, ascunși.

Nicole inspiră adânc. Dacă va rămâne aici cu el, își va petrece toate nopțile cu el, până când o va avea pe femeia pe care o iubea.

— Aș vrea să vorbesc cu dumneata, spuse Nicole.

Reacționează imediat la tonul ei rece, îndreptându-și spatele. Privirea leneșă, seducătoare, dispăru de pe fața lui.

— Ce este?

Avea același ton ca și ea.

— Nu pot rămâne aici, spuse cu răceală, încercând să-și ascundă durerea. „Bianca”... o durea și la simpla menționare a numelui. Bianca va sosi, curând în America. Sunt sigură că atunci când va primi scrisoarea dumitale și banii de drum, va lua primul vapor care vine înapoi.

— Nu ai unde să te duci. Trebuie să stai aici. Era ca un ordin.

— Și să fii amanta dumitale? spuse mândrie.

— Ești soția mea. Cum poți uita, când îmi reamintești că ai fost forțată să te căsătorești?

— Da. Pentru moment sunt soția dumitale. Dar cât va dura? Vei mai dori să fii soția dumitale dacă Bianca ar intra pe ușă acum? Nu-i răspunse.

— Vreau un răspuns. Cred că-l merit. Noaptea trecută m-ai îmbătat cu un anume scop. Știai ce mi se întâmplă, de aceea nu-mi amintesc noaptea când m-ai salvat de câini.

— Da, știam. Dar știam că aveai nevoie să vorbești, Nu am avut nici un alt scop în minte.

Se întoarse un moment.

— Sunt sigură că nu aveai. Dar eram acolo, prăbușită în brațele dumitale, rugându-te să faci dragoste cu mine.

— N-a fost așa. Desigur, trebuie să-ți amintești. El păși înainte.

— Îmi amintesc totul. Încercă să se liniștească. Te rog să mă asculți. Am și eu mândrie, deși nu pare că este așa. În unele momente, îmi ceri prea mult. Nu pot sta aici ca soția dumitale, o soție adevărată, știind că totul se poate sfârși în orice zi. Am suferit destule despărțiri în viață, rosti, acoperindu-și fața cu mâinile.

— Nicole, spuse, atingându-i părul.

Sări, depărtându-se de el.

— Nu mă ating! Te-ai jucat prea mult cu sentimentele mele. Știi ce

simt pentru dumneata și te-ai folosit deja de asta. Te rog nu mă mai jigni. Te rog.

Se depărtă de ea.

— Crede-mă, nu am vrut să te jignesc. Spune-mi ce dorești? Tot ce am este al dumitale.

Nicole ar fi vrut să strige: vreau inima ta.

— Moara. Se apropie secerișul și o pot face să funcționeze în câteva săptămâni. Casa pare bună și aş putea locui acolo.

Clay deschise gura s-o refuze, apoi renunță îndepărtându-se, își luă pălăria și se duse spre ușă.

— Este a dumitale, voi avea grijă de hârtii. Voi angaja doi bărbați și o femeie căci vei avea nevoie de ajutor. Își puse pălăria și părăsi încăperea.

Nicole se simți ca și când o scuturase vântul. Se așeză cu greutate pe un scaun. O noapte de dragoste și o dimineață de groază.

Capitolul 8

Nicole nu-și pierdu timpul în privința părăsirii casei. Știa. Că hotărârea nu îi va fi puternică prea mult timp. Vâsli singură pe râu, la moară. Aceasta era pe o colină împădurită, pe malul râului care mișca roata morii. Clădirea era înaltă, dar îngustă, cu fundația din piatră și cărămidă. Acoperișul era făcut din bucăți de lemn. În lungul fațadei era o verandă. Roata ajungea la un etaj și jumătate, ca înălțime. În interior, Nicole se urcă la al doilea nivel, unde erau două uși ce se deschideau pe un balcon care depășea roata. După câte știa ea, cupele de pe roată erau în bună stare, deși se putea ca acelea din vârf să fie putrezite.

Pietrele din interior erau enorme, cu un diametru de un metru și jumătate și o grosime de aproximativ cincizeci de centimetri. Pipăind piatra, simți neregularitățile cuarțului. Pietrele erau din piatră silicoasă adusă din Franța, recunoscută ca fiind cea mai bună din lume. Fuseseră transportate în America în interiorul unei corăbii și apoi aduse pe apă până la plantație. Pietrele aveau șanțuri adânci, cu creștăturile în formă de raze. Era mulțumită văzând că erau bine echilibrate, strâns apropiate, dar fără să se atingă.

Afară, în lumina soarelui, urcă dealul până la micuța casă. Nu putea spune prea mult despre ea, din cauză că atât ferestrele, cât și ușile erau bătute cu scânduri. O mișcare dinspre râu, îi atrase atenția.

— Nicole, ești aici? strigă Janie urcând colina. Era o plăcere să o vezi, cu obraji mari și îmbujorați, și se îmbrățișară ca și când nu se văzuseră zilnic, de când părăsiseră corabia.

— Nu merge, nu?

— Nu, nu merge deloc, spuse Nicole.

— Speram că voi doi, deja căsătoriți...

Vrând să schimbe subiectul, Nicole o întrebă:

— Ce faci aici?

— Clay a trecut pe la țesătorie și a spus că te muți aici și că vei face moara să funcționeze. Mi-a mai spus să găsesc doi bărbați destoinici, să luăm toate uneltele necesare și să te ajutăm. Și că dacă vreau, pot să stau aici cu tine și-mi va da aceeași leafă.

Nicole privi în zare. Clay o copleșea cu generozitatea.

— Veniți aici, strigă Janie, avem de lucru, și-i prezentă pe cei doi bărbați. Vernon era înalt, cu părul roșu, în timp ce Luke era mai scund și mai brunet. Sub supravegherea lui Janie, oamenii scoaseră scândurile de la intrarea casei.

Înăuntru era încă întuneric, dar Nicole văzu că interiorul casei era mic și frumos. Camera de jos era mare, cu un cămin cât ținea un

perete și o scăriță, într-un colț, cu balustrada sculptată de mână. Erau trei ferestre pe doi pereți formând o nișă, o ușă și o fereastră pe altul. Sub una din ferestre era o comodă veche din brad, iar în mijlocul camerei, o masă mare și lungă.

Când oamenii scoaseră scândurile din ferestre se făcu doar puțină lumină. Zgomotul puse pe fugă o grămadă de piciorușe.

— Va fi mult de lucru până să curățăm locul ăsta, spuse Janie, strâmbând din nas.

— Atunci, cred că este mai bine să începem.

Până la asfințit făcuseră progrese. Sus, era un pod cu acoperișul coborând spre pereții laterali ai camerei. Găsiră câteva sculpturi frumoase în lemn, dar prăfuite. Pereții erau tencuiți, cu un strat de vopsea albă îi va face ca noi. După ce vor fi curățate ferestrele vor lăsa să intre multă lumină. Vernon, care repara acoperișul, strigă că o plută venea pe apă. Se duseră toți la malul râului. Unul din oamenii lui Clay conducea pluta spre mal. Era încărcată cu mobilă.

— Ascultă Janie, nu pot să accept asta. A făcut și așa destul de mult.

— Nu este momentul să fii orgolioasă. Avem nevoie de aceste lucruri și, pe deasupra, sunt numai lucruri pe care Clay le avea în pod. Nu-l costă nimic. Vino acum și ajută-mă, apucând de celălalt capăt al acestei bărci. Howard, sper că ai adus varul și câteva saltele.

— Este numai primul transport. Când mă întorc, o să aveți tot Arundel Hali de partea asta a râului, răspunse Howard.

Janie, Nicole și cei doi bărbați au muncit trei zile la casă. Bărbații dormeau la moară, în timp ce femeile cădeau în fiecare noapte, rupte de oboseală, în pod, pe saltelele de paie.

A patra zi, își făcu apariția un bărbat scund, cu o față ursuză.

— Am auzit că e aici o doamnă care crede că poate face moara să meargă.

Janie începu să-i spună părerea ei, dar Nicole își făcu apariția.

— Eu sunt Nicole Armstrong și vreau să pun moara în funcțiune. Cu ce-ți pot fi de folos?

Omul o privi cu ochii mici, apoi întinse mâna stângă cu palma în jos.

Janie era gata să-i spună ceva despre manierele lui dar Nicole îi luă mâna cu amândouă ale sale și o strânse. Janie făcu o strâmbătură, căci palma omului era mutilată și acoperită de bătăături. Nicole pipăi palma bărbatului, apoi îi zâmbi mulțumită.

— Ești angajat, spuse ea.

Omul clipi din ochi.

— Se vede că știi ce faci. Îți voi învărti moara, așa cum trebuie.

Când el plecă, Nicole îi explică. Acest bărbat era un tocilar. Ca să ascută dinții din piatră, folosește o daltă și-și acoperă mâna dreaptă în

piele, iar stânga o lasă goală. Cu anii, mâna se umple de aşchii de piatră. Bărbații își arată mâna stângă cu mândrie, căci este simbolul experienței. „Mettle” e un vechi cuvânt englezesc care înseamnă piatră sfărâmată. Există și o zicală: când vrei să-i spui unui om, dovedeste-ți experiența, îi zici: „Arată-ți piatra”.

Janie se întoarce la treabă, bodogănind că există și mânuși pentru mâna stângă.

Când jgheabul dinspre râu a fost terminat și curățat, apa năvăli peste roată făcând-o să se învâртеască. Se auzi un chiot ce putea fi auzit de la mare distanță.

Nicole nu se miră prea mult când, a doua zi, sosi primul client cu o barcă încărcată cu grăunțe pentru măcinat. Clay desigur, avusese grijă să trimită oameni în susul și în josul râului ca să anunțe redeschiderea morii, și ea știa asta.

Deși trecuseră aproape două săptămâni de când nu-l mai văzuse, nu era o clipă în care să nu se gândească la el. Îl zărise de două ori călărind pe câmp, dar de fiecare dată se ascunsese.

Moara mergea de trei zile când, într-o dimineață, se trezi foarte devreme. Nici nu se luminase încă și auzea respirația adâncă a lui Janie dormind. Se îmbracă repede lăsându-și părul liber pe spate. Nu o surprinse deloc văzându-l pe Clay stând în fața roții. Avea pantaloni cafeniu deschiși și cizmele înalte, cu manșetă rășfrântă. Ședea cu mâinile la spate, întors, și nu o vedea. În lumina slabă, cămașa sa părea foarte albă ca și pălăria cu boruri late.

Fără să se întoarcă îi spuse:

— Ai făcut treabă bună, aș dori să pot și eu să-i fac pe muncitori să muncească, chiar și numai pe jumătate, așa cum o fac pentru tine.

— Cred că de nevoie.

Se întoarce și-i aruncă o privire intensă.

— Nu, nu-i de nevoie. Ai putea să te întorci la mine acasă oricând.

— Nu, răspunse ea ferm, e mai bine așa.

— Gemenii întreabă mereu de tine. Vor să te vadă.

Nicole zâmbi.

— Și mie mi-au lipsit. Poate că-i poți lăsa să vină până aici.

— Mă gândeam dacă n-ai vrea să vii tu la ei. Am putea cina astă-seară. Un vapor a ancorat ieri și a adus lucruri din Franța. Brânză Brie, vin de Burgundia și șampanie. Vor sosi pe râu azi.

— Mă tentează, dar...

Înaintă spre ea și o apucă de umeri.

— Nu poți să mă eviți tot timpul. Ce vrei de la mine? Vrei să-ți spun cât de mult îmi lipsești? Cred că toată lumea de pe plantație e supărată pe mine, că te-am lăsat să pleci. Maggie îmi dă mâncare arsă sau rece, nu există între. Gemenii au plâns aseară că nu știu o blestemată de poveste franțuzească, cu o lady care se îndrăgostește de

un monstru.

— *Frumoasa și bestia*, zâmbi Nicole. Vasăzică, vrei să mă întorc pentru ca să ai o mâncare mai bună.

— Nu-mi răstălmăci cuvintele, spuse Clay, ridicându-și o sprânceană. Nu am vrut niciodată să plec. Vii acasă?

— Da, spuse ea.

O apucă și o sărută repezit, puternic, apoi îi dădu drumul și plecă.

— Mă gândeam că treburile nu prea merg bine, spuse Janie în spatele ei.

Nicole nu-i răspunse. Se întoarse în casă ca să se apuce de treburile zilnice.

Cu mare greutate își putu stăpâni nervozitatea din cauză că primise invitația la cină. În tot cursul zilei nu se putu liniști. Când Vernon cântărea sacii cu grăunțe și-i dicta numărul lor, cu greu se putea concentra la cifre, fiind nevoie să-i ceară să repete pentru a nu greși. Își aminti totuși de Maggie și-i trimise o rețetă de friptură de curcan umplut. Cum știa că Maggie era amatoare de mâncare bună, era sigură că va pregăti doi curcani, unul pentru ei acasă și altul pentru ea și personalul ei.

La ora șase, barca cu vâsle sosi la mal. Clay îl trimisese pe administratorul lui, Anderson. Era un bărbat înalt, blond. Locuia cu nevastă și cei doi copii în casa de la miază noapte de biroul lui Clay. Copiii lui se jucau adesea cu gemenii. Nicole îi ceru vești despre familia sa.

— Toată lumea este bine, dar toți vă simțim lipsa. Karen a făcut ieri niște conserve de piersici și vrea să vă trimită. Moara merge? Mi se pare că aveți destui clienți.

— Domnul Armstrong a lansat zvonul și vine din ce în ce mai multă lume.

O privi ciudat.

— Domnul Clay este un om respectat, Ajunseră la mal și Nicole observă că Anderson nu înceta să privească pe râu în sus.

— S-a întâmplat ceva?

— Vasul ar fi trebuit să se întoarcă până acum. Am auzit aseară că a sosit un vapor, iar domnul Clay a trimis dis-de-dimineață pe cineva să primească vasul.

— Nu sunteți îngrijorați, nu?

— Nu, spuse, ajutând-o să coboare. S-ar putea să nu fie nimic. Poate că oamenii beau un pahar cu pasagerii sau altceva. Dar Clay, de când s-au înecat James și Beth, este îngrijorat ori de câte ori vasul întârzie.

Mergeau alături spre casă.

— L-ai cunoscut pe James și pe Beth?

— Foarte bine.

— Cum erau? Frații erau foarte atașați unul de celălalt?

Până să-i răspundă, trecu un timp mai lung.

— Toți trei erau atașați. Parcă ar fi crescut fiecare în buzunarul celuiălalt. Mă tem că Clay a suportat greu moartea lor, asta l-a schimbat.

Nicole i-ar mai fi pus o sută de întrebări, în ce fel îl schimbasese, cum era înainte, dar nu era cinstit față de Clay și nici față de Anderson, să întrebe acum. Dacă Clay va dori să-i vorbească, o va face, așa cum s-a mărturisit și ea.

Anderson o lăsă la intrarea în grădină. Casa era la fel de frumoasă înăuntru, așa cum și-o amintea. Gemenii apărură imediat și o traseră sus pe scări. Aveau o listă lungă cu povești pe care doreau ca ea să le povestească înainte să adoarmă.

Clay o aștepta la capătul scărilor cu mâna întinsă.

— Ești chiar mai frumoasă decât îmi amintesc, îi spuse încet, privind-o ca un înfometat.

Ea privi în altă parte și porni spre sufragerie, însă el nu-i mai dădu drumul mâinii.

Purta o rochie de mătase naturală, cu firul neregulat din loc în loc, cu străluciri estompate. Era de culoarea caisei, ornată cu panglică de catifea de aceeași culoare, cu o nuanță mai închisă. Decolteul era mare. Mânele și corsajul erau brodate cu un rând de perle mici care păreau mai strălucitoare pe pielea ei. În păr avea împletite perle și panglică de aceeași culoare. Clay nu-și luă ochii de la ea până ajunseră în sufragerie. Nicole observă imediat că Maggie se întrecuse pe ea însăși. Masa era supraîncărcată cu mâncare.

— Sper că nu-și închipuie că vom mânca tot, spuse Nicole, zâmbind.

— Cred că încearcă să mă facă să înțeleg că dacă ai fi aici, mâncarea ar fi mai bună.

— A sosit vasul? Întrebă și observă că el se încruntă, înainte de a scutura din cap.

De abia se așezară, când unul dintre muncitorii de pe plantație dădu buzna în încăpere.

— Domnule Clay, nu știam ce să fac, spuse într-un torent de cuvinte. Își ținea pălăria în mână și risca să și-o sfâșie în orice clipă. Era foarte nervos. Mi-a spus că a bătut atâta drum, ca să vă vadă și că mă veți spânzura dacă nu v-o aduc.

— Calmează-te, Roger, despre ce și despre cine vorbești? aruncă șervetul în farfuria încă nefolosită.

— Nu eram sigur dacă pot s-o cred. Mă gândeam că o fi vreo târfă englezoaică încercând să mă prostescă. Dar când m-am uitat mai bine și am văzut cât seamănă cu miss Beth, m-am gândit că e chiar ea. Nici Nicole, nici Clay nu-l mai ascultară, căci în spatele lui stătea Bianca.

Părul său blond-închis era drept, strâns în jurul feței rotunde. Avea gura mică, strânsă și țuguiață. Nicole simți că și uitase cum arăta Bianca cu adevărat. În ultimele luni, viața sa se schimbaseră atât de mult, încât timpul petrecut în Anglia părea că nici nu a existat. Acum își reaminti cu claritate felul în care Biancă îi plăcea să-i intimideze pe oameni.

Se întoarse spre Clay și fu uimită de expresia de pe fața lui. Părea că vede o nălucă, iar fața lui exprima neîncredere, dar și extaz. Ea simți deodată ca și când tot trupul îi era luat de apă. Știu cu presimțirea ei profundă, că la vederea Biancă el își va da seama că nu o mai iubea pe ea. Avea lacrimi în ochi și înțelese că a pierdut, că niciodată nu o va privi pe ea, așa cum o privea acum pe Bianca.

Nicole respiră adânc, apoi se ridică și traversă camera spre Bianca. Îi atinse mâna.

— Îți urez bun venit la Arundel Hali.

Bianca o privi pe Nicole cu ură și se prefăcu că nu vede mâna întinsă.

— Te porți ca și când acest loc ar fi al tău, zise ea, apoi zâmbi cu grație către Clay. Nu te bucuri că mă vezi? spuse glumeț și pe obrazul stâng îi apărură gropița. Am străbătut un lung drum pentru a veni lângă tine.

Clay își răsturnă scaunul, repezindu-se spre Bianca. Îi apucă umerii cu amândouă mâinile și o privi intens.

— Bine ai venit, murmură și o sărută pe obraz. Nu observă însă felul în care ea se ferise de atingerea lui.

— Du bagajul sus, Roger.

Roger se retrase. Petrecuse șase ore pe vas cu femeia blondă și de câteva ori a trebuit să se stăpânească să nu o arunce peste bord. Nu-și închipuia că o femeie poate să găsească atâtea motive de nemulțumire, într-un timp așa de scurt. Era nemulțumită de lipsa de respect manifestată de Roger și de oamenii săi. Părea că se așteaptă ca toți oamenii să se repeadă la cea mai mică dorință a ei. Cu cât se apropiau de plantația Armstrong, cu atât Roger era mai sigur că greșise aducând-o la Clay. Acum Roger era uimit de felul în care Clay se uita la ea. Cum se putea uita la ea când micuța, frumoasa Nicole era de față, cu inima reflectată în ochi? Roger ridică din umeri, își înfundă pălăria pe cap și urcă lada pe scări. El se ocupa de bărci și era fericit că nu avea de-a face cu femei.

Desprinzându-se de Clayton, Bianca spuse scurt:

— Clayton, nu mă inviți să stau? După o călătorie așa de lungă, mă tem că sunt epuizată.

Clay încercă s-o ia de braț, dar ea se feri. Îi oferă un scaun la stânga lui, în capătul mesei.

— Cred că ți-e foame, spuse, luând un tacâm de pe comoda

Chipendale.

Nicole stătea în pragul ușii și-i privea. Clay o ocrotea pe Bianca precum o cloșcă.

Bianca își aruncă voalul verde pe care-l avea peste rochie și se așează. Nicole constată că Bianca se mai îngrășase de când nu o mai văzuse. Era destul de înaltă, încât să poată suporta grăsimea și nici nu-i urâtise fața, dar grăsimea se observa în special pe șolduri și pe coapse. Moda taliei înalte ascundea asta într-o oarecare măsură, dar lipsa mânecilor îi expunea grăsimea brațelor.

— Vreau să știu totul, spuse Clay aplecându-se spre ea. Cum ai ajuns aici? Cum a fost călătoria?

— A fost îngrozitoare, spuse Bianca clipind din ochi. După ce a sosit scrisoarea ta către tatăl meu, am fost dezolată. Mi-am dat seama ce greșeală oribilă se făcuse. Bineînțeles, am plecat cu primul vapor. În ziua când tatăl ei îi arătase scrisoarea, răsese cu poftă de farsa ce i se făcuse proastei de Nicole, dar după două zile primise o altă scrisoare.

Avea niște veri îndepărtați care trăiau în America, destul de aproape de Clayton și-i scriseseră să o felicite pentru norocul ei. Credeau că Bianca cunoștea bogăția lui Clay și doreau să facă un împrumut imediat ce se vor căsători. Bianca i-a refuzat, dar se înfuriase când aflase de averea lui Clay. De ce nu-i spusese prostul că era bogat? Repede însă, supărarea ei se întoarse spre Nicole. Poate că șmechera de târfă știa despre Clay și aranjase să se ducă în locul Biancăi. Imediat îi spusese tatălui ei că se hotărâse să plece în America. Domnul Maleson a râs și i-a spus că doar când va câștiga bani va putea pleca, pe el nu-l interesa.

Nicole ședea tot în picioare la ușă, când Bianca se întoarse spre ea și-i zâmbi ca o gazdă politicoasă.

— Nu vrei să stai cu noi? o întrebă cu glas dulceag. După ce Nicole se așează, începu: o vară de-a ta a venit la noi să te caute, inventase o poveste aiurită că trebuia să te asociezi cu ea la o afacere, l-am spus că ești în serviciul meu și că nu ai bani. Mi-a spus apoi un lucru fantastic, că ai vândut niște smaralde și că lucreai noaptea. Tot ce spunea era absurd. Pentru a mă asigura, am căutat eu personal în camera ta. Ochii îi străluciră. Un drum spre America este foarte scump, nu? Dar nici nu-ți vine să crezi. Biletul costa cam cât partea ta din asocierea cu vara ta.

Nicole ținu capul sus. Nu voia să-i arate Biancăi cât o dureau cuvintele ei. Dar, își freca degetele aducându-și aminte de truda cusutului în timpul nopții.

— Îmi face atâta plăcere să te văd, spuse Clay. E ca și când visul a devenit realitate, avându-te din nou lângă mine.

— Din nou? întrebă Bianca, și amândouă femeile se uitară la el,

care o privea pe Bianca ciudat.

Clay își reveni.

— Vreau să spun că mi te-am imaginat de atâtea ori aici, încât mi se pare că te-ai întors. Luă de pe masă un vas cu fructe confiate.

— Cred că ți-e foame.

— Nu, deloc, dar nu-și lua ochii de la mâncare. Știu că nu aș putea să mănânc nimic, dar totuși trebuie să mă hotărâsc să mănânc ceva. Râse fericită la stratagema sa. Știi ce loc mi-au dat în fregata aia oribilă? Pe puntea cea mai de jos împreună cu echipajul și proviziile. Nici nu-ți vine să crezi. Apa trecea peste hublou, peste tavan, și zile întregi am stat în semiîntuneric.

Clay se cutremură.

— De aceea angajasem cabina pentru dumneata pe vasul poștal.

Bianca o privi peste masă pe Nicole.

— Bineînțeles, nu am avut tratament luxos. Cred că și mâncarea pe care ai primit-o a fost mai bună decât a mea. Nicole își mușcă limba ca să nu comenteze că, indiferent de calitate, cantitatea era mai mult decât suficientă.

— Poate bucătăria lui Maggie te va ajuta să uiți... Clay îi puse castronul mai aproape.

— Poate, doar un pic.

Nicole o privea liniștită, cum se servea din fiecare din cele douăzeci de feluri de pe masă. Nu-și umplea niciodată prea mult farfuria să nu pară că ia prea mult din ceva. Un observator neinteresat ar fi spus că nu e o mâncăcioasă. Învățase în timp să-și ascundă lăcomia.

— De unde ai rochia asta? Întrebă punându-și delicat miere pe pâine.

Nicole știu că roșise, amintindu-și acuzațiile lui Clay privitoare la furtul rochiilor cumpărate pentru Bianca.

— Sunt câteva lucruri despre care trebuie să discutăm, spuse Clay.

Cuvintele sale o salvară pe Nicole, nemaifiind obligată să răspundă.

Înainte să mai poată continua, Maggie năvăli în încăpere.

— Am auzit că ați primit oaspeți de pe vas. Este o prietenă a dumitale, doamnă Armstrong?

— Doamnă Armstrong? spuse Bianca privind-o pe Nicole. Ți se adresează dumitale?

— Da, aprobă Nicole liniștită.

— Ce se întâmplă aici? Întrebă Bianca.

— Maggie, lasă-ne singuri, spuse Clay.

Maggie era foarte curioasă s-o vadă pe femeia pe care Roger o adusese de o oră. Fuseseră necesare patru câni cu bere ca să-l calmeze.

— Voiam doar să știu dacă vă pot servi desertul. Am pregătit chech de migdale, tarte cu mere și piersici și clătite cu cremă.

— Nu acum, Maggie! Avem de discutat ceva mai important decât

mâncarea.

— Clay, spuse Bianca. E atâta timp de când nu am mâncat ceva proaspăt. Putem avea tarte cu piersici?

— Bineînțeles, răspunse Clay. Adu tot! Întorcându-se spre Bianca, zise: scuză-mă, sunt prea obișnuit să dau ordine.

Nicole dorea să plece. Mai mult decât orice, dorea să se îndepărteze de bărbatul iubit care devenise deodată un străin. Se ridică repede.

— Nu cred că voi mânca nici un desert. Vă rog să mă scuzați, vreau să plec acasă.

Clay se ridică în același timp cu ea.

— Te rog, Nicole, nu vreau să... privi în jos, fiindcă Bianca pusese mâna sa peste a lui. Era prima dată – că-l atinge din proprie voință.

Nicole simți că i se strânge stomacul, când văzu privirea din ochii lui Clay. Se repezi afară, în aerul răcoros al nopții.

— Clay, spuse Bianca retrăgându-și mâna de pe brațul lui. Imediat ce Nicole ieșise, observase puterea atingerii ei asupra lui. O dezgustase ca întotdeauna. Avea cămașa descheiată la gât și nu se îngrijise să poarte o haină. Îi făcea scârbă să-l atingă, chiar și apropierea lui, dar ar fi suferit orice, numai să poată poseda plantația. Tot drumul de la debarcader, văzuse casele din jur și omul acela scârbos din barcă îi spusese că toate erau proprietatea lui Clay. Sufrageria era mobilată luxos. Știa că tapetul fusese pictat special pentru a se potrivi cu restul camerei. Mobila era scumpă, dar destul de puțină. Da, va trebui să-l atingă pentru a căpăta locul acesta și o va face. După căsătorie îi va cere să o lase în pace.

Maggie aduse o tavă plină cu tarte calde cu fructe și chech rece. Clătitele erau acoperite cu glazură de caise.

— Unde a plecat doamna Armstrong?

— Înapoi la moară, spuse scurt Clay. Maggie îi aruncă o privire bănuitoare și ieși.

Bianca îl privi pe deasupra farfuriei încărcată cu trei feluri de desert. Își spusese că mâncase așa de puțin la masă, încât putea să-și permită acum să se răsfete.

— Aș dori o explicație.

Își termina a doua porție de prăjituri când Clay își sfârșise explicația.

— Deci acum, voi fi înlăturată ca un gunoi, este corect? Toată dragostea mea, toată mizeria prin care am trecut ca să ajung la tine, nu înseamnă nimic. Dacă măcar hoții aceia mi-ar fi spus că vin din partea ta, m-aș fi dus cu ei bucuroasă. Știi, nu m-aș fi ferit de tine. Strânse delicat din buze și ochii i se umplură de lacrimi. Erau sincere. Gândul că poate pierde toată bogăția lui Clay o făcea să înnebunească de furie. Dracu' s-o ia pe Nicole.

— Nu, te rog nu spune asta. Tu aparții acestui loc, ai aparținut

întotdeauna.

Cuvintele acestea i se păreau stranii, dar nu puse întrebări.

— Când martorul acela de la căsătorie se va întoarce în America, vei obține anularea? O să mă lași să stau aici și apoi... apoi mă vei izgoni? Așa vei face?

Îi apucă mâna și o duse la buze.

— Nu, sigur că nu.

Bianca îi zâmbi, apoi se ridică.

— Sunt foarte obosită. Crezi că acum mă pot odihni?

— Desigur. O luă de braț să o conducă pe scări, dar ea se depărtă.

— Unde sunt servitorii? Unde este camerista, dar valetul?

Clay o urmă pe scări în sus.

— Sunt câteva femei care o ajută pe Nicole, mai bine-zis o ajutau înainte să se mute, dar ele dorm la țesătorie. Niciodată nu am simțit nevoia să am un valet sau o cameristă.

Se opri la capătul scărilor, căci inima îi bătea din cauza efortului, îi zâmbi prefăcută.

— Dar acum mă ai pe mine. Natural, lucrurile se vor schimba.

— Tot ce dorești, îi spuse încet și deschise ușa camerei ce fusese a lui Nicole.

— Simplă, spuse ea, dar potrivită.

Clay se îndreptă spre comoda curbată și atinse o figurină de porțelan.

— Era camera lui Beth, spuse, și se întoarse spre ea. În ochi i se citea durerea.

— Clay, spuse ea punându-și mâna pe gât. Aproape m-ai speriat.

— Scuză-mă, spuse scurt, te las singură. Și părăsi brusc camera.

— Of, același țăran necioplit... începu să-și spună Bianca, apoi ridică din umeri. Era bucuroasă că scăpase de ei. Privi camera. Era prea sobră pentru ea. Atinse perdelele patului, albe cu bleu-roz, se gândi ea. Va schimba patul în roz, tul roz cu rânduri de pliseuri. Și pereții vor trebui tapetați în roz și poate pictați cu flori. Mobila de nuc va trebui să dispară ca și cea de arțar. Le va înlocui cu o mobilă aurită.

Se dezbracă încet și aruncă rochia pe spătarul unui scaun. Amintirea rochiei de mătase de culoarea caisei cu care era îmbrăcată Nicole o înfurie. Cine era ea ca să poarte mătase, pe când ea, Bianca, trebuia să poarte muselină și pânză ordinară? Dar, răbdare, le va arăta ea acestor coloniști ignoranți ce înseamnă să ai stil. Își va cumpăra o garderobă care va face ca aceea a lui Nicole să pară săracă.

Se îmbracă cu o cămașă de noapte pe care o scoase din bagajul adus de Roger și se urcă în pat. Salteaua era puțin cam tare pentru gustul ei. Adormi gândindu-se la toate schimbările pe care le va face la plantație. Casa era evident prea mică. Îi va adăuga o aripă; aripa sa

personală, unde nu va fi obligată să fie lângă Clay, după căsătorie. Își va cumpăra o trăsură, una care s-o depășească pe cea a reginei. Acoperișul va fi susținut de îngeri auriți. Zâmbi în somn.

Clay părăsi repede casa și intră în grădină. Luna se oglindea în apa bazinului. Își aprinse o țigară lungă și se așeză liniștit la umbra tufișurilor din gard. De când o văzuse pe Bianca, parcă vedea o nălucă. Era ca și când ar fi avut-o din nou pe Beth. Dar de data aceasta nimic nu i-o va mai lua, nici fratele, nici moartea. Va fi a lui pentru eternitate.

Aruncă țigara și o stinse cu cizma. Ciuli urechile să audă roata morii, dar era prea departe. Se gândi la Nicole. Chiar și acum când Bianca era atât de aproape de el, se gândea la ea. Își aminti surâsul ei și cum se cuibărise lângă ei când plângea. Își aminti mai ales căldura ei față de oricine. Nu era nimeni pe plantație căruia Nicole să nu-i arate bunătate. Chiar și amărâtul și leneșul de Jonathan spunea vorbe frumoase despre ea. Încet, se întoarse către casă.

Bianca se trezi încet, a doua zi de dimineață. Patul confortabil și mâncarea bună fuseseră un lux după zilele petrecute pe corabie. Nu se mai gândea unde se afla sau ce planuri va face, dormise toată noaptea visând la ele. Dădu la o parte așternutul și se strâmbă. I se cerea prea mult, ca ea, proprietara unei astfel de averi, să doarmă în așternuturi de in. Mătasea va fi singurul lucru permis. Se îmbracă cu o rochie de bumbac roz, din geamantanul său și găsi că era inadmisibil din partea lui Clay să nu-i angajeze o servitoare.

Ieșind din cameră, aruncă o privire în jos, dar nu era deloc curioasă să vadă casa. Era destul că-i aparținea. Tot interesul ei acum era îndreptat spre bucătăria pe care i-o arătaseră în seara din ajun. Înjură faptul că era o distanță destul de mare de la casă până acolo. Va da ordin, ca de acum înainte să i se aducă mâncarea, să nu mai fie nevoită să umble pentru asta.

Intră în bucătăria mare cu un aer de regină. Era ca și când visul devenise realitate. Întotdeauna știuse că era făcută pentru a comanda. Idiotul său de tată râsese de ea când îi spusese că dorea domeniul pe care altădată îl deținea familia Maleson. Bineînțeles, plantația Armstrong nu se va putea compara cu proprietatea din Anglia. Cum s-ar putea compara ceva din America cu Anglia?

— Bună dimineața, îi spuse Maggie bucuroasă, plină de făină până la coate fiindcă prepara blatul de tort pentru masa de prânz. Cu ce vă pot servi?

Camera mare era plină de animație. Una din ajutoarele lui Maggie supraveghea ceva pus pe jăratec. Un băiat învârtea alene o pulpă de carne pe frigare. O altă femeie frământă aluat într-un vas mare de lemn, în timp ce două fete tăiau o grămadă de zarzavaturi.

— Da, spuse Bianca hotărât. Știa din experiență că trebuie să-ți

manifestă autoritatea față de servitori pe loc. Vreau ca dumneata și ceilalți servitori să vă așezați în fața mea, pentru a primi dispozițiile mele. De acum încolo când intru într-o încăpere, să opriți orice activitate și să-mi arătați respectul cuvenit.

Cei șase oameni din încăpere se opriră din treabă și o priviră cu gura căscată.

— M-ați auzit? comandă Bianca.

Încet și nedumeriți, oamenii se așezară în fața peretelui, însă mai puțin Maggie.

— Cine ești dumneata să dai ordine? întrebă ea.

— Nu trebuie să-ți răspund la întrebare. Servitorii trebuie să-și cunoască lungul nasului. Adică, cei ce doresc să-și păstreze slujba, amenință ea. Bianca încerca să nu ia în seamă privirea ostilă a lui Maggie și faptul că nu se aliniase lângă ceilalți. Aș vrea să vă vorbesc despre mâncarea pregătită aici. Judecând după cina de aseară, mâncarea este cam fadă. Are nevoie de sosuri. De exemplu, șunca în aspic a fost delicioasă. Zâmbi cu înfumurare, știind că lauda le face plăcere. Dar, continuă ea, i-ar fi trebuit mai mult sos.

— Sos! strigă Maggie. Șunca a fost glasăată cu zahăr curat. Vrei să spui ca trebuie să mai pun un vas cu zahăr la topit?

Bianca o fulgeră cu privirea.

— Nu-ți cer părerea. Dumneata ești aici ca să te supui ordinelor mele. Acum, despre micul dejun. Doresc să fie servită în sufragerie la unsprezece fix. Vreau o cană cu ciocolată, cu trei părți smântână și o parte lapte. Mai vreau câteva tarte ca acelea servite aseară. Dejunul să fie servit la douăsprezece și jumătate,

— Crezi că poți rezista doar cu câteva plăcinte? spuse Maggie cu dispreț, scoțându-și șortul și aruncându-l pe masă. Mă duc să vorbesc cu Clay să aflu cine ești de fapt, adăugă Maggie întorcându-i spatele.

— Sunt doamna acestei plantații, sunt stăpâna dumatăle, spuse Bianca cu spatele țeapăn.

— Eu lucrez pentru Clay și soția lui, care mulțumesc lui Dumnezeu nu ești dumneata.

— Femeie obraznică, îi voi spune lui Clay să te dea afară.

— Pot să plec înainte, spuse Maggie și porni spre câmp.

Îl găsi pe Clay în magazia unde se întindeau frunzele de tutun să se usuce.

— Vreau să vorbesc cu dumneata, îi ceru ea. De când lucra în familie, Maggie nu crease niciodată niciun fel de probleme. Era ireproșabilă și de nenumărate ori se folosiseră ideile ei când era vorba de o îmbunătățire pe plantație, sugestiile erau întotdeauna juste.

Clay încercă zadarnic să-și scuture praful de tutun de pe mâini.

— Ai vreo supărare? Coșul s-a înfundat din nou?

— De data asta e mai grav. Cine e femeia asta? Clay se opri

privind-o.

— A venit la mine în bucătărie azi-dimineață și a început să ne spună că toți trebuie s-o ascultăm. Vrea micul dejun în sufragerie. Se crede mai grozavă decât toți, ca să vină în bucătărie.

Supărat, Clay aruncă țesătura murdară.

— Ai trăit în Anglia. Știi că persoanele cu situație nu mănâncă în bucătărie, majoritatea proprietarilor de plantații nu o fac nici ei. Nu mi se pare că ar cere o favoare exagerată. Poate ne-ar prinde bine și nouă să învățăm bunele maniere.

— Favoare! izbucni Maggie. Femeia asta nu cunoaște înțelesul cuvântului. Se opri brusc și glasul ei deveni mai blând: Clay, dragule, te cunosc de când erai un băiețel. Ce ai de gând să faci? Ești înșurat cu cea mai drăguță femeie care a existat vreodată, dar ea a fugit de tine și trăiește dincolo de râu. Iar tu aduci în casă o mucoasă care seamănă leit cu Beth. Apoi apucându-l de braț... știi că i-ai iubit pe amândoi, dar nu-i mai poți aduce înapoi.

Clay o privi cu o față supărată și o părăsi spunând:

— Vezi-ți de treaba ta. Și dă-i. Biancăi ce dorește. Se îndepărtă cu capul sus, ascunzându-și durerea din ochi sub borurile late ale pălăriei.

După-amiază, târziu, Bianca se întoarse trântind ușa casei. Petrecuse ore întregi pe plantație vorbind cu muncitorii, dând sugestii, sfaturi, dar nicăieri nu fusese tratată cu respect. Administratorul Anderson răsese de ideile ei cu trăsura. Spunea că drumurile în Virginia erau atât de proaste, că jumătate din locuitori nu aveau trăsuri personale și mai ales cu îngerași ce susțin acoperișul. Spunea că aproape toate deplasările se făceau pe râu. La sfârșit, studiind liste cu articolele dorite de Bianca, deschisese ochii mari și spusese:

— Doriți cearceafuri din mătase roz cu monogramă? Bianca îi răspunse că toată lumea bine situată în Anglia avea așa ceva. Dar se prefăcu că nu aude, când el spusese că nu era în Anglia.

Și peste tot auzise de Nicole. Doamna Nicole ajutase la grădină. Bianca pufnise că de ce ar face-o și ea? Nicole fusese înainte servitoarea ei și, în nici un caz, nu era o lady ca ea, Bianca, cea care avea strămoși baroni. După un timp însă, se plictisi să tot audă de Nicole. Îi venea rău când auzea că toți o considerau pe mica franțuzoaică, proprietara plantației.

Se îndreptă spre debarcader unde era barca. Voia să se ducă la moară. Se hotărâse să-i spună lui Nicole ce gândea. Roger o trecu cu barca peste râu și o supără cu obrăznicia lui. Îi spusese clar că nu mai voia să aibă de-a face cu ea.

Bianca străbătu treptele de lemn de lângă mal, care aveau capătul în apă, apoi urcă poteca abruptă ce ducea la casa mică. Ușa avea partea de sus deschisă și văzu o femeie voinică aplecată spre focul din

căminul mare. Intră și întreabă cu glas tare:

— Unde este Nicole?

Janie se ridică și o privi pe femeia blondă. Nicole se întorsese devreme de la Clay în noaptea trecută și Janie aflase doar că sosise Bianca. Nu spusese nimic mai mult, dar pe fața ei se citeau multe. Avea ochii triști. De dimineață plecase ca de obicei la treabă, dar Janie simțise că nu mai era aceeași.

— Vreți să intrați? spuse Janie. Trebuie să fiți Bianca. Tocmai făceam ceai. Poate v-ar face plăcere să-l beți cu noi.

Bianca privi în jurul camerei cu dispreț. Nu i se păru nimic frumos: pereții văruiți, tavanul ascuțit și o roată de tors lângă foc. Pentru ea era o cocioabă. Șterse cu vârful degetelor praful de pe scaun, înainte de a se așeza.

— Te-aș ruga s-o chemi pe Nicole. Spune-i că o aștept și nu am timp.

Janie puse ceainicul pe masă. Deci asta era frumoasa Bianca după care Clay era înnebunit. Văzu o femeie cu fața decolorată și un trup care se va îngrășa rapid.

— Nicole are de lucru, spuse Janie, va veni când va putea.

— Sunt sătulă de obrăznicile servitorilor lui Clay. Te previn că dacă...

— Dacă ce, domnișoară? Trebuie să știi că eu o servesc pe Nicole nu pe Clayton, minți ea pe jumătate. Deci...

— Janie, spuse Nicole din pragul ușii. Traversă camera. Avem un musafir și trebuie să fim politicoase. Vrei să iei ceva, Bianca? Mai sunt câteva cornuri calde de la micul dejun.

Bianca nu răspunse, iar Janie mormăi ceva despre aspectul ei, care arăta că ar putea mânca toată făina de la moară.

Bianca sorbi ceaiul și mănca cornurile moi, calde și dulci, cu scârbă, ca și când se forța.

— Deci aici locuiești. Este o degradare, nu-i așa? Clay ar fi putut să-ți permită să stai la plantație, ocupându-te de ceva. Poate ajutoare la bucătărie,

Nicole puse mâna pe brațul lui Janie ca s-o facă să tacă.

— Eu am vrut să părăsesc Arundel Hali. Voiam să mă întrețin singură. Cum știam ceva despre morărit, domnul Armstrong mi-a dăruit cu bunătate acest loc.

— Ți l-a dăruit! Vrei să spui că era al lui și că ți l-a dat? După tot răul ce i l-ai făcut lui și mie?

— Aș vrea să știu ce ți-a făcut dumitale, spuse Janie. Mie mi se pare că ea este nevinovată.

— Nevinovată! țipă Bianca. De unde ai aflat de bogăția lui Clay?

— Nu știu ce vrei să spui.

— De ce te-ai dus de bunăvoie cu hoții ăia? Aproape ai sărit pe cal.

Și unde l-ai găsit pe căpitanul care să te mărite cu logodnicul meu? L-ai momit cu trupșorul tău mărunț? Voi, ăștia de jos, faceți întotdeauna lucruri din astea.

— Abține-te, Janie, spuse Nicole repede, apoi întorcându-se spre Bianca, adăugă: cred că ar fi mai bine să pleci acum.

Bianca se ridică zâmbind ușor.

— Voiam doar să te previn. Arundel Hali este al meu, plantația de asemenea și nu admit niciun fel de amestec al tău. Ai luat destul din ce-mi aparține mie și nu mă gândesc să-ți dau mai mult. Așa că nu te amesteca în ce-i al meu.

— Dar Clay, spuse Nicole liniștită, și el e proprietatea ta?

Bianca strânse din buze, apoi zâmbi.

— Deci așa stau lucrurile? Vai, vai, ce mică-i lumea. Da, este al meu. Dacă aș putea avea bani fără el, aș face-o. Dar nu este posibil. Să-ți spun un lucru, chiar dacă aș reuși să scap de el, voi avea grijă să nu-l poți avea. Nu mi-ai făcut decât necazuri de când te-am întâlnit și mai bine aș muri decât să-ți las ce este al meu. Zâmbi cu gura mare. Îți face rău când vezi cum mă privește? Îl am aici, și își arată mâna, strângând pumnul. Zâmbind în continuare, părăsi odaia lăsând ușa deschisă în urma ei.

Janie se așeză la masă lângă Nicole. Se simțea de parcă ar fi fost zdrobită de pietrele de moară.

— Deci asta e îngerul pe care Clay m-a trimis să i-l aduc din Anglia. Janie scutură din cap. Mă întreb dacă s-a născut vreodată un bărbat care să aibă minte în privința femeilor. Ce vede la ea?

Nicole privea la ușa deschisă. Nu i-ar fi păsat dacă l-ar fi pierdut pe Clay pentru o femeie care să-l iubească, dar nu dorea să-l vadă cu Bianca. Mai devreme sau mai târziu își va da seama ce fel de om este, dar atunci va fi nenorocit.

Gemenii năvăliră în odaie.

— Cine era doamna aia grasă? întrebă Alex.

— Alex... interveni Nicole. Dar morala sa își pierdu efectul, căci Janie începuse să râdă. Nicole încercă să fie serioasă. Alex, nu-i frumos să spui despre oameni că sunt grași.

— Chiar dacă sunt?

Janie râdea așa de tare, încât asta o împiedică să vorbească.

— Este o musafiră a unchiului Clay, reuși să spună. Copiii schimbară priviri, apoi se întoarseră repede alergând pe potecă.

— Unde crezi că se duc? întrebă Janie.

— Să se prezinte, probabil. De când îi învățase bunele maniere, nu pierdeau ocazia să facă plecăciuni și reverențe. Janie și Nicole se priviră, apoi ieșiră repede din casă. Nu prea aveau ele încredere în relațiile copiilor cu Bianca.

Amândouă au ajuns la timp ca să-l vadă pe Alex făcând plecăciuni

în fața ei. Stăteau pe vârful punții, Bianca părea mulțumită de comportarea lor prefăcută deși aveau hainele și fața murdare. Mandy, lângă fratele său, zâmbi mândră. Deodată Alex își pierdu echilibrul și, ca să nu cadă, se apucă de primul lucru pe care-l avea la îndemână și acesta era rochia Biancăi. Rochia se rupse de la cusătura taliei, lăsând o gaură mare.

— Bestie mică și nerușinată, spuse Bianca și înainte ca băiatul să spună ceva, îl plesni zdravăn peste obraz. Alex se legănă puțin pe punte dând din brațe și căzu în râu. Nicole era deja în apa ce-i trecea peste genunchi când Alex apărură prima dată. Se strâmbă la figura ei speriată și înotă spre mal.

— Unchiul Clay spune că nu trebuie să înoți încălțat, spuse stând pe mal și descălțându-se. Îi făcu semn lui Nicole, care ședea în apă, cu pantofii uzi. Nicole îi zâmbi și veni pe mal. Inima îi bătea încă, de spaima produsă de căderea băiatului.

În timp ce Janie și Nicole erau atente la băiat, Mandy privea la femeia voinică de lângă ea. Nu-i plăcea să-i lovească cineva fratele. Se apropie de Bianca, și-și înfipse tălpile mici în lemn, apoi îi dădu un brânci întorcându-se repede.

Toată lumea se întoarse la țipătul slab, de frică, al Biancăi. Căzu fără să facă nicio mișcare. Faptul că nu avea putere și nici tonus muscular, o făcea neputincioasă. Măinile mici și grase se legănau în aer.

Când căzu, apa se ridică gata să acopere puntea. Mandy, udă leoarcă, își ridică în față rochia iar apa îi curgea din gene și din nas. Îi zâmbi triumfătoare fratelui său. Janie începu iar să râdă.

— Potoliți-vă, ordonă Nicole, dar vocea ei era înecată de râs. Când căzuse, Bianca fusese caraghioasă.

Nicole se duse de cealaltă parte a punții urmată de ceilalți. Bianca se ridică încet din apa care era adâncă doar până la genunchi, dar în cădere, Bianca intrase până la gât. Părul blond îi atârna șuvițe în jurul obrazului. Buclele pe care și le făcuse cu grijă cu fierul se lăsasera. Rochia subțire era udă și lipită de corp și arăta de parcă ar fi fost goală. Se îngrășase mai mult decât crezuse Nicole. Pulpele și coapsele atât de grase o făceau să pară umflată. Avea un colac de grăsime în jurul taliei.

— E grasă, spuse Alex cu ochii mari și mirați.

— Nu stați acolo, scoateți-mă de aici, ceru Bianca. Picioarele mi s-au înfundat în nămol.

— Cred că e mai bine să chemăm bărbații, spuse Janie, noi două nu suntem destul de puternice să ridicăm o balenă.

— Liniște, tăceți toți, spuse Nicole și se duse la barcă să ia o vâslă. Hai, Bianca, apucă asta și te vom scoate eu și Janie. Ascultătoare, Janie apucă de capătul vâslei.

— Dacă mă întrebi pe mine, femeia asta se iubește numai pe ea și nici de ea nu este prea încântată.

Celor două femei le trebui ceva timp pentru a o scoate pe Bianca din nămol. Cu toate că era voluminoasă, nu prea avea putere. Când se așezară pe mal, își făcu apariția Roger care stătuse ascuns după copaci, unde probabil că era mai de mult. Îi străluceau ochii de plăcere când o ajută să urce în barcă și vâsli ducând-o pe malul opus al râului.

Capitolul 9

Clay era aplecat peste un trunchi de copac bătrân încercând să lege lanțuri în jurul rădăcinilor lungi și adânci, când se apropie un călăreț singuratic. Muncise încă dinainte de răsăritul soarelui, care într-o oră urma să asfințească. Era obosit și-l durea tot trupul, nu numai din cauză că muncise în această zi, dar de câteva zile nu încetase să lucreze. Când lanțurile fură strânse bine în jurul buturugii, luă capetele și le prinse de hamurile calului masiv, de rasă Percheron. În timp ce se supunea comenzilor date de Clay ca să tragă, picioarele calului se înfipseră în pământ făcând să sară bucăți mari și iarbă.

Încet, buturuga începu să iasă din pământ. Cu o secure, Clay ciopli rădăcinile fine ce mai țineau copacul în pământ. Când în sfârșit reuși să elibereze restul copacului, îl duse cu ajutorul calului la marginea unui câmp proaspăt defrișat. După ce dezlegă lanțurile și le răsuci pe pământ, omul îi vorbi.

— Frumoasă treabă! Nu m-am mai bucurat de un spectacol de când am văzut niște dansatori la Philadelphia. Bineînțeles, aveau picioare mai bune ca ale tale.

Clay privi în sus cu ciudă, apoi, încet, începu să râdă.

— Wesley. Nu te-am văzut de un car de ani. Ați strâns, împreună cu Travis, tutunul?

Wes Stanford se ridică și se întinse. Nu era înalt cum era Clay, dar era solid, cu pieptul lat și gros și pulpe musculoase. Avea părul des, castaniu, iar ochii foarte închiși la culoare erau zâmbitori mereu. Se scutură.

— Îl cunoști pe Travis. E convins că poate să pună singur lumea în mișcare. M-am gândit să-l las să se descurce singur măcar cu o parte.

— Iar v-ați certat?

Wesley rânji.

— Travis i-ar spune și diavolului cum să conducă iadul.

— Și, fără îndoială, dracul s-ar supune. Se priviră și începură să râdă.

Prietenia lor se legase cu mulți ani în urmă, când fuseseră vecini. Se apropiaseră fiindcă erau amândoi frații mezini. Clay trăise întotdeauna în umbra lui James, în timp ce Wesley trebuia să se supună lui Travis. Clay îi era recunoscător lui James că îl protejase întotdeauna pe Wesley când avea de furcă cu Travis, îi părea rău de Wesley că avea un astfel de frate.

— Ce se întâmplă de îți cureți singur terenul? Întrebă Wesley. Te-au părăsit toți oamenii?

— Mai rău, spuse ștergându-și sudoarea de pe față cu batista. Am

probleme cu femeile.

— Ah, zâmbi Wesley. E o problemă pe care aş putea să o rezolv. E ceva despre care ai vrea să discutăm? Am adus ceva de băut şi sunt liber în noaptea asta.

Clay se aşează jos pe pământ, rezemat de un copac şi primi băutura din cereale adusă de Wesley, care o puse lângă el.

— Când mă gândesc la ce mi s-a întâmplat în ultimele luni, nu ştiu cum am putut trăi.

— Îţi aminteşti vara aceea secetoasă când au ars cele trei magazine cu tutun şi ţi-au murit aproape jumătate din vaci? Îl întrerupse Wes. Se poate compara cu asta?

— Erau timpuri liniştite. Aveam timp să mă odihnesc.

— Doamne! spuse Wes serios. Mai bea puţin şi spune-mi ce se întâmplă.

Lui Wes îi plăcu ideea de a o răpi pe Bianca şi apoi căsătoria prin procură.

— Ce s-a întâmplat când a sosit?

— Nu a venit sau cel puţin nu cu Janie pe vasul de poştă.

— Credeam că i-ai plătit căpitanului să-ţi facă serviciul.

— Am făcut-o. M-am căsătorit cu cineva, dar nu cu Bianca. Hoţii au răpit altă femeie.

Wes rămase cu gura căscată şi-l privi cu ochii holbaţi. Trecu un moment înainte să poată vorbi.

— Vrei să spui că atunci când te-ai dus să-ţi iei nevasta ai văzut că te-ai căsătorit cu o femeie pe care nu o mai văzuseşi înainte? Luă o înghiţitură când Clay îl aprobă. Cum este? O vrăjitoare?

Clay îşi rezemă capul de copac şi privi cerul.

— Este o micuţă franţuzoiacă. Are părul negru, ochi mari şi căprui şi cea mai apetisantă gură ce a fost creată vreodată. Mă trec sudori de câte ori trece prin cameră.

— Cred că ar trebui să te bucuri, dar poate e proastă şi rea?

— Nici una, nici alta. Este bine crescută, inteligentă, muncitoare, gemenii o iubesc şi toţi oamenii de pe plantaţie o adoră.

Wes mai luă o duşcă.

— După mine se pare că nu ar fi nici o problemă. Nu-mi vine să cred că e reală. Trebuie să aibă un cusur.

— Aşteaptă să vezi, spuse Clay şi luă din nou băutura. De îndată ce am aflat despre greşeala căsătoriei, i-am scris Biancăi în Anglia, explicându-i totul.

— Bianca este cea cu care doreai să te însori? Cum a reacţionat? Cred că nu i-a prea plăcut căsătoria cu altcineva.

— Multă vreme n-am mai avut veşti de la ea. În acest timp, însă, m-am legat de Nicole, care legal era soţia mea.

— Dar nu în altfel?

— Nu. Ne-am înțeles să obținem anularea căsătoriei, și ne trebuia un martor care să declare că a fost forțată, dar persoana aceea era în drum spre Anglia.

— Deci te-ai sacrificat ținându-i companie unei femei frumoase, încântătoare. Bietul de tine. Viața trebuie să fi fost infernală. Clay nu dădu atenție glumelor lui Wes.

— După un timp am început să văd ce bijuterie era Nicole, așa că m-am hotărât să-i vorbesc, l-am spus că dacă Bianca, la citirea scrisorii, va dori să o rupă cu mine, aș dori să rămânem căsătoriți. De fapt, aveam o obligație față de Bianca.

— Pare corect.

— De acord, dar Nicole m-a refuzat. A țipat la mine o jumătate de oră. Mi-a spus că nu concepe să fie a doua alegere pentru nici un bărbat și încă altele. Mie mi se părea lipsit de sens. Tot ce am înțeles era că Nicole nu era fericită, în noaptea aceea... se opri.

— Continuă, e cea mai bună poveste pe care am auzit-o, după ani de zile.

— În noaptea aceea, continuă Clăy, dormea în camera lui Beth, iar eu în cea a lui James. Când am auzit-o țipând, m-am dus imediat la ea. Ceva o speriasse de moarte, așa că i-am dat să bea lichior și am lăsat-o să vorbească. Clay își acoperi ochii cu mâna.

A avut o viață îngrozitoare. Revoluționarii francezi i-au omorât părinții pe ghilotină, i-au ars casa, iar mai târziu i-au ucis bunicul purtându-i capul pe o sulică în fața ei.

Wes se strâmbă dezgustat.

— Ce s-a mai întâmplat după noaptea aceea? Important nu era ce s-a întâmplat după, important era ce se întâmplase în timpul nopții, se gândi Clay. În fiecare noapte nu putea dormi amintindu-și noaptea aceea când o ținuse în brațe și făcuseră dragoste.

— A doua zi m-a părăsit, spuse liniștit. Nu pot spune părăsit, dar s-a mutat peste râu la vechea moară. Acum se ocupă de moară și face treabă bună.

— Dar vrei să se întoarcă, nu-i așa? Clay nu răspunse, dar Wes scutură din cap.

— Ai spus că ai probleme cu femeile, nu cu o femeie. Ce s-a mai întâmplat?

— Când Nicole a luat moara în primire, Bianca și-a făcut apariția.

— Cum arată?

Clay nu știa ce să răspundă. Trăia în casa lui de două săptămâni, dar nu știa nimic mai mult despre ea, decât atunci când sosise. Dimineața când pleca, ea dormea, și când se întorcea seara, la fel. Anderson îi vorbise odată că este cheltuitoare, dar Clay nu luase în seamă reclamația. Fără îndoială, avea posibilitatea să-i cumpere câteva haine femeii cu care urma să se căsătorească!

— Nu-ți pot spune cum este. Cred că m-am îndrăgostit de ea din primul moment când am văzut-o în Anglia și nu s-a schimbat nimic de atunci. E frumoasă, drăgălașă, bună.

— Mie mi se pare că știi destule despre ea. Acum lasă-mă să examinez situația. Te-ai căsătorit cu o femeie splendidă și în același timp ești îndrăgostit și logodit cu alta, la fel de splendidă.

— Cam așa ceva, murmură Clay, tu însă pari a găsi că situația este de acceptat.

— Mă gândesc la situații mai grele. Să fii un burlac singur ca mine, de exemplu.

Clay pufni în râs. Wes nu ducea lipsă de femei.

— Să-ți spun ce aș face eu, spuse Wes râzând și bătându-l pe picior. Mă voi întâlni cu amândouă și te voi scăpa de una din ele. O poți avea pe cea pe care nu o vreau eu și astfel nu vei mai fi obligat să alegi. El glumea, dar Clay era serios și se încruntă. Îi părea rău de zbuliumul prietenului său.

— Haide, Clay, trebuie să procedăm cum este mai bine.

— Nu știu, spuse Clay, în ultimul timp nu mai sunt sigur de mine.

Wes se ridică scărpinându-și spinarea iritată de scoarța copacului.

— Nicole asta, este tot la moară? Crezi că aș putea s-o văd? În ochii lui Clay apără brusc o scânteie.

— Sigur, locuiește acolo cu Janie. Sunt sigur că te va primi bine. Se pare că are casă deschisă pentru oricine. În vocea sa se simți o urmă de dezgust.

Wes îi promise că se va întoarce la Arundel Hali să guste mâncărurile pregătite de Maggie. Se urcă pe cal și porni spre debarcader. Merse încet pe potecă pentru a avea timp de gândire. Fusesse șocat la vederea lui Clay, după mai multe luni de zile. Avea impresia că vorbise cu un străin. Pe când erau băieți, petrecuseră mult timp împreună. Brusc, o epidemie de holeră îi ucisese pe părinții lui Clay și pe tatăl lui Wes. După scurt timp, muri și mama lui. Tragediile apropiaseră mult cele două familii. Erau perioade lungi când nu se vedeau, căci tinerii lucrau toți la plantații, dar de câte ori era posibil se întâlneau.

Zâmbi la amintirea unei petreceri la Arundel Hali când Clay și Wes aveau șaisprezece ani. Băieții pariaseră amândoi să prindă una din perehile de șerpi încolăciți în spatele tufelor. Au reușit amândoi, dar Travis află de ispravă și luându-i pe amândoi de gât îi aruncase în bazin.

Ce s-a întâmplat cu Clayton? se minuna Wes. Clay pe care-l cunoștea ar fi râs de absurditatea situației cu cele două femei. Ar fi luat-o pe cea pe care o dorea și ar fi dus-o sus, cu el. Îl cunoștea pe cel care aranjase furtul unei tinere englezoaice, dar bărbatul care se temea să se întoarcă acasă era un străin.

Descălecă sub un copac de lîngă debarcader și-i scoase calului șaua. Bănuia că necazul venea de la franțuzoaică. A spus că lucrase la Bianca, desigur, ca servitoare. Aranjase în așa fel încât să se substituie Biancăi, și reușise să se mărite cu un american bogat. Fără îndoială, acum îl șantajă pe Clay ca să rămână nevasta lui. Reușise deja să capete moara și, poate, și altă proprietate de-a lui.

Dar Bianca? Lui Wes îi era milă de femeie. Venise în America așteptându-se să se căsătorească cu bărbatul iubit și găsisse pe altcineva în locul ei.

Legă calul și vâsli până pe malul opus. Moara îi era cunoscută, fiind unul din locurile lui preferate pe când era copil. Zâmbi când îi văzu pe gemeni pe mal, aplecați asupra unei broaște plictisite care nu se mai mișca.

— Ce faceți voi acolo? îi întrebă scurt. Gemenii săriră deodată amândoi, apoi se întoarseră și-i zâmbiră.

— Unchiule Wes, țipau ei dându-i titlul onorific de unchi. Săriră de pe mal spre el, care-i aștepta cu brațele deschise. Wes îi apucă pe amândoi și începu să-i învâртеască în timp ce ei chicoteau făcând tărăboi.

— Mi-ați dus lipsa?

— Oh, da, răsă Mandy. Unchiul Clay este mereu plecat acum, dar Nicole este aici.

— Nicole? Vă place? întrebă Wes.

— E frumoasă, spuse Alex. Era căsătorită cu unchiul Clay, dar nu știu dacă mai este acum.

— Desigur că este, spuse Mandy. E totdeauna măritată cu unchiul Clay.

Wes îi lăsă jos pe pământ.

— Este acasă?

— Cred că da. Uneori este la moară. Wes îi ciufuli pe amândoi.

— Ne vedem mai târziu. Poate o să treceți râul cu mine. Mă întîlnesc cu Clay la cină.

Copiii se îndepărtară de el, ca și când ar fi fost ciumat.

— Noi stăm acum aici, spuse Alex. Nu trebuie să ne întoarcem acolo.

Nu apucă să-i mai întrebe ceva, că dispăruseră deja în pădure. Urcă dealul până la casuță. Janie era singură înăuntru, aplecată pe torcătoare. Wes deschise fără zgomot ușa și se apropie în vârful picioarelor. O sărută zgomotos pe gât.

Janie nu se mișcă și fără să fie surprinsă, spuse calm:

— Mă bucur să te văd din nou, Wes. Se întoarse clipind din ochi. Bine că nu te-ai născut indian. N-ai fi putut să te furișezi, tu vii ca o furtună. Te-am auzit afară cu gemenii. Se ridică și-l îmbrățișă.

Wes o strânse cu putere ridicând-o de jos.

— Nu se poate spune că ai flămânzit, râse el.

— Dar tu, da. Ai rămas numai piele și os. Stai jos să-ți aduc ceva de mâncare.

— Nu mult. Mă voi întâlni cu Clay la cină.

Janie murmură ceva în timp ce-i puneă în față mazăre bătută cu slănină. Pe altă farfurie îi aduse picioare de crab prăjite, reci, și un bol cu unt topit.

— Atunci mai bine mănâncă aici. Maggie e pe picior de război și mâncarea ei nu e chiar așa cum ar trebui să fie.

— Bănuiesc că este în legătură cu femeile lui Clay, spuse el cu gura plină. Zâmbi când Janie îl privi surprinsă.

— L-am văzut pe Clay înainte să vin aici și mi-a spus toată povestea.

— Clay nu știe toată povestea. E orb, nu vede nimic în toată povestea asta.

— Ce vrei să spui? Mie mi se pare simplu. Tot ce are de făcut este să anuleze căsătoria cu Nicole asta, și apoi, liber, să se însoare cu Bianca, femeia pe care o iubește, și poate fi din nou fericit.

Janie era așa de furioasă de soluțiile lui Wes, încât nu putea vorbi. Cum avea în mână lingura de fier cu care-i servise mazărea, îl pocni în cap.

— Hei, țipă Wesley, și-și puse mâna pe cap, unde-l atinsese lingura fierbinte.

Janie regretă imediat gestul ei, nu ar fi vrut pentru nimic în lume să-i facă rău lui Wes. Luă o cârpă, o înmuie în apă rece și începu să-i curețe părul.

În timp ce ședea aplecată spre el aproape acoperindu-l, intra Nicole. Janie vru să se dea la o parte, încât să-l vadă Nicole, dar renunță. Wes căuta să o vadă, evitând formele zdravene ale lui Janie.

— Janie, spuse Nicole, știi unde sunt copii ? Acum câteva minute i-am văzut, dar au dispărut iar. Își scoase pălăria de pai de pe cap și o agăță în cuierul de lemn de pe ușă. Vreau să fac niște lecții cu ei înainte de cină.

— Vor veni ei acasă, dar tu ești prea obosită să mai lucrezi cu ei.

Wes înțelese că-l ascundea pentru a-i îngădui s-o vadă pe Nicole. Din tot ce gândea despre ea, primul lucru a fost că nu avea aerul să fi fost vreodată servitoarea cuiva. Cât despre ce-i spusese Clay de frumusețea ei, era prea puțin spus. Primul lui gând îl îndemna să-i arunce trandafiri la picioare, rugând-o să-l părăsească pe Clay și să se mărite cu el.

— Clay a trimis azi un mesaj, spuse Janie. Nicole se opri cu mâna pe balustrada scăării.

— Clay?

— Îți amintești de el? spuse Janie pândind fața lui Wes. A întrebat

dacă vrei să cinezi cu el diseară.

— Nu, spuse Nicole încet. Nu pot, dar ar trebui să trimit ceva. În ultima vreme Maggie nu a mai gătit.

Janie răbufni:

— Nu vrea să gătească pentru femeia aia, știi și tu asta.

Nicole se întoarse, dar când să înceapă, i se păru că lui Janie îi mai crescuseră două picioare. Părăsi scara și se apropie.

— Hello, spuse Wes și sculându-se, dădu la o parte mâinile lui Janie. Sunt Wesley Stanford.

— Domnule Stanford, îl salută ea politicos întinzându-i mâna. Se uită tulburată la Janie. De ce l-ai ascuns pe omul acesta? Te rog, ia loc. Pot să te servesc cu ceva?

— Nu, mulțumesc. S-a îngrijit deja Janie de asta.

— Mă gândesc să-i caut pe gemeni, spuse Janie, și era deja afară, înainte ca să spună cineva ceva.

— Ești prieten cu Janie? îl întrebă Nicole turnându-i o cană cu cidru rece.

— Mai mult decât prieten cu Clay. O privea în față și ochii îi fugeau mereu spre gura ei. Îl intriga buza de sus.

— Am crescut împreună, sau, în sfârșit, ne-am petrecut mult timp împreună.

— Vorbește-mi despre el, spuse ea privindu-l cu ochii mari, interesată. Cum era când era băiat, copil?

— Era altfel, spuse Wes, studiind-o și gândindu-se că este îndrăgostită de Clay. Acum situația îl tulbura.

Se ridică și se duse spre cămin, în spatele lui.

— Știi așa. Bănuiesc că ți-a povestit istoria. Fără să aștepte răspunsul, continuă: am încercat să-i ușurez situația mutându-mă aici. Nu, nu este adevărat... am vrut să-mi ușurez mie situația. Va fi din nou fericit, când căsătoria noastră va fi anulată și va fi liber să se însoare cu Bianca.

— Bianca. Ai lucrat la ea în Anglia?

— Este un fel de a vorbi. Mulți englezi au avut bunătatea să ne găzduiască, după ce fugisem din țara noastră.

— Cum de te-au răpit pe dumneata în locui Biancăi? o întrebă direct.

Amintindu-și scena, Nicole roși.

— Te rog, domnule Stanford, hai să vorbim despre dumneata.

Roșeața ei spunea mai mult decât cuvintele. Ce femeie ar fi așa de generoasă, încât să pregătească hrana pentru omul iubit când știa că o mănâncă cu altă femeie? făcuse o apreciere greșită și nu mai voia să repete greșeala. Va aștepta s-o vadă pe Bianca înainte să-și schimbe părerea.

După un ceas, Wes părăsi cu părere de rău casa mică, ordonată și

liniștită a lui Nicole și plecă la Arundel Hali. N-ar fi plecat, dar era nerăbdător să o vadă pe Bianca. Dacă Nicole era a doua alegere a lui Clay, prima trebuia să fie un înger.

— Ce părere ai despre ea? îl întrebă Clay așteptând în capătul grădinii.

— Mă gândesc să trimit și eu niște hoți în Anglia. Dacă mi-ar fi pe jumătate decât ți-e ție bine, aş muri fericit.

— Nu ai văzut-o pe Bianca. Așteaptă înăuntru și e nerăbdătoare să te cunoască.

Wes avu un șoc la prima vedere a Biancăi. Părea că o vede pe Beth, soția lui James.

Își aminti pe loc zilele când casa era plină de dragoste și de râsete. Beth avea talentul să primească bine pe oricine. Râsul ei puternic se auzea în toată casa. Nu existase vânzător ambulant în toată țara care să nu fi fost invitat la masa ei.

Beth fusese o femeie voinică, înaltă și puternică. Energia ei era contagioasă. Putea să muncească pe plantație toată dimineața, să călărească la vânătoare cu James și cu Clay după-amiaza, iar după râsul permanent al lui James să facă dragoste toată noaptea. Obişnuia să-și strângă copiii la piept și să-i ridice veselă. Putea face prăjituri cu o mână și să ridice trei copii cu cealaltă.

Wes simți pentru un moment că i se umplură ochii de lacrimi. Beth fusese atât de plină de viață, încât i se părea că este posibil să revină pe pământ.

— Domnule Stanford, spuse Bianca, te rog să poftești.

Wes simțea că trebuie să arate ca un nebun. Clipi de câteva ori ca să-și limpezească ochii și apoi privi la Clay; care înțelese tulburarea lui Wes.

— Avem așa de puțini musafiri aici, spuse Bianca încet, conducându-i în sufragerie. Clayton mi-a promis că de îndată ce va fi posibil, vom avea vizitatori. Adică imediat ce această situație nefericită va fi rezolvată și voi fi cu adevărat stăpână aici. Luați loc.

Wes era încă hipnotizat de asemănarea ei cu Beth, dar vocea era diferită, ca și mișcările, și avea și o gropiță în obrazul stâng, pe care Beth nu o avea. Își luă un scaun vizavi de ea, cu Clay între ei.

— Cum îți place țara noastră? Este cu totul diferită de Anglia?

— O, da, răspunse Bianca, în timp ce-și turna o grămadă de sos gros peste bucățile de șuncă, întinzându-i apoi sosiera lui Wes. America este mult mai puțin civilizată decât Anglia. Nu sunt orașe, locuri unde să faci cumpărături. Și lipsa unei societăți, a unei societăți civilizate, este într-adevăr îngrozitoare.

Wes rămase cu sosiera în mână. Îi insultase țara și locuitorii ei, dar părea că nu-și dă seama de grosolănia ei. Avea capul aplecat în farfurie. Wes își puse puțin sos în farfurie, apoi gustă.

— Doamne ferește, Clay. De când servește Maggie sos cu zahăr la suncă?

Clay dădu din umeri indiferent. O privea pe Bianca, în timp ce mânca.

Wes începu să-și pună întrebări în legătură cu toată istoria.

— Spune-mi, doamnă Armstrong, începu... apoi se opri. Îmi cer suze, nu sunteți doamna Armstrong încă.

— Nu, nu sunt, spuse Bianca aruncându-i o privire răuvoitoare lui Clay. Servitoarea mea s-a oferit oamenilor care trebuiau să mă aducă la Clay. Apoi, pe corabie, l-a convins pe căpitan că ea este Bianca Maleson și a făcut în așa fel, încât să se mărite cu logodnicul meu.

Lui Wes începuse să nu-i mai placă femeia. Trecuseră doar câteva minute până să-și dea seama că asemănarea cu Beth se estompa și, din ce în ce mai mult, începea să dispară. Era flască și grasă, pe când Beth fusese puternică, cu carne tare și oase mari.

— Era servitoarea dumitale? Nu era o refugiată de la Revoluția franceză? Credeam că numai aristocrația părăsise țara.

Bianca făcu un semn cu furculița.

Asta spune Nicole la toată lumea. Spune că bunicul ei era ducele Levroux sau parcă verișoara ei mi-a spus.

— Dar dumneata știi mai bine, nu?

— Bineînțeles. A lucrat la mine câteva luni și aș ști. Bănuiesc că fusese bucătăreasă undeva sau croitoreasă. Dar, te rog, domnule Stanford, vrei să vorbim despre servitoarea mea? spuse zâmbind.

— Nu, sigur că nu, zise Wes întorcându-i zâmbetul.

— Hai să vorbim despre dumneata. Sunt așa de rar într-o companie plăcută. Vorbește-mi despre familia dumitale și mai mult despre America.

Wes mânca încet și o asculta pe Bianca. Era ușor să mănânci și să ascuți, îi vorbi despre genealogia familiei ei și despre casa pe care o avusese odată tatăl ei. Bineînțeles, totul în America era inferior față de Anglia, și în special oamenii. Menționează toate greșelile servitorilor lui Clay, care se purtasera rău cu ea și refuzaseră să-i dea ascultare. Wes făcu mici semne de simpatie, uimit tot timpul de cantitatea de carne ce-o mânca.

La un moment dat îi aruncă o privire lui Clay. Acesta mânca pasiv, ca și când nu ar fi auzit sau înțeles cuvintele Biancăi. Uneori o privea cu o expresie ciudată, ca și când nu o vedea.

Cina părea să dureze fără sfârșit. Wes era uimit de siguranța ei. Părea că nu se îndoiește că ea și Clay se vor căsători, și că ea va câștiga Arundel Hali. Când începu să vorbească de dărmarea peretelui de est al casei și adăugarea unei aripi noi cu ornamente, nu așa de simplă cum era toată casa, Wes renunță să mai asculte ceva.

Se întoarse spre Clay.

— De ce stai copiii peste râu? Clay se încruntă.

— Nicole le poate da educație și apoi ei au vrut să plece, spuse Clay lipsit de expresie. Vrei să vii cu noi în bibliotecă, draga mea?

— Doamne ferește, răspunse Bianca, dulce. N-aș vrea să vă stric întâlnirea bărbătească. Vă rog să mă scuzați, cred că mă voi retrage. Am avut o zi foarte obositoare.

— Bineînțeles, spuse Clay.

Wes îi spuse noapte bună și apoi părăsi camera, intrând în bibliotecă. Își turnă o porție bună de whisky pe care-o bău dintr-o înghițitură. Și-l turna pe al doilea când intră în cameră Clay.

— Unde este portretul lui Beth? Întrebă Wes printre dinți.

— L-am mutat în biroul meu, spuse Clay turnându-și și el de băut.

— În felul ăsta o ai lângă tine tot timpul. Ai o copie a ei plimbându-se prin casă și un portret în birou, unde-ți petreci tot restul zilei.

— Nu știu ce vrei să spui, se răsti Clay.

— Pe dracu', nu-nțelegi. Vorbesc de scârba asta grasă, pe care ai luat-o ca s-o înlocuiască pe Beth.

Ochii lui Clay scânteiau. Era mai înalt, un bărbat voinic și aspru, dar Wes era mai puternic. Nu se bătuseră niciodată.

Deodată Wes se liniști.

— Uite ce e, Clay. Nu vreau să țin. Nici măcar nu vreau să discut cu tine, dar cred că acum ai nevoie de un prieten. Nu vezi ce faci? Femeia asta seamănă cu Beth. Când am văzut-o, întâi am crezut că este Beth. Dar nu este!

— Știi asta, spuse Clay deschis.

— Știi? O privești ca pe o zeiță, dar ai ascultat-o vreodată? Este așa de diferită de Beth, cât este omenește posibil. Este o înfumurată, arogantă și ipocrită.

O clipă după aceea, Clay îl izbi peste față. Wes ameți și alunecă peste birou pe unul din scaunele de piele. Își frecă falca și simți sângele în gură. Un moment vru să se repeadă la Clay. O bătaie bună i-ar băga mințile-n cap sau, cel puțin, o bătaie l-ar face pe Clay să recunoască.

— Beth este moartă, murmură Wes. Și ea și James au murit și, oricât ai încerca, nimic nu-i va putea aduce înapoi.

Clay își privi prietenul trântit pe scaun, frecându-și falca. Încercă să vorbească, dar nu putea. Erau atâtea de spus și totuși atât de puține. Se întoarse, și ieși din cameră, apoi din casă, spre câmpul plantat cu tutun. Câteva ore de lucru l-ar putea ajuta să se liniștească, să nu se mai gândească la Beth și la Nicole, nu... la Bianca și la Nicole.

Capitolul 10

Copacii se schimbau îmbrăcând culorile strălucitoare ale toamnei. Roșul și auriul izbucneau ca niște flăcări. Nicole stătea în vârful colinei care străjuia moara și casa. Printre copaci vedea strălucind soarele peste apa limpede și repede.

Trecuseră zece zile de la vizita lui Wesley Stanford și mai mult de o lună de la acea oribilă noapte când Bianca reapăruse în viața sa. Sperase că munca la moară i-o va scoate din minte, dar nu era așa.

— Profiți de liniște?

Auzind vocea lui Clay, sări în sus. Nu-l mai văzuse de când era cu Bianca.

— Janie mi-a spus unde ești. Sper că nu te deranjez.

Se întoarse încet și-l privi. Buclele pe care le făcea părul său închis la vârfuri, deveneau aurii de la soarele pe care-l avea în spate. Arăta obosit și îmbătrânit. Avea ochii încercănați ca și când nu dormise bine.

— Nu, răspunse ea zâmbind. Nu mă deranjezi. Te simți bine? Dar recolta de tutun a fost strânsă?

Gura lui se schimbă dintr-o linie dreaptă, într-un surâs dulce. Se așază jos, se întinse pe pământ și privi spre cer printre frunzele roșii, strălucitoare, ale copacului. Părea că s-a relaxat imediat. Apropierea lui Nicole îl făcea să se simtă bine.

— Se pare că moara merge bine. Am venit să-ți cer o favoare. Ellen și Horace Backes dau o petrecere în cinstea noastră. Este o petrecere ca în Virginia, care va dura cel puțin trei zile, iar tu și cu mine suntem invitați de onoare. Ellen vrea s-o prezinte comunității pe nevasta mea.

Cum se întinsese pe jos, lângă ea, cu picioarele lungi, relaxate, cu mușchii ce i se vedeau-pe piept sub cămașa deschisă, simți că se înmoaie. Ar fi vrut să zacă pe pământ lângă el, cu obrazul lipit de pielea bronzată. Era asudat de pe câmp și ei îi venea să sară pe el, și l-ar fi sărutat pe gât. Dar când îl văzu că se relaxează lângă ea, impulsul său se schimbă și ar fi voit să-l lovească. Își simțea trupul în flăcări, iar el se purta ca și când și-ar fi regăsit pacea și liniștea, la mama acasă. După un moment îi înțelese vorbele.

— Cred că ar fi jenant pentru tine să trebuiască să le transmiți refuzul meu.

O privi în sus, cu un ochi.

— Te cunosc și știu că suntem căsătoriți.

— Dar nu știu că vom mai fi căsătoriți puțină vreme. Nicole se ridică, vrând să coboare pe colină, dar Clay o apucă de gleznă. Se împiedică și căzu în genunchi și în mâini. El se ridică, o prinse de

subsuori și o ridică.

— De ce mă înnebunești? Nu te-am văzut de săptămâni și când te văd te invit la o petrecere. Ar trebui să fii mulțumită, dar tu te superi.

— Nu putea să-i explice că atitudinea lui calmă o enerva. Se așeză pe iarbă, departe de mâinile lui.

— Nu mi se pare corect să apărem în public ca soț și soție, când știm că mariajul nostru va fi anulat. Poate că ai vrea să te duci cu Bianca și să povestești la toată lumea încurcătura prostească. Sunt sigură că povestea va trezi interes.

— Ellen te-a cunoscut pe tine, spuse încăpățânat. Nu avea ce să-i explice. Tot ce știa era că perspectiva de a petrece trei zile și trei nopți cu ea îl făcea fericit pentru prima dată după atâtea luni. Îi luă mâna din poală și o privi un moment. Era atât de mică, de îndemânică și de curată și știa să facă atâta plăcere! O ridică la gură și-i sărută unul câte unul vârfurile degetelor.

— Pleacă, te rog... îi spuse ea liniștit.

— Vor fi acolo toți prietenii mei, oameni pe care-i cunosc de-o viață. După atâta muncă în ultimele luni, ai și tu nevoie de o vacanță.

Simțea cum i se înmoaie oasele la atingerea degetelor ei cu buzele lui, dar în sinea ei fierbea de supărare. Trăia cu altă femeie pe care spunea că o iubește, dar pe ea o săruta, o atingea, o invita la petreceri. Asta o făcea să se simtă amanta lui, o persoană ținută ascunsă și folosită doar pentru plăcerea lui. Acum voia să o ducă să-i cunoască prietenii.

— Clay, te rog, spuse ea slab.

— Mergi? Întrebă el mușcându-i partea interioară a mâinii.

— Da, spuse ea slab, cu ochii pe jumătate închiși. Bine, se smulse aruncându-i mâna și se ridică.

— Vă iau mâine dimineață la cinci, pe tine, pe gemeni și pe Janie. Dar ar fi bine să iei și ceva de mâncare, poate ceva după o rețetă franțuzească. Dacă-ți lipsește ceva, cere-i lui Maggie din magazie. Porni în jos pe pantă, fluierând.

— Nesuferitul, începu Nicole, apoi zâmbi. Poate că dacă l-ar înțelege nu l-ar iubi atât de mult.

Clay se gândea la noaptea de mâine. Va fi singur cu Nicole într-unul din dormitoarele casei lui Horace. Cu gândul la asta, abia evită o căzătură pe deal, unde-l putea vedea oricine.

De îndată ce Clay dispăru, Nicole se ridică repede. Dacă trebuia să facă de mâncare pentru trei zile, era necesar să înceapă imediat. Începu să facă planuri, coborând colina. Va face pui fripți în muștar de Dijon, pate în aluat, piure de legume, casulet, fasole cu costiță și plăcinte cu carne, cu dovleac, pere și coacăze. Gâfâia când ajunse acasă.

— Bună-dimineăta, strigă Clay, legănând barca la mal pe partea

râului unde era Nicole. Zâmbi văzându-i pe Nicole, pe Janie și pe gemeni înconjurați de coșuri enorme.

— Nu știu dacă barca va pluti cu atâta încărcătură, mai ales cu toată mâncarea trimisă de Maggie.

— Eram sigură că se va decide să pregătească ceva când i-am spus că o iei pe Nicole, spuse Janie.

Clayton se prefăcu că nu aude, începând să-i dea lui Roger coșurile pe care le așeza la capătul bărcii. Copiii râdeau când, pur și simplu, îi aruncă în brațele lui Roger.

— Pari vesel azi, spuse Janie. Mă faci să cred că în sfârșit ți-a venit mintea la cap.

Clay o apucă vesel de mâini și o sărută cu drag pe obraz.

— Poate că da, dar dacă nu taci, te arunc și pe tine în barcă.

— Poate că o arunci, spuse Roger repede și tare, dar nu-ți garantez că am să încerc s-o prind.

Janie mârâi indignată și se apucă de mâna lui Clay, pășind în barcă. El întinse mâna pentru Nicole.

— Pe asta aș încerca s-o prind, râse Roger.

— Asta este a mea, spuse Clay, prinzând-o strâns în brațe și coborând în barcă.

Nicole îl privi cu ochii mari. Părea deodată un străin. Cel pe care-l cunoștea era grav și tăcut. Oricine ar fi fost, ei îi plăcea.

— Hai să plecăm, unchiule Clay, strigă Alex, o să se termine cursele de cai înainte să ajungem.

Clay o lăsa pe Nicole jos, apoi o mai ținu puțin cu un singur braț.

— Arăți teribil de frumoasă azi, zise el și o mângâie cu un deget în lungul urechii.

Nu îndrăzni să-l privească, îi bătea inima sălbatic.

O eliberă brusc.

— Alex, dezleagă barca, iar tu, Mandy, vezi dacă îl poți ajuta pe Roger să ne scoată de aici.

— Ai, ai, căpitane Clay, râseră copiii. Nicole ședea lângă Janie.

— Țasta-i bărbatul de care îmi amintesc, spuse Janie. S-a întâmplat ceva și nu știu ce, dar aș vrea să-i mulțumesc persoanei care l-a schimbat.

Zgomotul petrecerii se auzea de la distanță, înainte ca ei să ajungă la debarcaderul lui Backes. Nu era nici șase dimineața, dar jumătate din locuitorii regiunii erau răspândiți pe pajiște. Câțiva erau la capătul îndepărtat al râului, la vânatoare de rațe.

— Ai trimis-o pe Golden Girl la doamna Backes? întrebă Alex.

— Ar mai fi petrecere dacă nu reușesc să le golesc buzunarele tuturor? răspunse Clay privind cu dispreț. Crezi că o s-o întâlnească pe Irish Less a doamnei Backes? întrebă Roger. Am auzit că e un cal rapid.

— N-o să fie curse, mormăi Clay. În timp ce vorbea își închise cămașa la gât și luă o cravată dintr-unul din coșurile din barcă. Și-o înnodă repede și își puse apoi o vestă de satin maron-roșcat. După aceea își puse o haină la două rânduri, din mătase ripsată. Avea nasturi de metal, în față mai scurtă, iar la spate, mai lungă. Pantalonii i se potriveau, lipiți pe el ca o a doua piele, în picioare avea cizme înalte, pe genunchi, în față, și mai scurte la spate. Le dăduse lustru de puteai să te oglindești în ele. Își puse pe cap o pălărie de biber cu o panglică ușor întoarsă. Se întoarse spre Nicole și-i oferî brațul.

Nicole nu-l văzuse decât în haine de lucru. Bărbatul care tăia tutun se transformase într-un gentleman demn de Versailles.

— Vreau să fiu prezentabil când apar cu cea mai frumoasă mireasă de pe lume.

Nicole îi zâmbi și ea. Era bucuroasă că se îmbrăcase și ea frumos. Rochia era făcută din mătase albă, foarte fină și extraordinar de plăcută la atingere. Fusesse brodată de mână, cu broderie englezească, având desenate narcise aurii. Corsajul era din catifea în aceeași culoare cu florile. Gulerul și manșetele erau tivite cu alb, rar în buclele ei negre erau împletite panglici aurii și albe.

În timp ce Roger lega barca la unul din debarcaderele de la capătul proprietății Backes, Clay spuse:

— Era să uit, am ceva pentru tine. Băgă mâna în buzunar și scoase medalionul de aur pe care ea i-l lăsase cu mult timp în urmă, pe corabie.

Nicole îl strânse în mâini, apoi spuse zâmbindu-i:

— Îți mulțumesc.

— Ai să-mi mulțumești cum trebuie mai târziu, spuse el și o sărută pe ceafă. Se întoarse să-i arunce coșurile lui Roger care ședea la marginea debarcaderului. O mai ținu strâns un moment, apoi o ridică pe debarcader.

— Au sosit! strigă cineva pe când se îndreptau spre casă.

— Clay, credeam că e o urâtă, după cum o țineai ascunsă.

— O țin ascunsă pentru același motiv pentru care-mi ascund și rachiul. Expunerea prea mare nu este bună nici pentru băutură, nici pentru nevaste, răspunse Clay.

Nicole își privi mâinile. Era uimită de acest Clay și de anunțul față de lume, că era nevasta lui. Se simțea ca și când era cu adevărat.

— Bună, spuse Ellen Backes. Clay, lasă-mi-o și mie puțin. Tu o ai de câteva luni.

Cu oarecare respect, Clay îi lăsă mâna.

— Să nu mă uiți, te rog... spuse el aplecându-se spre mâna ei. Plecă apoi cu câțiva bărbați spre cursa de cai. Îl văzu bând dintr-o cană de piatră.

— Ai făcut minuni cu el, spuse Ellen. Nu l-am mai văzut așa de

fericit dinainte de moartea lui James și a lui Beth. Pare că a fost plecat departe un timp, dar acum s-a întors acasă.

Nicole nu putea răspunde nimic. Clay cel de azi, râzând și glumind, era un străin pentru ea. Ellen nu-i dădu răgaz să-i răspundă și începu s-o prezinte oamenilor. Nicole era bombardată cu întrebări despre rochie, familia ei, cum îl întâlneau pe Clay, unde se căsătoriseră. Nu spuse nici o minciună, dar nici nu vorbi de răpirea ei și de căsătoria forțată.

Casa lui Ellen era enormă și cu fața spre râu. Văzuse puține case americane, iar asta era o surpriză. Casa lui Clay era în stil georgian pur, iar casa lui Ellen și a lui Horace un amestec de toate stilurile imaginabile. Părea că fiecare generație adăugase câte o aripă în stilul preferat. Casa se întindea pe mai multe direcții, cu unele aripi mai lungi, altele scurte și cu galerii, legând clădirile separate.

Ellen o văzu pe Nicole privind casa.

— Deosebită, nu-i așa? Am trăit aici un an, până să mă obișnuiesc să mă descurc în interior, însă înăuntru este mult mai rău ca afară. Are săli care nu duc nicăieri și coridoare care se deschid în dormitoarele altor persoane. Este înspăimântător.

— Dar este clar că o iubești, zâmbi Nicole.

— N-aș schimba o cărămidă, doar că am de gând să mai adaug o altă aripă.

Nicole o privi uimită apoi râse:

— Poate încă un etaj. Niciuna din aripi nu are etaj.

Ellen zâmbi.

— Ești un copil inteligent. Cred că înțelegi cu adevărat casa mea.

Cineva o chemă pe Ellen și două femei începură să-i pună întrebări lui Nicole, care ajuta la așezarea mesei. Erau cel puțin douăzeci de mese puse pe capre de lemn pe peluză. Unele erau încărcate cu mâncare, altele aveau bănci de o parte și de alta. Părea că fiecare familie adusese de mâncare tot așa de mult ca Nicole și Janie. Se săpase o groapă și se prăjeau sute de stridii, iar câțiva servitori învârteau un porc întreg pe frigare, stropindu-l cu mirodenii. Cineva îi spuse că era un fel de mâncare adusă din Haiti și se numea „barbecue”.

Deodată, se auzi sunetul unui corn de departe, de pe plantație.

— E timpul, strigă Ellen scoțându-și șorțul, începe întrecerea.

Ca la un semnal, toate femeile își scoaseră șorțurile, își ridicară fustele și începură să fugă.

— Acum, că toate frumoasele sunt aici, putem începe, le salută un bărbat.

Nicole stătea mai la o parte, în timp ce femeile se înghesuiau la marginea pistei de formă ovală. În timpul cât alergase i se deranjase coafura și încerca să-și strângă o buclă rebelă cu panglica.

— Lasă-mă pe mine, spuse Clay din spatele ei. Măinile lui erau neîndemânatic, dar când o atingea cu degetele pe gât simțea un fior pe șira spinării. O întoarse spre el.

— Te distrezi?

Ea dădu din cap și-l privi. Ținea mâinile pe umerii ei și-și apropie fața.

— Calul meu trebuie să participe. Vrei să mă săruți să-mi poarte noroc?

Ca de obicei, răspunsul era în ochii ei. Măinile lui lunecară în jos și o trase cât mai aproape. O strânse un moment, îngropându-și fața în gâtul ei.

— Sunt așa de mulțumit că ai venit cu mine, șopti, și-și plimbă buzele pe obrazul ei ajungând la gură. Nicole se simțea slabă, iar picioarele abia o mai țineau când se agăță de el.

— Clay, strigă cineva. Ai toată noaptea pentru asta, acum treci și pregătește calul.

Își înălță capul și-i șopti:

— Toată noaptea, și-i puse un deget pe buza de sus. Îi dădu drumul brusc și se îndreptă spre un bărbat, care putea fi considerat o copie a lui Wesley, însă, mai voinic.

— Nu pot să te critic. Crezi că mai există frumuseți ca ea în Anglia?

— Am luat-o eu pe ultima, glumi Clay.

— Într-o zi, cred că mă voi duce și eu să arunc o privire să mă conving.

Nicole îi urmări pe cei doi bărbați depărtându-se. Poate că i-a fost prezentat fratele lui Wes, dar cu atâtea figuri noi și nume nu mai ținea minte.

— Nicole, strigă Ellen, Ți-am oprit un loc lângă mine.

Nicole se grăbi pentru a vedea cursele de cai.

Peste trei ore, bărbații și femeile s-au întors să mănânce bunătățile care-i așteptau. Nicole era încălzită de răs și de soare. Nu se mai distrase așa de bine dinainte de Revoluție. Verii ei din Franța spuneau că englezii sunt prea serioși, că nu trăiesc decât pentru a munci și pentru a merge la biserică, că nu știu să se distreze. Privi la americanii din jur și își zise că și verii ei s-ar fi bucurat de compania acestor oameni. Toată dimineața au răs și au țipat. Femeile răgușiseră și ele, încurajând cailor și laudându-i pentru valoarea lor, și nu întotdeauna erau de partea bidiviilor soților lor. Ellen pariasă de câteva ori contra lui Horace, iar acum se lăuda că Horace îi va face el însuși un noii strat de flori și va comanda bulbii în Olanda.

Nicole stătuse tăcută, se simțea străină, un spectator, până când Travis o văzu încruntându-se la unul din cailor lui Clay.

— Clay, cred că soției tale nu-i place calul tău. Clay nici nu se uită la Nicole.

— Femeile mele pariază pe mine, spuse aruncând o privire semnificativă spre Horace.

Nicole îl privea pe Clay care era cu spatele spre ea, cum așeza șaua ușoară pe cal, iar jocheul aștepta alături. Ea se pricepea la cai. Francezilor le plăceau cursele de cai la fel ca tuturor oamenilor de pe pământ și caii bunicului său îi întrecuseră întotdeauna pe ai regilor. Își ridică o sprânceană. Așa deci. Femeile „lui” pariau pe el... oare?

— Nu va câștiga, spuse cu certitudine. Nu este bine proporționat. Are picioarele prea lungi pentru dimensiunile pieptului. Cai ca acesta nu sunt niciodată buni la alergări.

Toți cei ce puteau auzi, rămaseră cu câștile cu bere la jumătatea distanței spre gură.

— Hei, Clay, te pui cu o astfel de provocare?

Travis râdea.

— Am impresia că știe ea ceva.

Clay se opri foarte puțin, în timp ce strângea chinga.

— Vrei să pariezi ceva bani pe asta?

Ea îl privi. Clay știa că nu avea bani. Ellen o îndemnă:

— Promite-i că-i vei duce timp de o săptămână gustarea de dimineață la pat. Orice bărbat se omoară după asta.

Vocea lui Ellen răsună până la jumătatea pistei. Și ea, ca și ceilalți, cu excepția lui Nicole, băuseră cam mult. A

— Îmi convine, zâmbi Clay și-i făcu cu ochiul lui Travis, mulțumindu-i că el fusese cu ideea. Clay credea că gluma s-a terminat, însă vocea lui Nicole se auzi tare:

— Dar ce primesc eu dacă pierde calul?

— Poate că-ți voi aduce eu gustarea în pat, răspunse Clay privind cu coada ochiului, iar oamenii din jur râseră, apreciindui-i replica.

— Aș prefera o pelerină de iarnă, nouă, spuse Nicole rece, și se întoarse spre pistă, spunând peste umăr: una din lână roșie.

Femeile în jurul ei râdeau, iar Ellen se întrebă dacă era sigură că nu era americană din naștere.

Când calul lui Clay pierdu cu trei lungimi, Clay încasă o mulțime de ghionturi. Îl întrebau dacă Nicole n-ar trebui să se ocupe de tutun, dar și de cai.

Îndreptându-se spre casă, femeile făceau glume și râdeau pe seama câștigătorilor și a pierderilor. O femeie tânără și frumoasă îi promisese bărbatului ei că-i va lustrui ea însăși cizmele, o lună întreagă.

— Dar nu mi-a spus pe care parte, glumi ea. Nicole privi la abundența mâncărilor și-și dădu seama că era flămândă. Farfuriile din piatră așezate pe masă erau enorme și arătau mai mult a platouri decât a farfurii. Nicole luă câte puțin din toate felurile.

— Crezi că poți să mănânci tot? o tachina Clay din spate.

— Poate că o voi umple din nou, râse ea. Unde să mă așez?

— Cu mine, dacă poți să aștepti mai mult. Luă și el o farfurie și o încărcă și mai mult decât Nicole, apoi o luă de braț și o duse sub un stejar mare. Unul din servitori zâmbi și puse pe jos, lângă copac câni mari pline cu rom. Clay se așeză pe iarbă cu farfuria pe picioare și începu să mănânce. Se uită la Nicole care era încă în picioare, cu farfuria în mână.

— Ce nu-ți convine?

— Nu vreau să-mi pătez rochia cu iarbă, răspunse ea.

— Dă-mi farfuria, spuse Clay, punând-o pe a sa pe iarbă, apoi așeză și farfuria ei alături, după care o trase pe genunchii lui.

— Clay... spuse ea încercând să se miște, dar el o ținea zdravăn. Clay, te rog, suntem într-un loc public.

— Puțin le pasă, spuse, și începu să-i gâdile urechea. Îi interesează mai mult mâncarea decât ce facem noi.

Se trase înapoi.

— Ești beat? Îl întrebă bănuitoare. El începu să râdă.

— Parcă ai fi o nevestă, da, sunt puțin beat. Și știi că greșești? Și fără să mai aștepte răspunsul continuă: ești trează. Știi că ești adorabilă când ești beată? O sărută pe vârful nasului, apoi apucă vasul cu punci. Hai, bea.

— Nu, nu vreau să mă îmbăt, spuse încăpățânată.

— Am să ți-o pun la gură și ori bei, ori îți vei strica rochia.

Se gândea să refuze să-l asculte, dar el arăta atât de bine, ca un băiat neascultător, iar ei îi era foarte sete. Punciul cu rom era delicios. Era făcut din trei feluri de rom și patru sucuri de fructe. Era rece, cu bucăți de gheață. I se urcă imediat la cap și ea respiră adânc, simțind că nu mai este nervoasă.

— Te simți mai bine acum?

Îl privi pe sub genele dese, apoi își plimbă degetul pe bărbia lui.

— Ești cel mai frumos bărbat de aici, îi spuse visătoare.

— Mai frumos ca Steven Shaw?

— Vorbești de bărbatul acela blond cu gropiță în bărbie?

Clay se strâmbă.

— Ai fi putut să spui că n-ai habar de cine vorbesc. Hai, spuse, și îi întinse farfuria. Mănâncă ceva. Gândește-te că o franțuzoaică nu se îmbată așa de repede ca tine.

Își rezemă capul de umărul lui și-și lipi buzele de pielea lui caldă.

— Ridică-te, spuse aspru, și-i puse o bucățică de pâine în gură. Credeam că ți-e foame. Privirea ei îl făcu să-și miște picioarele într-o poziție confortabilă. Mănâncă, îi porunci.

Vinovată, Nicole se concentrează asupra mâncării, dar îi făcea plăcere să stea în brațele lui.

— Îmi plac prietenii tăi, îi spuse cu gura plină de salată de cartofi. Mai sunt curse de cai după-amiază?

— Nu, de obicei lăsăm caii și călăreții să se odihnească. Cei mai mulți joacă șah sau cărți, sau blackgamon. Alții intră în camerele lor, în acest labirint pe care Ellen îl numește casă, și dorm.

Nicole continuă să mănânce liniștită. Apoi își ridică ochii spre el:

— Noi ce vom face?

Clay zâmbi cu jumătate de gură.

— Mă gândeam să-ți mai dau încă puțină băutură și să te întreb după aceea.

Privindu-l, întinse mâna spre cana ei cu puncte. După ce luă o înghițitură bună, se așează pe iarbă. Apoi, deodată, căscă.

— Cred că am nevoie de un pui de somn.

Clay își scoase haina și o puse pe pământ lângă el. O luă apoi și o întinse și pe ea. O sărută ușor în colțul gurii.

— Dacă trebuie să traversez pajiștea spre casă, trebuie să fiu decent.

Nicole își îndreptă ochii spre pantalonii lui Clay care erau umflați, apoi chicoti.

— Mănâncă, vulpe mică, îi ordonă pe un ton glumeț.

Peste câteva minute, Clay îi luă farfuria pe jumătate goală și o împinse să se ridice lângă el. Își luă haina pe umăr. Când se apropiară de casă, strigă:

— Ellen, ce cameră ne-ai rezervat?

— Pe aripa de nord, etajul doi, a treia cameră, îi răspunse repede.

— Ești obosit, Clay? râse cineva. Curios cum se simt noii însuraților obosiți.

— Ești gelos, Henry, îi strigă Clay peste umăr.

— Clay, îi spuse Nicole, mă simt jenată. Să intrăm în casă.

Clay zâmbi ironic.

— Privirile tale mă fac să roșesc. Nicole avea impresia că trece printr-o ciudată serie de mobile și tapete. Mobilele treceau de la stilul elisabetan, la cel franțuzesc de curte și la primitivii americani. Văzu picturi demne de Versailles, unele atât de simple, că păreau a fi făcute de copii.

În sfârșit, Clay găsi camera. O băgă înăuntru și o prinse în brațe, închizând ușa cu piciorul. O sărută înfometat ca și când nu se mai sătura, îi luă fața în mâini și o înclină spre el. Se supuse voinței lui, căci întotdeauna ametea la apropierea sa. Îi simțea pielea încălzită de soare prin cămașă. Gura lui era aspră, dar caldă în același timp, iar limba lui dulce. Coapsele o apăsau cerând și așteptând.

— De când aștept, șopti apăsându-și buzele pe urechea ei și mușcând-o cu dinții.

Nicole îl împinse. În timp ce el o pândea cu o expresie uimită, ea se duse în cealaltă parte a camerei și ridicându-și brațele începu încet să-și despletească părul. Clay o privea liniștit. Nu făcea nici o mișcare, în

timp ce ea se lupta cu nasturii din spate ai rochiei. Să fie singură cu el într-o cameră, era ceea ce dorea de multă vreme. Mișcându-și umerii reuși să-și scoată rochia. Pe dedesubt avea o cămașă fină, transparentă, cu decolteul brodat cu mici inimi roz. Era legată sub sâni cu o panglică subțire, roz, de catifea. Sâni se bombau sub îmbrăcămintea delicată și transparentă.

Încet-încet, desfăcu funda panglicii și lăsă pânda să cadă pe podea.

Clayton urmări căderea cămășii, plimbându-și ochii pe fiecare pârțică, de la sâni tari la talia mică și la picioarele ei frumoase. Când îi privi din nou fața, îi întinse brațele. Dintr-un singur pas lung traversă camera, o luă în brațe și o așeză delicat pe pat. Ședea în picioare privind-o. Razele soarelui trecând prin perdelele de la ferestre îi luminau pielea fără cusur.

Se așeză pe pat lângă ea și-și lăsă mâna să alunece pe pielea ei. Era tot așa de plăcută la pipăit ca și la privit, catifelată și caldă.

— Clay... îi șopti Nicole, iar el îi zâmbi.

Se aplecă și o sărută pe gât, simțindu-i bătaile inimii la baza gâtului și coborî apoi pe sâni, jucându-se cu ei și sărutându-i sfârcurile tari și roz. Își îngropă degetele în părul ei bogat, ridicându-i-l de pe ceafă.

Clay se întinse pe pat lângă ea. Era îmbrăcat și Nicole simțea răceala nasturilor de pe vestă pe piele.

Pânda pantalonilor era caldă și moale, își freca picioarele de pielea cizmelor, îmbrăcămintea lui pe pielea ei goală, metal și piele, era bărbătească, puternică, era Clay.

Când se urcă peste ea își frecă piciorul de cizma lui, apoi partea interioară a coapselor. Se întoarse pe o parte și începu să-și desfacă nasturii vestei.

— Nu, șopti ea.

O mai privi un moment și o sărută din nou adânc, pasionat.

Ea râse din nou de plăcere când își frecă pielea fină a cizmelor în lungul piciorului ei. Își desfăcu nasturii pantalonilor, iar Nicole suspină la prima atingere a bărbăției lui.

Peste ea, o ținea strâns ca și când s-ar fi temut că va încerca să-l părăsească.

Încet, foarte încet, Nicole își regăsi simțurile. Se întinse și respiră adânc.

— Mă simt ca și când am scăpat de orice grijă.

— Doar atât? râse Clay cu obrazul pe gâtul ei. Mă bucur că am putut să-ți fac un serviciu. Poate că data viitoare îmi voi folosi pintenii.

— Râzi de mine? Clay se ridică într-un cot.

— Niciodată. Râd de mine. Este adevărat că m-ai învățat multe lucruri.

— Adevărat? Adică ce? își plimbă degetul pe cicatricea lui de lângă

ochi.

Se depărtă de ea și se ridică.

— Nu acum. Poate că mai târziu. Mi-e foame. Nu prea m-ai lăsat să mănânc acum un ceas.

Zâmbi și închise ochii. Se simțea fericită. Clay ședea în picioare și o privea. Părul negru ca un evantai sub cap făcea un contrast superb cu liniile corpului ei. Văzu că era aproape adormită. Se aplecă și-i sărută vârful nasului.

— Dormi dragostea mea mică, murmură dulce și o înveli, apoi ieși din cameră în vârful picioarelor.

Când se trezi, Nicole se întinse alene, înainte să deschidă ochii.

— Hai, scoală-te, auzi o voce puternică din celălalt capăt al camerei.

Zâmbi și deschise ochii. Clay o privea prin oglindă, își azvârlise cămașa pe un scaun și se bărbierea.

— Ai dormit aproape toată după-amiaza. Ai de gând să lipsești de la dans?

— Nu, îi spuse zâmbind. Încercă să se dea jos din pat și-și dădu seama că este goală. Căută ceva în jur să se acopere. Când văzu cu cât interes o privea Clay, aruncă așternuturile și se duse la dulap unde Janie îi atârnase rochiile. Clay chicoti și își continuă bărbieritul.

Când termină, veni în spatele ei. Purta o toaletă de gală, din satin de culoarea caisei și căuta ceva să se împodobească. Clay trase deodată o rochie de culoarea scorțișoarei.

— Janie spunea să te îmbraci cu asta. O ridică lângă ea și o privi cu un ochi critic, pare cam goală sus, pe decolteu.

— Voi umple eu golul, spuse șmecherește și luă rochia.

— Atunci nu cred că ai nevoie de asta.

Se întoarse și văzu că ținea în mână perle: patru șiraguri strânse împreună cu clipsuri lungi de aur. Luă colierul în mână admirându-le culoarea, erau ca o spumă. Dar nu înțelegea cum le va purta. Părea mai mult un cordon lung decât un colier.

— Pune-ți rochia și-ți voi arăta, spuse Clay. Mama le-a comandat după desenul ei.

Nicole își puse repede cămașa și apoi rochia. Decolteul era foarte adânc. În loc de mâneci avea bretele peste umeri. Clay fixă clipsurile începând din spate, puse unul în mijlocul spatelui și altul pe un umăr, al treilea era în față în mijlocul decolteului, și un altul pe al doilea umăr, și lăsă restul șiragului să-i cuprindă spatele. Cele patru șiruri erau astfel înșirate încât făceau drapeuri. Două rânduri se așezau pe piele, iar celelalte atârnav pe catifea.

— E frumos, se privinduse în oglindă, oftă, și-i mulțumi. Îți mulțumesc că-mi dai voie să le port.

Se aplecă și-i sărută umărul gol.

— Mama mi l-a dat să-l dăruiesc soției mele. Nimeni nu l-a mai purtat.

Se răsuci să-l privească.

— Nu înțeleg. Căsătoria noastră nu este... îi puse degetul pe buze și o oprească.

— Hai să ne bucurăm în noaptea asta. Avem timp de vorbit mâine.

Nicole așteptă ca el să se îmbrace ascultând orchestra de pe pajiște. Se bucura să nu se gândească la altceva, decât la prezent. Realitatea o reprezentau Bianca și Clay, împreună în casa lui, dar mai era o realitate, dragostea lui pentru altă femeie.

Ieșiră din cameră și Clay o conduse prin labirintul casei, afară, în grădină. Mesele fuseseră așezate cu mai multă mâncare, iar lumea se plimba în jur, mâncând și bând. Nicole abia avu timp să mănânce puțin, înainte de a fi împinsă de Clay pe ringul de dans. Dansul vioi din Virginia o lăsă fără suflare.

După patru dansuri îi rugă pe Clay să o lase să se odihnească. O duse mai departe de grup, la un pavilion octogonal ce se afla sub trei sălcii. În timp ce dansaseră, se întunecase.

— Ce frumoase sunt stelele, nu?

Clay o înconjură cu brațele și o trase aproape, cu capul pe umărul lui. Nu vorbea.

— Aș dori ca această clipă să nu se sfârșească niciodată, șopti ea. Niciodată.

— Celelalte clipe au fost atât de oribile? Ai fost așa de nefericită în America?

Închise ochii și-și lipi obrazul de al lui.

— Am petrecut cele mai nefericite clipe aici, dar și cele mai fericite. Nu dorea să vorbească despre asta: își înălță capul spre ei.

— De ce lipsește Wesley? A trebuit să se întoarcă, să se ocupe de plantație și să poată veni fratele lui? Cine-i femeia care este cu fratele lui? Clay râse îndepărtându-i atacul.

— Wes nu a venit fiindcă nu a vrut. Cât despre Travis, este sigur că poate să-și conducă averea chiar și din Anglia dacă ar vrea. Femeia roșcată este Margo Jenkins. După câte știu este hotărâtă să pună mână pe Travis chiar dacă el vrea sau nu.

— Sper să nu-l prindă, murmură Nicole. Tu te-ai certat cu Wesley? Îl simți că se încordează.

— De ce mă întrebi?

— Cred că temperamentul tău mă face să te întreb.

Se relaxă și începu să râdă.

— Ne-am încăierat.

— Serios?

Se desprinsă de ea și o privi în ochi.

— Se pare că a fost cea mai serioasă discuție din viața mea. Își

înalță capul. Cred că muzica începe din nou. Ești gata?

În loc de răspuns îi zâmbi, în timp ce el o trăgea de mână înapoi, la ceilalți dansatori.

Nicole era uimită de energia virginienilor. Fusese o zi lungă, deși dormise după-amiază. Când o văzu căscând a treia oară, Clay o luă de mână și o duse sus pe scări. O ajută să se dezbrace, dar când încercă să se urce în pat îi întinse un halat lung de baie. Îl privi mirată.

— M-am gândit că ți-ar face plăcere o baie în lumina lunii, îi spuse, în timp ce se dezbracă și-și puse pantalonii de bumbac și un halat cu mâneci largi.

Nicole îl urmă în tăcere prin mai multe încăperi până ajunseră afară. Spre surprinderea ei o duse la marginea pădurii. În apropiere se auzea curgând râul. Merseră prin întunericul copacilor luxurianți spre un loc unde râul făcea un cot liniștit, bun de scăldat. Clay puse pe mal săpunul și prosoapele, se dezbracă, apoi luă săpunul și intră în apă. Nicole îi privea mușchii spatelui jucând în lumina lunii. Se clăti în apa curată și începu să înoate fără zgomot până în mijlocul ochiului de apă. Se întoarse pe spate și o privi.

— Ai să stai acolo toată noaptea?

Grăbită, își dezbracă halatul lăsându-l să-i alunece la picioare și apoi porni spre el. Se cufundă în apă.

— Nicole, o strigă, văzând că nu mai apare la suprafață. Vocea lui era speriată.

Ieși din apă în spatele lui, îl ciupi de spate și se scufundă din nou. Mârâi la ea, apoi o apucă de mijloc.

— Vino încoace, vulpe mică, îi spuse sărutând-o pe frunte.

Ea îl prinse cu mâinile de gât și-l sărută cu pasiune, îi plăcea atingerea pielii lui. Apa era caldă și minunată.

Clay o îndepărtă și începu să frece săpunul între mâini. O atinse cu mâinile încet, pe tot corpul. Când termină, luă ea săpunul și îl spală la rândul ei.

Râdeau amândoi, fericiți că sunt împreună. Înainte de a se clăti, Clay începu să-i spele părul. Ea se scufundă pentru a se limpezi. Părul îi plutea pe spate, bogat, de un negru-argintiu.

Clay o privi și apoi o trase încet spre el. O sărută dulce, strângându-i corpul mai aproape. Apoi, se trase înapoi și o privi în ochi. Părea că o întreabă ceva, iar răspunsul pe care-l dorea era acolo. O sărută din nou, apoi o luă în brațe și o duse pe mal. O așeză blând pe iarbă și începu să-i sărute corpul peste tot, pe unde o atinsese cu mâinile săpunite, Nicole zâmbea cu ochii închiși. Îi trase capul și-și apăsă gura peste gura ei. Își plimbă mâinile pe corpul lui, gustând plăcerea atingerii și a virilității lui.

Se urcă peste ea, iar ea era pregătită.

— Dulcea mea Nicole... murmură el, dar ea nu-l mai auzi. Simțurile

ei nu mai erau în realitate, se concentraseră pe pasiunea pe care Clay o făcea să o simtă, își săltă coapsele ca să-l primească.

Puțin după aceea, șezând unul lângă altul, Clay o strânse mai aproape de el. Ținea o coapsă peste ea. Avea gura aproape de urechea ei, iar respirația lui era dulce și caldă.

— Vrei să te căsătorești cu mine? șopti el. Ea nu era sigură că-l auzise bine.

— Nu-mi răspunzi?

Nicole îi simți trupul încordat.

— Sunt măritată cu tine.

Se aplecă peste ea, rezemat într-un cot.

— Vreau să te căsătorești cu mine, din nou, în fața întregului ținut. De data asta vreau să fiu și eu de față la căsătorie. Ea tăcea, în timp ce el își plimba degetul peste buza ei de sus. Odată mi-ai spus că mă iubești, spuse el. Atunci erai beată, dar ai spus-o. Era adevărat? O gândeai?

— Da, șopti ea privindu-l în ochi și abia putând respira.

— Atunci de ce nu vrei să te măriți cu mine?

— Îți bați joc de mine? De ce mă cicălești? El zâmbi, mirosindu-i gâtul.

— Ți-e așa de greu să crezi că sunt în toate mințile? Cum poți să iubești un prost?

— Clay, fii mai clar. Nu înțeleg ce vrei să spui. Niciodată nu te-am considerat prost.

O privi din nou.

— M-ai crezut. Toată lumea de pe plantație ți-a dat dovezi de dragoste, în afară de mine, chiar și caili mei sunt mai deștepți decât mine. Amintește-ți când te-am sărutat prima dată, pe corabie. Eram atât de supărat că pierdeam, ce... pe tine. Nu doream să te las să pleci, iar tu îmi spuneai că nu ești a mea. Am fost furios când am găsit biletul pe care l-ai lăsat și mi-am ieșit din minți când nu te-am mai găsit. Cred că Janie a înțeles atunci că mă îndrăgostisem de tine.

— Dar Bianca... începu Nicole, însă Clay îi puse un deget pe buze.

— Ea este trecutul și doresc ca noi doi să rămânem împreună de acum încolo. Ellen știe că ne-am căsătorit prin procură pe corabie și va înțelege dacă-i vom cere să fim recăsătoriți aici

— Recăsătoriți? Aici?

Cu ochii strălucind în lumina lunii, Clay o sărută pe nas și zâmbi.

— Este o idee atât de nerealizabilă? Și apoi, vom avea aproape o sută de martori care vor putea jura că nu ne-am căsătorit cu forța. Nici nu vreau să mă gândesc la anularea ce va putea veni mai târziu. Zâmbi: de va fi nevoie, te bat.

Tensiunea ei scăzu.

— Ți-ar părea rău.

— Oh, râse el, ce-ai face?

— Îi voi spune lui Maggie să nu mai facă mâncare, le voi spune gemenilor ce mi-ai făcut, ca să te urască, și...

— Să mă urască? Deveni serios deodată și o trase mai aproape. Suntem noi doi, singuri. Nu ne avem decât pe noi. Trebuie să-mi promiți că n-ai să mă urăști niciodată.

— Clay, gemu ea, încercând să-și tragă sufletul. N-am vrut să spun asta. Cum te-aș putea urî, când te iubesc atât de mult?

— Și eu te iubesc, spuse, încetând să o mai strângă atât de tare. Vor fi necesare cam trei zile să pregătim totul pentru nuntă, dar ești de acord, da?

Râse de el.

— Mă mai întrebi dacă sunt de acord cu ceea ce îmi doresc cel mai mult în viață? Da, mă voi mărita cu tine, chiar și în fiecare zi dacă așa dorești tu.

Începu să o sărute pe gât cu patimă. Nicole simțea că zboară. Ar fi dorit ca ziua să nu se mai sfârșească. Nu se va mai întoarce clipa când să fie obligată să trăiască separată de Clay. Dacă ar putea fi căsătoriți public înainte de întoarcere, s-ar fi simțit în siguranță. Va avea martori că este iubită de Clay, că el o dorește. Îi săgeta prin minte Bianca, dar sărutările lui Clay îi risipiră toate gândurile. A spus trei zile. Ce se mai poate întâmpla în trei zile?

Capitolul 11

Când se trezi a doua zi dimineață, Nicole nu putea să creadă tot ce se întâmplase în noaptea precedentă. Totul părea prea frumos ca să fie real. Era singură în cameră, iar soarele strălucea prin fereastră. Zâmbi auzind vocile vesele de pe pajiște. Cursele de cai erau gata să înceapă. Sări din pat și se îmbracă repede cu o rochie simplă din muselină de culoarea untului.

Îi trebuiră câteva minute până să găsească ieșirea la mesele puse afară pentru micul dejun. Mânca jumări de ouă când simți că în jurul ei se așază tăcerea, înmărmuriseră toți, unul câte unul. Se ridică și privi spre debarcader. Priveliștea ce-i apără îi opri bătăile inimii. Wesley mergea alături de Bianca. În acest loc, Nicole se considerase în siguranță, departe de Bianca, dar acum simți că totul se prăbușește în jurul ei.

Bianca se îndrepta sigură spre grup. Purta o rochie de satin mov, brodată cu flori mari, negre, în jurul gâtului și taliei avea un rând de dantelă lată. Rochia frumos colorată îi acoperea foarte puțin sânii mari. Avea o umbrelă din satin de aceeași culoare.

În timp ce Nicole o vedea apropiindu-se, începu să se mire și ea de tăcerea celorlalți. Știa că pe ea prezența Biancăi o îngrijora, dar de ce îi impresiona pe cei care nici nu o cunoscuseră? îi privi și văzu surprinderea de pe fețele ier.

Beth, Beth, auzi de mai multe ori.

— Wesley, strigă Ellen peste pajiște. Ne-ai speriat! Porni prin iarbă spre ei.

— Bine ați venit, spuse ea și întinse mâna.

Chiar când se apropiaseră de mese, Nicole nu se putea mișca. Wesley se despărți de Bianca, aceasta luase deja o farfurie. Femeile o înconjurară.

— Bună, îi spuse Wesley lui Nicole. Cum îți plac petrecerile noastre din Virginia?

Când îl privi, Nicole avea ochii în lacrimi. Se întreba de ce. De ce o adusese pe Bianca? Din ce cauză o ura și dorea să o îndepărteze de Clay?

— Nicole, spuse Wesley, punându-și mâna pe brațul ei. Ai încredere în mine, te rog.

Ea nu putu decât să dea din cap. Nu avea alt răspuns. Din spate se auzi vocea lui Ellen:

— Wes, unde ai găsit-o? Clay a văzut-o? Wesley zâmbi.

— A văzut-o, zise el, și-i întinse lui Nicole brațul. Vrei să mergi cu mine la alergările de cai? Fără un zâmbet, îl luă de braț.

— Ce știi despre Beth? Întrebă Wes când se îndepărtară de ceilalți.

— Doar că a murit împreună cu fratele lui Clay, răspunse. Se opri brusc. Bianca seamănă cu ea, nu?

— La început ai un șoc. Când tace arată ca Beth, dar asemănarea dispăre de cum deschide gura.

— Atunci Clay... începu ea.

— Nu știu. Nu pot vorbi pentru el. Tot ce știu este că la început și eu am crezut că este Beth. Știi că interesul lui Clay se bazează pe asemănarea ei cu Beth... Nu poate fi nimic altceva, deoarece nu este ceea ce se poate numi o femeie plăcută. Zâmbi. Clay și cu mine am avut o mică discuție despre ea. Își pipăi falca: m-am gândit că poate ar fi bine să vă vadă alături una de alta.

Nicole înțelese că avea intenții bune, dar ea văzuse cum o privea Clay pe Bianca, văzuse adorația lui pentru ea. Nu știa dacă ar mai putea suporta să-l vadă privind din nou altă femeie.

— Ce s-a întâmplat la cursele de ieri? Clay l-a întrecut pe Travis? Sper că da.

— Cred că este în ordine, râse Nicole bucurată să schimbe vorba. Te amuză să auzi ce planuri am pentru o pelerină nouă, roșie?

Era o tradiție ca la petrecerile din casele virginiene toți oaspeții să se descurce singuri, Mâncarea era tot timpul la vedere, jocurile și le imaginau singuri, iar servitorii le erau permanent la dispoziție. Așa că, în momentul când s-a auzit trompeta anunțând începutul curselor de cai, femeile nu s-au simțit obligate să stea cu Bianca și au lăsat-o singură, fiindcă refuzase invitația lor de a merge împreună la curse. Bianca nu-și putea lua ochii de la mâncarea de pe mese. Maggie fusese oribilă și refuzase să mai gătească după plecarea lui Clay.

— Dumneata ești persoana despre care am auzit că se numește Maleson?

Bianca privi pe deasupra farfuriei pe care și-o umplea, la bărbatul înalt. Era așa de slab, aproape descărnat! Haina murdară și veche atârna pe el. Fața îi era ascunsă de o claie de păr negru, avea bărbia subțire și neagră. Avea nasul mare, buze subțiri aproape inexistente, dar ochii erau ca doi tăciuni negri, privind prin bogăția de păr și barbă. Ochii erau mici și atât de apropiați, încât colțurile păreau că se lipesc.

Bianca se strâmbă și privi în altă parte.

— Te-am întrebat, femeie, dacă ești o Maleson! Îl privi.

— Nu te interesează pe dumneata. Lasă-mă să trec.

— O lacomă, spuse, privind-o cum își umplea farfuria. Lăcomia este un păcat și vei plăti pentru asta.

— Dacă nu mă lași în pace, chem pe cineva.

— Tată, lasă-mă pe mine să-i vorbesc. Eu o găsesc drăguță.

Bianca privi cu interes la bărbatul care venea din spatele celui cu

care vorbise. Era un tânăr puternic și sănătos, care nu putea să aibă mai mult de douăzeci și cinci de ani, dar din nenorocire semăna leit la față cu tatăl său. Ochii mici și negri examină trupul alb și flasc al Biancăi.

— Numele de fată al mamei era Maleson. Am auzit că te vei căsători cu Clayton Armstrong și ți-am scris în Anglia. Nu știu dacă ai primit scrisoarea.

Bianca își aminti foarte bine de scrisoare. Deci, ăștia erau milogii care au îndrăznit să se laude că sunt rude cu ea.

— N-am primit nici o scrisoare.

— Minciuna este păcat de moarte, spuse bătrânul cu o voce care răsună pe plantație.

— Tată, acolo oamenii joacă și fac pariuri pe cai. Ar trebui să te duci și să le vorbești, în timp ce o să încerc să o cunosc pe verișoara noastră.

Bianca se întoarse și se îndepărtă de grup. Nu avea de gând să vorbească cu nici unul din ei. De abia se așezase jos, când doi tineri veniră să stea lângă ea. În fața ei ședea bărbatul care-i vorbise înainte, iar lângă ea un altul, un băiat în jur de șaisprezece ani, mai scund. Figura celui tânăr era mai blândă, grație ochilor mai deschiși la culoare și de formă mai rotundă și distanțată.

— Acesta este Isaac, spuse cel mai mare, eu sunt Abraham Simmons, iar omul acela este tata. Arată spre bătrânul care se ducea spre curse, cu o *Biblie* sub braț.

— Tata nu face decât să predice. Dar Ike și cu mine avem alte planuri.

— N-ați vrea să vă duceți în altă parte? Aș vrea să-mi mănânc în liniște micul dejun.

— Ce ai acolo face cât trei mese, doamnă, spuse Ike.

— Ești prea mândră, nu-i așa? spuse Abe. Credeam că-ți va face plăcere să stai de vorbă cu noi, fiind rude.

— Nu sunt rudă cu voi, spuse Bianca disprețuitoare. Abe se îndepărtă de masă și o privi. Ochii săi mici ca mărgelile se închiseră mai mult, până ajunseră doar două linii negre.

— Nu mi se pare că ai mulți prieteni. Am auzit că te vei mărita cu Armstrong și vei fi proprietară la Arundel Hali.

— Sunt doamna plantației Armstrong, spuse cu îngâmfare între două îmbucături.

— Atunci cine este frumoasa și micuța doamnă despre care Clay spune că e soția lui?

Bianca își strângea maxilarele, mestecând cu putere. Era încă furioasă pentru faptul că fusese părăsită de Clay care o luase pe Nicole cu el. Din seara când simpaticul Wesley Stanford fusese la ei la masă, Clay se comportase ciudat cu ea. De atunci părea că o pândeă tot

timpul, iar ea se simțea stingherită. Când menționase ideea de a adăuga o aripă casei, de abia o luase în seamă și o privise ciudat. Furioasă, Bianca părăsise camera. Jurase că-i va plăti grosolănia. Părăsise apoi brusc plantația. Era bucuroasă când era plecat, căci prezența lui permanentă o făcea nervoasă, își petrecea ore întregi întocmind meniuri pentru ea când el era plecat. Se îngălbenea când nesuferita Maggie pregătea mai puțin de jumătate din mâncărurile pe care le comandase. În timp ce era în bucătărie făcându-i morală, apăruse Wesley. Îi spusese de petrecere și de Clay care o luase pe Nicole. Abătută, Bianca se pregătise să plece a doua zi dis-de-dimineată, la plantația Backes. Cum îndrăznește această infectă Nicole să încerce să ia ceva ce era al ei? Are să-i arate ea. Tot ce avea de făcut era să-i zâmbească lui Clay și el se va purta cum se purtase în prima noapte când o văzuse. Da, ea știa ce farmec aveau femeile din familia sa.

— Femeia asta a fost servitoarea mea, spuse trufașă.

— Servitoarea ta râse Abe. S-ar putea să fie servitoarea lui Clay acum.

— Pleacă cu mintea dumitale murdară, spuse, sculându-se să-și umple din nou farfuria.

— Ascultă-mă, zise Abe urmând-o și devenind serios. Am crezut că te vei mărita cu Clay și că vei putea să ne ajuți și pe noi. Noi avem puțin pământ, în apropiere de proprietatea lui Clay, dar nu avem bani. Noi speram că ne vei putea ajuta printr-un împrumut, căci fiind din familie ai putea să ne dai ceva gologani.

— Și câțiva pui, spuse Ike. Mama ar dori să aibă mai mulți pui. E vară de-al treilea cu dumneata.

Bianca se răsti la ei:

— Nu sunt rudă cu voi! Cum vă permiteți să vă faceți planuri în legătură cu mine și să vă amestecați în viața mea? Cum îndrăzniți să-mi vorbiți mie de... animale?

Trecu un moment până când Abe răspunse:

— E ceva putred aici, domnișoară înfumurată. N-o să capeți nimic din banii lui Clay, nu-i așa? Ai venit tocmai din Anglia și când colo el s-a însurat cu servitoarea ta, în loc să te ia pe tine. Abe începu să râdă.

E cea mai bună poveste ce am auzit-o după mulți ani. Așteaptă până ce le voi povesti celorlalți.

— Nu este adevărat, spuse Bianca începând să plângă. Clayton se va căsători cu mine. Voi fi proprietara plantației. Va mai dura, atâta tot. El va anula căsătoria cu servitoarea mea.

Abe și Ike schimbă priviri, gata să râdă.

— S-o anuleze? Abe se strâmbă de râs. Ieri când o ținea în brațe și ea îl hrănea, nu părea să aibă de gând să scape de ea.

— Așa e, a dus-o sus pe scări în timpul după-amiezei, spuse Ike. Era

la vârsta când tocmai descoperise sexul opus. Stătuse mult sub un copac, imaginându-și ce făcea Clay cu frumoasa sa soție.

Târfa împruțită, se gândi Bianca. Căteaua se gândește că-i va lua plantația folosindu-și trupul ca să-l ademenească pe Clay. Privi de la farfuria cu mâncare la pajiștea unde avea loc cursa de cai. Îndată ce-și va termina mâncarea, o va azvârli pe Nicole afară. Își ridică bărbia în aer și le întoarse spatele celor doi tineri.

— Ai să-ți dai seama, poate, că uneori ai nevoie de un prieten? strigă Abe în urma ei. Noi nu uităm familia așa de repede ca tine, dar prețul nostru va fi mult mai mare de acum înainte. Vino, Ike, să-l scoatem pe tata din vreo încurcătură.

Abia după o oră ajunse Bianca la cursele de cai. Se gândea că toată ziua fusese stresantă și-și măcinase nervii. Va fi bucuroasă când nu va mai fi nevoită să lupte pentru a câpăta ce dorea. Într-o zi, plantația Armstrong îi va aparține și se va putea odihni după mese, ca să-și facă digestia cum trebuie.

Acum, doar din cauza lui Nicole trebuia să asiste la aceste petreceri dezgustătoare, cu această lume zgomotoasă și din pătura de jos. O văzu pe Nicole stând lângă Ellen Backes la capătul pistei. Celelalte femei zbierau tare la cai, dar Nicole ședea liniștită, cu fața îngrijorată. Se uita mereu la celălalt capăt al pistei, unde Clay era într-un grup de bărbați.

Bianca o bătu pe umăr cu vârful umbrelei.

— Vino aici, îi comandă ea când Nicole se întoarse. Resemnată, Nicole o urmă mai departe de ceilalți. Ce faci aici? o întrebă Bianca. Locul tău nu este aici și o știi prea bine. Dacă nu te gândești la mine sau la Clay, gândește-te la tine. Am auzit că te-ai purtat precum cea din urmă femeie de stradă, învârtindu-te în jurul lui. Ce va spune lumea când el te va părăsi și se va căsători cu mine? Cine te va mai lua de nevastă când va ști de ce ești în stare?

Nicole privi la femeia înaltă. O îngrozea ideea de a fi cu un alt bărbat decât Clay.

— Să mergem să-l vedem.

Bianca însă continuă aspru:

— Îți amintești cum te-a ignorat când am venit eu din Anglia?

Nicole își amintea cum acele clipe fuseseră ca un foc ce lăsase urme în inima ei.

— Într-o zi, vei ști că un bărbat trebuie să respecte o femeie înainte să o iubească. Dacă te comporti ca o femeie de stradă, vei fi tratată ca atare.

Din spatele ei, Ellen spuse:

— Nicole, te simți bine? Arăți ca și când nu te-ai simți bine.

— Poate din cauza soarelui.

Ellen zâmbi.

— Nu poate fi doar pentru un pic de soare, nu crezi? Nicole își puse mâna pe stomac. Ce bucuroasă ar fi fost ca Ellen să aibă dreptate.

— Poate că ai mâncat prea mult, spuse Bianca. Nu este bine niciodată să mănânci prea mult și pe urmă să stai la soare. Eu mă duc în casă. Cred că ar trebui să vii și tu.

— Da, du-te, spuse Ellen.

Ultimul lucru pe care și-l dorea Nicole era să prelungească întrevederea cu Bianca, dar îl văzu pe Clay împreună cu alți bărbați îndreptându-se spre ele. N-ar fi putut suporta să vadă că lui Clay i se scurg ochii după iubita lui.

În casa lui Ellen erau cel puțin trei camere mari care acum erau pline de lume. O răpăială bruscă și rece de ploaie îi gonise pe toți în casă. Se aprinsese focul în toată casa și, cum căminele mari începuseră să se încingă, casa se încălzise.

Clay stătea într-un fotoliu de piele, sorbind bere dintr-o cană și prăjind pe foc floricele pentru gemeni. Cu câteva minute mai înainte, urcase sus și o găsisese pe Nicole dormind în patul lor. Era îngrijorat în privința ei pentru că toată dimineața lumea îi spusese despre o femeie care semăna cu Beth.

— Vrei să stai jos? auzi o voce familiară spunându-i cuiva. Când se întoarse, îl văzu pe Wes stând aproape și privindu-l în ochi. O siluetă care era fără îndoială Bianca, ședea cu spatele la el.

Clay nu voia s-o vadă încă. Întâi dorea să vorbească cu Nicole, s-o liniștească să nu-și facă griji, încercă să se ridice, dar Wes îi făcu un semn cu ochii prevenindu-l. Clay ridică din umeri și se așeză. Poate că Wes dorea să fie singur cu ea.

— Cred că este un șoc mare pentru dumneata, spunea Wes, în așa fel ca și Clay să audă.

— Nu știu ce vrei să spui, răspunse Bianca.

— Poți să fii sinceră cu mine. Clay mi-a povestit totul. Ai venit din Anglia așteptând să te măriți cu Clay și l-ai găsit căsătorit cu altcineva.

— Nu înțelegi, strigă Bianca. Toată lumea pare să fie contra mea și nu știu de ce. Ar trebui să fie împotriva acestei femei oribile, Nicole. Eu am fost cea înșelată.

— Spune-mi, Bianca, în primul rând de ce ai vrut să te măriți cu Clay?

Ea tăcu. Wes continuă:

— M-am gândit că ne-am putea ajuta reciproc. Știi desigur că Armstrong este un om cu avere. Zâmbi la gestul afirmativ al Biancăi. În ultimii ani plantația mea nu a mers prea bine. Dacă ai fi stăpână la Arundel Hali m-ai ajuta.

— Cum?

— Din când în când câte un animal ar putea trece pe pământul meu sau poate câțiva saci cu grâu ar putea să dispară. Lui Clay nu i-ar lipsi.

— Nu știu.

— Dar tu vei fi nevasta lui. Tu vei deține jumătate din plantație.

— Bineînțeles, zâmbi Bianca. Poți să mă ajuți să devin soția lui? La început eram convinsă că voi fi, dar acum nu mai sunt sigură.

— Bineînțeles, vei fi soția lui. Dacă mă ajuți, te voi ajuta și eu.

— Da. Dar cum vei scăpa de această îngrozitoare Nicole? Se aruncă în brațele lui și el, ca un bărbat...

— Slab, se bucură de manevrele ei de târfă.

— Am auzit destul, spuse calm Clăy, aplecându-se spre Bianca. Se întoarse punându-și mâna la gât.

— Clay, m-ai speriat îngrozitor. Nu știam că ești așa de aproape. Fără să-i dea atenție, Clay se întoarse spre Wes.

— Nu era nevoie de scena ăsta. Mi-a trebuit un moment, dar în final am înțeles ce voiai. Nu este Beth.,

— Nu, nu este, spuse liniștit Wes. Se ridică privindu-i pe rând pe Clay și pe Bianca. Cred că ar mai trebui să discutăm puțin.

— Îți rămân îndatorat, spuse Clay dând din cap, și-i întinse mâna. Wes râse și-și strânsesă mâinile.

— N-am uitat pumnul pe care mi l-ai dat, zise Wes. Dar aștept să-mi vină rândul.

Clay râse.

— Vă privește pe amândoi, pe Travis și pe tine. Wes pufni în râs, apoi îl lăasă pe Clay singur cu Bianca. Ea începu să înțeleagă că toată conversația ei cu Wes fusese auzită de Clay, iar Wes o plănuise special ca să o audă.

— Cum ai putut să mă spionezi? gâfâi ea, în timp ce Clay se așeză în fața ei.

— Cuvintele tale nu au spus nimic ce nu aș fi știut de mai înainte. Spune-mi, de ce ai venit în America? Nu așteptă să-i răspundă: pe vremuri credeam că te iubesc și te-am cerut de nevastă. Eram urmărit de o imagine din trecut, dar acum înțeleg că nu te-am iubit niciodată, că nici nu te-am cunoscut vreodată.

— Ce încerci să-mi spui? Am scrisori în care-mi spui că te vei căsători cu mine. Este incorrect să nu-ți ții promisiunea.

Clay o privi mirat.

— Cum poți considera delict o promisiune, când eu sunt deja căsătorit? Nici un tribunal din lume nu-mi poate cere să-mi părăsesc soția și să mă căsătoresc cu altcineva.

— O va face când le voi spune împrejurările în care s-a făcut căsătoria.

Fața lui Clay se crispă.

— Ce vrei? Bani? Îți voi plăti pentru timpul pe care l-ai pierdut. Ai strâns deja o garderobă considerabilă.

Bianca își ascunse lacrimile. Cum să înțeleagă acest colonial

grosolan ce dorea ea? În Anglia nu se putuse căsători cu nimeni din lumea nobilă din care provenea, din cauza sărăciei. Era lume care râdea pe la spatele ei, auzind de cererea făcută de un american. Insinuaiu că nu putuse găsi pe nimeni. Bianca afirmase că i se făcuseră mai multe propuneri, dar nu era adevărat. Ce dorea în realitate? Dorea ceea ce familia ei avusese mai înainte, siguranță, poziție, să nu mai fie urmăriți de încasatorii de facturi, sentimentul că era dorită și necesară.

— Vreau plantația, spuse liniștită. Clay se așează pe scaun.

— Nu ceri prea mult? Nu pot și nici nu ți-o voi da. M-am îndrăgostit de Nicole și vreau să o păstrez ca soție.

— Dar nu poți. Am venit tocmai din Anglia. Trebuie să te căsătorești cu mine.

Clay își ridică o sprinceană.

— Te vei întoarce în Anglia în modul cel mai confortabil posibil. Te voi despăgubi pentru timpul pierdut și pentru... promisiune. Este tot ce pot să fac mai bine.

Bianca îl privi cu ură.

— Cine te crezi că ești, mitocan nesuferit și fără educație? Ai crezut că vreau să mă mărit cu tine? Am venit doar când am aflat că ești bogat. Crezi că mă poți azvârli ca pe o valiză? Crezi că mă voi întoarce în Anglia ca o femeie ușoară?

Clay se ridică.

— Nu dau nici două parale pe cei vei face. Te vei întoarce cât mai curând posibil, chiar dacă va trebui să te arunc cu mâna mea în drum. Îi întoarce spatele. Dacă ar mai fi stat lângă ea un minut, s-ar fi putut s-o pocnească.

Bianca ezita. Nu-i va permite acestui om dezgustător să o părăsească. Își închipuise că putea să o ceară de nevastă iar apoi să-i ordone să plece ca și când ar fi fost servitoare. Nicole, da, era o bucătăreasă, dar o respinsese pe ea, Bianca, pentru această târfă de proastă condiție.

Își strângea pumnii. Nu-i va permite să o facă. Pe vremuri, un strămoș al său îl cunoscuse pe nepotul regelui Angliei. Ea era o persoană importantă, cu putere și influență. Familia, se gândi ea. Oamenii aceia îi spusese de dimineață că făceau parte din familia ei. Da, zâmbi ea, o vor ajuta. Vor pune mâna pe plantație pentru ea. Atunci, nimeni nu va mai râde de ea.

Clay ședea sub acoperișul unui portal din casa lui Ellen. Ploaia deasă și rece cădea în jurul său, izolându-l. Scoase o țigară din buzunar și o aprinse trăgând tare. În ultimele zile avusese timp să se blesteme pentru nebunia sa, dar acum regretele nu erau suficiente.

În ciuda celor pe care i le spusese lui Wes, faptul că o văzuse pe Bianca în adevărata ei lumină fusese o revelație. Mintea lui fusese

mereu obsedată de imaginea lui Beth. Stătea călare pe balustrada portalului cu un picior jos, așteptând să se potolească ploaia. Printre copaci se zărea o slabă rază de soare. Nicole știa cum este Bianca, se gândi. Și totuși fusese întotdeauna îngăduitoare și bună cu ea, niciodată nu fusese dușmănoasă și nu se lăsase niciodată influențată de furie. Zâmbi și aruncă restul de țigară în iarba udă.

Ploaia se mai auzea pe streășina casei, dar soarele făcea să strălucească picăturile pe iarbă. Privi în sus spre fereastra camerei unde dormea Nicole. Mai doarme? se întreba. Cum a reacționat când a văzut-o pe Bianca la petrecere?

Intră în casă prin coridor și urcă scările spre camera lor. Nicole era cea mai generoasă persoană pe care o cunoscuse vreodată, îl iubea, îi iubea pe copii, pe servitori, chiar și animalele, și nu ceruse niciodată nimic în schimb.

Îndată ce deschise ușa, văzu că nu dormea. Se duse la dulap și trase o rochie simplă de pânză, de culoarea ciocolatei.

— Îmbracă-te, îi spuse liniștit, vreau să te duc undeva.

Capitolul 12

Nicole aruncă alene cuvertura și-și scoase cămașa peste cap. Își simțea trupul înțepenit de suferință. Până la urmă nu a uitat-o, se gândi ea. Prezență iubitei Bianca nu-l mai orbise complet. Sau poate o va duce înapoi la moară, cât mai departe posibil de Bianca.

Nu-l întreabă unde mergeau. Pe când își încheia nasturii la rochie îi tremurau mâinile așa de tare, încât Clay i le dădu la o parte. O privi în față, îi observă ochii enormi înlăcrimați, arătând spaimă și adorație.

Se aplecă și o sărută tandru, iar ea își lipi gura de a lui.

— Cred că nu ți-am dat dovadă de prea multă încredere, nu?

Ea nu făcu decât să-l privească, neputând articula nici un sunet, cu glasul înăbușit.

Îi zâmbi părințește, apoi o luă de mână și ieșiră afară din casă. Ea își ridică fusta lungă ferind-o de iarba umedă, însă Clay o trăgea prea repede, fără să-și dea seama că era obligată să fugă aproape, pentru a se ține după pașii lui mari.

O ajută să se urce în barcă, fără să spună o vorbă, apoi întinse pânzele. Barca elegantă și mică aluneca ușor pe apa limpede. Imaginea lui părea un munte necunoscut, misterios, iar pentru Nicole un mister adorat pe care nu-l înțelegea. Inima i se strânse când văzu că se întorceau spre plantația Armstrong. Avusese dreptate. O ducea din nou la moară. Simțea ca un cerc de fier în jurul pieptului, atât de strâns, încât nu putea nici să plângă. Când depășiră debarcaderul morii îi veni inima la loc și o undă de fericire o inundă.

La început nu recunoscă locul unde oprise barca. Părea o aglomerație impenetrabilă de frunziș. Coborî din barcă în apa până la glezne, legă barca și apoi îi întinse mâinile. Recunoscătoare, îi căzu în brațe. O privi un moment amuzat, apoi o conduse printr-o poartă ascunsă într-un luminiș frumos. Totul părea proaspăt și nou după ploaie. Soarele făcea să strălucească picăturile de apă de pe frunze și de pe flori.

Clay o așeză jos, apoi se așeză și el, rezemat de piatra mare dintre flori și o luă în brațe.

— Știi că nu-ți place să-ți murdărești rochia de iarbă, o tachină. Îl privi serioasă, cu ochii îngroziți, plini de spaimă și mușcându-și buza de sus.

— De ce m-ai adus aici?... șopti.

— Cred că este timpul să stăm de vorbă.

— Despre Bianca? Glasul de abia i se auzea. Îi privi ochii.

— De ce ești înspăimântată? Te sperii eu?

— Nu mă sperii tu. Ceea ce mă sperie este ce ai să-mi spui,

răspunse clipind de câteva ori din ochi. O strânse la piept cu capul rezemat de umărul lur.

— Dacă vrei să ascuți, aş vrea să-ţi vorbesc despre mine, despre familia mea şi despre Beth.

Ea nu putu face altceva decât să dea din cap, tăcută. Dorea să ştie totul despre el.

— Am avut o copilărie idilică, asemănătoare basmelor pe care le spui gemenilor, începu el. James şi cu mine eram iubiţi şi educaţi de cei mai minunaţi părinţi care au existat vreodată. Mama era o femeie drăguţă şi bună. Avea simţul umorului care ne încânta pe James şi pe mine când eram mici. Dacă plecam la pescuit, ne punea în pachetul cu mâncare o broască. Ne miră că pescuia întotdeauna mai mult peşte decât vreunul din noi. Nicole zâmbi, imaginându-şi-o pe mama sa.

— Dar tatăl tău?

— O adora. Chiar când James şi cu mine am crescut, glumeau şi se jucau ca nişte copii. Eram o familie foarte fericită. ~

— Beth... şopti Nicole, şi simţi că se contractă o clipă.

— Beth era fiica administratorului nostru. Mama ei a murit la naşterea ei şi nu avea nici surori, nici fraţi. Natural, mama a luat mica fetiţă în grija ei. James şi cu mine am făcut la fel. James avea opt ani, iar eu patru. Nu eram geloşi pe copilul căruia mama îi dedica mai mult timp. Îmi amintesc cum o plimbam în braţe. Când a crescut şi a putut să umble, ne urma peste tot. Nu era zi petrecută pe câmp, fără micuţa Beth lângă noi. Călăream cu Beth în spatele meu.

— Şi te-ai îndrăgostit de ea.

— Nu chiar. Amândoi, James şi cu mine, eram îndrăgostiţi de ea.

— Dar s-a măritat cu James. Clay tăcu un moment.

— N-a fost chiar aşa. Cred că nimeni n-a spus-o vreodată, dar ştiam că se va mărita cu James. Cred că nu a cerut-o niciodată. Când Beth avea şaisprezece ani, am făcut o petrecere şi James a întrebat-o dacă nu ar trebui să fixeze o dată. Gemenii s-au născut înainte ca ea să aibă şaptesprezece ani.

— Cum era?

— Veselă, spuse Clay liniştit. Era cea mai veselă persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Iubea pe toată lumea. Era o femeie plină de energie, întotdeauna cu râsul pe buze. Într-un an, recoltele au fost atât de proaste, încât credeam că vom fi obligaţi să vindem Arundel Hali. Chiar şi mama nu mai zâmbea. Dar Beth, da. Ne-a spus să încetăm să ne văicărim şi să facem ceva. Până la sfârşitul săptămânii, întocmisem un plan de economie ca să supravieţuim în cursul iernii. N-a fost o iarnă uşoară, dar am putut păstra plantaţia şi totul, numai graţie lui Beth.

— Dar au murit toţi, şopti Nicole, gândindu-se la familia ei ca şi a lui.

— Da, spuse încet. A fost, însă, o epidemie de holeră, în tot ținutul au fost mulți morți. A murit întâi tata, apoi mama. Credeam că niciunul dintre noi nu-și va reveni după lovitură, dar într-un fel eram bucuroși că au murit împreună. Nu ar fi fost mulțumiți să fie despărțiți.

— Dar îi mai aveai încă, pe James și pe Beth, și gemenii.

— Da, eram încă, o familie, spuse el zâmbind.

— Nu-ți doreai și tu casa ta, soție și copii? Întrebă ea.

Scutură din cap.

— Pare ciudat acum, dar eram mulțumit. Femei aveam când doream. Era o țesătoare, care... se opri râzând înfundat. Cred că nu dorești să ascuți despre asta. Nicole dădu puternic din cap, aprobând. Nu cred că am întâlnit vreodată oameni care să se potrivească așa ca noi trei. Ne petrecusem copilăria împreună și ne cunoșteam gândurile, dorințele fiecăruia, ca pe ale noastre personale. Lucram împreună cu James, vorbind rar, apoi ne duceam la Beth. Iar ea... nu știu cum să-ți spun, ne primea cu bucurie. Era soția lui James, dar se îngrijea la fel și de mine. Îmi gătea felurile de mâncare ce-mi plăceau, îmi confecționa cămăși.

Se opri. O strânse pe Nicole și-și ascunse fața în părul ei parfumat.

— Vorbește-mi despre Bianca, șopti ea. Vorbea foarte încet.

— La o petrecere dată de Beth, un musafir venind din Anglia, o privea tot timpul pe Beth. La sfârșit, îi spuse că întâlnise de curând o tânără ce putea fi sora ei geamănă. James și cu mine am râs de el, căci consideram că nimeni n-ar fi putut fi ca Beth a noastră. Dar pe Beth o interesa, îi puse omului o grămadă de întrebări și grijulie notă adresa Biancăi Maleson. Spunea că atunci când va vizita Anglia, va încerca să dea de Miss Maleson.

— Dar, te-ai dus tu primul în Anglia.

— Da. Consideram că nu luam un preț bun, cum trebuia, pentru bumbac și tutun pe piețele Angliei. La început, James și Beth plănuiseră să plece ei și să rămân eu cu gemenii, dar Beth constată că e însărcinată. Spuse că nimic nu o poate convinge să riște să piardă copilul călătorind peste ocean, așa că a trebuit să plec singur.

— Și ți-a cerut să te duci s-o vezi pe Bianca? Trupul lui Clay se contractă, ținând-o strâns pe Nicole.

— James și Beth s-au înecat la câteva zile după plecarea mea, iar vestea a făcut câteva luni, până să ajungă la mine în Anglia. Tocmai terminasem afacerile și ajunsesem la Bianca. Mi-era foarte dor de casă. Aveam probleme cu mâncarea prost pregătită și cu spălatul rufelor. Nu doream decât să ajung acasă la familia mea. Dar știam că Beth se va supăra dacă nu făceam un efort s-o văd pe femeia care-i semăna. Eram invitat cu persoana care ne vorbise de Bianca. Când Bianca a intrat în cameră, nu făceam decât să o privesc. M-aș fi repezit s-o iau

în brațe și să o întreb de James și copii. Mi-era greu să cred că nu era Beth. Se opri un moment. A doua zi, am aflat ce se întâmplase cu James și cu Beth, printr-un om trimis de Ellen și Horace, căruia îi trebuise mult timp să mă găsească.

— A fost un șoc dureros, nu? spuse Nicole știind din experiență.

— Eram năucit. Nu-mi venea să cred, dar omul îi văzuse pe amândoi când îi scosese din râu. Nu mă gândeam decât că atunci când voi ajunge la Arundel Hali, va fi pustiu. Părinții mei nu mai erau și acum nici James și nici Beth. Mă gândeam să rămân în Anglia și să-i cer lui Horace să vândă plantația.

— Dar Bianca era acolo.

— Da, era Bianca. Începusem, să cred că Beth nu era moartă cu adevărat și că era o binecuvântare că știrea despre moartea lui Beth îmi parvenise tocmai când eram lângă o femeie care-i semăna atât de mult. Cel puțin credeam că Bianca este ca ea. Tot ce puteam să fac era să o privesc și să-mi spun că Beth mai trăiește și că totuși cineva pe care-o iubeam era lângă mine. I-am cerut să se mărite cu mine. Voiam să se întoarcă cu mine în Virginia, ca să nu găsesc casa goală, dar mi-a răspuns că are nevoie de timp. Eu nu aveam. Știam că trebuie să plec acasă. Știind că Bianca nu mă va urma curând, mi-am zis că regăsind plantația voi munci și asta mă va ajuta să uit.

— Nimic nu te ajută să uiți.

O sărută pe frunte.

— Am muncit cât doi, poate cât trei, dar nimic nu-mi putea măcar alina durerea. Stăteam departe de casă cât mai mult posibil. Pustietatea casei mă înnebunea. Vecinii au încercat să mă ajute, au încercat chiar să-mi găsească o nevastă, dar eu nu doream decât ca totul să fie ca înainte.

— Îi doreai pe Beth și pe James înapoi.

— Cu fiecare zi, dorința de a o avea pe Beth lângă mine devenea tot mai puternică. Acceptasem moartea lui James, dar eram urmărit de Bianca. Mă gândeam că o va putea înlocui pe Beth.

— Așa că ai aranjat răpirea ei și să vină la tine.

— Da. Era o soluție disperată, dar eu eram atât de distrus, încât credeam că am să înnebunesc.

Nicole își puse obrazul pe pieptul lui.

— Nu este de mirare că te-ai supărat atât de tare, când ai descoperit că în locul Biancăi erai căsătorit cu mine. Te așteptai la o blondă înaltă, și când colo...

— O frumusețe mică, brună, cu o gură caraghioasă, râse el. Dacă m-ai fi amenințat cu un revolver aș fi meritat-o. Ți-am făcut o groază de necazuri de atunci.

— Dar o așteptai pe Bianca, spuse, ridicând capul să-l privească.

Îi puse capul din nou pe umărul său.

— Slavă Domnului că nu am avut-o. Eram nebun să cred că orice ființă o poate înlocui pe alta. La cuvintele lui o trecu un fior.

— O mai iubești pe Bianca?

— Dar n-am iubit-o niciodată. Tot ce vedeam era asemănarea ei cu Beth. Chiar și când a venit aici. Nu am ascultat-o niciodată și nici nu m-am gândit la ea decât ca la o întrupare a lui Beth. Dar chiar în starea de ignoranță în care eram, știam că nu este ceva în regulă. Credeam că atunci când Bianca va fi în casa mea, totul va fi în ordine, și mă voi simți, din nou, așa cum mă simțeam când trăia Beth.

— Dar nu a fost așa, spuse Nicole cu speranță în glas.

— Trebuie să-ți mulțumesc ție, pentru asta. Deși spun că nu o auzeam, cred că o mică parte din creierul meu o auzea. Tot ce știam, era că nu doream să mă întorc seara acasă și că munceam mai mult decât am muncit în ultimul an. Dar când tu locuiai în casă, doream să mă întorc. De când este Bianca, prefer să stau la câmp, mai ales la cel din apropierea morii. Nicole zâmbi și-i sărută pieptul prin cămașă. Cuvintele lui erau cele mai frumoase pe care le auzise vreodată.

— Asta l-a determinat pe Wes să mă aducă la realitate. Când a văzut-o prima dată pe Bianca, și el a fost mișcat. Atunci m-am simțit justificat că în loc de tine, este ea în casă. Știam că Wes va înțelege.

— Nu cred că Wesley o place pe Bianca.

Clay chicoti și o sărută pe vârful nasului.

— Este un mod politicos de a o spune. Când mi-a spus că o găsește îngâmfată și arogantă, l-am pocnit. Mă simțeam rău și nu știam dacă e din cauză că mi-am lovit prietenul sau fiindcă am aflat adevărul. Am părăsit casa și nu m-am întors două zile. Erau o grămadă de lucruri la care trebuia să mă gândesc. Mi-a trebuit un timp, dar începusem să înțeleg ce făcusem. Mi-am zis că trebuie să accept că Beth era moartă. Am încercat să o aduc înapoi prin Bianca, dar nu s-a putut. Dar la ce nu m-am gândit au fost gemenii. Dacă doream să-i ofer lui Beth ceva, era să le dau copiilor pe care-i iubeam o mamă bună și nu una care-l azvârlise pe Alex în apă, fiindcă îi rupsese rochia.

— De unde știi asta?

— Roger, Jamie, Maggie, Luke, spuse dezgustat. Fiecare simțea că este de datoria lui să mă prevină despre Bianca. Toți au cunoscut-o pe Beth și cred că simțeau că atracția mea pentru Bianca era cauzată de asemănarea dintre ele.

— De ce m-ai invitat la petrecere? spuse ea pe nerăsuflăte.

Râse și o ridică ținând-o strâns.

— Cred că amândoi avem creierul la fel de mic. Când am înțeles că vreau s-o înlocuiesc pe Beth cu Bianca, am înțeles și de ce îmi petreceam timpul privind la acoperișul morii, care, trebuie să adaug, are nevoie de reparații. Mai este o moară de cealaltă parte a plantației Backes.

—Clay!

Începu din nou să râdă.

— Te iubesc, nu știai? Toată lumea știe!

— Nu, șopti ea, nu eram sigură.

— Mi-ai sfâșiat inima când mi-ai povestit despre bunicul tău, în noaptea furtunii, când mi-ai spus că mă iubești. Se opri un moment. M-ai părăsit a doua zi, de ce? Am petrecut o noapte minunată împreună, iar dimineața erai atât de rece cu mine!

Își aminti clar portretul din biroul lui Clay.

— În biroul tău este portretul lui Beth, nu-i așa? Îl simți dând din cap. Credeam că era Bianca și părea o nălucă. Cum aș fi putut lupta cu o femeie pe care o adorai?

— Acum s-a terminat. Am pus din nou portretul deasupra căminului în sufragerie, îmbrăcăminte am încuiat-o într-o ladă s-o păstrez cu alte lucruri. Poate că într-o zi, Mandy va dori să o aibă.

— Clay, ce se va întâmpla acum?

— Ți-am spus. Vreau să ne căsătorim în public, cu o mulțime de martori.

— Dar Bianca?

— L-am spus deja că trebuie să se întoarcă în Anglia.

— Cum a reacționat? Clay se încruntă.

— N-aș putea spune că era mulțumită, dar se va supune. Voi avea grijă să i se plătească. Bine că mi-am revenit la timp. A făcut deja cheltuieli enorme. Se opri deodată și începu să râdă de ea. Ești singura femeie pe care am întâlnit-o, așa de grijulie față de dușmanii ei.

Nicole se îndepărtă de el și-l privi surprinsă.

— Bianca nu este dușmanca mea. Poate ar trebui s-o iubesc, fiindcă ea a fost cea care mi te-a dăruit.

— Nu găsesc că este cuvântul potrivit. Nicole chicoti șmecherește.

— Nici eu nu-l găsesc așa.

Îi zâmbi, mângâind-o pe tâmplă.

— Mă vei ierta că am fost orb și prost?

— Da, șopti ea, înainte ca el să-i astupe gura cu gura sa. Certitudinea că o iubea o făcea și mai pasionată.

Îi înlănțui gâtul cu brațele și-l strânse puternic, lipindu-și trupul de el.

Nu observaseră că începuseră să cadă stropi reci de ploaie. Se dezlipiră la un fulger care despicasă cerul cu lumina lui și se porni o ploaie rece ca gheața.

— Vino, strigă Clay ridicându-se și trăgând-o cu el. Se întoarse spre poteca dinspre debarcader, dar Clay o trase în altă direcție. Fugiră în sens opus spre luminișul cunoscut. Nicole se opri în ploaie frecându-și brațele înghețate. Clay își scoase cuțitul și reteză câteva tufe.

— Fir-ar să fie, înjură tare furios că părea să nu găsească ce căuta.

Deodată tufele dispărură și apărură un fel de mică peșteră. Clay o prinse în brațe și o împinse înăuntru.

Tremura. Avea rochia udă și rece din cauza ploii.

— Așteaptă un minut și am să fac un foc, îi spuse, și îngenunche într-un colț, aproape de ieșire.

Îngenunche lângă el și-l întrebă.

— Ce-i aici?

— Am descoperit când eram copii, cu Beth și cu James, această mică peșteră și asta ne-a determinat să o ascundem cu tufe și copaci. James a învățat de la un zidar să facă o vatră și arată spre construcția rudimentară, unde încerca să facă focul. Când focul se aprinse, se așeză pe călcâie.

— Am considerat întotdeauna că ăsta era cel mai ascuns loc din lume. Când am crescut, mi-am dat seama că fumul era la fel de vizibil ca un steag. Nu este de mirare că părinții nu făceau caz de disparițiile noastre. Era de ajuns să privească pe fereastră și vedeau unde eram.

Nicole se ridică și privi în jur. Spărtura în piatră avea cam trei metri lungime și peste un metru lărgime. De-a lungul pereților erau bănci rudimentare și un dulap de brad cu închizătorile ruginite și stricate. Într-o nișă din perete lucea ceva. Se duse să vadă. Atinse cu mâinile ceva rece și neted, îl luă în mână și-l îndreptă spre lumina focului. Era o bucată mare de sticlă verzuie, iar în interior era un unicorn din argint.

— Ce este asta?

Clay se întoarse și-i zâmbi. Rămase un moment pe gânduri, apoi îi luă din mână sticla și se așeză lângă ea. Vorbind, o studia și o învârtea în mână.

— Tatăl lui Beth îi adusese unicornul de la Boston și ea îl găsisese frumos. Într-o zi, eram aici în peșteră și James tocmai terminase de construit vatra, iar Beth a spus că nădăjduia că vom rămâne întotdeauna prieteni. Și-a scos deodată unicornul de pe lanțul de la gât și a spus să mergem la sticlar. Am urmat-o, știind că plănuia ceva. L-a rugat pe Garie sticlarul să-i facă un glob de sticlă. Am jurat toți pe unicorn că vom rămâne prieteni, iar Beth l-a aruncat în sticla fierbinte. A spus că așa, nu va mai putea nimeni să-l atingă. Privi încă o dată la sticlă și apoi i-o întinse din nou lui Nicole.

— Era o copilărie naivă dar avea o semnificație adâncă.

— Nu găsesc că era o copilărie și se pare că a avut efect, spuse ea, râzând.

Clay își curăță mâinile, apoi o privi cu ochii intens colorați.

— Făceam ceva interesant înainte de a începe ploaia?

Nicole îl privi nevinovată.

— Nu știu ce vrei să spui.

Clay se ridică, se îndreptă spre dulapul dărapănat și trase afară

două pături prăfuite și atât de măcinate de molii cum nu mai văzuse vreodată.

— Nu sunt chiar cearceafuri de mătase roz, spuse râzând de gluma pe care Nicole n-o înțelese. Dar mai bine decât în noroi. Se întoarse și-i întinse brațele.

Nicole se repezi și-l strânse lângă ea.

— Te iubesc Clay, șopti ea. Te iubesc așa de mult, încât mă sperii. Începu să-și scoată acele din păr și le aruncă pe jos.

— De ce să te temi, îi spuse, punându-și buzele pe gâtul ei. Ești soția mea, singura pe care o doresc și pe care o voi avea vreodată. Gândește-te la noi și la copiii noștri.

Când îi atinse cu limba lobul urechii, Nicole simți că i se înmoaie picioarele.

— Copii, spuse pe nerăsuflăte, mi-ar plăcea copiii.

Clay se trase puțin înapoi.

— Nu este ușor să faci copii... Este nevoie de multă... muncă, și grea.

Nicole începu să râdă cu ochii strălucind de plăcere.

— Poate ar trebui să muncim, spuse grav. Orice muncă devine mai ușoară dacă... exersezi.

— Vino aici vulpe... și o prinse în brațe. O așază cu grijă pe pătură. Mirosul de mucegai din pături era potrivit atmosferei. Era un loc cu fantome, fantome pe care Nicole le simțea zâmbindu-le.

Clay începu să-i desfacă nasturii rochiei ude și pe măsură ce descoperea o porțiune de piele, o săruta, îi scoase rochia trăgând-o de sub ea ca și când ar fi fost un copil. Cămașa și-o scoase singură. Dorea să simtă pe piele atingerea lui. Clay o ridică pe genunchii lui cu o mână pe spate, iar cu cealaltă îi pipăia trupul. Focul îi lumina pielea jucăuș.

— Ești așa de frumoasă...

— Nu ești dezamăgit că nu sunt blondă?

— Sst... îi ordonă râzând. N-aș schimba nici una din culorile tale.

Se întoarse să-l privească, apoi începu să-i desfacă nasturii cămășii. Pieptul lui era catifelat, cu mușchii tari acoperiți ușor de păr. Abdomenul era tare și drept. Nicole își simți proprii ei mușchi contractându-se la vederea corpului său frumos. Puterea lui bărbătească contrasta cu finețea trupului ei. Se bucura văzându-i trupul, îi plăcea să-l vadă umblând, să-i vadă mușchii contractându-se când călărea un cal nărvaș. Îi plăcea să-l vadă ridicând saci și punându-i într-un vagon. Tresări când își puse gura pe pielea lui caldă și bronzată.

Clay o privea și observa expresia ochilor care-i trădau emoțiile. Când nu-și mai putu stăpâni dorința, simți fiori reci pe șira spinării. Îi aprindea simțurile cum nu o mai făcuse nicio altă femeie. Nu se mai

gândi la cuvinte de dragoste. O dorea. Își rupse aproape hainele de pe corp, scoțându-și cizmele repede, cum nu mai făcuse niciodată.

Sărutările lui nu mai erau tandre și dulci, aproape că-i rupse urechea cu dinții. Buzele, limba, dinții, alergau de pe gât pe umeri, pe sâni.

Nicole vibra la atingerea lui. Sărutările pe sâni o ardeau ca flăcările, aruncând scânteii prin venele ei. Abdomenul ei se contracta când sărutările lui ajungeau acolo. Își cufundă mâinile în părul lui bogat și des, căutându-i gura cu gura ei.

— Clay, șopti, înainte să-i oprească vorbele cu gura. O acoperi cu trupul lui, ea zâmbi cu ochii închiși, simțindu-i greutatea. Era al ei, întreg și complet. Când pătrunse în ea, încercă o surpriză, un șoc la contactul bărbăției lui. Se simțea plină, extazul dându-i senzația că va muri.

Se mișcau simultan, la început încet, până când Nicole nu mai putu suporta ritmul lent. Îi mângâia cu mâinile rotunjimile, spinarea puternică și coapsele, simțind mișcarea mușchilor, puterea sub pielea înfierbântată.

Trăiră voluptatea împreună, iar Nicole își simți trupul contractându-se. Când Clay alunecă jos de pe ea și o îmbrățișă strâns lângă el, îi tremurau picioarele. Zâmbi și se ghemui lângă el, sărutându-i umărul și simțindu-i transpirația sărată pe buze. Îi cuprinse pe amândoi un somn adânc.

Capitolul 13

Când se trezi de dimineață, Nicole crezu că era încă în peșteră cu Clay. Dar soarele ce strălucea prin perdelele de dantelă din jurul patului, îi reaminti unde era. Locul de lângă ea în pat era gol, dar perna păstra încă forma capului lui Clay.

Se întinse cu plăcere, făcând să cadă cearceaful ce-i acoperise corpul gol. După ce făcuseră dragoste în peșteră, dormiseră patru ore. Când s-au trezit, luna era pe cer, focul se stinsese și le era frig. Se îmbrăcaseră repede în hainele ude și au fugit la barcă. Plutiseră încet pe râu, în jos, până la casa Backes. Ajunși în casă, Clay dăduse o raită la bucătărie și se întorsese aducându-i lui Nicole un coș mare cu fructe, brânză, pâine și vin. Răsese când după o jumătate de pahar de vin, Nicole avusese din nou poftă de dragoste. Făcuseră dragoste, în timp ce făceau o pauză de mâncare, sărutându-se și mâncând, glumind și râzând până când adormiseră din nou strâns îmbrățișați. Nicole scoase o bucată de măr de sub șoldul său drept. Ellen va avea cearceafurile pătate pe toată viața, după poznele lor din noaptea trecută. Dar cum să-ți ceri scuze după așa ceva? Putea să spună că turnase vin în gropițele lui Clay și că l-a supt după aceea? Din nenorocire, Clay devenise nerăbdător și se-ntorsese, înainte ca ea să reușească să bea tot. Nu, erau lucruri ce nu le puteai mărturisi gazdei. Aruncă pătura și-și frecă brațele goale. Aerul rece anunța toamna, în dulap era o rochie de catifea de culoarea vinului pe care îl băuseră împreună în timpul nopții. Se îmbracă repede, încheind nasturii mici de perle până la gât. Rochia avea mâneci lungi, era închisă la gât, strânsă pe piept și căzând în jos într-o fustă strâmtă. Era o rochie simplă, elegantă și călduroasă, exact ce-i trebuia pentru ziua răcoroasă. Se duse la oglindă să-și aranjeze părul. Dorea să arate deosebit de frumoasă azi. Clay îi spusese că la masa de prânz va anunța planurile lor privitor la o a doua căsătorie și va invita lumea la ei de Crăciun, pentru a sărbători și nunta. Nicole îl convinsese să aștepte și să pregătească și ei o petrecere pentru a anunța evenimentul. Musafirii lui Ellen vor începe să plece după-amiază și voia să-i anunțe înainte de asta.

Nicole nu se rătăci decât o singură dată, înainte de a găsi ușa care dădea în grădină, unde pe peluză erau întinse din nou mesele. Câteva persoane se învârteau în jurul meselor, vorbind și mâncând liniștite. Toți păreau obosiți, așteptând sfârșitul lungii petreceri. Nicole se gândea la viitor și la întoarcerea la Arundel Hali, ca soția lui Clay.

O văzu pe Bianca stând singură la o mică masă sub un ulm. Simți o urmă de părere de rău. La urma urmei nu era drept, ca o englezoaică

să facă un drum atât de lung sperând să se căsătorească și să descopere că logodnicul ei este deja căsătorit. Nicole făcu un pas, ezitând. Atunci Bianca privi pe deasupra farfuriei cu mâncare, la ea. Avea ochii plini de ură. Privirea ei era crudă dacă nu chiar, criminală.

Nicole își duse mâna la gât și se întoarse, simțindu-se ipocrită. Bineînțeles, își putea permite să-i arate Biancăi simpatie, deoarece ea, Nicole, câștigase. Câștigătorii își pot permite gesturi mărinimoase. Se întoarse la masă și luă o farfurie, dar nu mai avea poftă.

— Scuză-mă, doamnă Armstrong, îi spuse un om care se ridică.

Nicole se uită în sus la el pe deasupra farfuriei cu mâncare.

— Da?

Văzu un tânăr înalt, solid, dar ai cărui ochi o neliniștiră. Erau mici, foarte apropiati și scăpărau sălbatic.

— Soțul vă roagă să mergeți să-l întâlniți la barcă. Nicole se ridică imediat și înconjură masa.

Omul chicoti.

— Îmi plac femeile ascultătoare. Clay știe să și-o dreseze pe a lui.

Nicole se opri să-l pună la punct, dar renunță. Orice răspuns i-ar fi dat, nu era destul de aspru să-l pună la punct.

— Credeam că domnul Armstrong e la cursele de cai, spuse utilizând special un titlu formal. Îl urmă peste pajiște spre râu.

— Nu toți bărbații își anunță nevestele unde se află tot timpul, râse prefăcut privind-o de sus în jos, întârziind cu ochii mici pe sâni.

Nicole se opri.

— Mă gândesc să mă întorc în casă. Fii așa de bun și spune-i soțului meu că-l aștept acolo. Se întoarse și porni înapoi spre casă. Nici nu făcuse doi pași că mâna bărbatului o apucă cu putere de braț.

— Ascultă-mă; mică Franchy, spuse, strângând buzele și șuierând printre ele. Știu totul despre tine. Mi s-a spus despre manevrele tale mincinoase, după moda din străinătate. Știu ce i-ai făcut verișoarei mele.

Nicole se opri, luptându-se, și-l privi.

— Verișoară? Dă-mi drumul sau strig.

— Dacă o faci, soțul tău nu va mai apuca dimineața.

— Clay, ce i-ați făcut? Unde este? L-ați rănit și eu... și eu...

— Ce? spuse el curios. Ești îndrăgostită de el, nu? l-am spus tatei că erai mai bună decât o cățea în călduri, te-am văzut cum te foiai în jurul lui. Nicio femeie cumsecade nu face asta.

— Ce vrei? spuse Nicole cu ochii mari de spaimă, îi zâmbi.

— Nu importă ce doresc atât de mult, ci mai degrabă ce-ți voi lua. Acum mă ascultă? Dădu din cap tăcută, simțind cum i se strânge stomacul.

— Vei merge cu mine până la mal, acolo unde este legată barca noastră. Nu este așa de frumoasă ca aceea folosită de tine, dar destul

de bună pentru o femeie ca tine. Apoi vei intra în barcă liniștită și vom face o scurtă călătorie.

— La Clay?

— Desigur, dulceață. Ți-am spus că soțul tău va fi bine dacă faci ce ți-am spus.

Nicole dădu din cap și omul o apucă de umăr, dar cu aceeași brutalitate ca și înainte. Nu se putea gândi decât la Clay, că era în primejdie și trebuia să-l ajute. O duse la capătul cheiului unde doi bărbați așteptau într-o barcă veche, cârpită. Unul era bătrân, slăbănog și murdar, cu o *Biblie* sub braț.

—Iat-o, spuse tare. O femeie decăzută, păcătoasă, fiica diavolului.

Nicole îl privi cu ochi furioși, apoi începu să vorbească, dar cel care o ținea de braț o împinse puternic. Căzu lângă un băiat tânăr.

— Ți-am spus să stai liniștită, o repezi bărbatul care o împinsese. Ai grijă de ea, Isaac, să nu faci zgomot. Nicole privi în sus la băiatul care-i pusese mâinile pe umeri. O atingea cu delicatețe. Avea trăsături mai blânde decât ceilalți doi. Alunecă în față când barca porni, iar băiatul o sprijini. Se întoarse să privească în urmă la casa familiei Backes. Acolo îl văzu pe Clay călărind pe pajiște și purtând o pălărie mare. Calul era împodobit cu o cunună de flori. Câștigase sigur întrecerea și era sărbătorit.

Nicole gândi repede. Oamenii nu-l aveau pe Clay și nici nu-l prinseseră. Știa că e destul de aproape de casă și strigătul s-ar fi auzit. Deschise gura și aspiră adânc, dar nu putu să strige, fiindcă o lovitură puternică de pumn o izbi în față. Se prăbuși inconștientă în spatele lui Isaac.

— Nu aveai niciun motiv Abe, să faci așa, spuse Isaac, în timp ce susținea corpul nemișcat al lui Nicole.

— Pe dracu n-am avut. Dacă nu te uitai la ea ca un orb, ai fi văzut că era gata să strige.

— Mai sunt și alte căi ca s-o oprești, ai fi putut s-o omori.

— Sigur, ai fi sărutat-o ca s-o oprești, își bătu el joc. Sunt sigur că e obișnuită cu așa ceva. De ce n-o faci acum? Eu și cu tata te vom păzi.

— Vorbești cu păcat băiete, spuse Elijah Simmnons. Această femeie este o târfă, o păcătoasă și o luăm ca să-i salvăm sufletul.

— Sigur tată, spuse, făcându-i cu ochiul lui Isaac. Acesta își întoarse privirea de la fratele său și o luă pe Nicole în brațe. Nu băgă în seamă ironiile lui Abe. Stătea în barcă și o ținea, rezemat cu spatele de bară. Nu observase că era atât de subțire, că semăna mai mult cu un copil decât cu o femeie.

Se strâmbă când Abe îi aruncă o frânghie și o batistă murdară și-i ordonă să o lege. Știa că dacă o face el nu-i va răni pielea fină.

Blestemase în sinea sa ziua când Abe îi spusese că o vor răpi pe frumoasa, micuța doamnă Armstrong. Abe îi povestise tatălui său că

Armstrong era într-adevăr căsătorit cu Bianca, dar curva de Nicole îl vrăjise pe Clay încât acesta o părăsise pe Bianca și trăia cu târfa franțuzoaică.

Asta fusese de ajuns să-l convingă pe Elijah. Era gata să lovească cu pietre.

Isaac fusese de la început împotriva răpirii. Nu era sigur că tot ce spunea Bianca era adevărat, chiar dacă era vara lui. Nu se arătase deloc bucuroasă când îi întâlnise în prima zi. Dar Abe o ținea întruna cu nedreptatea ce i se făcuse verișoarei, când Nicole se dăduse drept Bianca. Spunea că o vor ține, pe Nicole până ce căsătoria va fi anulată și Bianca va avea timp să se mărite cu Clay. Acum, având-o în brațe, Isaac nu-și putea imagina că ea era o femeie mincinoasă, lacomă, jinduind după averea lui Clay. Părea că îl iubește cu adevărat. Dar Abe susținea că orice femeie care privește la un bărbat, așa cum Nicole îl privea pe Clay, nu era o femeie cumsecade. Soțiile trebuie să fie femei liniștite care să nu se gândească la actul fizic, așa cum a făcut mama lor. Pe Isaac îl urmăreau cuvintele lui Abe, fiindcă dacă ar trebui să aleagă ar prefera o femeie ca Nicole decât una ca mama lor. Poate că el și Nicole erau asemănători, stricați.

— Isaac, strigă Abe, termină cu visele și fii atent, își revine și nu vreau să ți se, pune-i călușul.

Isaac se supuse fratelui său, așa cum făcuse toată viața.

Încet, Nicole deschise ochii. O durea îngrozitor bărbia și capul și avu nevoie de câțva timp ca privirea să-i devină clară. Încercă să-și miște falcă, dar era ceva ce nu-i permitea, ceva care aproape o sufoca.

— Stai liniștită, spuse Isaac, cu mine ești în siguranță. Îi vorbea în șoptă, ca să audă numai ea. Îți scot numaidecât călușul, cum ajungem acolo. Închide ochii și odihnește-te.

— Nu s-a trezit fiica lui Satan? îl întreabă Elijan pe băiatul mai tânăr.

Nicole privi în sus la băiatul care o ținea. Deși nu prezenta încredere niciunul, nu avea de ales. Îl privi, iar el îi făcu semn din ochi. Înțelegând, închise ochii nemaivăzând soarele.

— Nu tată, strigă Isaac, doarme.

Clay încruntat întreabă:

— Wes, ai văzut-o pe Nicole?

Wes își întoarse privirea de la persoana drăguță cu părul roșu care clipea din ochi spre el.

— Ai și pierdut-o, Clay? Cred că trebuia să-ți dau lecții despre cum să-ți păstrezi femeile, glumi el. Dar se opri când văzu fața prietenului său. Puse jos cana cu băutură și-l urmă pe Clay, depărtându-se de mese.

— Ești îngrijorat, nu? Cât timp a trecut de când nu ai văzut-o?

— De azi-dimineață. Am lăsat-o dormind când am venit la curse. Ellen a spus că o văzuse coborând, dar de atunci nu a mai zărit-o. Am întrebat câteva femei, dar niciuna nu a văzut-o.

— Unde este Bianca?

— Mănâncă, spuse Clay. Pe ea am întrebat-o întâi. Nu poate face ea mare lucru. Câteva femei au spus că Bianca nu a plecat de la masă toată ziua.

— Crezi că s-a dus să se plimbe, căutând un loc mai liniștit?

Clay se încruntă mai rău..

— La masă trebuia să anunțăm a doua căsătorie, pentru Crăciun. Voiam să invităm pe toată lumea la petrecere.

— Masa s-a terminat de o oră, murmură Wes, uitându-se la câțiva invitați ce se îndreptau spre țarm, plecând acasă. Nu și-ar fi permis să lipsească.

Cei doi se priviră, gândindu-se amândoi la același lucru, sfârșitul lui James și al lui Beth. Dacă și un navigator ca James se putea îneca...

— Să-l căutăm pe Travis, spuse Wes.

Clay aprobă din cap, apoi se întoarse către musafirii care mai rămăseseră. Avea un nod în stomac, care creștea. Când se puse problema căutării lui Nicole, reacția musafirilor a fost rapidă, încetară toate treburile și distracțiile. Femeile, se organizează să cerceteze cu de-amănuntul pădurile din jurul plantației. Copiii alergau în toate dependențele s-o caute. Bărbații se îndreptară spre râu.

— Știe să înoate? Întrebă Horace,

— Da, spuse Clay, scrutând apa, căutând un trup mic cu părul negru.

— V-ați certat? Poate s-a întors călare la Arundel Hali. Clay se uită spre Travis.

— Nu, pe dracu. Nu ne-am certat. Nu ar fi plecat fără să-mi spună.

Travis își puse mâna pe umărul lui Clay.

— Poate că e în pădure, culegând castane și a uitat de timp. Vocea sa era ia fel de puțin convinsă, așa cum era și Clay. Atât cât o văzuse pe soția lui Clay, părea o femeie inteligentă și sensibilă.

— Horace, spuse el încet, să luăm câinii.

Clay se întoarse spre casă. Era tot ce putea face pentru a-și stăpâni firea. Era supărat pe el însuși că o lăsase singură chiar și câteva minute și supărat pe ea că l-a părăsit, orice s-ar fi întâmplat. Dar furia sa venea în special de la faptul că era dezarmat. Putea să fie la câțiva pași de el sau la cincizeci de kilometri și nu putea ști de unde să înceapă să caute.

Nimeni nu observă că Bianca ședea deoparte zâmbind, cu o farfurie plină de mâncare în mână. Își atinsese scopul și acum putea să plece acasă. Era obosită să tot audă întrebările oamenilor: cine era și de ce locuia la Clay.

Câinii erau zăpăciți de prea multe mirosuri provenind de la mulțimea de oameni. Păreau că adulmecă peste tot mirosul lui Nicole și aveau probabil dreptate.

În timp ce Horace se ocupa de câini, Clay începu să întrebe oamenii. Vorbea cu fiecare bărbat, femeie sau copil de pe enorma plantație. Dar răspunsul era mereu același, nimeni nu-și amintea s-o fi văzut în dimineața aceea. Unul dintre servitori îi spuse că o servise cu jumări de ouă, dar nu-și putea aminti ce mai făcuse după aceea.

Noaptea, oamenii au cercetat pădurea cu torțe. Patru bărbați se plimbaseră cu bărcile pe râu în sus și-n jos, strigându-i numele. Se cercetă cea mai îndepărtată parte a râului, dar nu găsiră niciun semn de-al ei.

. Dimineața, bărbații începură să se îndrepte spre casă. Evitau privirea nenorocită a lui Clay.

— Clay, îl strigă o femeie alergând spre el. Își întoarse privirea imediat, văzând-o pe Amy Evans făcându-i semn cu boneta dinspre chei.

— Este adevărat? întrebă Amy. Soția ta a dispărut?

— Știi ceva? o întrebă Clay cu ochii duși în fundul capului și fața nebarbierită;

Amy își puse mâna pe inima care-i bătea fiindcă alergase.

— Aseară unul dintre bărbați s-a oprit la noi, întrebând dacă o văzusem pe nevasta ta. Și Ben și eu am răspuns că nu, dar azi-dimineață, la micul dejun, Deborah, fata mea cea mare, ne-a spus că a văzut-o pe Nicole cu Abraham Simmons, jos pe chei.

— Când? întrebă Clay, apucând-o pe femeia voinică de umeri.

— Ieri-dimineață. O trimisesem pe Deborah să ne aducă șalurile din barcă fiindcă era frig. A spus că l-a văzut pe Abe ținând-o de braț pe Nicole și ducând-o spre râu. Cum ei nu-i plăcea Abe, l-a evitat și s-a dus repede la barca noastră, a luat șalurile și nu a mai privit înapoi.

— A văzut-o pe Nicole urcând în barca lui Simmons?

— Nu, n-a văzut nimic. Nu i-a putut vedea din cauza chiparoșilor înalți și apoi, Deborah se grăbea să ajungă la curse. Nu s-a gândit deloc la ce văzuse și nici nu-și amintise până azi-dimineață la masă, când vorbeam cu Ben despre dispariția soției tale.

Clay se uită la femeie, gândindu-se că dacă Nicole se urcase în barcă, era încă în viață. Nu se aruncase în apă, așa cum se temuse el. Și există o sută de motive care să explice de ce plecase cu Abe Simmons. Fusesse destul să i se spună că cineva avea nevoie de ea și s-ar fi dus fără să privească înapoi.

Măinile lui Clay strânseseră umerii puternici ai lui Amy. Se aplecă apoi și o sărută zgomotos pe gură.

— Îți mulțumesc, spuse dintr-o răsuflare și în ochi îi apăru din nou speranța.

— Oricând ai nevoie, spuse Amy.

Îi dădu drumul și se întoarse înapoi. Prietenii și vecinii se adunaseră liniștiți în jur. Niciunul dintre ei nu închisese ochii toată noaptea.

— Să mergem, spuse Travis, bătându-l pe Clay pe umăr. Probabil că nevasta lui Elijah mai naște un copil și Abe s-a agățat de prima femeie ce i-a ieșit în drum. Se priviră lung amândoi, deși nici unul din ei nu credea. Elijah era nebun, dar inofensiv. Abe era un tânăr morocănos și iute, care invidia pe față bogăția fermierilor din jurul său.

Clay dădu să plece când, cineva îi atinse brațul. Era Janie cu un coș plin cu merinde pe care i-l întinse.

— Ia asta, îi spuse liniștită, dar pentru prima dată de când o cunoștea nu mai avea obraji roșii. Avea fața cenușie de teamă.

Clay luă coșul și o mângâie pe mână. Îi căută apoi pe Travis și pe Wes care erau lângă fratele său. Le făcu semn cu capul și toți trei porniră spre barca lui Clay. Wes fugi întâi la barca sa și se întoarse la barca lui Clay cu o pereche de pistoale. Bărbații erau tăcuți când porniră pe râu în jos, spre ferma lui Simmons.

În tot cursul zilei, Nicole trăise între somn și inconștiență. Când se trezea, copacii pe lângă care trecea i se păreau ireali, pete de umbră și soare. Isaac o așezase grijuliu pe o grămadă de cârpe și saci vechi. Legănatul liniștit al bărcii și durerea din obraz o obligau să stea nemișcată, fără să mai ia în seamă legăturile de la picioare și de la mâini și călușul din gură. Râul se întindea în brațe largi. Abe naviga când pe un braț când pe altul, legate de râul propriu-zis. Erau brațe atât de înguste, încât cei doi bărbați se foloseau de vâsle ca să le deschidă calea printre copacii deși.

— Unde ne duci Abe? întrebă Isaac.

Abe tresări tainic. Nu avea de gând să-l informeze pe fratele său despre destinație. Cu ani în urmă, descoperise mica insulă și se gândise mereu că într-o bună zi ar putea să-i fie folositoare. Imediat ce urcaseră femeia în barcă, îl debarcaseră pe tatăl lor la fermă. Era sigur că oamenii vor veni curând să o caute pe Nicole și bătrânul i-ar fi izgonit. Elijah n-ar fi mințit niciodată despre faptul că luaseră femeia, dar ar fi trecut ore întregi până când cineva să-i înțeleagă balivernele.

Abe zâmbi mândru de șiretenia lui. Tot ce avea de făcut acum era să-l supravegheze pe băiat. Privi înapoi la femeia neputincioasă, legată și zăcând liniștită pe grămada de cârpe. Zâmbi și-și linse buzele. La asfințit mână barca spre țărm.

Isaac se ridică și se încruntă. De o oră nu mai zăriseră o lumină dinspre vreo casă. De câțva timp apa devenise aproape stătătoare, o mocirlă verzuie. Aerul era fetid și neplăcut.

— Hai să ieșim de aici, spuse Isaac privind-l. Nimeni nu poate trăi în duhoarea asta.

— Este exact ce am plănuit. Sări jos și adu barca cu vâsle. Mișcă-te, comandă Abe, înainte ca Isaac să poată vorbi.

Isaac era prea obișnuit să se supună fratelui mai mare. Nu-i plăcea apa noroioasă și în timp ce privea, zări un șarpe lung, ce se târa la suprafața ei. Sări pe o parte a bărcii și simți mîlul verzui-închis lipindu-se de picioarele lui, până la glezne. Avansa prin el simțindu-l până la genunchi și dezlegă mica barcă. Sări înăuntru și se folosi de vâsle ca să aducă barca într-o parte a vasului.

Abe ședea pe punte ținând-o pe Nicole în brațe, l-o trecu jos fratelui mai mic, apoi intră și el în barcă.

— Pune-o la capăt și mișcă vâslele, comandă el. Mai avem un drum lung.

Isaac făcu ce i se spuse și o rezemă pe Nicole de un picior de-al lui. Îi făcea rău expresia de teamă din ochii ei și dorea să o liniștească.

Abe mormăi când privi la fratele său.

— Nu-ți mai face idei despre ea, băiete. Știe cui îi este hărăzită.

Isaac privi în zare, amintindu-și de ea și de Clay,

Nu-și închipuise că fratele său gândea astfel. Era greu să manevrezi prin apa mîloasă. Isaac a fost nevoit de mai multe ori să se oprească și să-și curețe vâslele de murdărie. Începuse să se întunece iar copacii de deasupra ascundeau orice rază luminoasă. Privind în jos, Isaac avea impresia că arborii bătrâni își înmuiau frunzișul în apă, încercând să-l înghită.

— Abe, nu-mi place locul acesta. N-o putem lăsa aici. De ce nu o luăm înapoi la fermă?

— Pentru că acolo poate fi găsită de ăia. Și nici n-am spus că o vom lăsa aici. Hai, trage la mal.

Isaac își folosi vâslele pentru a împinge mica barcă la mal. Abe sări jos și începu să caute ceva lângă un copac și după câteva clipe apărură cu o lampă. Mormăia de bucurie că o găsisese acolo unde o lăsase. O aprinse repede.

— Hai, vino, urmează-mă, îi spuse lui Isaac pe care-l lăsă să o ridice pe Nicole.

— După câteva minute am să te dezleg, îi șopti, în timp ce o ținea în brațe.

Dădu din cap obosită, rezemându-se de umărul lui.

Abe ridică lanterna, scoțând la iveală o ușă scundă și solidă ce părea că închide numai întunericul.

— Am găsit de mult locul ăsta, spuse mândru, în timp ce deschidea lacătul.

Era o colibă mică cu o singură încăpere de piatră, înăuntru era goală, doar murdărie și frunze pe jos. Isaac o așeză pe Nicole pe picioarele care-i erau nesigure, și-i scoase călușul din gură. Suspina cu lacrimi de recunoștință în ochi. Dezlegă frânghiile de pe încheieturile

mâinilor și când îngenunche să-i dezlege picioarele, Abe ți-pă la el.

— Ce dracu faci? Nu ți-am spus să o dezlegi!

Isaac privi prin întuneric. Tu fratele său.

— Ce poate face? Nu vezi că e atât de obosită că de abia se ține pe picioare? Avem ceva de mâncare pe aici? Sau puțină apă?

— Afară e un'vechi puț.

Isaac privi în jur dezgustat.

— Ce mai e și asta? Cine o fi doriț să clădească ceva aici?

— Eu cred că n-a fost întotdeauna o mlaștină. Râul și-a schimbat cursul și a izolat partea asta. E plin de porci sălbatici aici, iepuri și vreo câțiva meri lângă mal. Acum încetează să mai întrebi și adu puțină apă. Am lăsat ultima dată o cană de tablă aici.

Ezitănd, Isaac ieși în întuneric.

Nicole se rezemă de peretele de piatră. O dureau încheieturile, gleznele și le simțea amorțite și nu putea să le miște. Era semiconștientă când Abe se apropie de ea.

— Obosită, îi spuse liniștit, mângâindu-i cu mâna lui mare gâtul. Măine ai să fii și mai obosită, după ce termin cu tine. Niciodată n-ai fost iubită cum o să te iubesc eu.

— Nu, șopti ea, și încercă să facă un pas să se îndepărteze de el. Picioarele amorțite refuzară să se miște și căzu jos, pe genunchi și palme.

— Ce i-ai făcut? Întrebă din ușă Isaac. Se aplecă și o ridică.

— Doamne, mă băiete, spuse Abe râzând. S-ar zice că ești îndrăgostit de ea după cum te porți. Ce e ea pentru tine? Ai auzit povestea. E ceva mai mult decât otârfă?

— Ești bine? o întrebă Isaac cu mâinile pe umerii ei.

— Da, murmură ea.

Isaac se îndepărtă și-i aduse apă să bea dintr-o cană de tinichea. Bău însetată.

— E destul, îi spuse. Hai să ne așezăm și să ne odihnim puțin. O luă pe după umeri și o duse spre peretele mai îndepărtat.

— Ești mai tânără decât credeam, spuse Abe cu dezgust. Vru să mai spună ceva, dar se opri.

Isaac se așeză pe jos și o trase și pe Nicole jos lângă el.

— Nu te teme, spuse, când o simți că înțepenește, nu-ți fac nimic.

Era prea obosită, înghețată și amorțită ca să se gândească la ceva. Când se așeză lângă Isaac, își puse capul pe umărul lui și au adormit împreună.

— Isaac, strigă Abe scuturându-l de umeri. Trezește-te! O privea pe Nicole. Era furios că mizerabila îi dădea atenție fratelui mai mic. Isaac nici nu era bărbat, abia împlinise cincisprezece ani și nu cunoscuse femeia. Dar bineînțeles, lăsa să se înțeleagă că avea experiență după cum se purta cu Nicole.

Abe o privea atent în ultima oră când lumina zilei intra încet în colibă. Avea părul negru despletit, și din cauză umezelii se încrețea în bucle ce-i cădeau pe față. Genele groase îi umbreau obrazul. Dar gura îl înnebunea, îl înnebunea când vedea felul posesiv în care Isaac o înconjură cu brațul, cu mâna rezemată sub sâni înmbrăcați în rochia ei de catifea:

— Isaac, strigă Abe din nou. Ai de gând să domi toată ziua?

Încet, Isaac se trezi. O strânse mai tare pe Nicole și-i zâmbi.

— Hai, scoală-te, spuse Abe dezgustat, trebuie să te duci pe vas să aduci proviziile.

Isaac dădu din cap. Nu-l întrebă pe fratele său de ce trebuia să se ducă el. Isaac îl ascultase întotdeauna.

— Te simți bine? o întrebă el pe Nicole. Dădu din cap, fără să vorbească.

— De ce m-ai adus aici? Vreți să-i cereți lui Clay răscumpărare?

Când Isaac încercă să vorbească, Abe îi comandă:

— Du-te și adu de mâncare! îi răspund eu la întrebare. Du-te, îl îndemna când îl văzu că ezită.

Abe ședea în ușă, urmărindu-și fratele îndepărtându-se. Îndată ce rămase singură cu el, știu că Abe o va speria. Mintea ei nu a judecat ieri, dar azi își dădea seama că este în pericol. Isaac era un băiat nevinovat și blând, dar Abe nu avea nici una din aceste trăsături. Se ridică încet în picioare.

Abe se repezi la ea.

— Acum suntem singuri, spuse încet. Te credeai prea grozavă ca să ai de-a face cu mine, nu-i așa? Te-am văzut cum te agăți de Isaac, cum îl lași să te ia în brațe. Înainta spre ea.

— Ești de-alea cărora le place carnea tânără? îți plac numai băiețești?

Nicole ședea dreaptă, cu spinarea țeapănă, nevrând să-i arate acestei brute că se teme. Își reaminti vocea bunicului. *Familia Courtalain are sânge regesc în vene.* și aruncă ochii spre ușă, sperând că s-ar putea furișa prin spatele lui, afară.

Abe chicoti gros din gât.

— Nu poți să treci de mine. Ar trebui să te întinzi jos și să te bucuri. Și nu aștepta să vină Isaac să te scape. Va lipsi câteva ceasuri. Nicole se mișcă încet pe lângă zid. Orice s-ar întâmpla, nu se va lăsa învinsă așa de ușor.

Înainte să fi putut face un pas, o mână se repezi și o apucă de păr. Încet, încet, înfășură meșa groasă de păr în jurul pumnului său, în felul acesta trăgându-o spre el.

— E curat, șopti. Jur că este cel mai curat păr pe care l-am mirosit. Unora nu le place părul negru, mie da. Chicoti din nou. Ai noroc că-mi place.

— Nu cred că vei lua o recompensă mare dacă-mi faci vreun rău, îi spuse, cu fața apropiată de a lui.

O privea cu ochii aproape negri și mirosea a sudoare veche și a dinți stricați.

— Ești una de-alea tari, spuse rânjind. Nu vrei să plângi și să te rogi?

Îl privi cu ochii aspri, nevrând să-și arate teama. Bunicul ei înfruntase o gloată furioasă. Cum puteai compara un om murdar, nebun, cu gloata?

O ținea de păr, strânsă lângă el. Cu cealaltă mână îi apucă peste umăr brațul, iar cu degetul mare îi mângâie sânii.

— Valoarea ta depinde de ce-ți voi face, câtă vreme ești în viață și mă pot distra cu tine.

— Ce vrei să spui? Nicole se gândea că l-ar putea ține de vorbă.

— Nu-ți face griji. Nu mă interesează să-ți dau explicații. Îi puse o mână pe șold. E o rochie foarte frumoasă, dar mă-ncurcă. Scoate-o!

— Nu, spuse ea liniștit.

O trase de păr, până când îi fu teamă că-i rupe gâtul. Îi curgeau lacrimi de durere, dar tot nu se dezbrăca. O eliberă brusc, apoi râse.

— Ești cea mai îngâmfată târfă pe care am întâlnit-o. Se duse la ușă și apucă frânghiile pe care Isaac le lăsase pe jos. Dacă nu vrei s-o faci singură, am să te ajut eu. Știi, n-am văzut niciodată o femeie care să n-aibă măcar un petic de rochie pe ea.

— Nu, șopti Nicole și se îndepărtă, încercând să apuce cu mâna o piatră din peretele din spatele ei.

Abe râse când se repezi la ea și o apucă de unul din umeri. Încercă să se răsucescă să scape, dar nu putu, căci îi rănea carnea cu degetele lui groase. O trânti în genunchi. Nicole se târî spre el și-l mușcă de pulpă deasupra genunchiului. În clipa următoare, era azvârlită de partea cealaltă a colibei.

— Blestemata, urlă Abe. Mi-o vei plăti. Îi apucă o gleznă și o legă cu un capăt al frânghiei. Strânsoarea aspră îi tăie carnea care era deja dureroasă. Îl izbi, dar o prinse ușor. Îi apucă și-i legă la un loc încheieturile. În peretele de piatră era zidit un cârlig de fier în care se agăța vânatul. Abe o ridică de frânghia din jurul mâinilor și o legă de cârlig. Picioarele ei de abia atingeau pământul.

Gâfăia de durere, din cauza mâinilor trase în sus. Îi legă și picioarele și agăță capătul frânghiei de alt cârlig. Era neputincioasă, legată strâns la perete. Abe se retrase să-și admire opera.

— Nu mai ești chiar ca o lady acum, spuse, frecând locul unde Nicole îl mușcase. Scoase din buzunar un cuțit lung. La vederea lui, Nicole holbă ochii.

— Acum se vede că ai respectul cuvenit unui bărbat. Tatăl meu știe bine un lucru, cum să te porți cu o femeie. Toate femeile din casa lui

Backes îmi făceau scârbă. Bărbații lor le lasă să vorbească, le dau bani să parieze pe cai. Ai crede că sunt bărbați după cum se poartă. Unele cred chiar că sunt mai bune decât bărbații. Vara trecută am cerut-o de nevastă pe una din fete, știi ce-a făcut? A râs de mine. Eu îi făceam o onoare, iar ea a râs de mine. Ca și tine! Te potrivești foarte bine cu ele. Ești frumoasă, ești măritată cu un bărbat bogat, n-ai putea să-mi acorzi măcar o zi?

Pe Nicole o dureau atât de tare brațele, încât nici nu putea gândi. De abia își putea da seama de vorbăria lui Abe. Poate că era vinovată că nu-l băgase în seamă, că fusese arogantă.

— Te rog, dezleagă-mă, șopti ea. Clay îți va plăti cât dorești.

— Clay, rânji el. Cum ar putea să-mi dea ce vreau eu? O viață departe de un tată nebun? Poate convinge o femeie nobilă să se căsătorească cu mine? Nu. Dar îmi poate oferi câteva ore de plăcere cu nevasta sa. Se apropie de ea cu cuțitul, amenințător. Ochii îi străluceau. Băgă cuțitul sub primul nasture, de la gât, ai rochiei.

La prima atingere a metalului rece pe piele i se opri respirația. Nasturele se desprinseseră și se rostogoliră în odaie. Tăie unul câte unul toți nasturii și sfâșie eșarfa de satin care forma cordonul în talie. Puse mâna pe ea și rupse catifeaua frumoasă de culoarea vinului, îi mângâie sânul drept prin cămașa subțire.

— Frumos, șopti, foarte frumos. Cu vârful lamei tăie cămașa.

Sânii erau descoperiți în fața lui. Nicole închise ochii, din colțul cărora începură să curgă lacrimi. Abe se trase înapoi ca s-o admire.

— Acum nu prea mai arăți a doamnă, zâmbi el, arăți ca toate femeile din Boston, care mă plac și mă roagă să mă întorc la ele. Deodată gura i se înăspri.

— Hai să vedem și restul.

Băgă cuțitul în talia rochiei și tăie încet catifeaua până jos la tiv. Era desfăcută, lăsând să se vadă cămașa transparentă.

— Dantelă, șopti Abe, ridicând tivul cămășii. Mama și-a dorit întotdeauna o bucată de dantelă ca să-și facă un guler la rochia ei de duminică. Și tu porți dantela la lenjerie. Cu o mișcare bruscă, violentă, sfâșie cămașa.

Îi privea trupul gol, pulpele rotunde, talia subțire și sânii ridicați în sus din cauza brațelor legate deasupra capului, își plimbă mâna pe coapsa ei.

— Deci, iată cum arată doamnele sub dantelele și catifeaua pe care le poartă. Nu-i de mirare că Travis, Clay și toți ceilalți, le lasă să le răspundă obraznic.

— Abe! strigă Isaac, ești aici? S-a rupt o vâslă și... Se opri la intrarea în colibă. Când văzu ce era înăuntru, simți că i se face rău. Nicole legată la perete, cu brațele deasupra capului. Deși Abe îi stătea în față, băiatul văzu bucățile din rochie și cămașa ei pe jos. Fața lui

copilărească arătă rușine, furie și tulburare.

— Ai spus că nu i se va face rău, răcni, cu dinții încleștați, și te-am crezut.

Abe se întoarse către fratele mai mic.

— Și eu îți spun să te duci înapoi la vas. Ți-am dat un ordin și aștept să-l execuți. Avea cuțitul încă în mână, îndreptat însă spre Isaac.

— Voi ai să o violezi, de aia mă goneai din calea ta. Voi ai să faci cu ea cum ai făcut cu fata cea mică a lui Samuel. Părinții au trebuit s-o trimită departe. Noaptea îi era frică să meargă la culcare ca nu cumva să te duci la ea. Ea n-a vrut să spună cine era, dar eu știam.

— Și ce? Vorbești de parcă ar fi fost un copil. Era deja logodită cu unul din băieții Peterson. O făcea și cu el, de ce nu și cu mine?

— Tu, spuse Isaac cu glasul sugrumat. Nici o femeie nu te-a vrut vreodată. Le-am văzut, erau drăguțe cu tine, dar tu nu le voiai decât pe cele cu care te puteai culca. Luă găleata de pe jos și i-o aruncă în cap. M-am săturat să te văd culcându-te cu femeile. M-am săturat. Las-o să plece.

Abe se feri cu îndemânare de găleata zburătoare. Rânji șiret.

— Adu-ți aminte ultima oară când m-ai sfidat, spuse, învârtind cuțitul în toate felurile, trecându-l dintr-o mână în alta.

Isaac o privi pe Nicole când Abe se îndepărtă. Nu-l excita poziția lipsită de apărare a femeii, simțea repulsie. Îl privi pe Abe.

— Îmi amintesc că atunci aveam doisprezece ani, spuse liniștit.

— Aha, băiatul crede că a devenit bărbat, răsé Abe.

— Da, sunt.

Isaac se repezi atât de repede, încât Abe nici nu-l văzu pe tânărul lui frate mișcându-se. Era obișnuit cu un copil fricos și ușor de dominat. Nu-și văzuse fratele crescând.

Când simți pumnul fratelui său pe obraz, fu mirat. Căzu pe spate izbindu-se de peretele de piatră, aproape pierzându-și răsuflarea. Când își reveni, era la fel de furios ca și Isaac. Nu se mai gândi că luptă cu fratele său.

— Fii atent, îi strigă Nicole lui Isaac, când Abe se repezi spre el. Lama cuțitului pătrunse în coapsa lui Isaac și Abe o trase, făcându-i o rană adâncă și lungă. Isaac respiră profund și smuci cuțitul. Rana era prea adâncă și nu sângera prea mult. Îi apucă mâna lui Abe și-l trânti pe jos. Cuțitul căzu și Isaac îl înșfacă, precum o pisică. Brațul lui Abe se mișcă, încercând să apuce cuțitul, dar simți tăietura în umăr.

Sări să se pună la adăpost lângă zidul de piatră de lângă ușă, ținându-și mâna pe rana de la umăr. Sângele i se prelingea printre degete.

— O vrei pentru tine, așa e, spuse printre dinți. Poți să o ai. Se întoarse grăbit și ieși pe ușă. Nicole și Isaac auziră zgomotul apei când

plecă spre casă. Isaac șchiopătă spre ușă și făcu un efort să o închidă cu greutatea sa. Piciorul începuse să sângereze și se vedea că este șocat.

— Isaac, îl strigă Nicole când observă că i se închid ochii, rezemându-se de ușă. Desfă-mi legăturile și te voi ajuta. Isaac, strigă din nou când i se păru că nu o mai aude.

Cu ochii încetoșați de durere, Isaac se clătină spre ea și-și ridică brațele spre frânghia ce-i strângea mâinile.

— Taie-le, Isaac, îl încuraja că, dar el începuse să-și piardă cunoștința, părând că nu știe unde e și ce trebuie să facă.

Folosindu-și ultimele forțe, tăie frânghiile care, din fericire, erau aproape putrede. În momentul când frânghia cedă, Isaac se prăbuși pe podeaua murdară a colibei, iar Nicole căzu în genunchi proptindu-se în mâini. Repede își desfăcu și gleznel.

Cuțitul plin de sânge era pe jos. Își tăie cămașa în fâșii, tăie și pantalonul băiatului ca să-i vadă rana. Era adâncă, dar curată. O strânse puternic în bandaje ca să oprească sângerarea. Isaac era tot sub influența șocului, neputând să vorbească. Termină cu bandaja- rea piciorului și îi dădu să bea puțină apă, dar nu o putu înghiți.

Deodată obosi și ea. Se așeză jos, rezemată de zidul de piatră și luă capul băiatului în poala sa. Contactul părea că-i face bine, îi dădu deoparte părul închis de pe frunte și-i apropie capul de zid. Erau închiși într-o colibă de piatră, fără hrană. Erau pe o insulă pustie unde nu-i putea găsi nimeni și totuși Nicole se simți mai în siguranță decât în ultimele douăzeci și patru de ore. Adormi.

Capitolul 14

Ferma Simmons era așezată pe o bucată de pământ în susul apei, la câteva mile de plantația Armstrong. Era un pământ sărac, pietros și neroditor. Casa era ceva mai mult decât un adăpost mic, murdar și al cărui acoperiș ar fi trebuit cârpit. Curtea de pământ bătut era plină de pui, câini, o cocină de porci și câțiva copii nu prea educați.

Travis legă vasul de cheiul putred, în timp ce Clay sări pe mal și porni spre casă cu ceilalți bărbați în urma lui. Copiii priveau cu ochii mirați, dar neinteresați. Chiar așa de mici, erau bătuți de părinți. Trăiau muncind din greu, cu un tată care nu înceta să le spună că erau blestemați să ajungă în focul etern.

Clay nu băgă în seamă copiii și-l strigă pe Elijah Simmons. Bătrânul sfrijit apărui din casă.

— Ce dorești? întrebă, cu ochii lipiți de parcă ar fi fost atunci trezit din somn. Se întoarse către o fetiță care nu avea mai mult de patru ani. Avea în poală un pui pe care-l jumulea.

— Tu fată, spuse Elijah, să nu lași vreo pafta de pasăre, dacă faci așa, te duc în pădurea ascunsă. Clay îl privi pe bătrân cu dezgust. El dormea, în timp ce copiii muneau.

—Vreau să-ți vorbesc.

Începând să se trezească, bătrânul avea ochii tot atât de lipiți, puțin mai mult decât o linie.

— Așa, păcătosul a venit să-și caute salvarea! Va trebui să ceri iertare pentru că umbli cu curve.

Clay îl apucă de cămașă și-l ridică încât de abia mai atingea pământul cu picioarele.

— Nu am nevoie de predicile tale! Știi unde este nevasta mea?

— Nevasta ta? bătrânul scuipă. Femeile ușoare nu sunt făcute să fie neveste. Este fiica diavolului și ar trebui să dispară de pe pământ.

Clay îl izbi cu pumnul în fața osoasă. Se lovi de tocul ușii și alunecă încet în jos.

— Clay spuse Travis punându-și mâna pe brațul prietenului său. N-ai să scoți nimic de la el. E nebun. Travis se întoarse spre copii.

— Unde este mama voastră?

Copiii ocupați cu puii și cu fasolea, îl priviră cu ochii mirați și ridicară din umeri. Erau atât de speriați de frica bății, atât de lipsiți de viață, încât nu-i impresionase nici faptul că tatăl lor fusese lovit.

— Sunt aici, se auzi o voce blândă din spatele bărbatului. Doamna Simmons era mai slabă decât bărbatul ei, Avea ochii duși în fundul capului și obrații supti.

— Am auzit că soția mea a fost văzută întrând într-o barcă cu fiul

dumitale. Lipsește de aproape două zile.

Doamna Simmons dădu din cap obosită ca și când noutatea nu o impresiona.

— Nu am văzut-o nici pe soția ta, nici pe nimeni străin. Își puse mâna pe șale ca să-și liniștească durerea. Părea că este însărcinată, cam în șase luni. Nu dezminți ideea că fiul ei ar fi avut vreo legătură cu dispariția lui Nicole.

— Unde este Abe? întrebă Wesley.

Doamna Simmons ridică din umeri, își întoarse privirea spre soțul ei care își recăpătase cunoștința.

Părea că ar vrea să scape înainte să se trezească complet.

— Abe n-a mai fost pe-acasă de câteva zile.

— Nu știi unde s-a dus? Dar el, știe? întrebă Clay arătând spre Elijah.

— Abe nu vorbește cu nimeni prea mult. El și Isaac au luat barca și au plecat, uneori lipsesc zile întregi.

— Nu știi unde? întrebă Clay disperat. Travis îl luă de braț.

— Nu știe nimic și mă tem că nici bătrânul. Abe nu i-a pus la curent cu planurile sale. Cred că cel mai bun lucru e să deschidem o anchetă. Vom trimite oameni ca toate casele în susul și în josul râului să întrebe dacă au văzut ceva.

Clay aprobă în tăcere. Știa că este cel mai bun lucru de făcut, dar va dura foarte mult. Încerca să nu se gândească la Abe și la Nicole. Abe era pervertit fiindcă trăise mulți ani sub influența nebuniei lui Elijah. Se întoarse și porni spre ambarcațiune. Sentimentul de neliniște îi întetea furia. Ar fi desființat. Toată vorbăria care mutila oamenii.

În acest timp Wes era în spatele fratelui său și al lui Clay. Se opri când simți o mână de pietre, în spinare.

— Psst... uitați-vă aici.

Wes privi spre tufele de lângă râu și de abia desluși trăsăturile unui cap mic. Se îndreptă spre el și o tânără ieși la vedere. Era o făptură mică și frumoasă, cu ochi mari, verzi. Deși mai curată decât ceilalți copii ai familiei Simmons, era îmbrăcată într-o rochie subțire de bumbac, zdrențuită.

— M-ai căutat? Ea îl privi mirată.

— Ești unul din cei bogați? Nu-i așa? Unul din cei ce locuiesc în casele mari de pe râu?

Wes știa că în comparație cu ea era bogat. Dădu din cap.

Privi în jur să se asigure că nu mai era nimeni în preajmă.

— Știu unde s-a dus Abe, șopti ea. Imediat, Wes se aplecă pe un genunchi

— Ce spui?

— Mama mea are o verișoară, o doamnă. E greu de crezut, nu? Verișoară asta a venit în Virginia și Abe spunea că ne va da bani. El cu

tata și, cu Isaac s-au dus la o petrecere, o petrecere adevărată, respiră ea. Eu n-am fost niciodată la o petrecere.

— Ce a spus Abe? o întrebă Wes nerăbdător.

— A venit acasă și l-am auzit spunându-i lui Isaac că trebuiau să ia o cucoană și să o ascundă. Și atunci verișoara mamei le va da câteva din vacile domnului Armstrong.

— Ale lui Clay? întrebă uimit Wes. Unde au dus-o pe doamna aia? Cine este verișoara mamei tale?

— Abe a spus doar, că știe unde o s-o ducă, dar nu-i va spune nici lui Isaac.

— Cine este verișoara?

— Nu-mi aduc aminte numele. Abe spunea că ea e adevărata nevastă a domnului Armstrong și că aia mică era o mincinoasă, care voia să ia ce i se cuvine lui Abe.

— Bianca, spuse Wes uimit. Tot timpul avusese impresia că avea un amestec în tot ce se întâmplase, dar acum era sigur. Wes privi copilul, apoi îi zâmbi.

— Dulceață, dacă erai mai mare ți-aș fi dat o sărutare. Ține. Scoase din buzunar o bancnotă de aur de 20 dolari și i-o întinse.

— Mie mi-a dat-o mama mea, acum este a ta, spuse el, și o închise în pumnul copilului, care strângea banii și rămăsese cu gura căscată. Nimeni nu-i dăduse niciodată ceva, doar înjurături și lovituri. Pentru ea Wesley, atât de curat și mirosind frumos, era ca un înger coborât pe pământ. Cu glas liniștit îi spuse:

— Când voi fi mare te vei căsători cu mine?

Wes râse cu poftă.

— S-ar putea. Se ridică și o sărută cu duioșie pe obraz.

— Vino să mă vezi când vei fi mare. Se întoarse repede și se îndepărtă spre Clay și Travis care-l așteptau nerăbdători.

Știrea că Bianca era amestecată și că ar ști unde se află Nicole, îi scoase din minte fetița.

Dar nu se întâmplă același lucru și cu ea. Stătu tăcută privind plecarea bărcii. Avea treisprezece ani și nu se înțelegea cu familia din partea căreia nu cunoștea altceva decât zgârcenia tatălui și asprimea mamei. Nimeni nu fusese bun cu ea și nici nu o sărutase vreodată. Își atinse obrazul unde o sărutase Wes și plecă. Trebuia să găsească un loc unde să ascundă banul de aur.

Bianca îl văzu pe Clay alergând dinspre debarcader spre casă și râse în sinea ei. Știuse că va afla despre amestecul ei în dispariția lui Nicole și era pregătită. Își sorbi ultimul strop de ciocolată, termină ultima bucată de plăcintă cu mere, apoi își șterse cu delicatețe gura.

Era în camera de dormit de la etaj și zâmbea privind în jur. Odaia se schimbaseră mult în ultimele două luni, nu mai era atât de modestă. Peste tot era tul roz, iar patul fusese aurit. Pe polița din jurul

căminului erau figurine de porțelan. Suspină. Nu terminase totul, dar se gândea la asta.

Clay se repezi în odaie, bocănind cu cizmele lui grele pe podelele de lemn. Bianca se strâmbă la comportarea lui brutală și-și făcu socoteala să mai comande covoare.

— Unde este? întrebă Clay cu vocea puternică și categorică.

— Înțeleg că ar trebui să știu ce înseamnă asta, răspunse Bianca, frecându-și brațul gros și gândindu-se la blănurile comandate pentru iarnă.

Clay făcu un pas spre ea cu ochii strânși. Bianca îi aruncă o privire prevenindu-l.

— Dacă mă atingi, nu o vei mai găsi niciodată. Clay se îndepărtă.

— Dezgustător, se strâmbă Bianca. Cea mai mică bănuială că curva asta mică și mincinoasă e în primejdie, te face să tremuri. Dacă ții la viața ei, stai la distanță de mine.

— Ce vrei? îi spuse Clay cu dinții încleștați. Îți voi da jumătate din tot ce am.

— Jumătate? Credeam că valorează mai mult.

— Tot, atunci, îți voi lăsa toată plantația.

Bianca zâmbi, se duse la fereastră și îndreptă perdeaua. Pipăi mătasea roz.

— Nu știu ce am făcut de s-a convins toată lumea că sunt proastă. Nu sunt deloc lipsită de inteligență. Dacă-mi lași toată averea și-ți iei mica târfă departe, ce se va întâmpla cu mine?

Clay strângea din pumni. Era tot ce putea face pentru a se stăpâni să n-o strângă de gât. Dar nu va face nimic ce ar pune-o în pericol pe Nicole.

— Îți spun eu ce se va întâmpla cu mine, continuă Bianca. Într-un an, această plantație va da faliment. Voi americanii sunteți dezgustători. Servitorii voștri cred că sunt la fel de buni ca și stăpânii. Nu mă vor asculta niciodată. După ce voi da faliment ce se va întâmpla? Poate te vei întoarce și vei cumpăra totul pe nimic. Tu vei avea tot ce dorești, iar eu nimic.

— Atunci ce vrei altceva? răzni Clay.

— Mă întreb cât de mult o iubești pe servitoarea mea.

Clay tăcu privind-o. Se gândea cum de i se păruse că semăna cu Beth.

— Spui că ești gata să-mi dai proprietatea ta, dar îmi mai poți da ceva ca să o salvez. Am să-ți explic. Cred că știi că am veri în America. Nu de tipul celor pe care-i poți prezenta în public, dar folositori, foarte folositori. Omul acela, Abe, a fost de acord cu tot ce i-am propus.

— Unde a dus-o? Bianca rânji.

— Crezi că am să-ți spun așa de repede după tot ce mi-ai făcut? M-ai umilit, te-ai folosit de mine. Sunt aici de luni de zile tot așteptând,

în timp ce tu te-ai mândrit cu scârba aia în fața tuturor. Mi-a venit mie rândul să te fac să aștepți. În sfârșit, unde am rămas? La dragii mei veri. În schimbul unor animale de la fermă sunt gata să facă tot ce doresc, chiar și o crimă, sunt sigură.

Clay se trase deoparte. Crima nu-i trecuse prin minte.

Bianca zâmbi la reacția lui.

— Cred că începi să înțelegi. Acum lasă-mă să-ți spun ce vreau eu. Vreau să fiu stăpâna plantației. Vreau să o conduci tu și eu să încasez venitul. Vreau să apar în societate ca o femeie măritată și respectabilă, nu ca o anexă nedorită, cum am fost la petrecerea familiei Backes. Vreau ca servitorii să mă asculte.

Se îndepărtă de el un moment, apoi privind înapoi continuă cu vocea calmă.

— Cunoști Revoluția din Franța? Totul îmi amintește de rudele lui Nicole din Franța. Cred că toți au fost decapitați. Mulțimea este tot furioasă în Franța, și se gândesc încă la ce aristocrați să mai ghilotineze.

Se opri.

— De data asta, Abe a dus-o doar pe o insulă pierdută în apele Virginiei, dar data viitoare va fi expediată pe un vapor înapoi în Franța. Zâmbea. Și să nu te gândești că scăpând de Abe, scapi de pericol. Am rude peste tot și toți vor fi bucuroși să mă ajute, în orice fel. Am lăsat bani ca să asigur întoarcerea lui Nicole în Franța.

Clay se simțea ca și când ar fi primit o lovitură în stomac. Căzu pe un scaun. Ghilotina, povestea lui Nicole cu uciderea bunicului și capul lui purtat într-o sulită, era vie în mintea lui. Felul cum se agățase de el îngrozită de tot ce se întâmplase, totul i se învârtea în cap. Nu putea risca întoarcerea ei în această oroare.

Își ridică bărbia. O va păstra în siguranță, va veghea totdeauna asupra ei, nu o va scăpa din ochi. Apoi, înțelese că ideea nu avea nici o speranță. La Backes fusese fără el, doar două ore. Va trebui să trăiască așa ca o prizonieră, căci doar un moment de neatenție... și ce? Moartea? O teroare mai crudă decât cea pe care o cunoscuse. Nu putea face nimic care să elimine această posibilitate.

Încercă să o convingă pe Bianca.

— Îți dau suficienți bani să-ți asigure un venit bun. Îți poți găsi un soț englez, dacă ai un venit.

Bianca rânji.

— Nu înțelegi deloc femeile. Mă voi întoarce în Anglia dezonorată. Toți bărbații vor spune că ai preferat să mă plătești decât să te însori cu mine. Sigur, îmi voi găsi un soț, dar va râde de mine, mă va ridiculiza. Cer mai mult de la viață decât mi se oferă.

Clay se ridică lovind scaunele.

— Ce crezi că vei avea dacă te măriți cu mine? Știi că eu nu voi

face decât să te urăsc. Dorești asta?

— Orice femeie preferă să fie urâtă decât ridicolă. În fond, ura presupune un oarecare respect. De altfel găsesc că am fi un cuplu admirabil. Eu ți-aș conduce menajul, aș fi gazda. Aș putea da petreceri grandioase. Aș fi soția perfectă. Tu pe de altă parte, nu vei fi niciodată plictisit de o soție geloasă. Câtă vreme vei conduce plantația bine, vei fi liber să faci ce vrei, chiar să te ții de femei. Apoi spuse înfiorată: de vreme ce nu te vei atinge de mine.

— Te asigur, nu ai de ce să te temi, nu te voi atinge niciodată. Ea zâmbi.

— Dacă ai vrut să mă insultți, află că nu ai nimerit. Nu am nici o dorință să fiu atinsă nici de tine, nici de orice alt bărbat.

— Și Nicole?

— Bineînțeles, revenim la ea. Dacă te căsătorești cu mine, ea va fi în siguranță. Poate chiar să stea la moară și poți s-o vizitezi pentru... mai clar, plăcerile lumești. Sunt sigură că vă veți satisface poftele bucușii.

— Ce garanție am că după căsătorie, unul din verișorii tăi nu-și va face apariția în mijlocul nopții?

Bianca se gândi un moment.

— Nu pot să fiu sigură, pentru a-ți da o garanție. Poate că asta ține și de felul cum îți vei respecta obligațiile, dacă vrei să fii sigur că nu i se va întâmpla ceva, din nou.

Clay ședea în picioare, liniștit. Nici o garanție. Viața iubitei lui depindea de capriciile unei femei mizerabile, lacomă și egoistă. Dar nu avea de ales. Ar putea să sfideze pretențiile Biancăi și să rămână căsătorit cu Nicole, dar va trăi cu groaza că ar putea s-o găsească moartă. Putea s-o iubească atât de egoist, încât să-i riște viața pentru câteva luni de plăcere? Nu-și punea el viața în pericol, ci punea viața ei. Se gândi un moment să-i ceară părerea lui Nicole, dar știa că ea ar fi riscat oricât ca să rămână cu el. Era el atât de slab în dragoste, pentru a nu face un sacrificiu pentru ea?

— Știi unde este?

— Am o hartă, zâmbi Bianca ca și când era sigură de câștig. Vreau să fii de acord cu condițiile mele înainte să ți-o dau.

Clay înghiți nodul din gât.

— Căsătoria nu poate fi anulată fără mărturia doctorului care a asistat la căsătorie. Nu se poate face nimic până când acesta nu se întoarce din Anglia.

— Trebuie să fiu de acord, aprobă Bianca. Când acesta va sosi, vreau anularea căsătoriei și să ne căsătorim noi. Dacă se amână, Nicole va dispărea. E clar?

— Ai fost mai mult decât clară, rânji Clay. Vreau harta.

Bianca se duse la una din figurinele de porțelan de pe polița din

fața căminului, o ridică și scoase din interior un mic rulou de hârtie.

— Este ștearsă, dar cred că e lizibilă, zâmbi. Dragul de Abe a stat cu ea pe insulă două zile și o noapte, și va mai petrece o noapte până vei ajunge la ea. Spunea că avea de gând să se culce cu ea. Sunt sigură că până acum, a avut timp destul. Desigur, ea este destul de obișnuită, până să fie cu Abe. Apropo, nu te-ai întrebat de ce s-a dus atât de ușor cu Abe? De ce nu a țipat? Debarcaderul este la o mică distanță de locul unde se găseau cel puțin douăzeci de persoane.

Clay făcu un pas spre ea, apoi se opri. Dacă ar atinge-o ar omorî-o. Nu se gândea că ar avea muștrări de conștiință, dar știa că ea și-ar fi îndeplinit amenințările chiar și moartă. Se întoarse pe tocuri, cu harta strânsă în mână și ieși din odaie.

Bianca ședea la fereastră privindindu-l mergând spre debarcader. Prin corp simți triumful. Le va arăta ea! Tatăl său râsese de ea când își făcuse bagajele să plece în America. Spunea că Armstrong nu va fi prea supărat când se va trezi căsătorit cu o fetiță drăgălașă ca Nicole. Găsise încurcătura căsătoriei atât de bună, încât o povestise la cel puțin douăzeci de persoane înainte ca Bianca să părăsească Anglia. Fără să mai punem la socoteală la câți alții o fi spus-o până acum.

Bianca strânse din dinți. Își închipuia ce spuneau toți. Spuneau că Bianca semăna leit cu mama sa, care se culca cu orice bărbat. Fetiță fiind, și auzind zgomotele din dormitorul mamei, Bianca jurase să nu permită nici unui bărbat să o spurce, să-și pună mâinile grosolane și lacome pe trupul ei fin și alb. Când spusese că pleacă în America, tatăl ei o acuzase că era la fel ca femeia aia, îi spusese că i se aprinseseră călcâiele după sălbaticul american, exact tipul de bărbat care-i plăcea mamei ei. Cum se mai putea întoarce în Anglia după ce trăise luni de zile în casa lui Clay? Nu va purta verighetă, dar va avea o grămadă de bani, la fel ca și mama ei, când se-ntorcea după multe săptămâni de lipsă. Putea auzi chiar de la distanță mare bârfelile și zâmbetele ironice despre felul cum câștigase banii.

Nu! Bătu din picior. Va stăpâni plantația, orice ar trebui să facă. Apoi zâmbi. Îl va invita pe tatăl ei să o vadă. Îi va arăta bogăția ei, pe bărbatul ei și dormitoarele separate, îi va dovedi că nu era ca mama ei. Da! Le va arăta ea... zâmbi din nou.

— Ți-a spus? întrebă Wes de îndată ce Clay ajunse la vas. Îi arată harta.

— Mi-a spus. Avea glasul stins.

— Cățeaua, zise furios Wes. Ai merita să fii biciuit că ai adus-o în America. Și când te gândești că erai gata să te însori cu ea. Când ne vom întoarce și Nicole va fi în siguranță, sper că ai s-o arunci pe târfa asta grasă în cala unui vapor, ca să scapi de ea cât mai repede. Clay stătea fără să spună nimic, privind cu ochii triști la râu. Nu răspunse la

tirada lui Wes, nu prea avea ce spune. Le putea oare mărturisii prietenilor că până la urmă va fi obligat să se însoare cu Bianca?

— Clay, îl întrebă liniștit Travis, cu vocea plină de presimțiri. Te simți bine? Te temi că soția ta a fost chinuită?

Clay se întoarse și Travis se încruntă când îi văzu fața palidă.

— Cum se poate simți un om, când și-a vândut sufletul diavolului? spuse liniștit.

Isaac curăța tigaia de resturile de iepure pentru a pune mere la copt. O lăsă apoi jos și se rezemă de zidul de piatră. Îi zvâcnea coapsa legată strâns cu fâșii din fusta lui Nicole. Închise ochii și se lăsă să-l bată soarele. Căldura îl făcea să zâmbească. În jurul insulei, aerul era împuțit, apa era plină de șerpi veninoși și erau puține speranțe să fie salvați. Dar Isaac nu dorea să părăsească locul, în ultimele două zile mâncase mai bine decât mâncase vreodată acasă, deși Nicole avea doar o tigaie de făcut mâncare. Dar se putuse odihni, ceva cu totul nou în viața lui. Zâmbetul i se lărgi când auzi foșnetul obișnuit pe care îl făcea fusta de catifea a lui Nicole. Deschise ochii și-i făcu semn cu mâna. Cu bucățelele de dantelă de la juponul său își legase rochia pe care i-o sfâșiasse Abe, iar acum ședea strânsă pe ea. Pe Isaac, Nicole îl uimea. Toată viața crezuse că femeile care locuiau în case mari nu făceau nimic, iar Nicole nu făcuse o criză de isterie la lupta cu cuțitele dintre el și Abe. Îngenunchease și-i legase rana ca să oprească sângerarea și apoi adormise.

Dimineța, constatară că ușa era închisă pe dinafară cu curele groase de piele. Cu cuțitul de buzunar al lui Isaac, Nicole tăia pielea, în timp ce Isaac se rezemase de ușă să nu cadă. Efortul de a deschide ușa atât cât să se poată strecura afară, le sleise puterile. Isaac se odihnise, iar Nicole făcuse o capcană de prins iepuri cu elasticul de la juponul ei și deja prinsese unul. Isaac era mirat că știa să facă așa ceva. Nicole râsese și-i povestise că o învățase bunicul ei să pună capcane.

— Te simți mai bine? întrebă Nicole, zâmbind în jos spre el. Părul ei bogat îi atârna pe spate până la talie.

— Da, dar un pic singur. Poți să-mi vorbești? Nicole zâmbi și se așeză lângă el.

— Ție nu ți-e frică? întrebă Isaac. Cred că toate femeile s-ar teme de moarte într-un loc ca ăsta.

Nicole se gândi un moment.

— Cred că emoțiile sunt relative. Au fost momente, când am fost înspăimântată. În comparație, aici mi se pare că locul este sigur. Avem hrană și apă, încă nu este prea frig și când piciorul tău va merge mai bine vom pleca de pe insulă.

— Ești sigură de asta? Te-ai mai uitat în apă? Ea zâmbi.

— Șerpii nu mă sperie. Numai oamenii pot să-ți facă rău cu

adevărat.

Isaac se simți foarte vinovat. Nu-l întrebasese niciodată de ce el și Abe o răpiseră. Ar fi putut, și poate ar fi trebuit, să-l lase să sângereze până murea.

— Mă privești ciudat, spuse Nicole.

— Ce se va întâmpla când ne vom întoarce la civilizație?

Nicole se simți străbătută de o undă de bucurie. La Clay, se gândi ea, va lăsa moara în seama altcuiva și se va întoarce în casă la Clay. Va sta cu el, cu gemenii, ca pe vremuri, iar Bianca nu se va mai putea interpune între ei. Se întoarce cu gândul la băiat.

— Cred că nu vrei să te mai întorci acasă. Poate că ți-ar face plăcere să lucrezi pentru mine la moară. Sunt sigură că este de lucru pentru doi oameni.

Isaac schimba fețe, fețe.

— Cum poți să-mi dai de lucru, după tot ce ți-am făcut?

— Mi-ai salvat viața.

— Dar te-am adus aici. N-ai fi fost niciodată în situația asta dacă nu eram eu.

— Nu este adevărat, și tu știi asta. Dacă ai fi refuzat să mergi cu Abe, ar fi luat pe altcineva sau ar fi venit singur. Ce s-ar fi întâmplat cu mine atunci? Îi puse mâna pe braț. Îți datorez mult. Să-ți dau o slujbă, este cel mai mic lucru pe care-l pot face.

O privi în tăcere câteva minute.

— Sunteți o doamnă... o adevărată doamnă. Cred că viața mea se va schimba, de acum încolo.

Ea râse și el privi lumina soarelui jucându-se în părul ei.

— Iar dumneata domnule, vei ști să te porți la orice curte din lume. Galanteria dumatăle este excesivă.

Îi zâmbi, mai fericit decât fusese vreodată în viața lui.

Nicole sări deodată.

— Ce-a fost asta?

Isaac ședea tăcut și asculta.

— Dă-mi cuțitul, șopti el. Ascunde-te în zgură la capătul apei. Acolo nu te va găsi nimeni. Orice ar fi, nu veni până nu vei fi în siguranță.

Nicole îi zâmbi dulce de tot. Nu avea intenția să-l părăsească așa rănit, la cheremul oricui se apropia pe furiș și nici nu se gândea să se îngroape în nămol, îi dădu cuțitul, dar când veni să stea lângă el să-l ajute, o împinse.

— Pleacă, îi ordonă.

Nicole se furișă în spatele sălciilor de pe insulă. Văzu urme de pași și apoi îl văzu pe Travis, a cărui siluetă masivă nu putea fi confundată.

Ochii i se împăienjeniră brusc de lacrimi. Și le șterse repede și îl pândi în timp ce se îndepărta de ea. Nu-l auzi, dar simți prezența lui Clay în spatele ei. Se răsuci și părul îi zbură. Rămase nemișcată ca de

piatră, în tăcere, Clay își deschise brațele. Ea se aruncă spre el ascunzându-și fața la gâtul lui și lipindu-se strâns de el. Îi simți fața pe obraz și știu că și el avea ochii umezi.

Ținând-o strâns, îi întoarse bărbia astfel încât putea să-l privească. Îi privi fața cu adorație.

— Ești bine... șopti el.

Dădu din cap cu ochii în ochii lui. Ceva grav se întâmplase, foarte grav, simțea ea. O apucă din nou strâns.

— Am crezut că am să înnebunesc, spuse el, n-aș mai putea suporta încă o dată.

— Nu vei mai avea de ce. Zâmbi, relaxându-se și bucurându-se de căldura și puterea trupului său. Prostia mea m-a băgat în povestea asta. Nu voi mai fi așa de inconștientă niciodată.

— Nu vei mai avea ocazia, spuse furios.

— Clay, ce vrei să spui? Și încercă să se depărteze de el.

Îi ridică fața și începu s-o sărute. De îndată ce simți buzele lui Nicole nu mai gândi. Era atâta timp de când nu mai fuseseră împreună.

— Hm!

Clay privi în sus la Travis și Wes.

— Văd că ai găsit-o, spuse Wes râzând. Ne pare rău că vă întrerupem, dar locul ăsta este infect și am vrea să plecăm. Clay aprobă cu fața gravă și închizând ochii.

— Ce facem cu el? spuse Travis cu dezgust. Arăta spre Isaac care zăcea inconștient în nămol. Sângele trecuse prin bandajele din jurul piciorului. Avea bărbia umflată, unde fusese lovit.

— Isaac, țipă Nicole desprinzându-se din brațele lui Clay. Se apropie imediat de băiat. Cum ai putut, se răsti la Travis. Mi-a salvat viața. Nu te întrebi de unde are tăietura asta mare pe picior? Dacă aș fi fost prizoniera lui, aș fi putut scăpa.

Travis o privi pe Nicole amuzat.

— Venea dintr-un colț al insulei și s-a repezit cu cuțitul. Clipi din ochi. Cred că ar fi trebuit să meditez, înainte de a-l lovi!

— Îmi pare rău, se scuză Nicole. Cred că nervii mei sunt încă încordați. Începu să desfacă repede bandajele murdare de sânge de pe piciorul băiatului. Clay, dă-mi cămașa ta. Îmi mai trebuie bandaje. Când întinse mâna să ia cămașa, privi în sus și văzu trei bărbați cu pieptul gol întinzându-i cămășile.

— Vă mulțumesc, șopti printre lacrimi. Ce bine va fi din nou acasă!

Capitolul 15

Nicole se opri cu acul în mână, uitându-se a suta oară pe fereastră. Încerca să se oprească din plâns, căci vărsase destule lacrimi. Se împlineau două luni de când nu-l mai văzuse pe Clay. În prima lună fusese năucită, confuză. Apoi plănuiise săptămâni întregi. Acum stătea paralizată, ca și când o parte a trupului ei fusese înlocuită și trebuia să se obișnuiască cu asta.

După ce o luase de pe insulă, o readusese la moară. Tot drumul lung de întoarcere plutiseră pe apă și Clay o ținuse atât de strâns că de abia respira.

Dar nu-i păsa. Tot ce-și dorea, era să se simtă în brațele lui.

Când au ajuns, Clay îi spusese lui Travis să lege vasul de debarcaderul morii. Nicole fu uimită, căci presupunea că va merge acasă cu el. După ce o îmbrățișase aproape disperat, sărise din nou pe vas, descătușând-o brusc, fără să mai privească înapoi, în timp ce barca se îndrepta spre cheiul lui Clay.

Zile întregi îl așteptase. Văzând că nu vine, îi căutase scuze. Știa că Bianca locuia încă la el în casă. Probabil că va trece un timp până s-o îmbarce spre Anglia.

După o lună de așteptare fără nici o știre, începuse să plângă. Trecea de la o stare la alta, când blestemându-l, când iertându-l, înțelegând, și apoi blestemând din nou.

Mițise oare când îi spusese că o iubește? Oare puterea pe care o exercita Bianca asupra lui era mai mare decât crezuse? Era prea supărată pe el ca să mai poată judeca.

Auza tot felul de șoapte prin casă, când, Janie îi spuse liniștit.

— De ce nu te duci cu gemenii să culegeți puțină verdeață? Se pare că vine zăpada. Wes trebuie să vină mai târziu și putem să împodobim casa pentru Crăciun. Nicole se ridică încet, dar nu părea să aștepte bucurioasă Crăciunul.

— N-ai să dă râmi aripa de la răsărit a casei mele, spuse cu o voce serioasă și gravă Clay.

Bianca îl privi dezgustată.

— Casa asta este prea mică. În Anglia, n-ar fi decât o casă pentru portar.

— Atunci te-ai putea întoarce în Anglia.

— Nu suport insultele tale, auzi? Ai uitat de verii mei?

— Cum i-aș putea uita când nu este clipă să nu vorbești de ei? Acum am de lucru. Ieși afară!

O privi furios peste birou, urmărind-o cum iese afară din încăpere

cu nasul pe sus.

După ce plecă, își turnă de băut. Suportase tot ce se putea din partea Biancăi. Era desigur cea mai leneșă ființă pe care o întâlnise vreodată. Era în permanență furioasă fiindcă servitorii refuzau să o asculte. La început, Clay încercase împotriva dorinței lui să-i oblige să se supună, dar renunțase curând. De ce i-ar face tot atât de nenorociți ca și el?

Părăsi biroul și se duse la grajd să-și ia calul. Petrecuse două luni cu această cățea, încerca zilnic să se convingă de gestul lui nobil, crezând că salvarea lui Nicole depinde de martiriul lui. Dar suferința pe care ți-o impui singur nu poate să dureze. După mai mult timp de gândire, găsisese calea de a dărâma planurile Biancăi. El și Nicole ar putea părăsi Virginia. Trebuia să găsească un timp când prezența lor nu era necesară câteva zile și să plece în Vest. Se deschidea un ținut nou până la râul Mississippi, i-ar plăcea să vadă râul.

Bianca avea dreptate într-o privință. Va pierde tot în mai puțin de un an. Va putea să aranjeze cu Travis să răscumpere plantația când Bianca nu va mai avea niciun ban. Travis și Wes o vor putea obliga să plece, atâta timp cât Nicole era în siguranță, departe de uneltirile ei.

Clay stătea călare, pe marginea râului. Din coșul casei lui Nicole ieșea fum. La început se ținuse departe de ea, căci suferea prea mult când o vedea. În ultimele luni stătuse pe colină destul de des, privind la mișcarea de pe celălalt mal. Îi era dor să se ducă să stea de vorbă cu ea, dar nu o putea face până nu avea un plan stabilit. Acum îl avea.

Începuseră să cadă fulgi mari, în timp ce Clay privea și auzi un zgomot de ciocan. Văzu o siluetă singuratică în vârful colinei mari, spărgând lemne. Cu un surâs, Clay descălecă, plesni crupa calului și-l urmări cum se îndrepta spre grajd. Se duse apoi și se sui în barcă și vâsli dincolo de râu.

Luă un ciocan din cutia cu scule de lângă scara rezemată de moară și se urcă pe colină.

Wesley privi în sus surprins, zâmbi și luă liniștit un braț de surcele. Clay aranja lemnele în aceeași direcție și începu să le spargă, apucând vreascurile cu mâna stângă, repede, ca o mașină. Munca fizică îi făcea bine după cearta cu Bianca.

Era aproape întuneric când cei doi bărbați coborâră, transpirați și obosiți. Dar era o oboseală plăcută, după ce împărțeau munca cu un prieten. Intrară în moară, unde era cald și-i aștepta un lighean cu apă. Zăpada se întetise.

— Nu te-am văzut cam de mult îi spuse Wes cu reproș în glas. Clay nu-i răspunse. Își scoase cămașa și începu să se spele.

— Mi-a spus Janie, că Nicole plânge în fiecare noapte, de săptămâni întregi. Ție poate nu-ți pasă, în definitiv ai copia mai mare a lui Beth să-ți țină de cald.

Clay îl privi.

— Tragi concluzii despre lucruri de care nu știi nimic.

— Atunci, ai putea să-mi explici? Ștergându-se în liniște, Clay îi spuse:

— Ne cunoaștem de-o viață. Ce am făcut ca să-ți provoc atâta dușmănie?

— Până acum, nimic. Dă-o dracului, Clay, e o femeie frumoasă, e bună, e dulce...

— Nu-i nevoie să-mi spui, îl întrerupse Clay. Crezi că eu vreau să stau departe de ea? Nu te-ai gândit nici o dată, că poate sunt motive care mă depășesc?

Wes rămase tăcut un moment. Greșise când își socotise prietenul nedemn de încredere. Își puse mâna pe umărul lui Clay.

— De ce nu intri înăuntru? Nicole a promis că face gogoși, iar gemenii se vor bucura să te vadă.

— Pari foarte obișnuit cu ospitalitatea lui Nicole, spuse rece Clay.

Wes râse.

— Îl recunosc pe Clay. Dacă tu nu ai grijă de ea, cineva trebuie s-o facă.

Clay se întoarse și părăsi moara îndreptându-se spre casă. Nu mai fusese înăuntru de când se mutase acolo. Cum stătea în ușă, simți căldura interioară. Nu era căldura căminului mare, ci o căldură intangibilă, venind din interiorul său. Geamurile curate străluceau, lăsând să intre soarele iernii. Mobilele erau foarte puține, printre care Clay recunoscua piesele vechi pe care le trimisese. Farfuriile de pe bufetul de lângă cămin erau desmerecheate și ciobite. Nu erau decât foarte puține ustensile pentru gătit.

Cu toată simplitatea lui, Clay și-ar fi părăsit casa frumoasă pentru acest interior simplu. În fața unei tigăi cu ulei încins, Janie întorcea gogoșile când se ridicau în sus. Gemenii se învârtteau în jurul ei fără să ia seama la bărbații din spatele lor.

— Mandy, spuse Janie, dacă încerci să le mănânci cât sunt fierbinți o să te arzi, știi prea bine.

Mandy chicoti luând o gogoasă și mușcă din ea. Îi veniră lacrimile când se arse, dar nu voia să-i arate lui Janie că o doare.

— Ești la fel de încăpățânată ca și unchiul tău, spuse Janie dezgustată.

Clay râse și Janie se întoarse spre el.

— Ar trebui să fii mai prudentă când vorbești de cineva, s-ar putea să te audă. Înainte ca Janie să răspundă, gemenii începură să țipe.

— Unchiule Clay, și-i săriră în brațe. Clay îi apucă sub fiecare braț pe câte unul și începu să-i învârtască. Apoi îl luară de gât.

— De ce n-ai mai venit? Vrei să vezi cățelușul meu cel nou? Vrei o gogoasă? Sunt foarte bune, dar încă fierbinți.

Clay răsă ridicându-i spre el.

— Mi-ați dus dorul?

— Da, foarte mult, spuse fetița, dar trebuia să așteptăm să vii tu, fiindcă noi nu putem veni să te vedem.

— Cucoana aia grasă e tot aici?

— Alex, strigă Nicole de pe scară, fii atent cum te porți. Își simțea inima bătând, în timp ce se îndrepta încet spre Clay, îngrozită că prezența lui o tortura atât de mult. Dacă fusese capabil s-o părăsească atât de ușor, era clar că nu însemna prea mult pentru el. Se forța să-și ascundă supărarea.

— Nu vrei să stai jos? îl întrebă indiferentă.

— Da, Clay, răsă Wes, stai jos. Crezi că s-au răcit gogoșile, Janie?

— Aproape. Puse farfuria pe masa mare.

— Unde ai fost tu ingratule, nenorocitul, exclamă Janie. Își trase răsuflarea, negăsind un cuvânt destul de dur pentru el. Dacă te mai porți rău cu ea, ai să ai de-a face cu mine.

Clay îi zâmbi, apoi îi luă mâna aspră și i-o sărută.

— Ești măreață ca protectoare, Janie. Dacă nu te-aș cunoaște, mi-ar fi frică.

— Ar trebui să-ți fie, strigă ea, dar îi străluceau ochii.

Nicole o chemă, turnându-le la toți băutura cu ouă în căni speciale. Îi tremurau mâinile când îi turnă și lui Clay în cană.

Nu-și luă ochii din ochii ei când luă cana.

— Băutura cu ou, spuse el, n-am băut decât de Crăciun.

— Este Crăciunul, râseră gemenii. Clay privi de jur împrejur și observă pentru prima oară verdeța și vâscul atârinate la ușă. Nu-și dăduse seama că este Crăciunul. Infernul din ultimele luni petrecute în apropiere de limba ascuțită a Biancăi, îi ștersese totul din minte.

— Măine, Nicole frige un curcan și-i vom avea aici pe domnul Wesley și domnul Travis, spuseră copiii.

Privind la Wes, Clay zise:

— Credeți că mai este loc și pentru un alt invitat? Bărbații schimbară ochiade.

— Asta hotărăște Nicole.

Clay își privi nevasta lung, așteptând un răspuns. Nicole simțea că supărarea ei era gata să izbucnească. Se folosea de ea. Făcuse dragoste cu ea, îi spusese că o iubește, și apoi o azvârlise la ușa ei ca pe un bagaj inutil. După luni de tăcere, apare vesel la ea în casă și ce mai vrea? Să-i sărute picioarele de bun venit? Își încordă spinarea și nu-l privi.

— Bineînțeles, tu și Bianca sunteți bine veniți. Sunt sigură că se va bucura de sărbători ca și noi toți.

Wesley își ascunse râsul observându-l pe Clay cum se încruntă.

— Bianca nu poate, începu el.

— Insist, spuse Nicole serios. Nu pot să vă invit pe unul fără celălalt.

Atmosfera din casă se schimbă deodată, peste ceea ce Clay putea suporta. Ei nu-și puteau da seama de decorul pe care-l ofereau. Wes ședea rezemat de spătarul scaunului, fumându-și pipa pe care o luase de pe poliță. Gemenii se îndopau cu gogoși. La auzul numelui Biancăi, i reveni în minte tristețea casei lui. Se ridică.

— Nicole, aş putea să-ți vorbesc? întrebă liniștit.

— Nu, răspunse Nicole hotărâtă, nu încă. Clay dădu din cap și părăsi căldura casei. Când ajunse la Arundel Half, Bianca îl aștepta:

— Așa. Nu mai puteai să stai fără ea, nu-i așa? Trecu pe lângă ea fără să-i răspundă.

— A venit grăjdarul și m-a întrebat unde ești. Era speriat să nu cumva să ți se fi întâmplat ceva, căci calul se întorsese singur. Întotdeauna îți poartă de grijă ție și... ei. Nimeni din casa asta nu-și face griji pentru mine.

Clay se întoarse și se răsti la ea:

— Tu te îngrijești destul de tine însăși, fără a mai fi nevoie să o faci și alții. Știi că mâine este Crăciunul?

— Bineînțeles, le-am comandat servitorilor un meniu special. Ca de obicei însă sunt sigură că nu mă vor asculta. Nu vrei să faci nimic în privința asta.

— Mâncarea. Țsta este singurul lucru ce te interesează, nu-i așa? Se întoarse deodată spre ea și o apucă de decolteul rochiei. Ai să fii satisfăcută. Mâine ne vom duce la masă la Nicole. Credea că dacă Nicole îi vedea împreună, își va da seama cât de nenorocit era. Dorea atât de mult să petreacă ziua cu Nicole, încât nu-i păsa că-i va supune pe toți prezenței oribile a Biancăi. Poate că va mânca și în felul acesta va sta liniștită.

Încercă să se smucească departe de el, dar nu reuși. Apropierea lui îi provoca greață.

— Nu am să merg, se bâlbâi.

— Atunci am să dau ordin, să nu se facă aici, nimic de mâncare.

Holbă ochii îngrozită.

— N-ai să faci asta!

O împinse atât de tare că se lovi rău de perete.

— Îmi faci greață. Vei merge chiar de va trebui să te car eu. O privi de sus în jos. Dacă o să pot. Doamne, va fi plăcut să scap de tine. Se opri îngrozit de ce spusese. Ieși afară și se duse în bibliotecă, trântind ușa după el.

Bianca rămase nemișcată un moment, privind spre ușă. Ce-a vrut să spună cu „să scape de ea”?

Ieși și urcă pe scări. Nimic nu-i mai reușea din ce plănuise. La puțin timp după ce-i dăduse harta, o vizitase Abe. Avea o rană la braț care

sângera încât Bianca aproape leșinase. Omul acela oribil îi ceruse bani pentru a putea pleca din Virginia, de frica răzbunării lui Clay. Bianca trebuise să scotocească într-o cutie din birou, ca să-i dea câțiva bani de argint. Îi spusese să stea pe aproape, fiindcă s-ar putea să mai aibă nevoie de el. Dar el răsese de ea, în timp ce-și lega o bucată de pânză în jurul brațului, spunând că din cauza ei își pierduse familia și moștenirea. Apoi, spusese ceva foarte urât cu privire la nevoile ei în viitor.

Bianca știa acum, că nu mai avea pe nimeni. Îi spusese lui Clay că mai avea și alte rude, dar era o minciună pentru a-l speria. Dacă o va expedia pe o corabie, nimeni nu va face nimic lui Nicole, așa cum îl amenințase. Nu se va întâmpla nimic. Bianca va dispărea și nimănui nu-i va păsa de ea.

Trebuie să facă ceva, repede. Trebuia să scape de Nicole, înainte ca franțuzoaica să-i ia totul. Abe plecase și nu o mai putea amenința că o trimite înapoi în Franța. Dar din fericire Clay încă nu știa asta. Bianca nu se îndoia că, mai devreme sau mai târziu, va afla.

Apucă perdeaua, strângând în mână mătasea roz. După cât au făcut dragoste, e de mirare că Nicole nu a rămas însărcinată. După ce-l văzuse pe Clay, împreună cu gemenii, Bianca și-a dat seama că dacă Nicole va avea un copil, copilul lui, nici o putere nu-l va mai despărți de ea.

Dădu drumul perdelei și netezi drăgăstos mătasea. Și dacă altă persoană i-ar face un copil lui Clay? Atunci Miss Frenchy s-ar șterge pe bot. Dar dacă ar bănuî că Nicole se culcă cu altcineva? S-ar putea foarte bine. E așa de moartă după bărbați, se gândi Bianca, încât s-o fi culcat pe insulă cu Isaac. Sau cu Wesley!

Bianca își frecă stomacul. Când se concentra i se făcea întotdeauna foame. Porni spre ușă, avea mult de gândit și avea nevoie să-și umple burta.

— Crăciun fericit, le ură Travis, când Clay și Bianca intrară în căsuța lui Nicole, Bianca avea privirea morocănoasă și dușmănoasă. Nu-l băgă în seamă pe Travis, privind la grămada de mâncare de pe masa mare din mijlocul odăii. Se smuci din brațul lui Clay care o ținea strâns și se apropie de masă.

— V-ați hotărât totuși să veniți la Nicole? întrebă alene Travis.

— Vezi-ți de treaba ta, îi tăie vorba Clay și se de-părtă, auzind cum Travis râdea în spatele lui.

Janie îi întinse un pahar cu lichior. Îl bău repede simțind nevoia de căldură și curaj. Oftă după ce-l termină. Băutura era delicioasă.

— Ce-i asta?

— Bourbon, răspunse Travis. Vine din noua regiune Kentucky. Un vânzător ambulant a adus-o săptămâna trecută.

Clay întinse din nou paharul către Janie.

— La-o încet, e o băutură tare.

— Doar este Crăciunul, spuse Clay cu veselie forțată. E timpul să mâncăm, să bem și să ne veselim. Ridică paharul spre Bianca, aceasta se învârtea încet în jurul mesei, servindu-se și ciugulind din toate felurile.

Se făcu liniște când intră Nicole. Purta o rochie de catifea albastră ca safirul, fără umeri, cu decolteul adânc, iar în jurul taliei avea o panglică albastră cu broderie fină. În buclele de păr negru, lung, erau împletite panglici de culoare albastru-închis și perle mici. Clay rămase nemișcat, în timp ce ea îi evita privirea. Avea tot dreptul să fie supărată, dar faptul că recunoștea îl făcea să sufere mai mult.

Wes păși înaintea ei și-i oferi brațul.

— Numai privind-te, am primit cel mai frumos cadou de Crăciun. Am dreptate, Clay?

În timp ce Clay tăcea, Bianca spuse dulceag:

— Este una din rochiile care-mi erau destinate mie? Și pe care tu și Janie le-ați luat fără să cereți voie?

— Clay, spuse Travis, fă ceva cu femeia asta până nu mă înfurii eu.

— Te rog servește-te, spuse calm Clay, turnându-și încă un pahar cu bourbon.

— Vă rog, spuse Nicole, evitând să se uite la Clay. Să bem din băutura cea nouă. Trebuie să aduc gemenii. Sunt la moară să se joace cu puii de cățea. Mă-ntorc imediat.

Clay puse paharul gol pe masă și se luă după ea, luând pelerina ei de pe cuier,

— Nu veni după mine, spuse ea încet, te rog să stai aici.

Clay nu o luă în seamă și o urmă afară. Cu nasul în vânt, o luă înainte, prefăcându-se că nu știe că el este acolo.

— Ai un nas mic și frumos, dar dacă nu-l lași în jos ai să te împiedici.

Se opri din drum și se întoarse spre el.

— Te distrezi. Ceea ce pentru mine e o problemă de viață și de moarte, pentru tine este o distracție. De data asta va trebui să ții seama de supărarea mea. Am fost jignită și umilită de prea multe ori.

Ochii ei erau enormi și străluceau în lumina stelelor, când îl privi, iar buzele strânse astfel, că buza de jos aproape dispăruse. Tot ce mai rămăsese, era buza de sus plină și senzuală, pe care ardea de dorința s-o sărute.

— Nu am vrut niciodată să te jignesc, spuse el, și nici să te umilesc.

— Atunci din prostie, ai făcut un lucru frumos și de mare finețe. Cinci minute după ce m-ai cunoscut, m-ai făcut curvă. Dar mi-ai permis să-ți conduc gospodăria și de îndată ce a apărut iubita ta Bianca, m-ai înlăturat.

— Oprește-te, îi ordonă scuturându-i umerii sălbatic. Știu că legătura noastră a fost neobișnuită, dar...

— Neobișnuită, spuse disprețuitoare. Nici măcar nu cred că o pot considera o legătură. Mă consider o curvă, doar cât pocneai din degete și alergam la tine.

— Aș dori să fie așa, spuse cu vocea ironică. Preferând în franțuzește o înjurătură, îl izbi în picior. Îi dădu drumul aplecându-se să-și frece piciorul unde-l lovise, apoi șchiopătând se repezi după ea și o apucă de braț.

— Acum trebuie să mă ascuți.

— Așa cum am făcut când mi-ai spus despre Beth, sau ca atunci când mi-ai cerut să ne căsătorim? Crezi că sunt chiar așa de naivă să te cred din nou? apoi când devin vulnerabilă și-ți cad în brațe vei profita de mine și apoi te vei întoarce iar la iubita ta Bianca. Este tot ce poate face o femeie pentru bărbatul pe care-l iubește.

— Nicole, spuse Clay ținându-i un braț și mângâind-o pe celălalt cu mâna. Știu că ai fost lovită. Și eu am fost lovit.

— Sărmanul, zâmbi ea, e greu să te descurci cu două femei în pat. Își încleștă bărbia.

— Tu știi cum este Bianca. E destul să fac un pas și se înverzește.

Nicole făcu ochii mari și zise cu voce tare:

— Vrei să-mi fie milă de tine? îi strânse umerii cu mâinile.

— Vreau să ai încredere în mine. Vreau dragostea ta. Încetează un minut să mă mai urăști și gândește-te că există un motiv pentru care nu te-am văzut în acest timp. Îți cer atât de mult după ce am trecut prin ce am trecut? Poate sunt vinovat de fapte care te-au făcut să nu ai încredere în mine, dar te iubesc. Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

— De ce, șopti ea înghițindu-și lacrimile, m-ai părăsit fără nici un cuvânt, m-ai azvârlit ca și când erai sătul de mine? Pe insulă nu mă gândeam decât să ajung acasă, împreună cu tine, la Arundel Hali.

O strânse mai aproape de el simțind lacrimile care-i udau cămașa.

— Isaac nu ți-a vorbit despre vara sa?

În mintea ei tot ce se întâmplase pe insulă îi era neclar.

— Aș fi vrut să-ți explic atunci acolo, dar n-am putut. Eram atât de înspăimântat, încât nu am putut să-ți spun nimic despre asta.

Încercă să-și ridice capul, dar o împinse înapoi.

— Înspăimântat? Dar nu aveam nimic. Abe plecase. Te-ai speriat de Isaac?

— Bianca este vara lui Isaac. Este unul din motivele pentru care a venit în America. Îi promisese lui Abe un taur și câteva juncuțe dacă te ascunde până la anularea căsătoriei. Una din fetele mai mari ale lui Elijah i-a povestit lui Wes planul lor.

— Și Bianca ți-a spus unde eram? O strânse mai mult.

— A cerut un preț. Mi-a spus că dacă nu mă căsătoresc cu ea, va

aranja cu una din rudele ei să te trimită din nou în Franța. O simți tremurând în brațele lui, gândul acesta îngrozind-o și pe ea ca și pe el.

— De ce nu mi-ai spus? De ce m-ai părăsit așa de brusc?

— Fiindcă, așa cum știu, te-ai fi dus acasă și ai fi sfidat-o pe Bianca. L-ai fi spus să nu îndrăznească să te trimită înapoi.

— Asta trebuia făcut atunci.

— Nu, nu puteam risca să te pierd, spuse, mângâindu-i părul.

Se trase înapoi.

— De ce îmi spui asta acum? De ce te umilești încă față de Bianca și fustele ei largi?

Clătinând din cap râse pe înfundate.

— Am vorbit cu Isaac de când lucrează la tine. Mi-a explicat de ce l-ai urmat pe Abe așa de liniștită, asta fiindcă te mințise că am neplăceri și voiai să mă ajuti. N-aș fi făcut la fel dacă aș fi știut că ești în pericol?

— Hai înăuntru să-i spunem Biancăi.

— Nu, îi porunci. Nu vreau să risc nimic, ai înțeles? Tot ce poate face ar fi să te răpească din nou, Nu, nu risc.

— Și ce propui? Să ne petrecem restul vieții întâlnindu-ne ca acum, de Crăciun, ca să-i facem pe plac? Întrebă ea supărată.

Îi mângâie buza de sus cu degetul.

— Ai o limbă ascuțită. O prefer când o folosești pentru alte scopuri decât să mă cerți.

— Poate ți se cuvine să fii certat. Pari cu adevărat speriat de Bianca.

— Termină, am avut destulă răbdare, dar m-am saturat să mă tot insulti. Nu mă tem de Bianca. Mi-a trebuit multă stăpânire să n-o omor. Dar am știut că dacă-i fac rău se va întoarce împotriva ta.

— Isaac mi-a spus că Abe a plecat din Virginia. Crezi că mai are și alte rude? Bianca s-ar putea să mintă.

— Wes a stat din nou de vorbă cu fata care i-a mai ajutat. A spus că Bianca este rudă cu mama ei și că aceasta are sute de rude.

— Dar nu multe dintre ele ar face ce vrea Bianca.

— Oamenii fac orice pentru bani, spuse dezgustat, iar Bianca are acum toată plantația Armstrong la dispoziția ei.

Nicole îl îmbrățișă, apoi își puse mâinile pe pieptul lui.

— Clay, ce vom face? Trebuie să riscăm, poate ne păcălește doar.

— Poate, dar nu sunt sigur. Mi-au trebuit luni de zile, dar acum am întocmit un plan. Vom pleca în Vest. Ne schimbăm numele și părăsim Virginia.

— Să părăsim Virginia? Întrebă împingându-l. Dar aici e casa ta. Cine va conduce plantația?

— Bianca, cred, spuse stins, l-am oferit totul, dar a spus că-i trebuie un bărbat să o conducă.

— Bărbatul meu, spuse Nicole furioasă.

— Da, al tău pentru totdeauna. Ascultă, am stat prea mult aici. Ne putem întâlni mâine dimineață în peșteră? Crezi că se poate?

— Da, spuse ea ezitând.

— Nu ai încredere în mine, nu-i așa?

— Nu știu, Clay. De câte ori cred în tine, în noi împreună, se întâmplă ceva îngrozitor. Nu mai pot suporta nimic altceva. Nu-ți poți imagina cât de oribile au fost ultimele luni pentru mine. Nu știam, nu puteam să-mi închipui, tot timpul eram tulburată.

— Ar fi trebuit să-ți fi spus. Acum îmi dau seama, îmi trebuia timp să mă gândesc. Se opri. Știi că femeia asta vrea să dărâme o parte din casa mea și să adauge o aripă? Dacă ar fi după ea, ar face o monstruozitate ca aceea a lui Horace și a lui Ellen.

— Dacă o părăsești, e capabilă să facă ce vrea cu casa.

Trecu un timp până să răspundă.

— Știu. Hai să luăm copiii și să ne întoarcem. Îi dădu drumul și-i luă mâinile.

Tot timpul cât dură masa, toți au fost stingheriți, iar gândurile în capul lui Nicole erau tulburi. Nu avea de luptat numai cu Bianca, o obseda Arundel Hali. Știa cât de mult ținea Clay la casa sa, cu câtă venerație vorbea despre ea. Chiar dacă o neglijase în favoarea plantației, era conștient că Nicole îi acordase atenția pe care o merita. Ea simțise întotdeauna că asta îi grăbise prima propunere de căsătorie, atunci când îi spusese că vrea să rămână cu ea, dacă Bianca nu va veni.

Nicole de abia mânca, ascultând neatență la planurile lui Travis de a vizita Anglia la primăvară. Clay nu greșise când îi reproșase că nu avea încredere în el. De atâtea ori i se dăruise și el o respinsese. Amintirea serii când o îmbătase și o făcuse să-i mărturisească că îl iubea, o făcea să roșească. Mai târziu o invitase la el acasă și când sosise Bianca, aproape uitase că Nicole există. Făcuse dragoste cu ea în casa lui Backes, dar o părăsise curând după aceea. Bineînțeles, avea întotdeauna motive întemeiate. Prima oară fusese povestea cu Beth și acum uneltirile Biancăi. Îl crezuse, poveștile erau prea bizare ca să fie minciuni, acum însă, spunea că vrea să părăsească Virginia, că ar putea rămâne împreună. A spus că o urăște pe Bianca și totuși trăia cu ea de luni de zile. Stătea cu o bucată de curcan în față. Trebuia să-l creadă. Bineînțeles, o ura pe Bianca și o iubea pe ea. Erau motive întemeiate pentru faptul că Bianca locuia cu el, iar ea nu. Dar nu-și mai putea aminti nici unul dintre ele.

— Curcanul a făcut aripă, îi spuse Wes care ședea lângă ea.

— Oh, spuse uimită, apoi încercă să suradă. Mă tem că nu sunt o companie prea plăcută.

Travis zâmbi.

— Orice femeie care arată ca tine nu trebuie să spună sau să facă ceva. Într-o zi voi găsi o fetiță mică și frumușică și o voi păstra într-un vas de sticlă. Nu o voi lăsa să iasă decât când am s-o vreau.

— Probabil cam de trei ori pe noapte presupun eu, spuse Wesley servindu-se cu fructe zaharisite.

— Nu-mi place să asist la acest fel de conversație, spuse Bianca țeapănă. Voi colonialii trebuie să știți că este de față o doamnă.

— Eu am crescut cu principiul că doamnele nu trăiesc cu bărbații dacă nu sunt căsătorite, răspunse Travis, calm. Bianca roși de supărare și când se ridică repede, răsturnă scaunul și deranjă masa.

— Nu vreau să fiu insultată, eu sunt cea care va poseda Arundel Hali și când voi... se opri și scoase un țipăt când Mandy care o privea cu farfuria în mână, lăsă să curgă sos de afine pe fusta ei.

— Ai făcut-o dinadins, țipă Bianca și ridică mâna s-o lovească.

Toți săriră în picioare să o împiedice. Dar Bianca se opri gâfâind, cu ochii în lacrimi, apoi vru să se îndepărteze de masă sărind și ridicând piciorul. Atinse o budincă mare și fierbinte care era lângă mâna ei.

— Luați-o de pe mine, țipă ea scuturând piciorul. Nicole îi aduse un prosop, dar nimeni nu o ajută să curețe pasta lipicioasă. Travis îl trase pe Alex de sub masă.

— Ce risipă, spuse Wes trist, privind-o pe Bianca încercând să-și țină echilibrul, în timp ce se lovea cu un prosop să-și curețe rochia și piciorul. Burta ei era așa de mare, încât de abia putea să ajungă la gleznă.

— Nu-i nici o paguba, spuse Janie. Nu cred să mai fi avut vreodată un desert ca ăsta.

— Clayton Armstrong, țipă Bianca, cum îți permiți să stai acolo și să-i lași să mă insulte astfel!

Fiecare se întoarse spre Clay. Nimeni nu observase că în tot timpul cinei băuse mult din bourbon. Acum ochii îi străluceau și privea indiferent la agitația Biancăi.

— Clay, spuse Nicole liniștită. Cred că ar fi bine să o duci pe Bianca... acasă.

Clay se ridică încet, părea că-i uitase pe toți cei din jurul lui, o apucă pe Bianca de braț și o trase spre ușă, fără să dea atenție scâncelilor ei că o mai arde încă budinca. O împinse afară, în timp ce ea își înhăță pelerina, iar el mai luă o gură de băutură. Aerul rece și zăpada deasă amenințau să înghețe pasta umedă și lipicioasă pe glezna Biancăi. Ea îl urma pe Clay, mergând anevoie, împiedicându-se în întuneric, în urma lui. Rochia era stricată, simțea pe pulpe răceala sucului de afine, iar glezna o durea de frig și arsură. Avea ochii plini de lacrimi încât abia vedea încotro merge. Clay o umilise din nou. Nu făcuse nimic de când sosise în America. La debarcader bodogăni, în timp ce o ridica în barcă:

— Dacă te mai îngrași, o să ne scufundăm, spuse cu o voce ușor neclară.

Îi va plăti pentru toate insultele, se gândi, înțepenită.

— Pare că ți-a plăcut băutura asta nouă, spuse dulceag arătând spre ulciorul de piatră de la capătul bărcii.

— Mă face să uit de tine pentru puțin timp. Tot ce-mi poate da asta, îmi place.

Bianca zâmbi în întuneric. După ce traversară râul îi luă mâna pe care i-o întinse și pași pe mal, urmându-l repede înapoi acasă. În timp ce se îndreptau spre poarta grădinii, începu să tremure gândindu-se la ce trebuia să facă, și doar gândindu-se, și simțea greața.

Clay puse ulciorul pe masă și ieși din nou afară. Bianca murmură „țărănoi” și ridicându-și fustele urcă grăbită scările până în camera ei. Fără să mai țină seama de durerea din gleznă și de bătăile inimii deschise repede un sertar din care scoase o sticlută de laudanum. Combinația de alcool și drog, îl va aduce pe Clay în stare de a nu mai ști ce i se întâmplă. Avu timp să adauge câteva picături de lichior în pahar. Băutura mirosea oribil.

Clay ridică din sprânceană văzând-o că-i întinde paharul, dar era prea beat să-și pună întrebări. Ridică paharul făcându-i un salut batjocoritor și dădu pe gât dintr-o înghițitură lichidul scârbos. Așeză paharul pe masă și duse din nou ulciorul la gură. Bianca râse aproape de inconștiența lui și-l pândi urcând scările. Când auzi deschizându-se ușa camerei lui și zgomotul cizmelor căzând pe podele, știu că venise momentul.

Sala era întunecoasă, dar Bianca stătea singură, ascultând. Ideea îi făcea scârbă; ura atingerea unui bărbat la fel de mult pe cât îi plăcuse mamei ei, dar privind ultima oară în jur știu că dacă nu se culcă în pat cu Clay, va pierde totul. Luă sticla cu laudanum și se urcă pe scări.

În camera ei, îi tremurau mâinile în timp ce se dezbrăca și-și puse o cămașă de noapte roz-pal, plângând încetisor, în timp ce sorbi și ea puțin laudanum. Cel puțin drogul îi va liniști și ei simțurile.

Luna inunda camera cu lumină, iar Bianca îl văzu pe Clay tolănit de-a lungul patului. Era gol și lumina argintie pe pielea lui bronzată îl făcea să pară aurit, dar Biancăi nu i se păru nimic frumos la vederea omului gol. Drogul o făcea să creadă că visează.

Încet, se furișă în pat lângă Clay, îngrozită de ideea că trebuia să-i facă avansuri. Nu știa dacă va putea. Clay nu avu nevoie de încurajare. O visase pe Nicole și acum atingerea unei cămăși de mătase femeiești, mirosul parfumat al părului, îl făcură să reacționeze.

„Nicole”, șopti el trăgând-o pe Bianca lângă el. Dar chiar așa de beat cum era, Clay înțelese că asta nu era femeia iubită. Atingând-o întâlni o bucată de carne umflată de grăsime și mormăind înăbușit se întoarse, îndepărtându-se pentru a o visa din nou pe Nicole. Rigidă și

ținându-și respirația, Bianca aștepta să-și satisfacă instinctul animalic. După ce mormăi și se întoarse, trecură câteva clipe până să înțeleagă că nu o va atinge. Înjurând grosolan, îi spuse trupului adormit ce gândea despre lipsa lui de bărbăție. Dacă plantația n-ar fi fost atât de importantă pentru ea, i-ar ceda caricatura asta de bărbat Nicolei, pe ea el ar fi primit-o bucuros.

Dar acum, trebuia să găsească ceva care să-l facă pe Clay să creadă că a violat-o. Dacă nu, planul ei nu va mai reuși. Drogul pe care-l luase era un obstacol pentru ea când se ridică clătinându-se și se repezi pe scări, dar chiar dacă ar fi luat mai mult tot era capabilă să-și cunoască destinația, bucătăria,

Pe masa mare era o friptură în sos cu mirodenii. Bianca umplu un vas de pământ cu sângele fripturii.

Înfulecând șase cornuri, rămase în cameră ca să-și ia răsplata iscusinței ei, apoi se întoarse în casă.

Urcă din nou scările sătulă, și cu ochii aproape închiși, se strecură lângă Clay și se mânji cu sângele din friptură, apoi ascunse vasul sub pat, blestemându-l din nou că fusese obligată să treacă prin această încercare. Adormi lângă el.

Capitolul 16

Dimineața, razele soarelui făceau să strălucească zăpada ușor înghețată și lumina se reflecta în ochii roșii ai lui Clay. Durerea ochilor îi provoca o durere de cap și-i năpădea gândurile cu tot ce putea fi mai rău. I se părea că trupul său cântărește sute de kilograme și fiecare mișcare era un efort, chiar după ce își apăsase pe limba uscată și umflată un bulgăre de zăpadă.

Dar amintirea trezirii de dimineață era mai rea decât durerea îngrozitoare de cap și arsura din stomac. Se trezise alături de Bianca. La început nu putuse face nimic decât să privească, fiindcă îl dureaua trupul atât de rău, încât nu putea nici să gândească.

Deschizând repede ochii, Bianca începuse să suspine când îl văzuse. Se ridicase, trăgându-și cearceaful până la gât.

— Animalule, îi spuse cu dinții înțeleștați, animal împruțit și murdar.

Când îi povesti că o trăsese cu sila în pat și o violase, lui Clay îi pierise glasul. Când termină de vorbit, izbucni în râs fiindcă nu credea să fi fost atât de beat.

Dar când Bianca a coborât din pat, a văzut sânge pe cearceafuri și pe cămașa ei de noapte. Înainte să-i poată răspunde, Bianca începuse să-i spună că ea era o doamnă, că nu admitea să fie tratată ca târfa lui și că dacă va avea un copil, Clay va fi obligat s-o ia de nevastă.

Clay nu se obosi să-i răspundă, coborî din pat și se îmbracă repede. Dorea să fie cât mai departe posibil de Bianca.

Stând acum în boschetul făcut cu James și cu Beth, încerca să-și amintească. Ar fi posibil ca fiind atât de beat să fi făcut dragoste cu Bianca. Acum dimineața, nu-și putea aminti nimic din ce se petrecuse după ce plecaseră de la Nicole. Îi era teamă pentru Nicole. Și dacă Bianca rămânea însărcinată? Înlătură acest gând din minte.

— Clay, îl strigă Nicole, ești aici?

Zâmbind, se ridică s-o primească pe când se apropia.

— Nu mi-ai spus la ce oră. Oh, Clay, arăți îngrozitor. Te dor ochii? Într-adevăr arăta foarte rău.

— Mai rău, spuse răgușit, întinzând brațele spre ea. Nicole mai făcu doi pași spre el și se opri clipind des din ochi. Miroși tot așa de rău, cum arăți!

Elsestrâmbă.

— Tu nu știi că dragostea e oarbă?

— Chiar și orbii pot să miroasă. Stai jos, odihnește-te, iar eu voi face un foc în peșteră. Am adus ceva de mâncare. Aseară n-ai prea mâncat.

— Nu-mi mai vorbi de noaptea trecută, mormăi el. După o oră,

când mâncaseră și peștera se încălzise, Nicole rezemată de peretele de piatră al peșterii și cu o pătură pe picioare, începu să vorbească. Nu era pregătită să stea în brațele lui.

— N-am prea dormit azi-noapte. M-am gândit tot timpul la ce mi-ai spus de Bianca și de rudele ei. Aș vrea să te cred... dar e greu de crezut. Tot ce știu, este că sunt soția ta și totuși ea trăiește cu tine. E ca și când ai vrea să ne ai pe amândouă.

— Crezi într-adevăr asta?

— Încerc să nu cred. Dar știu că Beth are încă o influență puternică asupra ta. Nu-ți dai seama ce legat ești de casa ta. Aseară spuneai că pleci și o părăsești. Și a fost un timp când ai vrut să răpești o femeie, numai pentru că semăna cu cineva care aparținuse acestor locuri.

— Tu însemni mai mult decât plantația, pentru mine.

— Adevărat? Întrebă ea cu ochii mari, negri, umezi. Sper că da, murmură, sper că însemn mult pentru tine.

— Dar te îndoiești de mine, spuse trist, îi trecu prin minte imaginea Biancăi în patul lui și sângele ei virgin pe cearceafuri. Avea oare dreptate Nicole să nu-l creadă? Se îndreptă spre nișă în care era sticla cu unicornul înăuntru, se opri și o luă în mână. Am jurat pe el, știi că eram copii și aveam încă mult de învățat despre viață, dar nu am încălcat niciodată jurământul.

— Uneori, făgăduielile nevinovate sunt cele mai sincere, zâmbi ea.

Clay ținea încă sticla în mână.

— Te iubesc, Nicole, și jur că te voi iubi până la moarte.

Nicole ședea lângă el și-și puse mână pe umărul lui. Era ceva care o apăsa. Beth, James și Clay atinseseră micul unicorn și apoi Beth îl închisese în sticlă, ca nimeni să nu-l mai atingă vreodată. Era o naivitate, dar Nicole nu putea să uite portretul lui Beth căruia îi semăna atât de mult Bianca. Un gând îi fulgeră prin minte. Când va fi stăpână, era oare demnă, să atingă ceva ce fusese atins de Beth?

— Da, Clay, te iubesc, șopti. Te-am iubit și te voi iubi întotdeauna.

Puse cu grijă sticla cu unicornul la locul ei, fără să observe că Nicole era încruntată. Se întoarse și o apucă strâns lângă el.

— Putem pleca la primăvară în Vest. Se organizează întotdeauna trenuri-caravană. Vom pleca separat, ca nimeni să nu știe că am plecat împreună.

Clay continua, dar Nicole nu-l mai asculta. Până la primăvară mai sunt atâtea luni. Primăvara era timpul când pământul se însuflețea și când trebuiau semănate recoltele. Clay va fi oare în stare să plece și să-i părăsească pe oamenii ce depindeau de el?

— Tremuri, ți-e frig, spuse el liniștit.

— Cred că sunt speriată, răspunse sincer.

— Nu ai de ce să te temi. Am trecut prin ce a fost mai rău, până acum.

— Oare?

— Sst, îi ordonă și își apropie gura de a ei. Trecuse mult timp de când nu mai fuseseră împreună, de la petrecerea dată de Backes. Chiar cele mai plauzibile motive ce le-ar fi avut Nicole pentru a-i fi teamă, dispărură când Clay o sărută. Își încolăci brațele de gâtul lui, îi apropie obrazul iar el îi întoarse capul și-i desfăcu buzele. Era înfometat de nectarul ei dulce, care să spele murdăria nopții cu Bianca, o noapte de coșmar, în care se amestecau chipul lui Beth cu o cămașă de mătase roz și pete de sânge pe o pânză albă.

— Clay, oftă Nicole. Ce se întâmplă?

— Nimic, doar prea multă băutură azi-noapte. Nu pleca, șopti, în timp ce o strângea și mai mult. Am atâta nevoie de tine. Tu ești caldă și vie, iar eu sunt urmărit de oameni. O sărută pe gât. Fă-mă să uit.

— Da, șopti ea, da.

Clay o așază pe jos, cu el, pe o pătură. Înăuntru era cald și mirosea frumos. Nicole îl dorea repede, dar Clay voia să mai aibă timp să guste clipele. Încet, desfăcu nasturii de pe piept ai rochiei de lână și-și băgă mână înăuntru, luându-i în mână sânii și jucându-se cu sfârcurile catifelate.

— Ce mult mi-ai lipsit, șopti, urmând cu gura mișcarea mâinii.

Nicole se lipi de el, simțind trecându-i prin cap scânteii colorate. Căutându-i butonii de la vestă nu-și dădea seama ce face, căci gura și mâinile lui o împiedicau să facă ceva simplu. Zâmbind de cât era de tulburată, Clay se trase înapoi. Avea ochii închiși și genele dese lăsau umbre pe obraji ei. Mângâindu-i obraji și buzele cu degetul, starea sa de visare se schimbă de la blândețe la pasiune. Cu mâinile repezi se dezbracă de vestă, cămașă, cizme și pantaloni.

Nicole culcată pe spate, cu capul rezemat de braț, privea jocul focului luminând pielea lui, sub care se vedeau mușchii cum se contractă și se curbează. Își puse un deget sus, pe spatele lui.

Se întoarse gol, cu pielea aurie ca și bronzul.

— Ești frumos, murmură ea, iar el zâmbi sărutând-o din nou și, îndemânatic, îi dădu jos rochia de pe umeri, alunecând pe corpul ei neted și tare, cercetându-l încet, ca și când nu i-ar fi fost deja cunoscut. Când o ridică peste el, ea își săltă pulpele și-i conduse mișcările.

— Clay, suspină ea, în timp ce el se mișca întâi lent, apoi din ce în ce mai repede, până ce căzu peste el, apucându-l strâns cu mâinile ca o înfometată. Sfârși moale, palpitând, satisfăcută.

— Hai să spunem drept, doamnă, zise bărbatul tânăr și voinic, scuișând lângă piciorul ei un rest de tutun zemos. Vrei să-ți fac un copil? Nu vrei să-ți dau unul din ai mei gata născut, ci vrei să-ți însămânțez unul în dumneata?

Bianca stătea bătoasă, privind în fața ei. Nu fusese nevoie de prea multe întrebări ca să-l găsească pe Oliver Hawthorne, un bărbat care să facă o treabă pe bani și să-și tină gura. În primul moment se gândise să-i plătească s-o ducă pe Nicole în Franța, dar familia Hawthorne nu avea reputația de necinstită, așa ca familia Simmons.

După încercarea nereușită de a-l face pe Clay să se culce cu ea, își dăduse seama că trebuia să întreprindă ceva, căci altfel, toate visele ei se vor spulbera.

Nu va trece mult și Clay va înțelege că nu mai are nicio putere asupra lui. Trebuie să facă un copil, indiferent ce s-ar întâmpla.

— Da, domnule Hawthorne, vreau să am un copil. M-am interesat de familia dumitale și se pare că ești foarte prolific.

— Interesant, ha, ha. Zâmbi, privind-o și apreciind-o. Nu-i plăcea grăsimea ei, căci lui îi plăceau femeile voinice cu funduri zdravene, focoase, bune la pat, dar nu-i plăcea fizicul ei de femeie ce nu lucrase în viața ei. Înțeleg că vrei să spui că bărbații Hawthorne pot face copii, chiar și când nu le rodește tutunul.

Ea aprobă scurt. Cu cât vorbea mai puțin cu omul, cu atât era mai bine.

— Totul trebuie desigur, să rămână secret. În public, nu voi spune că te-am văzut vreodată și dumneata trebuie să faci la fel.

Oliver clipi din ochi. Era un bărbat scund, zdravăn, și-i lipsea un dinte în față. Avea impresia că totul nu era decât un vis din care se va trezi foarte curând. Avea aici o femeie care-i plătea să o reguleze o dată sau de mai multe ori până o lăsa însărcinată. Se simțea ca un cal dus la montă și ideea nu-i plăcea.

— Desigur, doamnă, cum vrei dumneata. Mă voi face că nu te cunosc, pe dumneata sau copilul, deși te previn că toți cei șase copii ai mei, seamănă leit cu mine.

Ar merita Clay un copil despre care ar crede că este al lui și copilul să semene cu altul, se gândi ea. Copilul va fi scund și gras, nu înalt, subțire și frumos.

— Este în ordine, spuse ea arătându-și gropița de pe obrazul stâng. Ne putem întâlni mâine la ora trei în spatele tăbăcăriei de pe plantația Armstrong?

— Armstrong, pfui... Clay are greutate să-și facă el însuși copiii lui?

Bianca îi spuse bătoasă:

— Nu știu să răspund la nici o întrebare și aș prefera să nu întreb nimic.

— Sigur! răspunse Oliver privind apoi în jur cu grijă.

Erau pe un drum la distanță de câteva mile de plantația Armstrong, loc ales de ea, în mesajul ce i-l trimisese. Când terminară de vorbit și-i atinse brațul, sări înapoi ca arsă.

— Nu mă atinge, îi spuse ea cu dinții strânși. Se încruntă uimit și o privi cum se întoarce, mergând în jos pe drum, supărată, spre o cotitură.

— Ce femeie ciudată, se gândi el. Nu vrea să o ating, în schimb, vrea să-i fac un copil. Se ferise de el, ca și când i-ar fi făcut scârbă, dar voia să se întâlnească după-amiază, să facă dragoste în plină zi. Gândul acesta îl făcea pe Oliver să strălucească și își așeză pantalonii, punându-și mâna în interiorul lor, ca să se simtă mai în largul lui. Nu era omul care să călărească doar o dată pe lună. Poate mai multe cucoane nebune ca asta îl vor solicita să le ajute bărbații slabi, și poate că-și va face un rost din asta și ducă-se dracu munca la tutun. Se îndreptă din umeri și porni spre casă.

În luna următoare, Nicole se simțea bucuroasă, dar nu chiar fericită. Se întâlnea cu Clay în dumbrava de lângă râu. Erau întâlniri vesele, pline de dragoste și de planuri de plecare în Vest. Ca niște copii, vorbeau despre ce vor lua cu ei, câte dormitoare va trebui să aibă casa lor, câți copii vor avea și ce nume le vor da. Se gândeau când să-i pună la curent pe Janie și pe gemeni cu planurile lor, fiindcă bineînțeles că îi vor lua cu ei.

Într-o seară de sfârșit de februarie, cerul se întunecă amenințător și fulgerele puternice păreau că vor rupe în două căsuța mică.

— De ce ești așa de nervoasă? o întrebă Janie. E o furtună care se apropie.

Nicole își puse lucrul într-un coș, pe jos, căci nu mai putea să continue. Fiecare furtună îi aducea, aminte de noaptea când murise bunicul ei.

— Ești supărată pentru că nu te poți întâlni cu Clay?

Pe fața lui Nicole se vedea mirarea. Janie chicoti.

— Nu-i nevoie să-mi spui ce se întâmplă. Ți se citește pe față. Mi-am închipuit întotdeauna că-mi vei spune, când vei hotărî tu.

Nicole se așeză pe jos în fața focului.

— Ești așa de bună și ai răbdare cu mine.

— Tu ești cea răbdătoare, pufni Janie. Nici o femeie pe lume, n-ar suporta ce face Clay cu tine.

— Există unele motive, începu să spună Nicole.

— Bărbații găsesc întotdeauna motive când e vorba de femei. Se opri brusc. N-ar trebui să spun astfel de lucruri. Sunt și altele pe care nu le știu, sunt sigură. Poate există un motiv pentru care Clay se întâlnește cu nevasta sa, ca și când ar fi o femeie ușoară din oraș.

Nicole zâmbi și clipi din ochi.

— Femeie din oraș, da? Poate într-o zi, când voi trăi cu el și-l voi vedea zilnic, mă voi gândi cu drag la timpul acesta, când mă adora.

— Nu mai crezi nici tu, cum nu mai cred nici eu. Tu ar trebui să fii

acum la Arundel Hali, ocupându-te de casă, în loc de grădina...

Un fulger ascuțit îi tăie vorba. Nicole țipă de frică și-și puse mâna pe inimă.

— Nicole, sări Janie și lucrul îi căzu pe jos. Ce se întâmplă, nu te simți bine? Cuprinzându-i umerii, o puse din nou pe scaun.

— Stai jos și liniștește-te. O să fac ceai și voi pune în al tău puțin alcool.

Nicole se așează, dar nu se liniștește. Crengile unui copac loveau acoperișul, iar vântul șuiera prin ferestre, mișcând perdelele. Noaptea era întunecată, dar pentru Nicole era oribilă.

— Uite, spuse Janie întinzându-i o ceașcă pe care Nicole o luă cu amândouă mâinile. Bea asta și pe urmă te culci.

Încercă să se liniștească și bând ceaiul simțea că alcoolul o încălzește, dar avea nervii prea încordați ca să se liniștească.

La prima bătaie în ușă sări atât de repede, încât jumătate din ceaiul din ceașcă îi curse pe rochie.

— Trebuie să fie Clay, zâmbi Janie, luând un prosop. Știe că-ți este frică de furtună și a venit să stea cu tine. Hai usucă-te și arată-i un zâmbet dulce.

Nicole își șterse rochia cu mâinile tremurând și încercă să suradă, așteptând apariția lui Clay.

Deschizând ușa, Janie era pregătită să-i spună bun venit, dar să-i țină și o morală bună, în care să-i arate ce gândește ea despre felul cum își neglija soția.

Dar bărbatul care stătea în ușă, nu era Clay. Era un om scund, subțire, cu păr blond, rar, ce-i atârna deasupra gulerului paltonului de catifea verde. Avea în jurul gâtului un fular alb de mătase care-i acoperea partea de jos a feței. Ochii erau mici, avea un nas subțire ca o lamă de cuțit, iar gura îi era mică cu buze subțiri.

— Aici este casa lui Nicole Courtalain? Întrebă, ținând capul pe spate, ca și când ar fi încercat s-o privească de sus pe Janie, lucru imposibil, fiindcă Janie era mult mai înaltă decât el.

Avea un accent atât de pronunțat, încât Janie nu putu înțelege, asta casa a lui... de numele ăsta Janie nu auzise niciodată.

— Femeie, îi comandă omul mic, nu ai limbă sau minte?

— Janie, spuse Nicole liniștit, eu sunt Nicole Courtalain Armstrong. Apreciind-o la altă scară, vorbi mai puțin furios.

— Oui, sunteți fiica ei. Se întoarse înapoi în întuneric.

— Cine este, întrebă Janie. Nici n-am putut să-l înțeleg. E prieten cu tine?

— Nu l-am văzut niciodată, Janie. Este o femeie cu el.

Amândouă se repeziră afară. Nicole o apucă pe femeie cu o mână de o parte, bărbatul de cealaltă parte, iar Janie luă o valiză de pe jos și-o urmă. Înăuntru, așezară femeia pe un scaun în fața focului, iar

Janie îi turnă ceai cu alcool, în timp ce Nicole scoase dintr-un sertar o pătură.

Când Janie aduse ceaiul și-l întinse femeii epuizate, o privi cu atenție. Era o replică mai bătrână a lui Nicole. Pielea femeii era netedă, fără zbârcituri, curată și perfectă, iar gura era la fel cu aceea a lui Nicole, o combinație de inocență și senzualitate. Doar ochii, deși semănau cu ai lui Nicole, erau lipsiți de viață și priveau în gol.

Așezând pătura în jurul picioarelor femeii, Nicole se uita în sus și văzu o privire ciudată pe fața Janiei. Îngenuncheată lângă femeie, cu mâinile încă pe pătură, Nicole privi în sus la femeie. Văzându-i trăsăturile, ochii ei se umplură de lacrimi, care încet, alunecară pe obrazul ei.

— Mama, șopti. Mama! Se aplecă în față și-și îngropă obrazul în poala femeii.

Janie văzu că femeia bătrână nu răspunse nici gesturilor, nici cuvintelor lui Nicole.

— Am sperat, spuse omul de lângă ea, am sperat că văzându-și fiica din nou, își va reveni.

Cuvintele bărbatului o făcură pe Janie să înțeleagă privirea goală a ochilor ei, erau ochii unei persoane care nu mai voia să vadă nimic în viață.

— Putem să o ducem în pat? întrebă omul.

— Da, desigur, spuse Janie, cu siguranță, îngenunchind lângă prietena ei. Nicole, mama ta e foarte obosită. Hai s-o ducem sus și să o culcăm.

Tăcută, Nicole se ridică. Lacrimile îi curgeau pe față și nu-și lua ochii de pe chipul mamei sale. Aproape amețită, o ajută să urce scările, apoi o ajută pe Janie s-o dezbrace, fără să-și dea seama că mama ei nu vorbea deloc. Când au coborât, Janie mai fierse un ceai cu băutură, apoi tăie șuncă și brânză făcând sandvișuri pentru tânărul bărbat.

— Credeam că amândoi părinții mei au fost omorâți, spuse Nicole liniștită.

Omul mânca repede, era evident foarte înfometat.

— Tatăl dumitale a fost omorât. Am văzut când a fost ghilotinat. Părea că nu se gândește la durerea lui Nicole. Tatăl meu și cu mine ne duceam să vedem, cum făceau toți, ghilotinarea. Era singura distracție la Paris și ne făcea să uităm că nu avem pâine. Dar tatăl meu este – cum se spune – un romantic. Zilnic venea acasă la atelierul lui de cârpaci și ne spunea, mamei și mie, cum erau sacrificate toate femeile frumoase. Spunea că e o rușine să vezi capetele frumoase rostogolindu-se în coș.

— N-ai putea să ne povestești cu mai puține amănunte? spuse Janie, cu mâna pe umerii lui Nicole.

Omul apucă un borcan de ceramică cu muștar.

— Dijon. E plăcut să vezi în țara asta sălbatică lucruri franțuzești.

— Cine ești dumneata? Cum ai salvat-o pe mama? întrebă Nicole încet.

Mușcă o bucată de brânză bine unsă cu muștar, apoi zâmbi.

— Sunt tatăl dumitale vitreg, mica mea fiică. Mama ta și cu mine suntem căsătoriți. Se ridică și-i luă mâna. Eu sunt Gerard Gautier, acum unul din membrii splendidei familii Courtalain.

— Courtalain? Credeam că ăsta e numele de fată al lui Nicole.

— Este, spuse Gerard întorcându-se la masă. Este una din familiile cele mai vechi, mai bogate și mai puternice din Europa. Să-l fi văzut pe bătrân, tatăl nevestei mele. L-am văzut o dată, când eram copil. Era mare cât un munte și se zicea, la fel de puternic, Am auzit că putea să-l facă pe rege să tremure, atunci când era mânios.

— Omul cel mai obișnuit îl făcea pe rege; să tremure, spuse Nicole cu amărăciune. Te rog spune-mi cum ai întâlnit-o pe mama.

Gerard îi aruncă lui Janie o privire disprețuitoare.

— Cum vă spuneam, mergeam cu tata să vedem ghilotinările. Adele, mama ta, mergea în urma tatălui tău. Era așa de frumoasă, ca o regină. Era îmbrăcată cu o rochie albă și cu părul ei alb părea un înger. Mulțimea nu mai scotea nicio vorbă când a văzut-o trecând. Oricine vedea că bărbatul ei era mândru de ea. Avea mâinile legate la spate și nu se puteau atinge, dar când s-au privit, multă lume plângea, căci se putea vedea că acești doi oameni frumoși se iubeau. Tata îmi dădu un cot și spuse că nu putea suporta ca o faptură atât de minunată să fie omorâtă. Am încercat să-l opresc, dar – Gerard ridică din umeri – tata face ce voia.

— Cum a salvat-o? Îl zorea Nicole. Cum a scos-o din mulțime?

— Nu știu. Mulțimea reacționa în fiecare zi altfel. Uneori plângea când capetele cădeau, alteori râdea sau striga. Cred că depindea de timp. Și ziua aceea era romantică, la fel cum era tatăl meu. L-am privit făcându-și loc printre oameni, dezlegând mâinile Adelei și apoi băgând-o în mulțime.

— Dar paznicii?

— Mulțimii îi plăcuse ce făcuse tatăl meu și l-au ajutat. L-au înconjurat ca apa. Când gărzile au încercat să-i urmărească, mulțimea le-a stat în cale și i-a îndreptat în direcții greșite. Se opri, zâmbind și bând ultima picătură din paharul cu vin. Eu eram cocoțat pe vârful unui zid, de unde am văzut totul. Aveai ce vedeai oamenii țipau din toate direcțiile la gardă, iar tatăl meu și Adele mergeau liniștiți înapoi, la dugheana noastră.

— Ai salvat-o, murmură Nicole privind-și mâinile în poală. Cum aș putea să-ți mulțumesc?

— Poți să ne porți de grijă, spuse repede, am făcut un drum lung.

— Oricе, răspunse Nicole, ce este al meu este și al vostru. Trebuie să fii obosit și vrei să te odihnești.

— Stai un minut spuse Janie. Continuă povestea. Ce i s-a mai întâmplat mamei lui Nicole, după ce tatăl tău a salvat-o? De ce ai părăsit Franța? Cum ai aflat că Nicole este aici?

— Cine este femeia asta? Întrebă Gerard. Nu-mi place să fiu tratat așa de servitori. Soția mea este Ducesă de Levroux.

— Revoluția a desființat toate titlurile, spuse Nicole, în America toți oamenii sunt egali, iar Janie este prietena mea.

— Păcat, spuse cercetând cu ochii odaia simplă și căscând tare, înainte de a se ridica. Sunt obosit. Există vreo cameră de dormit confortabilă pe aici?

— Nu știu cât sunt de confortabile, dar sunt locuri de dormit, spuse Janie dușmănos. În pod sunt copiii și noi, cele trei femei. La moară sunt câteva paturi.

— Copii? O privi pe Nicole, observând calitatea rochiei de lână gri, pe care o purta.

— Câți ani au?

— Șase.

— Nu sunt ai tăi?

— Îi îngrijesc.

— Bine. Cred că va trebui să mă mulțumesc cu moara, spuse zâmbind. N-aș vrea să fiu trezit de copii.

Nicole porni spre ușă luându-și pelerina, dar Janie o opri.

— Tu du-te să vezi dacă mama ta e bine. De dânsul am eu grijă.

Urcă pe scări zâmbindu-i recunoscătoare. Îi ură noapte bună lui Gerard și se duse la mama ei, care era culcată și dormea liniștită. Furtuna de afară se potolise și ninge liniștit. Nicole îi luă mână și o privi năpădită de amintiri. Cum o ridica și o învârtea, înainte de a pleca la un bal la curte, cum îi citea mișcând leagănul. Când avea opt ani, mama sa făcuse două rochii identice pentru amândouă. Regele spusese că într-o zi vor ajunge ca două gemene, căci Adele nu va îmbătrâni niciodată.

Când se întoarse, Janie îi spuse:

— Nicole, n-ai să stai aici toată noaptea. Mama ta are nevoie de odihnă.

— Nu o deranjez.

— Dar nici nu o ajuți. Dacă nu dormi la noapte, mâine ai să fii obosită și nu vei putea să-i fii de folos.

Deși știa că Janie are dreptate, Nicole oftă fiindcă se temea că dacă își va închide ochii, mama sa va dispărea. Cu regret se ridică și o sărută, înainte să se dezbrace.

Cu o oră înainte de răsăritul soarelui, toți cei din casă au fost treziți de țipete îngrozitoare, țipete de spaimă. Gemenii săriră din pat la

Janie, iar Nicole alergă la mama ei.

— Mamă, sunt eu, Nicole, Nicole fata ta. Mamă liniștește-te, ești în siguranță.

Femeia, cu ochii mari de spaimă, dovedea că nu înțelegea nimic din ce-i spunea Nicole. Deși vorbise în franțuzește, cuvintele nu aveau efect; Adele era încă speriată și continua să țipe, ca și când cineva ar fi torturat-o.

Gemenii își astupară urechile și se ascuseră în faldurile cămășii de noapte a lui Janie.

— Gheamă-l pe domnul Gautier, țipă Nicole, având mâinile agitate.

— Sunt aici, se auzi în capul scării. M-am gândit că se va trezi așa. Adelei spuse aspru, apoi neprimind nici un răspuns o palmui puternic pe față. Țipetele încetară imediat, privi câteva minute, apoi căzu plângând în brațele lui Gerard. O ținu un moment, apoi o culcă din nou repede.

— Va mai dormi cam trei ore de acum, spuse, ridicându-se și îndreptându-se spre scară.

— Domnule Gautier, trebuie să fie ceva ce putem face. Nu putem pleca și s-o părăsim, spuse Nicole.

Se întoarse și-i zâmbi.

— Nimeni nu poate face nimic. Mama ta e complet nebună. Ridică din umeri, ca și când problema nu-l interesa și coborî scările. Numai cât zăbovi să-și pună capotul și Nicole se repezi pe scări după el.

— Nu poți să spui ce ne-ai spus și apoi să pleci. Mama a trecut prin încercări oribile. Desigur, după ce se va odihni și-și va recăpăta siguranța locului unde se află, se va însănătoși.

— Poate.

Janie intră în odaie cu gemenii strânși lângă ea. Înțelegându-se în tăcere, discuția se amână până când toată lumea mâncă, iar gemenii ieșiră din casă. În timp ce Janie strângea masa, Nicole se întoarse spre Gerard.

— Te rog, spune-mi ce i s-a mai întâmplat mamei, după ce tatăl tău a salvat-o?

— Nu și-a revenit niciodată, spuse simplu. Toată lumea crede că fusese atât de curajoasă când era. Dusă la moarte, dar adevărul era că pierduse încă de mult timp simțul realității. Stătuse în pușcărie foarte mult timp și văzuse cum, unul câte unul, toți prietenii ei, fuseseră executați. Cred că după un timp, mintea ei refuza să creadă că aceeași soartă o aștepta și pe ea.

— Dar când era sănătoasă, asta nu o asigura? Gerard își privi cu interes unghiile.

— Tata nu trebuia să o salveze. Era un mare risc să ții pe cineva din aristocrație în casă. În ziua când a luat-o, mulțimea era. De partea lui, dar mai târziu cineva ar fi putut să ne denunțe la comitetul cetățenesc.

Era periculos pentru noi toți. Mama plângea în fiecare noapte de frică. Țipetele Adelei, îi trezeau pe toți vecinii. Nu spuneau nimic despre femeia pe care o ascundeau, dar ne întrebam cât va mai dura până când vor cere recompensa oferită pentru ducesă.

Sorbindu-și cafeaua pe care i-o dăduse Janie, o studie câteva clipe pe Nicole. Era extrem de drăgălașă în lumina dimineții, cu pielea catifelată după somn, cu ochii luminoși, ascultând povestea, și-i plăcea felul cum îl privea, așteptând cu mare interes. Continuă:

— Când am aflat că ducele fusese omorât, m-am dus la moara unde fusese ascuns. Voiam să știu dacă mai rămăsese cineva din familie, morărița era foarte speriată, căci soțul ei fusese omorât odată cu ducele. Mi-a trebuit mult timp până să-mi spună de fata Adelei, și că aceasta plecase în Anglia. Acașă când le-am spus povestea despre morar, au fost înspăimântați. Știam că trebuie s-o îndepărtăm pe Adela din casă.

Nicole se ridică și se duse spre foc.

— Nu aveai de ales. Puteai fie să o predați comitetului, ori să o scoateți din țară, bineînțeles sub alt nume.

Gerard zâmbi văzând cât de repede înțelegea.

— Care era cea mai bună ascunzătoare decât adevărul? Ne-am căsătorit în secret, apoi am plecat din țară, în luna de miere. În Anglia, l-am găsit pe domnul Maleson, care mi-a spus că lucraseși la fiica lui și amândouă ați plecat în America. Maleson era un om ciudat. Mi-a spus cea mai ciudată poveste, pe care am înțeles-o doar pe jumătate. Mi-a spus că te-ai căsătorit cu soțul fiicei lui. Cum se poate așa ceva? În țara asta un bărbat poate avea două neveste?

Janie pufni în râs, înainte ca Nicole să răspundă.

— Clay Armstrong își face legile lui proprii în partea asta a țării.

— Armstrong, da, ăsta e numele pe care mi l-a spus Maleson. Atunci este soțul tău? De ce nu e aici? E plecat cu afaceri?

— Afaceri, spuse Janie. Aș vrea să fie. Clay trăiește peste râu, într-o casă mare și frumoasă cu o grăsană lacomă și snoabă, în timp ce nevastă-sa locuiește departe de el într-o colibă de morar.

— Janie, izbucni Nicole. Ai vorbit destul.

— Problema e că tu ai spus prea puțin. Orice îți spune Clay, tu te supui și spui „da, Clay”, „te rog, Clay”, „tot ce dorești, Clay”.

— Janie, nu mai vreau să mai aud nimic. Avem aici un oaspete dacă ai uitat...

— Nu am uitat nimic, se răsti și se întoarse spre foc cu spatele la Nicole și Gerard. De câte ori se gândea la Clay și la felul cum o trata pe Nicole, se înfuria. Nici nu știa dacă era mai supărată pe Clay pentru felul cum se purta cu Nicole, sau pe aceasta care accepta totul liniștită. Janie considera că Armstrong nu o merita pe Nicole, iar ea ar fi trebuit să-și termine căsătoria și să-și caute alt bărbat. De fiecare dată

însă, când Janie îi spunea asta, Nicole nu voia să asculte, zicând că are încredere în Clay și îl iubește.

Gândurile tuturor încetară când țișetele începură din nou, răsunând prin casa mică, strigătul de groază dându-le fiori lui Nicole și lui Janie.

Încet, alene, Gerard se ridică.

— E speriată că nu cunoaște locul și asta o neliniștește. De îndată ce se va obișnui, țișetele vor fi mai rare. Porni pe scări.

— Crezi că mă va recunoaște? întrebă Nicole.

— Cine poate să spună? Un timp a avut zile când era mai lucidă, dar acum e mereu înspăimântată. Ridică din umeri, înainte să intre în pod și după puțin timp, țișetele se liniștiră.

Prudentă, Nicole se duse în pod. Gerard ședea pe marginea patului, cu un braț pe umerii Adelei, iar ea se agăța de el, privind în jur speriată de groază. Deschise ochii mari de frică văzând-o pe Nicole, dar nu mai țișea.

— Mamă, spuse Nicole încet, liniștit. Eu sunt Nicole, fata ta. Ți amintești când tata mi-a adus un iepure? Ți amintești când a ieșit din cușcă și nimeni n-a putut să-l găsească? Am căutat în tot castelul dar nu l-am găsit.

Ochii Adelei păreau să devină mai liniștiți privind-o pe Nicole.

Luându-i mâna în ale ei, Nicole continuă.

— Ți amintești ce-ai făcut? Ca să-i faci o farsă tatei, ai băgat în casă trei iepuroaice. Ți amintești cum a găsit tata cuibul puilor în cizmele lui de vânătoare? Ai râs așa de tare. După cum a râs tata când a găsit și alți iepuri în dulapul unde era rochia ta de mireasă. Ți amintești de bunicul? spunea că amândoi sunteți copii și vă jucați.

— A organizat o vânătoare, șopti Adele cu vocea răgușită de țișete.

— Da, șopti Nicole cu ochii încețoșați de lacrimi. Regele ne făcea o vizită în săptămâna aia. El, bunicul și cincisprezece ofițeri din oamenii lor, s-au îmbrăcat, ca și când ar fi mers la război și au pornit să găsească iepurii. Ți amintești ce s-a întâmplat atunci?

— Eram soldați, spuse Adele.

— Da, pe mine m-ați îmbrăcat în hainele vărului meu, iar tu și câteva doamne de la curte v-ați îmbrăcat, în soldați. Ți-o amintești pe bătrâna mătușă a reginei? Era așa de caraghioasă în pantaloni de bărbat.

— Da, murmură Adele prinsă de poveste. Am avut pește la cină.

— Da, râse Nicole, doamnele au prins toți iepurii și i-au lăsat liberi pe jos și ca să-i pedepsească pe bărbați că fuseseră soldați nepricepuți, și tu ai dat seara doar pește. Oh, Ți amintești pateul de somon?

Începând să râdă și ea, Adele răspunse:

— Bucătarul îi dăduse formă de iepure și erau sute.

Cu lacrimi pe obraz, Nicole aștepta.

— Nicole, spuse Adele, certând-o. Ce-i cu tine în rochia ăsta oribilă? O doamnă nu trebuie să poarte lână. Este prea lipicioasă, prea grosolană. Dacă un gentleman preferă lâna, trebuie să fie păstor. Doar un păstor preferă lâna. Du-te și găsește ceva de mătase, ceva făcut de fluturi, nu de oile alea proaste.

— Da, mamă, îi spuse fata ascultătoare, liniștit, și o sărută pe obraz. Ți-e foame? Ai vrea să-ți aduc o tavă?

Adele se rezemă de peretele din spatele saltelei pusă pe jos, părând că nu-l vede pe Gerard care-și luă brațul de pe ea.

— Trimite-mi ceva ușor. Și folosește azi vesela bleu cu alb de Limoges. După ce mănânc o să mă odihnesc și apoi trimite bucătarul să facem meniul pentru săptămâna viitoare. Regina va fi aici și vreau să facă ceva special. Ah, da, dacă vin artiștii italieni, spune-le că voi vorbi cu ei mai târziu. Și grădinarul, trebuie să vorbesc cu el despre trandafiri. Sunt atâtea de făcut și sunt foarte obosită. Nicole, crezi că mă poți ajuta azi?

— Sigur, mamă. Odihnește-te și-ți aduc chiar eu de mâncare. O să vorbesc eu cu grădinarul.

— O calmezi, spuse Gerard urmând-o pe Nicole în jos pe scări. N-am mai văzut-o așa relaxată de mult timp.

Amețită, Nicole intră în cameră încet. Mama ei credea că trăiește încă în timpul când avea servitori minunați, care nu aveau altceva de făcut decât să o ajute să se îmbrace. Nicole fusese tânără de tot și se adaptase cu lumea aspră și sălbatică cu care nu fusese obișnuită, dar se îndoia că mama ei ar putea, încet, luă o crăticioară de pe perete și sparse ouă pentru omletă. Se gândi la Clay, ștergându-și lacrimile cu dosul palmei. Cum va mai putea pleca acum cu el? Mama ei era acum aici și avea nevoie de ea, gemenii aveau și ei, simțea o responsabilitate față de Isaac și acum Adele și Gerard se bazau pe ea. Ce drept mai avea să se autocompătimească? Ar trebui să-i mulțumească lui Dumnezeu că nu era singură pe lume. Un sunet ascuțit din pod dovedea că Adele era nerăbdătoare să mănânce. Deodată ușa de la intrare se deschise brusc, băgând aerul rece înăuntru.

— Iartă-mă, Nicole, spuse Isaac. Nu știam că ai musafiri, dar a sosit un om cu unelte noi pentru moară. Vrea să te uiți la ele.

— Voi veni cât pot de repede.

— Spune că se grăbește, că se pare că vine zăpadă mare. Vrea să ajungă la Backes mai devreme.

Ciocăniturile din pod deveneau mai insistente.

— Nicole, strigă Adele tare. Unde este servitoarea mea, unde mi-e gustarea?

Repede, Nicole încarcă tava și alergă sus pe scări. Adele se uită la tava de paie împletite, la serviciul de faianță, la omleta fierbinte mirosind a brânză și luă o bucată de pâine prăjită între degete.

— Ce-i asta, pâine? Pâine țărănească, eu vreau croissant. Și înainte ca Nicole să spună un cuvânt,

Adele sfărâmă pâinea peste omletă. Bucătarul mă insultă. Du-i asta înapoi și spune-i că dacă mai vrea să aibă o slujbă, să nu-mi mai servească lături altă dată. Luă ceașca de ceai și o vărsă peste toate, ceaiul cald se scurse prin tava împletită și umplu până și păturile.

Privind la mizeria pe care o făcuse maică-sa, Nicole se simți obosită. Păturile vor trebui spălate cu mâna. Mâncarea va trebui încălzită și va trebui s-o convingă pe mama sa să mănânce, încercând să nu-i provoace din nou țipetele. Și Isaac avea nevoie de ea la moară. Coborî cu tava udă.

Janie intră ca o furtună, gata să-l dea jos pe Isaac.

— Nicole, au dispărut gemenii, l-au spus lui Luke că voiau să fugă fiindcă a venit să stea la noi o femeie nebună.

— De ce nu i-a oprit Luke? Întrebă Nicole trântind tava pe masă. Și Adele reîncepu să bată în podele.

— A spus că a crezut că e o glumă, că nu-i nici o femeie nebună aici.

Nicole își ridică mâinile disperată.

— Isaac, caută-i și pe ceilalți oameni și să pornim în căutare. E prea frig afară ca să lăsăm copiii. Se întoarse spre Gerard. Te rog pregătește-i mamei ceva de mâncare.

El ridică din sprânceană.

— Eu nu fac treabă de femeie. Janie pufni.

— Ia ascultă...

— Janie, gemenii sunt mai importanți acum. Îi voi duce mamei niște pâine și brânză. Va trebui să se mulțumească cu atât. Vă ajung cât de repede posibil. Te rog, adăugă ea când văzu cum îl privea Janie pe Gerard. Acum am nevoie de ajutor. Te rog nu mai complica problemele. Janie și Isaac plecară, în timp ce Nicole trântea pâinea și brânza într-un coș. Bătăile Adelei erau mai dese și Nicole nu-și dădea seama de privirile pe care i le arunca Gerard, stând rezemat alene de perete.

Se simți vinovată de modul cum îi trântise Adelei în poală mâncarea și observase reproșul din ochii ei. Fără să le mai dea atenție mamei și nici sentimentelor de vinovăție, porni. Gemenii trebuiau găsiți.

De abia ieșise pe ușă și începuse să-i strige, când îi văzu pe cei doi fugari îndreptându-se spre ea.

Capitolul 17

Nicole privi la ceasul de pe comoda de lângă ușă și se mută încet de lângă foc, la masa din bucătărie. Trebuie să-și amintească să frământa aluatul pentru cozonac peste zece minute. Gemenii se jucau liniștiți într-un colț retras din odaie, Alex cu câteva animale făcute din lemn și Mandy cu o păpușă vopsită, pe care o considera nevasta unui fermier.

— Nicole, întrebă Alex, putem să mergem afară după ce mâncăm?
Ea dădu din cap.

— Sper că da, dacă ninsoarea se oprește, Poate-l găsiți pe Isaac, cu care să faceți un om de zăpadă.

Copiii își zâmbiră unui altuia și se întoarseră la joaca lor.

Ușa se deschise și o pală de vânt rece era gata să stingă focul.

— Este cea mai rece lună martie pe care am avut-o vreodată, spuse Janie, întinzându-și mâinile spre foc. Mi se pare că primăvara nu are să mai vină.

— Nici mie, murmură Nicole. Dădea cu furie cu pumnul în aluatul, care creștea. Primăvara, se gândi ea. Momentul când trebuia să plece împreună cu Clay. Janie spusese că anul ăsta a fost cea mai umedă și cea mai rece iarnă pe care o avuseseră în Virginia. Din cauza zăpezii au fost obligați să stea înăuntru, patru adulți și doi copii, înghesuiți în casa mică. Din luna în care sosiseră Gerard și Adele, îl văzuse pe Clay o singură dată și chiar și atunci părea zăpăcit, parcă speriat de ceva.

— Bună dimineața, spuse Gerard, coborând pe scări. Imediat după sosirea lui, schimbaseră locurile de dormit. El și Adele dormeau sus în patul gemenilor, iar copiii dormeau pe saltele, neavând paturi, în camera de jos. Janie și Nicole dormeau tot sus, unde o perdea le despărțea de perechea căsătorită.

— Dimineața, mormăi Janie, e aproape douăsprezece.

Ca de obicei, Gerard nu o băgă în seamă.

— Nicole, spuse cu voce rugătoare, crezi că ai putea face ceva să nu mai fie zgomot atât de devreme dimineața?

Nicole nu-i răspunse, era prea obosită, trebuind să curețe, să facă de mâncare și să aibă grijă de atâtea persoane.

— Și mai e ceva, manșetele jachetei mele albastre s-au murdărit. Sper că poți să le speli, continuă el, întinzând brațele și studiindu-și hainele cu care era îmbrăcat. Avea o jachetă albastră până la genunchi, strânsă în talie cu șnururi negre, împletite gros și care îi flutura largă peste șoldurile subțiri. Purta pantaloni prinși cu nasturi sub genunchi, iar în picioare ciorapi de mătase și pantofi de lac, flexibili. Vesta era de satin galben, brodată cu stele albastre

strălucitoare, iar cămașa de mătase era strânsă la gât cu o cravată verde. A fost uimit când a aflat că Nicole nu știa că o cravată verde era însemnul nobilimii franceze. Este un mod simplu prin care ne deosebim de oamenii de rând, adăugase el.

Ciocăniturile venind de sus o făcură pe Nicole să-și mute privirile de pe aluatul pe care-l frământa. Adele se trezise mai devreme ca de obicei.

— Mă duc la ea, spuse Janie. Nicole zâmbi.

— Știi că încă nu s-a obișnuit eu tine.

— O să înceapă iar să țipe? Întrebă Alex speriat.

— Putem să mergem afară? Întrebă Mandy.

— Nu, și nu, răspunse Nicole. Veți ieși mai târziu. Apucă o tăviță, turnă într-un pahar cidru de mere și porni sus la mama sa.

— Bună dimineața, dragă, spuse Adele. Nu arăți bine în dimineața asta. Nu te simți bine? Adele vorbea franțuzește ca întotdeauna. Deși Nicole încercase s-o facă să vorbească engleza pe care o știa destul de bine, Adele refuzase.

— Sunt puțin obosită, atâta tot. Adele clipi din ochi.

— Conte german a dansat prea mult cu tine aseară, nu-i așa?

Era inutil să încerce s-o facă să gândească sau să-i explice, așa că Nicole dădu din cap aprobativ. Oricât de scurt ar fi fost timpul când devenea conștientă, începea să țipe și nu se oprea decât cu medicamente. Uneori plutea între isterie și un calm departe de realitate. Într-o perioadă când era într-o stare mai calmă, vorbise de crime și moarte, de timpul petrecut în închisoare și despre prietenii care ieșeau pe ușă și nu se mai întorceau. Erau cele mai triste lucruri pe care Nicole le ura, căci mulți dintre cei despre care povestea erau oameni pe care-i cunoscuse și ea. Erau amintiri despre femei drăgălașe și ușuratic care nu cunoscuseră în viață decât luxul și bunăstarea. De câte ori se gândea la aceste femei ce fuseseră duse la moarte, abia își putea stăpâni plânsul.

O voce venind de jos de pe scări îi atrase atenția. Era Wesley! se gândi bucuroasă, mulțumită că mama ei se culcase din nou pe pernele patului și închisese ochii. Adele se scula rar din pat, dar uneori erau ore când avea nevoie de o atenție deosebită.

Ca întotdeauna, simțindu-se vinovată, Nicole o părăsi pe mama sa și coborî să-și primească musafirul.

Nu-l mai văzuse de trei luni de zile, de la acel Crăciun nefericit.

Discuta preocupat cu Janie, și Nicole înțelese că-i povestea de Adele și Gerard.

— Wesley, ce plăcere să te văd din nou, spuse ea.

Se întoarse spre ea surâzând, dar când o văzu, bucuria dispăru de pe fața lui.

— Doamne Dumnezeule, Nicole, arăți îngrozitor, parcă ai fi pierdut

zeci de kilograme și nu ai mai dormit de un an.

— Este adevărat, spuse și Janie supărată. Privind de la Janie la Nicole, Wes văzu că niciuna din ele nu arăta bine. Janie nu mai avea obraji roșii. În spatele lor era un bărbat scund și blond, stând și privind la copiii, cu o grimasă de dezgust pe buze.

— Alex și Mandy, puneți-vă cizmele și hainele groase. Iar tu Nicole și Janie îmbrăcați-vă gros, de asemenea. Mergem să facem o plimbare.

— Wes, nu pot merge. Am pus pâinea la crescut și apoi mama, spuse Nicole, apoi se opri. Dar, mi-ar face plăcere să fac o plimbare.

Fugi pe scări să-și ia pelerina cea nouă pe care i-o dăruise Clay, când câștigase pariul la cursele de cai, la petrecerea familiei Backes. Firul lung de păr de cămilă amestecat cu mohair și mătase era strălucitor când aruncă pelerina în jurul ei, strângându-și-o pe umeri. Gluga de pe spate era făcută din nură deasă și neagră, care borda pelerina de jur împrejur.

Afară aerul era rece și curat, zăpada continua să cadă, iar fulgii se opreau adesea pe genele lor. Când își puse gluga pe cap, nurca neagră îl încadra fața.

— Ce s-a mai întâmplat? întrebă Wes, luând-o pe Nicole deoparte când ieșiră, privind la Janie și la gemenii care începuseră să se bată cu bulgări de zăpadă cu Isaac. Credeam că totul se aranjase între tine și Clay la petrecerea de la Backes și după ce te regăsisem pe insulă.

— Se va aranja, spuse ea încet, dar va mai trece timp.

— Sunt sigur că Bianca este amestecată în toate.

— Te rog, prefer să nu vorbesc despre asta. Ce mai faceți tu și Travis?

— Singuri. Am început să ne săturăm fiecare de compania celuilalt. La primăvară, Travis pleacă în Anglia să-și caute o nevastă.

— În Anglia? Dar chiar și pe aici sunt câteva femei tinere și frumoase.

Wesley ridică din umeri.

— Asta i-am spus și eu, dar cred că e din cauza ta. Eu personal te voi aștepta pe tine. Dacă lui Clay nu-i vine mintea la cap, voi încerca să i te fur.

— Te rog nu mai spune asta, șopti ea, mă gândesc că poate sunt superstițioasă.

— Nicole, e ceva care nu merge, nu-i așa?

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Sunt numai foarte obosită... și... nu l-am văzut pe Clay de câteva săptămâni. Nu știu ce face. Mi-e o frică îngrozitoare să nu se fi îndrăgostit de Bianca și nu vrea să-mi spună.

Zâmbind, Wes o îmbrățișă și o apropiă de el.

— Ai prea multe de făcut, o răspundere prea mare. Singurul lucru de care să nu fii îngrijorată, este dragostea lui Clay. Cum îți poți

imagina că e îndrăgostit de o cățea ca Bianca? Dacă ea e în casa lui și tu aici, trebuie să existe un motiv foarte serios. Se opri. Poate că este vorba de siguranța ta, căci nu văd ce altceva l-ar putea ține pe Clay departe de tine. Îl privi oftând.

— Ți-a spus ceva?

— O parte, dar nu prea mult. Hai vino să-i ajutăm pe copii să facă un om de zăpadă, sau mai bine, să-i provocăm la o bătaie cu bulgări de zăpadă.

— Da, zâmbi ea îndepărtându-se de el și ștergându-și ochii cu dosul palmei. Te-ai gândit că sunt mai mare decât gemenii.

O sărută pe frunte zâmbind.

— Un copil? Hai să ne grăbim până nu termină toată zăpada.

Îi opri o voce venind dinspre râu.

— Hello, e cineva acasă?

Wesley și Nicole se întoarseră și porniră spre casă. Un om mai în vârstă se îndrepta spre ei. Era voinic și avea pe obrazul stâng o cicatrice recentă. Era îmbrăcat marinar, cu o raniță pe umăr. Când le ieși înaintea, îi spuse lui Nicole.

— Doamna Armstrong, vă mai aduceți aminte de mine? Sunt doctorul Donaldson, de pe vasul *Prințul Nelson*.

I se părea cunoscut, dar nu-și putea aminti unde-l mai văzuse înainte. Când râdea făcea riduri la colțul ochilor.

— Condițiile atunci, trebuie să recunosc, nu erau dintre cele mai favorabile, dar acum văd că lucrurile s-au aranjat. Îi întinse mâna lui Wesley. Probabil sunteți Clayton Armstrong.

— Nu, spuse Wes strângându-i mâna, sunt un vecin, Wesley Stanford.

— Da, înțeleg. Atunci poate că este nevoie de mine. Eu speram că situația s-a schimbat, vreau să spun, având în vedere calitățile și frumusețea tinerei doamne.

— Doctorul de pe vas, oftă Nicole, de la căsătorie.

— Da, afirmă el. Cum am ajuns în Anglia, am primit un mesaj că trebuie să revin în Virginia imediat, deoarece eram singurul martor ce putea să dovedească faptul că a fost o căsătorie cu forța. Am venit cât mai repede posibil și am sosit la moară. Nu prea eram lămurit cine locuiește la plantație și cine la moară. Mi-am încercat norocul și am venit mai întâi aici.

— Mă bucur mult că ați nimerit vă este foame? Pot să vă ofer niște ouă jumări, șuncă, slănină și niște fasole.

— Nu este nevoie să-mi spuneți de două ori.. Mai târziu, stând toți trei în jurul mesei, doctorul le povesti despre căpitanul corăbiei *Prințul Nelson* și despre ajutorul lui. Amândoi se înecaseră pe drumul de întoarcere spre Anglia.

— Am refuzat să mai călătoresc cu ei, după tot ce vă făcuseră. Cred

că trebuia să încerc să-i opresc, dar știam că vor găsi alt martor, și apoi cunoșteam legile de anulare ale căsătoriilor. M-am gândit că sunt martorul de care aveți nevoie dacă doriți anularea.

— Dar de ce v-ați întors în Anglia așa de repede? întrebă Wes.

— Nu am avut de ales, râse doctorul. Eram într-o cârciumă și sărbătoream sosirea noastră. Știu că m-am trezit pe vas cu o durere de cap îngrozitoare. Au trebuit să treacă trei zile, până când să-mi amintesc doar numele meu. O bătaie puternică venind de sus o făcu pe Nicole să sară și le întrerupse convorbirea.

— Mama, am uitat să-i duc micul dejun. Vă rog să mă scuzați. Îndemânatică, Nicole fierse un ou și-l așeză împreună cu o bucată de cozonac vechi de o zi, apoi o plăcintă cu mere pe o altă farfurie și o ceașcă cu cafea cu lapte fierbinte. Fugi în sus pe scări.

— Stai puțin cu mine, spuse Adele. Sunt foarte singură aici sus.

— Am un oaspete jos, dar mai târziu voi veni și vom putea vorbi.

— E un bărbat? Oaspetele e un bărbat?

— Da.

— Sper că nu este unul dintre prinții ăia ruși, îngrozitori, întrebă Adele.

— Nu, este un american.

— Un american, formidabil. Sunt foarte puțini gentlemani printre ei. Fă orice ca să-l împiedici să folosească cuvinte grosolane în fața ta. Și vezi cum umblă, poți deosebi un gentleman după cum se mișcă. Chiar dacă ar purta zdrențe, tatăl tău ar arăta tot ca un nobil!

— Da, mamă, spuse Nicole ascultătoare, înainte de a coborî pe scări. Preocupările ei erau departe de a mai judeca dacă un bărbat este un gentleman sau nu.

— Wesley tocmai îmi spunea că domnul Armstrong locuiește pe celălalt mal al apei. Căsătoria nu a mers deci? întrebă doctorul.

— Nu a fost ușor, dar mai sper încă, spuse ea încercând să zâmbească. Dar nu-și dădea seama că fața ei îi trăda gândurile sau că avea cearcăne de oboseală, mascând faptul că speranța și disperarea o țineau în viață.

Doctorul Donaldson se încruntă.

— Ați mâncat bine, dar de dormit, ați dormit destul, tânără doamnă?

Wes i-o luă înainte:

— Nicole adoptă oamenii cum alții adoptă pisicile vagaboande. De curând a mai luat două persoane pe care le îngrijește, îi are pe nepotul și pe nepoata lui Clay, care n-ar trebui să fie în grija ei și acum o are și pe mama sa care pretinde o îngrijire regească și pe soțul ei, care se consideră regele Franței.

Nicole începu să râdă.

— Vorbești, de parcă viața mea e un calvar. Adevărul este doctore,

că eu iubesc oamenii din jurul meu. N-aş renunţa la nici unul dintre ei.

— Nici nu m-am gândit niciodată la aşa ceva, răspunse Wes, dar ar trebui să locuieşti în casa de peste râu, şi în loc să faci tu de mâncare, să o faci Maggie.

Doctorul se rezemă de scaun şi-şi scoase pipa din buzunar. Lucrurile n-au ieşit prea bine pentru mica franţuzoaică, se gândi el. Tânărul Wes avea dreptate când spunea că merită altceva decât să se omoare muncind. El plănuise să plece în Nord la Boston, imediat, dar acum se decise să rămână în Virginia încă câteva luni. Se simţea oarecum responsabil pentru felul cum fusese forţată să se mărite fără voia ei. Acum, găsea că trebuie să stea aproape de ea, în cazul că ar fi avut nevoie de ajutor.

Nicole aruncă gluga de pe cap, pe spate, şi-şi lăsă obrazul mângâiat de vânt. Vâslea în mica barcă. Pe pământ zăpada nu se topise, iar copacii încă nu aveau muguri, dar în aer se simţea primăvara. Trecuseră două săptămâni de la vizita doctorului şi zâmbi când îşi aminti că-i spusese, „La nevoie voi fi lângă tine”. De ce ar avea nevoie de el? Ar fi dorit mult să-i poată spune lui şi tuturor celorlalţi că va pleca cu Clay din Virginia foarte curând.

Luni de zile făcuse planuri. Pe gemeni şi pe Janie îi vor lua cu ei. Îi părea rău că-şi părăsea mama, dar rămânea cu Gerard, iar mai târziu, când îşi vor găsi o casă, vor putea locui cu ei. Isaac se va ocupa de moară, purtându-le de grijă Adelei şi lui Gerard, iar lui îi va rămâne restul de câştig. Când Adele va veni la ea, în Vest, moara îi va rămâne lui Isaac, care o va conduce împreună cu Luke.

Sigur totul va merge de minune.

Primise ieri o scrisoare de la Clay care îi cerea să se întâlnească în dimineaţa asta în boschet Aproape că nu a dormit toată noaptea. Tot timpul s-a gândit şi a visat la întâlnirea eu Clay şi la ziua când îşi vor putea pune în aplicare planul. Trase o gură mare de aer rece, curat, apoi simţi mirosul înţepător al fumului. Clay înseamnă că era deja în peşteră. Aruncă frânghia în tufişurile de pe mal, apoi sări pe pământ şi o legă.

Alergă spre potecă. La fel ca în visul ei, Clay era acolo, aşteptând-o cu braţele deschise. Zbură câţiva paşi şi se aruncă în braţele lui. Era înalt, puternic, cu pieptul larg. O strânse atât de tare că abia mai putea respira. Dar nu dorea să respire. Tot ce dorea, era să se contopească cu el, să fie o parte din el.

Îi ridică bărbia să-i vadă faţa. Avea privirea neagră, flămândă, nesăţioasă. Nicole simţi ca o săgeată de foc în trup. Doar asta mai lipsea! Se înalţă şi se agăţă cu dinţii de gura lui. Scoase un sunet pe jumătate mârâit, pe jumătate râs.

Clay îi atinse cu limba colţul gurii în mica gropiţă şi lui Nicole i se

înmuiară picioarele. Cuibărit pe gâtul ei, începu să râdă, apoi o luă în brațe și o duse în întunericul catifelat al peșterii.

Mișcările lor erau frenetice. Erau două ființe topite una după cealaltă, disperate, nerăbdătoare, lacome, dorind ca focul ce ardea în venele lor și sub piele să poată fi stins. Își aruncară hainele, prin toată peștera, într-o secundă. Nu scoaseră niciun sunet când se uniră, doar carnea de pe ei vorbea, iar mișcările erau violente. Nicole se arcui și simți săgeți de foc aprinzându-i-se în cap. Când începu să simtă pulsațiile în trupul ei, zâmbi și începu să se relaxeze.

— Clay, mi-ai lipsit atât de mult, murmură.

O ținea lipită de el simțindu-i respirația caldă și moale în ureche.

— Te iubesc, te iubesc foarte mult, spuse, dar vocea lui era tristă. Azi e prima zi când simt că se apropie primăvara. Mi se pare că am așteptat-o o veșnicie.

Clay se întinse peste ea și luă pelerina pe care o aruncă peste ei cu blana pe piele. Nicole surâdea fericită frecându-și obrazul de bărbia lui. Era un moment de fericire. Singură în brațele iubitului ei, cu trupurile liniștite, cu pielea mângâiată de blana moale.

— Cum se simte mama ta? o întrebă Clay.

— Nu mai țipă ca înainte. Mă bucur, fiindcă gemenii erau teribil de speriați.

— Nicole, ți-am spus să mi-i trimiți mie. La tine nu e loc pentru ei.

— Te rog lasă-i să stea.

O ridică mai aproape.

— Știi că nu i-aș lua de la tine, dar ai prea mulți și ai prea multe de făcut.

Îl sărută pe umăr.

— Ești bun că te gândești la mine, dar ei nu au probleme. Dacă ai vrea să-i iei pe Janie și pe Gerard, ți-aș accepta propunerea.

— Janie îți face probleme?

— Propriu-zis, nu. Ea și Gerard se urăsc reciproc și se înțeapă tot timpul. Mă obosește să-i tot ascult, asta e tot.

— Când Janie urăște pe cineva, înseamnă că are un motiv serios. Nu mi-a spus nimic despre tatăl tău vitreg.

— Tatăl meu vitreg, zâmbi Nicole. E ciudat când mă gândesc că Gerard l-ar putea înlocui pe tata.

— Spune-mi despre existența ta. Mă simt așa de departe de tine.

Ea zâmbi simțindu-se înconjurată de dragoste.

— Gerard e un îngâmfat, considerând că face parte din aristocrația franceză. E ridicol când te gândești, că sunt sute de oameni în Franța care ar dori să fie oameni simpli.

— După câte văd, nu e prea plăcut să-l ai în casă. Știi că dacă ai nevoie de ceva...

Îl atinse ușor cu vârful degetelor pe buze.

— Numai de tine am nevoie. Uneori, când e prea mult zgomot și toți încep să tragă de mine, mă opresc și mă gândesc la tine. Când m-am trezit azi-dimineață, eram foarte agitată din cauza căldurii. Crezi că în Vest e aceeași climă ca aici? Și știi să clădești o casă? Când crezi că vom putea pleca? Doream de multă vreme să fac bagajele, dar m-am gândit că nu era încă momentul să-i spun lui Janie.

Se opri, văzându-l că nu-i răspunde. Se ridică într-un cot ca să-l privească.

— Clay, ce se întâmplă? Totul este în ordine?

— Perfect, răspunse fără vlagă, până la sfârșit totul va fi bine.

— Ce vrei să spui? Simt că nu este în ordine ceva.

— Nu, nimic serios. Nimic nu va încurca planurile noastre de plecare.

Nicole se încruntă.

— Clay, te cunosc, știu că ai o problemă. Nu ai vorbit de Bianca și eu îți mai dau și grijile mele.

Zâmbi șiret la ea.

— Nu vrei să-ți spui necazurile. Ești bună, iubitoare, iertătoare, încât aproape că nu-ți dai seama că toți profită de tine.

— Profită de mine, spuse ea râzând. Nimeni nu profită de mine.

— Eu, gemenii, mama ta, bărbatul ei, chiar și Janie. Toți abuzăm de tine.

— Mă transformi într-o martiră. Sunt multe lucruri pe care le doresc de-o viață. Dar am răbdare, știu că trebuie să aștept, pentru a obține ceea ce doresc.

— Și ce dorești? o întrebă liniștit.

— Pe tine. Te vreau pe tine, casa mea și gemenii. Și poate încă alți copii. Copiii noștri.

— Le vei avea, o jur. Totul va fi al tău.

— Vreau să știu ce se întâmplă? îl întrebă, privindu-l lung. Este ceva în legătură cu Bianca, nu-i așa? A aflat de planurile noastre? Dacă te amenință iar, nu voi rezista de data asta. Nu mai am răbdare.

Clay își puse brațele în jurul ei și-i trase capul pe umărul său.

— Vreau să mă ascuți, să afli toată povestea înainte să mai spui o vorbă. Respiră profund și continuă. În primul, rând vreau să-ți spun că nimic nu schimbă planurile noastre.

— Ce anume? încercă să-și ridice capul să-l privească, dar o opri.

— Ascultă mai întâi, apoi îți răspund la întrebări. Se opri privind la tavanul peșterii. De trei săptămâni, Bianca îi spusese că este gravidă. La început a râs de ea spunându-i că minte. Ea îl privise zâmbind, mândră de ea. El chemase doctorul s-o examineze. De atunci, Clay era în infern. Nu-i venea să creadă, îi trebuise timp pentru a, hotărî că Nicole prețuia mai mult pentru el, decât copilul Biancăi.

— Bianca este însărcinată, spuse încet. Dacă văzu că Nicole nu

reacționează, continuă. Doctorul a venit și a confirmat. După ce m-am gândit mult timp, am hotărât să ne continuăm planul și să părăsim Virginia. Ne vom construi o casă în alt loc, împreună.

Liniștită, Nicole nu spuse nimic. Stătea tot calmă pe umărul lui, ca și când nu i-ar fi spus nimic.

— Nicole, mă auzi?

— Da, zise ea, pe același ton liniștit.

Îi dădu drumul ca să se poată îndrepta să-i privească fața.

Se ridică, fără să-l privească în ochi, apoi îi întoarse spatele, și încet, își puse cămașa.

— Nicole, vreau să spui ceva. Nu ți-aș fi spus, dar Bianca a spus-o la jumătate de ținut. Nu voiam să afli de la altcineva. M-am gândit că trebuie să-ți spun eu.

Nu a scos niciun cuvânt, în timp ce-și punea rochia și ciorapii de lână.

— Nicole! o strigă Clay. O apucă da umeri și o întoarse să-l privească, însă oftă când văzu expresia feței ei. Ochii căprui ai Nicolei, atât de calzi și tandri de obicei, erau acum reci și aspri.

— Nu cred că nu vrei să spui nimic.

O strânse lângă el, dar capul ei era țeapăn.

— Te rog, vorbește-mi. Trebuie să discutăm deschis în problema asta. De îndată ce vom limpezi totul, vom putea să facem planuri.

Îl privi zâmbind cu jumătate de gură.

— Să facem planuri. Proiecte să fugim și să părăsim un copil nevinovat, fără să aibă pe nimeni să-i poarte de grijă, afară de Bianca. Nu știi că va fi o mamă mizerabilă?

— Ce mă interesează pe mine calitățile ei de mamă. Tu ești cea pe care o vreau, tu, doar tu singură!

Își ridică mâinile și i le respinse pe ale lui.

— Nu ai spus niciodată, că acest copil s-ar putea să nu fie al tău.

O privi fără să clipească. Se aștepta la asta, și dorea să fie cinstit.

— Eram beat și s-a întâmplat doar în noaptea aia. S-a băgat singură în patul meu.

Îi zâmbi rece.

— Cred că ar trebui să te iert pentru ce s-a întâmplat sub influența alcoolului. La urma urmei, privește ce mi s-a întâmplat mie din cauza asta. Și eu eram beată când am făcut dragoste cu tine prima dată.

— Nicole... se aplecă spre ea.

Sări într-o parte și-i spuse dintr-o răsuflare.

—Nu mă atinge. Să nu mă mai atingi vreodată.

Îi scutură umărul brutal.

— Tu ești nevasta mea și am dreptul să te ating.

Își trase mâna și-l palmui cât putu de tare.

— Soția ta! Cum îndrăznești să-mi spui mie asta? Am fost oare

altceva pentru tine decât amanta ta? Te folosești de mine când ai nevoie să-ți satisfaci poftele sexuale. Nu-ți ajunge Bianca? Ești bărbatul căruia nu-i ajunge și are nevoie de mai multe femei ca să-l satisfacă?

Avea pe față urma roșie a palmei.

— Știi că nu este adevărat. Știi că am fost întotdeauna cinstit cu tine.

— Știu, ce știi despre tine? Îți cunosc doar trupul, știu că ai putere asupra mea și mental și fizic. Știu că mă faci să mă supun la toate dorințele tale, poți să mă faci să cred poveștile tale cele mai de necrezut.

— Ascultă-mă, crede-mă, te iubesc. Vreau să plecăm împreună.

Își trase capul înapoi și râse.

— Tu ești cel ce nu mă cunoști. Trebuie să recunosc că nu am dovedit multă mândrie când eram lângă tine. De fapt, nu am făcut decât să mă trântesc pe spate când intrai tu în odaie, sau pe genunchi, sau să-mi desfac picioarele. Nici nu te întrebam cum îți place, eu doar mă supuneam.

— Încetează! Nu ești tu asta!

— Nu sunt? Dar cine este adevărata Nicole? Toată lumea crede că este mama omenirii, că ea hrănește pe oricine, își asumă răspunderea problemelor fiecăruia și cere foarte puțin de la alții. Dar nu este așa. Nicole Courtalain e o femeie, o femeie în carne și oase, cu toate poftele și pasiunile oricărei femei. Bianca e mult mai inteligentă decât mine. Ea știe ce vrea și-și urmărește scopul. Ea nu stă în casă să aștepte răbdătoare un semn de la un bărbat cu care să se întâlnească pentru „o joacă de dimineață. Ea știe că nu se obține în felul acesta ceea ce dorește ea.

— Nicole, te rog, calmează-te. Spui lucruri pe care nu le gândești.

— Nu, spuse ea zâmbind, cred că în sfârșit spun lucruri pe care le gândesc. Toate lunile petrecute în America nu am făcut decât să aștept. Am așteptat să-mi spui că mă iubești, apoi am așteptat să te hotărăști între Bianca și mine. Mă gândesc cât am fost de proastă, de fără minte și de visătoare. Te-am crezut ca un copil. Izbucni în râs. Știi că Abe mi-a sfâșiat hainele și m-a legat la un zid? Eram așa de proastă încât nu mă gândeam decât că mă spurcă, pentru tine. Poți să-ți închipui asta? Tu erai probabil în pat cu Bianca, iar proasta de mine nu mă gândeam decât să mă păstrez curată pentru tine.

— Mi-ajunge. Ai spus deja prea mult.

— Vai, vai, exigentul Clayton Armstrong, s-a săturat. Prea mult, pentru care din noi două, Bianca cea rotundă, sau mica, slăbuța Nicole?

— Oprește-te și ascultă-mă. Ți-am spus că pentru mine nu se schimbă nimic. Vom pleca exact așa cum am plănuit.

Îl privi și-și strânse buza de sus de parcă era gata să-și arate colții.

— Da, dar, pentru mine, totul s-a schimbat. Crezi că vreau să-mi petrec viața lângă un bărbat care-și părăsește așa de ușor copilul? Și dacă mergem în Vest și-mi faci un copil? Ai fi în stare dacă întâlnești o femeie tânără, frumoasă, să fugi cu ea și să-l părăsești pe copilul nostru.

Cuvintele ei nimeriră. În plin, năucindu-l.

— Cum poți să crezi asta?

— De ce n-aș crede? Ce ai făcut până acum pentru a mă face să gândesc altfel? Am fost o nebună, și pentru un motiv oarecare, poate pentru umerii tăi lați sau altă trăsnaie, m-am îndrăgostit de tine. Tu ca bărbat, ai profitat de excitația mea de școlăriță, din plin.

— Chiar crezi așa ceva? o întrebă liniștit.

— Ce altceva să cred? Nu am făcut decât să aștept să încep să trăiesc. Ei bine s-a terminat! Își puse ghetete, se ridică și porni spre ieșirea din peșteră.

Clay își trase repede pantalonii și porni după ea.

— Nu poți pleca așa, îi spuse apucând-o de braț. Trebuie să te fac să înțelegi.

— Dar înțeleg. Ai făcut alegerea. Cred că a fost un test, care e prima care rămâne însărcinată. Familia Courtalain nu a fost niciodată fertilă. Păcat, poate că aș fi moștenit neamul. Aș fi avut casa mea, servitori.

— Nicole...

Privi în jos la mâna lui pe brațul ei.

— Dă-mi drumul, spuse eu răceală.

— Nu, până nu vezi motivul.

— Vrei să spui că trebuie să stau până când vorbele tale dulci mă aruncă din nou în brațele tale, nu-i așa? S-a terminat. Totul e mort, totul s-a sfârșit între noi.

— Nu poți gândi așa.

— Acum două săptămâni, doctorul care fusese pe vaporul cu care am fost în America, a venit să mă vadă, spuse Nicole cu glas liniștit.

Ochii lui Clay se măriră.

— Da, martorul pe care-l doreai atât de mult, odată. Mi-a spus că mă ajută să obțin anularea căsătoriei.

— Nu, spuse Clay sufocat, nu vreau...

— S-a dus timpul când ai mai putea face ce vrei. Ai avut totul, sau, cum ar spune toată lumea, tot ce doreai. Acum este rândul meu. Nu voi mai aștepta, și voi începe să trăiesc.

— Ce tot vorbești?

— În primul rând, cer anularea căsătoriei, apoi intenționez să-mi extind afacerile. Nu văd de ce nu m-aș folosi de acest pământ al tuturor posibilităților.

O buturugă se răsturnă în foc, iar sticla care conținea unicornul îi atrase ochii lui Nicole. Începu să râdă, rece și uscat.

— Ar fi trebuit să știu ce gânduri aveai când am făcut jurământul acela copilăresc. Nu eram destul de demnă să ating unicornul? Numai iubita ta moartă, Beth, era așa.

Se grăbi să-l depășească și ieși în frigul de afară. Cu mult calm se duse la barcă și începu să vâslească spre debarcaderul de la moară. Bunicul ei o învățase să nu privească niciodată în urmă. Îi era greu să se stăpânească să nu plângă după Clay. Și-o imaginea pe Bianca bucuroasă și însărcinată, odihnindu-și mâinile pe burta umflată ce purta copilul lui Clay, își privi pântecul, mulțumită că nu purta copil.

Când ajunse la debarcader, se simțea mai bine. Se opri și privi la căsuță. De acum înainte va fi căminul ei pentru un timp, și trebuia s-o considere așa. Va avea nevoie de mai mult spațiu, o cameră de primire jos și încă două dormitoare sus. Imediat se gândi că nu avea bani. În vecinătatea morii era o bucată de pământ și-și aminti că Janie îi spusese că e de vânzare. Nu avea bani nici pentru pământ.

Își aminti imediat de garderoba ei. Sigur avea o oarecare valoare. Numai manșonul de blană... Ce bucuroasă ar fi să i le arunce toate în față, lui Clay. S-ar bucura să i le trimită și să le arunce la intrare. Dar acest spectacol ar fi prea costisitor pentru ea. La familia Backes, câteva femei îi admiraseră toaletele, își aminti deodată cu părere de rău de pelerina bordată cu nurcă, pe care o lăsase pe jos în peșteră. Dar nu se putea întoarce acolo, niciodată.

Proiectele i se învăteau în minte când intră în mica odaie a căsuței. Janie era aplecată peste foc, cu fața roșie din cauza căldurii. Gerard, întins pe un scaun, frământa cu obrăznicie o gogoasă pe o farfurie. Gemenii erau într-un colț, chicotind cu cartea în mână.

Janie se ridică și o privi.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, cel puțin nimic nou, spuse Nicole privind spre Gerard. Gerard, tocmai m-am gândit că ești foarte potrivit să fii un negustor excelent.

El ridică din sprâncene.

— Persoanele din clasa mea... începu el. Nicole i-o tăie scurt, trăgându-i farfuria.

— Aici este America, nu Franța. Ca să mănânci, trebuie să muncești.

O privi mirat.

— Ce e de vândut? Eu nu știu nimic despre cereale.

— Cerealele se vând singure. Vreau să convingi câteva femei tinere și frumoase, că ar fi și mai frumoase îmbrăcate în mătăsuri și blănuri.

— Blănuri, întrebă Janie. Nicole, ce tot vorbești? Nicole o făcu să tacă doar privind-o.

— Vino cu mine să-ți arăt hainele. Apoi întorcându-se spre gemeni: iar voi doi o să treceți la lecții.

— Dar, Nicole, spuse Janie, nu ai timp, tocilarul a și venit.

— Nu, spuse ea energic. Sus este o doamnă foarte cultivată care va fi foarte fericită să se ocupe de copii.

— Adele, spuse Gerard. Nu vei reuși nici măcar s-o faci să înțeleagă ce vrei de la ea, nicidecum să o convingi să o facă.

— Nu ne place doamna care țipă, spuse Alex, ținând-o de mână pe Mandy și dându-se înapoi.

— Destul! strigă Nicole. M-am săturat de văicăreli. Aici nu este hotel în care să muncim doar Janie și cu mine. Gerard, mă vei ajuta să câștig niște bani pentru a cumpăra pământ. Mama se va ocupa de copii și vor căpăta educație. De acum înainte formăm o familie și nu un cuplu de aristocrați cu două servitoare. Se întoarse și porni în sus pe scări.

Janie îi zâmbi.

— Nu știu ce s-a întâmplat, dar îmi place.

— Dacă-și închipuie că noi... începu Gerard, dar Janie îi flutură prin față o lingură cu coadă, fierbinte.

— Ori muncești, ori te imbarcăm spre Franța și acolo, ori îți vor tăia capul, ori vei cârpi pantofi ca tatăl tău, ai înțeles?

— Nu mă poți trata astfel!

— Ba pot, și o voi face. Dacă nu te urci sus cum a spus Nicole, îmi voi folosi pumnul ca să-ți stâlcesc fața care și așa e urâtă.

Gerard începu să vorbească, dar se opri când văzu pumnul lui Janie îndreptat spre obrazul său. Janie era o femeie voinică și puternică. Se dădu înapoi.

— Și încă nu am terminat, continuă Janie. El mormăi câteva înjurături în franceză, apoi o urmă pe Nicole pe scări.

Janie se întoarse spre gemeni, îi privi amenințător, bătând din palme și-i expedie, grăbindu-i, sus pe scări.

Capitolul 18

Wesley o duse pe Nicole în sus pe râu, unde locuia doctorul Donaldson și apoi pleacă împreună cu el la locuința judecătorului. Când Nicole îi spusese că vrea să anuleze căsătoria sa cu Clay, Wes nu zise. Mai nimic. De fapt, nimeni nu vorbea prea mult și lui Nicole i se păru că toți credeau că era inevitabil. Fusesse singura care avusese încredere în Clay. Era surprinzător de ce puțin timp era nevoie pentru a desface o căsătorie. Nicole se temuse având în vedere că atâția oameni îi văzuseră împreună și că mariajul fiind consumat, vor exista dificultăți. Află că și dacă ar fi avut copii, căsătoria s-ar fi anulat, având în vedere că fusese folosită forța.

Judecătorul îi cunoștea pe Clay și pe Wesley de-o viață. Pe Nicole o întâlnise la petrecerea familiei Backes. Îi era penibil să desfacă o căsătorie și să declare că nu a existat, dar nu se putea opune mărturiei doctorului. În afară de asta, aflase zvonuri privind-o pe femeia cu care trăia Clay. Își puse în gând să-l viziteze cât de curând posibil, și să-i spună ce gândea despre comportarea lui imorală. Judecătorul o privea cu simpatie pe drăgălașă franțuzoaică. Nu merita să treacă prin situația prin care o obligase Clay să treacă.

Declară căsătoria desfăcută..

— Nicole, o întreabă Wes când părăsiră casa judecătorului, te simți bine?

— Bineînțeles, spuse ea calm. De ce nu m-aș simți bine? Dar ia spune-mi, unde trebuie să te adresezi mai întâi, când vrei să cumperi pământ?

— Cred că proprietarilor. De ce?

— Îl cunoști pe domnul Rogers?

— Bineînțeles, locuiește puțin mai jos, pe drum.

— Mă poți duce și prezenta acolo? întreabă ea.

— Nicole, despre ce este vorba?

— Vreau să cumpăr pământul de fermă care se află lângă moară. M-am gândit să semăn o recoltă de orz în primăvară.

— Orz? Dar Clay poate de... se opri, când văzu cum îl privea Nicole

— Nu mai sunt în legătură cu Clayton Armstrong și nu mai am nimic de-a face cu el. Vreau să-mi croiesc singură drumul în lume. Porni pe drum în jos, dar Wes o apucă de braț.

— Nu pot să cred că totul s-a terminat între voi.

— Cred că s-a terminat de mult timp, dar eu eram prea oarbă ca să văd, spuse liniștită.

— Nicole, începu Wes privind-o. Ochii îi străluceau în lumina soarelui ce-i inunda fața. Îi studie gura, cu buza de sus atât de

zbuciumată. De ce nu te măriți cu mine? Nici nu mi-ai văzut casa. Este enormă, îi poți lua pe toți cei de care ai grijă și nici măcar nu i-am vedea. Travis și cu mine avem bani cu care nici nu mai știm ce să facem, și nu ar trebui să muncești.

— tt privi un moment, apoi zâmbi.

— Wesley, ești foarte bun. Tu nu vrei să te căsătorești cu mine. Se întoarse.

— Ba da. Ai fi o nevastă perfectă. Poți să conduci toată plantația și toată lumea te place.

— Oprește-te, spuse ea râzând. Mă faci să mă simt foarte bătrână. Se ridică pe vârfuri și-l sărută în colțul gurii. Îți mulțumesc pentru cererea ta, dar nu vreau să părăsesc o căsătorie și să intru direct în alta. Îl privi cu ochii aproape amenințatori. Dacă îndrăznești să pari ușurat, nu-ți mai vorbesc nici o dată.

— Îi ridică mâna la gură și i-o sărută, mângâindu-i degetele.

— S-ar putea să plâng, dar în niciun caz, n-o să par ușurat.

Nicole râse și-și trase mâna.

— Acum am mai multă nevoie de prieteni, decât de un iubit. Dacă vrei să mă ajuți cu adevărat convinge-l pe domnul Rogers să-mi ceară un preț nu prea mare pentru pământ.

Wesley o privi un moment. Cererea în căsătorie o făcuse sub un impuls momentan, dar acum se gândea ce plăcut ar fi fost să fii căsătorit cu cineva ca Nicole. Ar fi fost surprins dacă ar fi acceptat, dar ar fi dorit să o facă.

— Îi zâmbi.

— Bătrânul Rogers va fi atât de bucuros să ți-o vândă, că practic ți-o va dăru.

— Fără violență, râse Nicole,

— Poate un picior rupt, sau poate două, dar atâta tot.

— Bine... dacă e vorba doar de picioare.

Râseră împreună, și porniră pe drum în jos, spre casa domnului Rogers.

Obținură pământul pe un preț bun. Nicole nu prea avea bani lichizi, doar ce luase pe hainele vândute, dar domnul Rogers acceptase să-i plătească în rate anuale. Ea acceptă să-i macine gratis grăunțele pe timp de trei ani.

— Stai să vezi notele de plată pe al patruilea an, răspuse Nicole cu ochii strălucitori.

De la domnul Rogers se duseră la tipograf, unde Nicole comandă reclame mici pe care era trecut prețul pentru măcinat.

Când o auzi spunându-i tipografului noile prețuri, Wes îi spuse:

— Nicole, cum crezi că ai să faci rost de bani? Prețul tău e de trei ori mai mic decât cel al lui Horace Backes.

— Concurența și cantitatea. Vor veni la mine sau la Horace? îi

răspunse zâmbind Nicole.

Tipograful începu să râdă.

— Cred că te-a păcălit de data asta, Wes. Îi voi spune și cumnatului meu și fiți sigură că va veni și el.

Wesley o privi pe Nicole cu respect.

— Nu știam că există și minte în spatele fețișoarei frumoase.

Îi răspunse serios.

— Nu, cred că a existat, sau cel puțin, cred că a fost un timp întunecată de gânduri copilărești de dragoste și de poezie.

Wes se încruntă, își dădu seama că fusese jignită mai mult decât recunoștea. Ce prost e Clay! Nu trebuia să se comporte cu Nicole, așa cum o făcuse.

Acasă necazurile continuau. De data asta, Nicole avea de înfruntat necazuri din partea lui Gerard, care îi întoarse spatele jignit.

— A fost destul de scârbos să trebuiască să vând rochiile de damă. Se opri și-și netezi părul. Era tuns după moda zilei, stil Brutus, cu păr lung și neglijent, lipit de cap, lins, fără ondulații sau bucle. Bineînțeles, femeilor le plăcea să mă primească, nu ca persoanelor din casa asta. Le plăceau poveștile familiei mele, faimoșii Courtalain.

— De când a devenit a ta, familia lui Nicole? izbucni Janie.

— Vezi! țipă Gerard, nu sunt bine apreciat.

— Terminați amândoi, spuse Nicole, m-am saturat să vă tot aud certându-vă. Gerard, te-ai dovedit un bun negustor. Femeilor le place accentul tău și manierele fermecătoare.

Se umfla în pene la complimentele ei.

— Dacă vrei, te poți duce să împărți anunțurile morii la nevestele fermierilor. De fapt, ideea este foarte bună.

— Anunțurile nu sunt mătăsurii, mormăi el.

— Dar mâncarea e mâncare, spuse Janie, și dacă vrei să mănânci vei munci ca și noi toți.

Gerard făcu un pas spre Janie rânjind, dar Nicole îi puse mâna pe braț și-l opri. El privi de la mână la fața ei și înapoi, apoi își puse și el mâna peste a ei.

— Pentru tine aș face orice.

Cât mai politicos posibil, se îndepărtă de el.

— Isaac te va duce cu barca la casele din josul și susul râului.

Gerard îi zâmbi drăgăstos și ieși liniștit din casă.

— Nu am încredere în el, spuse Janie. Nicole făcu un gest indiferent cu mâna.

— Nu este periculos. Vrea să fie tratat regește, asta e tot. Se va obișnui curând.

— Tu ești prea generoasă, dar ascultă-mă pe mine, ține-l la distanță.

Primăvara a venit în Virginia repede și odată cu ea s-au copt și

recoltele timpurii. Nu va trece mult și pietrele enorme ale morii vor începe să lucreze după lunga întrerupere din timpul iernii. Anunțurile pe care le trimisese Nicole se dovediseră folositoare, fermierii veneau de la distanță ca să-și aducă boabele la măcinat.

Nicole nu se odihnea nici un minut. Angajă încă un om de ajutor pentru semănatul câmpului cu orz și grâu. Gerard ajuta la moară, fără tragere de inimă, lăsând să i se vadă disprețul față de americani, Nicole nu înceta să-i amintească cum bunicul ei, ducele, muncise doi ani la o moară.

Nimeni nu părea să se gândească la întoarcerea gemenilor în casa lui Clay, și Nicole știa că asta dovedea încrederea pe care i-o acorda. O dată pe săptămână, Isaac îi ducea cu barca peste râu să-și vadă unchiul.

— Arată rău, a spus într-o zi Isaac, la întoarcere. Nicole nici nu se gândea să-l întrebe despre cine vorbea. În ciuda muncii, Clay îi stăpânea permanent gândurile.

— Bea prea mult. Niciodată nu am știut că bea așa de mult.

Nicole se îndepărtă. Ar fi trebuit să se bucure că este așa nenorocit, căci o merita. Dar nu era bucuroasă. Îl lăsa pe Isaac și se duse la grădina de zarzavaturi. Câteva ore de săpat în grădină vor reuși poate să i-l scoată pe Clay din minte.

O oră mai târziu, se rezemă de un copac și-și șterse fața cu brațul. Îi era cald și era transpirată de munca grea a săpatului.

— Uite, ți-am adus ceva, spuse Gerard întinzându-i un pahar cu limonadă rece.

Îi mulțumi din cap și bău cu lăcomie tot paharul.

Gerard îi scutură de pe mâneca rochiei o bucată de iarbă.

— N-ar trebui să stai afară în soare. Îi va dauna pielii tale frumoase. Își plimbă mâna pe brațul ei.

Nicole era prea obosită să se îndepărteze de el. Stăteau la umbra deasă, de unde nu puteau fi văzuți nici din casă, nici de la moară.

— Mă bucur că avem puțin timp singuri, spuse și se apropie mai mult de ea. E ciudat, trăim în aceeași casă, dar rareori avem prilejul să fim singuri, să discutăm în particular.

Nicole nu voia să-l jignească, dar nici să-l încurajeze. Se îndepărtă.

— Îmi poți vorbi oricând, cred că știi asta.

Se apropie din nou de ea mângâindu-i cu mâna brațul.

— Tu ești singura de aici care mă înțelege. Vorbea în franțuzește, apropiindu-și obrazul de al ei. Suntem din aceeași țară, același popor. Nimeni nu mai știe aici cum e în Franța acum. Aceleași gânduri ne apropie mai mult.

— Eu mă consider acum americană, îi răspunse în englezește.

— Cum se poate? Ești franțuzoaică la fel ca mine. Facem parte din aceeași familie, Courtalain. Gândește-te că am putea continua dinastia.

Nicole se îndreptă de spate privindul-l.

— Cum îndrăznești? O uiți pe mama? Ești căsătorit cu ea și te legi de mine ca de o slujnică?

— Cum să o pot uita când țișetele ei m-au adus în pragul nebuniei? Crezi că e vreun minut în care să nu fiu conștient că sunt legat de ea? Ce-mi poate oferi? Îmi poate da copii? Eu sunt un bărbat, un bărbat sănătos, care merită copii. O apucă și o strânse în brațe. Tu ești singură, în toată țara asta sălbatică, tu ești singura ființă demnă să fii mama copiilor mei. Tu ești o Courtalain. În venele copiilor noștri, va curge sânge regesc, sânge albastru.

De abia după o secundă, Nicole își dădu seama ce spunea. Simți că-i vine greață când înțelese și nu găsi cuvinte să-și exprime sentimentele. Îl palmui cu putere.

Gerard îi dădu drumul imediat, ducându-și mâna la față.

— Ai să mi-o plătești, șopti el, are să-ți pară rău că te-ai purtat cu mine, ca și când aș fi unul din americanii împuțiți. Am să-ți arăt eu cine sunt!

Nicole îi întoarse spatele și reveni în grădină. Janie avusese dreptate, își jură să se ferească cât mai mult posibil de micul francez.

Două săptămâni mai târziu, Wes aduse vestea că Armstrong se căsătorise cu Bianca.

Își impuse indiferența la șocul produs de știre.

— Am încercat să-l conving, spuse Wes, dar știi cât este de încăpățânat Clay. Nu a încetat să te iubească. Când a aflat despre desfacerea căsătoriei, s-a îmbătat timp de patru zile. Unul din oamenii lui l-a găsit spre mlaștină, în apropiere de pășune.

— Presupun că s-a abținut să bea pentru nuntă, spuse ea rece.

— Mi-a spus că a făcut-o pentru copil. Blestemat să fie, nu pot să înțeleg cum nu i-a venit gheață să se culce cu vaca aia.

Întimp ce Nicole se întorcea, o prinse de braț.

— Îmi pare rău că am spus asta. N-am vrut să te jignesc.

— Cum ai putea să mă jignești? Domnul Armstrong nu înseamnă nimic pentru mine.

Wes rămase liniștit, în timp ce ea ieși. Ar fi fost în stare să-l strângă de gât pe Clay pentru ce-i făcuse acestei tinere femei frumoase.

Arundel Hali era murdar. Casa nu mai fusese curățată de luni de zile. Bianca ședea liniștită la masă, mâncând înghețată și prăjituri. Avea o burtă enormă, atât de proeminentă, încât ai fi crezut că s-ar putea să nască în orice moment.

Clay intră în casă, oprindu-se în sufragerie. Avea hainele pline de noroi și cămașa ruptă, ochii încercănați, iar părul lipit de sudoare.

— Ce spectacol încântător când vin acasă; soția mea, spuse tare. Ea va fi în curând mama copilului meu. Bianca nu-i dădu atenție și

continuă încet să-și mănânce delicioasa înghețată.

— Mănânci pentru doi, draga mea? o întrebă. Fără să primească răspuns, urcă pe scări. Peste tot rufe murdare. Deschise sertarul comodei, dar acesta era gol. Nu-l mai așteptau cămăși curate și cârpite. Înjură și închise sertarul, trântindu-l. Ieși apoi din casă mergând repede spre râu. Acum stătea foarte puțin acasă. Zilele și le petrecea pe câmp, iar seara ședea singur în bibliotecă și bea până ce credea că va adormi, dar chiar și atunci nu putea dormi decât rareori.

La râu își aruncă hainele și se cufundă în apă. După baie, se întinse pe iarba de pe mal și adormi.

Noaptea se trezi și un moment nu-și dădu seama unde era. Într-o stare de amorțeală, jumătate treaz, jumătate dormind se întoarse acasă.

Imediat ce intră în casă auzi gemete. Se trezi repede. Bianca zăcea ghemuită la capătul scării, ținându-și burta cu mâna.

Îngenunche lângă ea.

— Ce este? Ai căzut?

Își holbă ochii la el.

— Ajută-mă, gemu ea, copilul.

Fără să o atingă, alergă afară să aducă moașa plantației. În câteva minute era înapoi cu femeia în urma lui. Bianca zăcea așa cum o lăsase. Aprinse o lampă și femeia se aplecă spre ea.

O pipăi pe Bianca nemișcată și când își ridică mâinile în lumină, erau pline de sânge.

— Poți să o duci sus?

Clay puse lampa pe jos și o ridică pe Bianca. I se vedeau venele gâtului umflate, forțându-se să care pe scări greutatea. O așeză încet pe pat.

— Cheam-o pe Maggie, spuse moașa, am nevoie de ea aici.

Clay se refugie în bibliotecă bând zdravăn, în timp ce Maggie și moașa o îngrijeau pe Bianca. Ușa se deschise încet și Maggie îi spuse tăcută:

— A pierdut copilul.

Clay o privi aiurit, apoi zâmbi.

— A pierdut copilul?

— Clay, spuse Maggie căreia nu-i plăcea privirea lui, te-aș ruga să nu mai bei.

Își turnă un pahar de bourbon.

— Nu cumva vrei să mă consolezi? Te pomenești că nu va mai face copii?

— Nu, nu va mai avea, spuse moașa din ușă. Este grasă, grea, și când a căzut pe scări a venit cu toată greutatea. Organele ei interne sunt foarte bolnave, mai ales organele femeiești. Nu sunt sigură nici că va trăi.

Clay înghiți băutura și-și umplu din nou paharul.

— Va trăi, nu mă îndoiesc de asta. Oamenii ca Bianca nu mor ușor.

— Clayton, îl somă Maggie. Prea pui la inimă. Veni lângă el și-și puse mâna peste a lui. Te rog nu mai bea. Nu vei mai fi în stare să muncești mâine dacă nu te oprești.

— Să muncesc? spuse zâmbind. De ce trebuie să muncesc? Pentru ce? Pentru iubita mea nevastă? Pentru copilul pe care tocmai l-a pierdut? Bău din nou și începu să râdă. Dar râsul lui suna urât.

— Clay! mai spuse Maggie.

— Ieși afară, nu poate omul să stea singur măcar o dată?

Femeile ieșiră încet din odaie.

Când răsări soarele, Clay continua să bea, așteptând uitarea pe care să i-o aducă băutura.

Pe câmp, ziua de muncă începuse. Lipsa lui Clay era ceva neobișnuit. După-amiază, activitatea începu să scadă. Era plăcut să nu-l ai pe șef să se uite peste umăr. În a patra zi de absență a lui Clay de pe câmp, unii dintre oameni nu se mai obosiră să vină la lucru.

Capitolul 19

Un an mai târziu, era în august 1796. Nicole ședea în vârful colinei, privind în jos la proprietatea ei. Își duse mâinile la spate și își masă mușchii oboșiți. Văzând ce-i cauza oboseala, începea să-i treacă durerea.

Soarele fierbinte de august strălucea peste lanurile de tutun, iar capsulele de bumbac se vor sparge curând. Grâul auriu, aproape copt, se legăna în vânt. Zgomotul morii sfârâmând egal și continuu îi ajungea la urechi. Unul din gemeni țipă și Nicole zâmbi, auzind glasul ascuțit a lui Janie.

Trecuse mai mult de un an de când căsătoria ei fusese anulată. Își dădu seama că măsura timpul în raport cu acea dată. De la acea zi fatală, nu făcuse altceva decât să muncească. Se trezea în fiecare dimineață înainte de răsăritul soarelui, supraveghind moara, plantațiile, recolte. Când își dăduse prima dată recolta pe piață, bărbații râdeau crezând că-i vor putea cumpăra producția la un preț mai mic. Dar Nicole nu-și putea permite să fie păcălită și ținea la preț. Când a părăsit piața, zâmbea, în timp ce cumpărătorii bărbați se încruntau tare și clătinau din cap. Wesley mergea lângă ea și râdea. Anul acesta își mărise proprietatea de pământ. Cu banii obținuți pe recolta din ultimul an mai cumpăraseră pământ. Stăpânea acum 125 de acri pe partea de sus a râului.

Era un pământ fertil, bine udat. Avea necazuri cu eroziunea, dar împreună cu Isaac, în timpul iernii căraseră pietriș. Curățaseră, de asemenea, pământul nou cumpărat, fusese greu, munciseră pe frig, dar o făcuseră. Apoi, devreme, în primăvară, puseseră răsaduri de tutun și însămânțaseră celelalte câmpuri. Exista acum o curte cu păsări, o vacă cu lapte și pui în jurul casei. Casa nu se schimbase. Fiecare bănuț fusese folosit pentru a îmbunătăți pământul. Adele și Gerard aveau o parte din mansardă, iar Janie și Nicole cealaltă. Gemenii dormeau pe paturi suprapuse, jos. Era o existență îngrămădită, dar toți învățaseră să o ia, așa cum era. Janie și Gerard vorbeau rareori, fiecare pretinzând că celălalt nu există. Adele trăia încă în visul ei despre Franța de dinainte de Revoluție. Nicole reușise s-o convingă că gemenii erau nepoții ei și că trebuia să le dea ea personal educație. Zile întregi era o foarte bună educatoare. Făcea lecțiile mai atractive, povestindu-le despre viața la curte. Povești din copilăria ei, obiceiurile ciudate ale regelui își ale reginei. Uneori obiceiurile li se păreau stranii. Odată, le povesti cum lenjeria și hainele reginei erau aduse zilnic în coșuri de răchită căptușite cu tafta verde. Taftaua se schimba zilnic, iar cea folosită se dădea servitorilor. Gemenii se îmbrăcară în

frunze verzi, pretinzând că sunt servitorii Adelei pe care o făcură fericită.

Totuși, uneori, câte un lucru lipsit de importanță o destabiliza și fragila ei liniște era tulburată. Odată, Mandy își legase la gât o panglică roșie și Adele o văzu. Îi reaminti de executarea prietenilor ei și țipă câteva ore. Gemenii nu se mai speriau de țipetele ei. Dădeau din umeri și plecau sau alergau la Nicole s-o cheme la mama ei. După câteva zile în care Adele se ascundea de frică și vorbea de crimă și ucidere, revenea la lumea ei imaginară. Nu era niciodată conștientă de prezent, că era în America și că Franța era departe. Nu-i cunoștea decât pe Nicole și pe gemeni, pe Janie o tolera, iar la Gerard se uita, ca și când nici n-ar fi existat. Nu o lăsau să vadă persoane străine, căci o speriau îngrozitor.

Gerard părea mulțumit că soția sa nu-și amintea cine era. Îndată ce o vedea pe Nicole, părea că uita de timpul petrecut în închisoare, în casa părinților lui Gerard. Cu Nicole vorbea despre soțul ei și despre tatăl ei, ca și când ar fi fost încă în viață și ar fi trebuit să vină acasă în orice moment. Gerard evita pe toată lumea care locuia în casă. Se transformase într-un străin. Nu mai era același om din ziua în care Nicole îl palmuise. Dispărea zile întregi și revenea în mijlocul nopții, fără să dea socoteală unde fusese. Când era acasă, ședea lângă foc, adesea privind-o pe Nicole până când aceasta își pierdea rândul la tricatat sau se înțepa în deget. Nu mai spusese niciodată nimic despre prietenia cu Nicole, care uneori ar fi vrut să mai vorbească. Erau clipe ciudate, când îl prindea privind-o și ea ar fi vrut să-l înfrunte și să aibă o discuție, ca să clarifice situația. Dar se considera ridicolă de câte ori se gândea la asta. Nu făcea nimic rău când o privea.

Orice s-ar spune, însă, Gerard avea un aport serios la moară. Obiceiul lui de a săruta mâna și accentul său pronunțat, aducea beneficii la fel de mari, ca și prețurile reduse, stabilite de Nicole.

Un număr mare de tinere femei veneau cu tații lor la moară ca să-și macine boabele. Gerard le trata pe toate ca pe niște aristocrate franceze, tinere ori bătrâne, slabe sau grase, urâte sau frumoase. Femeile se fandoseau și chicoteau când le lua de braț și le plimba în jurul morii. Dar nu se îndepărtau niciodată și rămâneau întotdeauna în văzul taților. Nicole surprinsese o singură dată gândurile lui Gerard. O tânără oarecare, își dădea ochii peste cap de plăcere, când

Gerard îi sărutase mâna și șoptise ceva în franțuzește. Cum bătea vântul, Nicole auzi ce-i spunea. Deși zâmbea, îi spunea că o consideră ca și măruntaiele de porc. Nicole se cutremură și se îndepărtă, căci nu mai voia să mai audă mai mult. Își îndreptă spatele și privi peste râu. Nu-l mai văzuse pe Clay de când îi spusese că Bianca este însărcinată. I se părea că trecuseră ani, dar în același timp avea senzația că nu o despărțeau decât câteva minute de clipa aceea. Nu era noapte în care

să nu se gândească la el, să nu-i fie dor de el. Trupul ei își cerea drepturile și de multe ori dorise să-l cheme, să se întâlnească în boschet. Nu se sinchisea de mândria ei sau de idealurile ei înalte, îi dorea, dorea să-l simtă puternic și cald lipit de ea.

Își scutură capul să-și limpezească gândurile. Era mai bine să nu trăiască în trecut sau să-și amintească de ceva ce nu mai exista. Viața ei era liniștită acum, înconjurată de oamenii care o iubeau. Nu avea dreptul să se simtă singură sau ignorată.

Privi plantația Armstrong. Chiar de la distanță putea să vadă că e neglijată. Recoltele din anii trecuți fuseseră lăsate să se usuce pe câmp. Îi păruse rău văzând ce se întâmpla, dar ea nu putea face nimic. Isaac o ținea la curent cu ce se întâmpla. Majoritatea servitorilor cu plată plecaseră de mult. Contractele câtorva servitori fuseseră vândute ca și majoritatea sclavilor. Nu mai rămăsese decât o mână de oameni.

Primăvara trecută, fusese semănat o parte din pământul de la margine și atâta tot. Câmpul mai înalt zăcea gol, având doar rădăcini uscate. Isaac îi spusese că pe Clay nu-l mai interesa, iar Bianca vindea tot ce se putea vinde, pentru a-și putea plăti hainele și împodobirea continuă a casei. Isaac mai spunea că singura persoană de pe plantație care avea încă de lucru era bucătăreasa.

Nu prea ai ce vedea, nu-i așa?

Se răsuci și-l zări pe Isaac lângă ea. Privea și el dincolo de râu. După răpirea ei, se legase o prietenie strânsă între ei doi. Prietenia lor fusese întărită de tragedia prin care trecuseră. Avusese întotdeauna sentimentul că toți cei care lucrau pentru ea erau oamenii care-i aparținuseră lui Clay, chiar și Janie. Doar de Isaac simțea că e legată altfel, iar acesta o privea uneori ca și când și-ar fi dat și viața pentru ea.

— Se poate descurca, dacă recolta de anul acesta e bună și până acum timpul a fost favorabil, spuse ea.

— Nu-l văd pe Clay având puterea să recolteze măcar tutunul, cu atât mai puțin să-l ducă pe piață.

— E absurd. Nu există om mai harnic decât Clayton Armstrong.

— Era înainte, spuse Isaac, știu că așa era, dar acum nu face decât să ducă sticla la gură. Și chiar dacă ar lucra, soția asta a lui a cheltuit mai mult decât ar putea produce patru plantații. De câte ori duc copiii acolo, găsesc un creditor care-l urmărește pe Clay. Dacă lasă recolta să se usuce pe câmp, va pierde totul. Conform legii, averea va fi confiscată și scoasă la licitație.

Nicole se îndepărtă, căci nu mai dorea să audă nimic.

— Am niște lucruri pe care trebuie să le fac. Cei de la Morison au adus orzul suplimentar pe care l-ai cerut?

— De dimineață, spuse el, urmând-o. Oftă și-i dori pentru a mia oară să se odihnească puțin, dacă nu pentru sănătatea ei, măcar

pentru el. Ar fi dorit să o mai viziteze Wesley, dar Travis era plecat în Anglia și Wes trebuia să se ocupe de plantație. Nimeni nu o putea convinge pe Nicole să nu mai muncească, măcar câteva minute.

Rezemat de un copac, Gerard îl privea pe Isaac urmând-o pe Nicole spre moară. Se întreba deseori ce era între ei. Petreceau multe ore împreună. În ultimul timp, Gerard cunoscuse sute de persoane, majoritatea dispuse să-i spună orice dorea el să știe. Aflase că Nicole era o femeie plină de temperament. O grămadă de oameni îi povestiseră cum se comportase la petrecerea familiei Backes. Se purtase exact ca o femeie de stradă în fața tuturor, iar pe el îl pălmuiuse când o atinsese.

Nu era zi să nu-și amintească cum îl pălmuiuse și felul cum îl privise, ca și cum ar fi fost o insectă sub o piatră. Știa de ce-l refuzase. Se considera mai bună decât el. De fapt era o Courtalain, a cărei istorie se îndeplinea cu cea a regilor și a reginelor Franței. Și el ce era? Băiatul unui cizmar. Credea că-l va accepta aflând că era deja rudă cu ea, dar n-o făcuse. Pentru ea rămânea tot băiatul cizmarului și orice ar fi făcut, nu se va putea schimba în ochii ei.

Se gândi la ce avusese de făcut în ultimul an. Îl obligase să se prostitueze cu aceste femei necioplite, americance grosolane, fără educație, ce nu știau să vorbească decât în limba searbădă, americană. Îi plăcea să le vadă ochii când le spunea porcării în franceză. Erau prea proaste ca să înțeleagă ce spune. Apoi noaptea îl înnebunea, se juca cu simțurile lui peste cât putea suporta. Odăile lor erau despărțite doar de o perdea, El stătea în pat în întuneric, lângă Adele care sforăia, și asculta cum se dezbracă. Cunoștea zgomotele fiecărei îmbrăcămînți. Știa când rămânea goală, înainte de a-și pune cămașa de noapte, își imagina trupul ei auriu, iar pe el deschizându-și brațele și ea cuibărindu-se în ele. Își imagina tot ce i-ar fi putut face. Ar face-o să se târască, să-l implore. Da. Era o femeie plină de temperament, dar nu o va atinge până nu va veni la el în genunchi, i-ar arăta că băiatul cizmarului era la fel de bun ca oricare din cunoștințele ei franceze, snoabe. Atunci i-ar arăta el.

O va face să regrete că-l pălmuiuse. O va face să regrete că se considerase mai bună ca el.

Se îndepărtă de copac, apoi printre tufișurile copacilor se îndepărtă de moară. Moara îi făcea greață. Și-i imagina pe toți râzând și vorbind de el, fără îndoială. Într-o zi auzise doi bărbați vorbind despre „micul francez”. Luase o piatră să-i lovească, dar apoi se gândise că există căi mai bune pentru a se răzbuna. Existau alte căi ca să-i pedepsească, căi care nu l-ar putea atinge pe el. După această întâmplare, amândoi bărbații își pierduseră magaziile pline cu recoltă, iar unul din ei își pierduse toată averea.

Gerard zâmbi amintindu-și. Mergând în lungul malului, privirea îi

fu atrasă de o mișcare, dincolo de râu. Era cineva, o femeie grasă călare. Se opri și privi un moment, în ultimul an văzuse cum activitatea scădea acolo. Nu fusese niciodată prea curios în ceea ce privea legătura dintre Nicole și Armstrong. Știa că fusese înainte nevasta lui și se purtase ca o târfă la petrecerea familiei Backes. Gerard visase de atâtea ori ca Nicole să se poarte și cu el la fel. Când obținuse anularea căsătoriei, curând după sosirea lui, Gerard se bucurase. Se emoționa la ideea că obținuse anularea, ca să se poată mărita cu el. Așteptase un timp și apoi îi spusese că ar fi binevenită în patul lui.

Scrâșni din dinți când își aminti. Era o cochetă, promițând și apoi reacționând ca și când ar fi insultat-o. În timp ce privea la femeia de pe malul opus, aceasta ridică biciul și plesni crupa calului. Calul tresări, își coborî capul și apoi se scutură de durere. Femeia zbură în aer și apoi căzu pe spate într-un nor de praf și pietre.

Gerard ezită o secundă, apoi începu să alerge spre debarcader. Nu-și cunoștea nici el intențiile, dar instinctiv știa că trebuie să se ducă la ea.

— Sunteți rănită? o întrebă când ajunse.

Bianca ședea liniștită pe jos, simțind durerea căzăturii și a călăritului pe afurisitul de cal. Își curăță gura de murdărie și privi în jur dezgustată.

Fu surprinsă când îl văzu pe Gerard. Era multă vreme de când nu mai văzuse „un domn” și recunoscă imediat moda franceză. Avea o haină verde cu gulere și manșete de catifea. Cămașa era de mătase albă, iar cravata avea un nod mare ascunzându-i vârful bărbiei. Pantalonii erau cafenii, strânși cu nasturi de perle la genunchi. Pe picioarele subțiri, purta ciorapi de mătase verzi, cu dungi galbene. Oftă adânc. Era așa de plăcut să vezi un bărbat îmbrăcat altfel decât în piele de căprioară și cizme. Era plăcut de asemenea să mai vezi o siluetă subțire, nobilă, în loc de o namilă cu mâini murdare de la munca câmpului.

— Pot să vă ajut, repetă Gerard, văzând că femeia nu răspundea. Îi înțelese privirea pe care o întâlneau deseori în America. Femeile erau dornice de cultură și rafinement. În timp ce-i întindea mâna, o privi. Era o femeie grasă, foarte grasă, iar sânii enormi și grei depășeau decolteul mare al rochiei de satin roșu. Brațele grase forțau mânecile rochiei. Fața sa curată, o fi fost frumoasă odată, dar acum era deformată. Deși demodată și din material nepotrivit, știa că rochia era scumpă.

— Vă rog dați-mi voie să vă ajut, spuse cu accentul lui pronunțat. Mă tem că vă veți strica tenul superb dacă stați aici în soare.

Bianca roși, apoi luă mâna ce-i era întinsă.

Gerard se forță, ajutând-o să se ridice. Era și mai grasă când stătea

lângă el. Era cu câțiva centimetri mai înaltă decât el, iar ca greutate îl depășea cu cel puțin douăzeci de kilograme.

Nu dădu drumul mâinii, dar o trase ușor spre el, sub umbra unui pom. Cu o mișcare grăbită își scoase haina și o întinse pe iarbă pentru ea.

— Vă rog, spuse făcând o plecăciune, trebuie să vă odihniți după o astfel de căzătură. O tânără și delicată doamnă ca dumneavoastră trebuie să fie prudentă.

Se întoarse spre râu.

Bianca se așeză stângace pe haină, apoi privi pe Gerard care se îndepărta.

— Nu mă părăsiți, vă rog.

O privi peste umăr asigurând-o că nu pleacă, și că nu poate să o părăsească acum când o găsisese.

Se opri la râu și scoase batista. O avea pe cea a Adelei, de mătase naturală, brodată cu dantelă de Bruxelles și cu monograma A.C. Gerard avusese grijă să șteargă A și lăsase doar C, căci acum era un Courtalain.

Udă batista și o duse Biancăi. Îngenunche lângă ea.

— Aveți o pată pe obraz, spuse el. Cum ea nu se mișca, el continuă. Îmi permiteți? îi luă bărbia în mână și delicat începu să curețe murdăria.

Biancăi i se părea curios că nu simte repulsie la atingerea lui Gerard. Doar era un bărbat.

— Ai să-ți murdărești batista, se bâlbâi ea.

Zâmbi cu mărinimie.

— Ce înseamnă mătasea față de pielea frumoasă a unei femei?

— Frumoasă, deschise ea ochii mari. Albastrul ochilor ei era aproape acoperit de pomeții grași. Gropița din obrazul stâng nu mai era vizibilă căci era pierdută în grăsimea moale. Nimeni nu mi-a mai spus de multă vreme, că sunt frumoasă.

— Ciudat, spuse Gerard. M-am gândit la soțul dumitale, căci, desigur, o femeie frumoasă ca dumneata e căsătorită. Nu v-o spune în fiecare zi?

— Soțul meu mă urăște, spuse Bianca, fără expresie.

Gerard se gândi un moment la cele auzite. Simțea că femeia avea nevoie de un prieten, de cineva cu care să vorbească. Ridică din umeri. De ce nu? Nu avea nimic altceva de făcut și în afară de asta, uneori, poveștile femeilor însingurate îi erau utile.

— Cine este soțul dumitale?

— Clayton Armstrong.

Gerard ridică din sprinceană.

— Proprietarul acestor locuri?

— Toate, arătă Bianca. Cel puțin ce a mai rămas. Refuză să le

lucreze din cauză că mă urăște. Spune că nu vrea să se omoare muncind, ca eu să pot cumpăra fleacuri.

— Fleacuri? o încurajă.

— Sunt destul de modestă. Nu cumpăr ce nu-mi trebuie. Câteva rochii simple, o trăsură, câteva mobile în casă, numai lucruri necesare unei femei de calitatea mea.

— E o rușine să ai un soț atât de egoist.

Bianca privi peste râu.

— Totul e din vina ei: Dacă nu s-ar fi aruncat în brațele soțului meu, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

— Dar credeam că Nicole a fost măritată înainte cu domnul Armstrong. Gerard nu se prefăcu că n-ar ști despre cine vorbește.

— A fost, dar am eliminat-o. Credea că poate lua tot ce era al meu, pentru care am muncit atât, dar nu a putut.

Gerard privi în jurul său, la culturile de tutun din stângă sa.

— Cât stăpânește exact domnul Armstrong...

Bianca se însufleți.

— Este bogat sau ar putea fi dacă ar munci. Este o casă drăguță, dar este prea mică.

— Și Nicole a renunțat la tot? Întrebă mai mult pentru el însuși.

Enervarea înroșise obrajii Biancăi.

— Nu a renunțat. Am jucat o piesă și am câștigat. Asta-i tot.

Gerard deveni interesat.

— Aș vrea să-mi spui despre piesă, mi-ar plăcea să aud.

Se așează și ascultă cu atenție povestea Biancăi. Era uimit de sinceritatea ei. Era o persoană pe care o înțelegea. Râse când îi povesti cum îl păcălise pe Abe s-o răpească pe Nicole. Era în admirația ei, când îi spuse cum se băgase în patul lui Clăy.

Bianca nu avusese pe nimeni în America înainte, care s-o asculte, cel puțin nimeni care ar fi fost interesat. Considera întotdeauna că manipularea lui Clay și a lui Nicole era grozav de inteligentă, dar nu interesase pe nimeni. Văzând cât de nerăbdător era Gerard să afle, ajunsese să-i spună și cum îl plătise pe Oliver Hawthorne ea să o lase gravidă. Tremura la amintirea asta și-i spuse cum avusese nevoie să se drogheze pentru a putea suporta atingerea lui.

Gerard izbucni în râs.

— Nici măcar nu era copilul lui Armstrong. Ce minune! Cred că Nicole a înnebunit când a aflat că soțul ei drag se culcase cu altcineva și-i făcuse un copil.

Cu un impuls, luă mâna grasă a Biancăi și îi sărută pielea întinsă.

— Ce păcat că ai pierdut copilul, i-ar fi prins bine lui Armstrong dacă acest copil în loc să-i semne lui, semăna cu un vecin.

— Da, spuse Bianca visătoare. M-aș fi bucurat să-l văd arătând ca un prost, așa cum mă face el pe mine să par.

— Nu vei arăta niciodată ca o proastă. Nebuni sunt cei care nu te prețuiesc.

— Da... oh, da... murmură ea, dumneata înțelege. Amândoi tăcură un moment. Bianca se simțea ca și când și-ar fi găsit primul prieten, cineva pe care-t interesa. Toți ceilalți păreau să fie de partea lui Clay și a lui Nicole.

Cât despre Gerard, nu prea știa ce să facă cu mărturisirile Biancăi, dar s-ar putea să-i fie folositoare.

— Îmi dai voie să mă prezint? Sunt Gerard Gautier din familia Courtalain.

— Courtalain, suspină Bianca. Dar ăsta e numele de fată al lui Nicole.

— Da... suntem rude.

Într-o clipă ochii Biancăi se umplură de lacrimi.

— Ți-ai bătut joc de mine, șopti disperată. M-ai ascultat și ești de partea ei. Încercă să se ridice, dar greutatea o împiedica,

Gerard o apucă de umeri și o așeză cu forța jos.

— Faptul că sunt rudă cu ea, nu mă face să fiu de partea ei, departe de asta. Sunt un musafir în casă la ea și nu pierde nicio ocazie să-mi amintească faptul că sunt la mila ei.

Bianca clipi des ca să-și alunge lacrimile.

— Atunci știi că nu este îngerașul curat cum se pare că o crede toată lumea. S-a măritat cu logodnicul meu. A încercat să-mi ia casa și plantația. Și, totuși, fiecare pare să creadă că eu greșesc. Eu am luat ce era al meu.

— Da, aprobă Gerard. Dar când spui toată lumea, te gândești la americani, presupun. Și atunci, la ce te poți aștepta de la niște oameni simpli?

Bianca zâmbi.

— Sunt niște incuți. Nici unul nu vede cum se poartă Nicole cu Wesley Stanford, omul acela îngrozitor.

— Sau cu Isaac Simmons, spuse dezgustat Gerard. Petrece ore, ore întregi cu gunoiul ăsta.

În spatele lor se auzi sunetul unui clopot. Chema muncitorii ce mai rămăseseră pe plantație, la masă.

— Trebuie să plec, spuse Bianca. Ne mai putem întâlni?

Gerard își folosi forțele slabe s-o ajute să se ridice. Nu era o sarcină ușoară, apoi își puse haina.

— Nu mă poți opri să te mai văd. Spun asta pentru prima oară de când sunt în America. Am impresia că mi-am găsit un prieten.

— Da, spuse Bianca încet, și eu cred la fel.

Îi luă mâna și i-o sărută tandru.

— Pe mâine?

— La prânz, aici, am să aduc un picnic, spuse el. Se aplecă repede

în fața ei și o părăsi.

Capitolul 20

Bianca privi un moment după Gerard. Era într-adevăr un bărbat frumos, se purta delicat, rafinat, atât de deosebit de scârboșii de americani. Se întoarse spre casă, oftând la gândul că avea de mers un drum lung. Și distanța asta era tot din cauza lui Clayton. Dorise pe cineva care s-o plimbe cu trăsura în jurul plantației, dar Clay râsese la această idee și spusese că nu putea face drumuri, dintr-cauză că era așa leneș ca să umble. În timpul drumului lung, sub soarele cald până acasă, se gândi la Gerard. De ce nu se putuse mărita cu un om ca el? De ce avea un bărbat zăpăcit și simplu cum era Clay? Ar fi fost fericită cu un om ca Gerard. Repetă numele de câteva ori. Da, viața cu el ar fi fost dulce. Nu ar țipa la ea niciodată și nu i-ar spune cuvinte urâte, jignitoare.

Ajunsă în casă, euforia dispăru. Casa era cum nu se poate mai murdară. Nu fusese curățată de mai mult de un an. Pânzele de păianjen atârnav pe tavan. Mesele erau pline de haine, hârtii și flori uscate. Praful zăcea în covoare încât la fiecare pas se ridicau mici nori.

Bianca încercase să păstreze servitorii, dar Clay se amesteca întotdeauna în ordinele date de ea. Îi susținea întotdeauna împotriva ei. După câteva luni refuzase să mai angajeze pe cineva care să muncească în casă. Spunea că ea, Bianca, avea un caracter prea urât și nu mai putea forța pe cineva s-o suporte. Bianca se certa cu ei, îi spunea că habar nu avea cum trebuie tratați servitorii, dar el nu o lua în seamă, ca întotdeauna.

— Iat-o pe draga, dacă pot spune așa, mica mea soție, spuse Clay. Se plimba pe lângă scară, chiar în fața ușii de la sufragerie. Cămașa lui, care fusese odată albă, acum era murdară și ruptă. Era deschisă la gât, iar poalele erau pe jumătate băgate sub cureaua de piele din talie. Cizmele înalte erau pline de noroi. Ținea în mână un pahar cu băutură, așa cum obișnuia în ultimul timp.

— M-am gândit că te vei întoarce la auzul clopotului de masă, spuse alene. Își pipăia cu mâna barba nerasă. Indiferent ce s-ar întâmpla, numai ideea de mâncare te face să alergi.

— Mă dezgusti, spuse ea tânjind și intră în sufragerie. Masa era încărcată cu mâncăruri. Maggie era unul dintre puținii servitori care mai rămăseseră la Clay în ultimul an. Bianca se așeză cu grijă și-și întinse un șervet de olandă în poală, uitându-se la mâncare.

— Ce foame, spuse Clay din ușă. Dacă te-ai putea uita la un bărbat așa, l-ai câștiga. Dar bărbații nu te interesează, nu-i așa? Tu nu arăți interes decât față de mâncare și de tine însuși.

Bianca își puse trei prăjituri în farfurie.

— Nu știi nimic despre mine. Poate te-ar interesa să știi că unii bărbați mă găsesc atrăgătoare.

Clay scoase un sforăit și luă o gură bună de băutură.

— Nici un bărbat nu poate fi așa de prost. De fapt, sper că sunt singurul prost.

Bianca continua să mănânce încet și zdravăn.

— Știai că iubita ta pierdută, Nicole, se culcă cu Isaac Simmons? zămbi când îi văzu privirea. Întotdeauna a fost o curvă. Se întâlnea cu tine și când stăteai cu mine. Femeile ca ea nu pot trăi fără bărbat, indiferent ce fel de bărbat. Pariez că și cu Abe s-a culcat. Poate că am făcut bine când i-am dus pe insulă împreună.

— Nu te cred, spuse Clay sufocat, Isaac este un băiat.

— Cum erai tu la șaisprezece ani? Acum a scăpat de tine, poate să facă ce vrea și cu cine vrea. Sigur că ai învățat-o micile tale jocuri murdare în pat și acum îl învață ea pe nevinovatul de Isaac.

— Taci din gură, țipă Clay, aruncându-i paharul în cap. Ori el era prea beat; ori ea învățase să se ferească, dar nu o nimeri.

Trânti ușa și ieși din casă, îndreptându-se spre grajd. În acele zile intra rareori în birou, se părea că nu mai era nevoie. În grajd, înhață un ulcior cu băutură și porni spre râu. Se așeză la marginea apei, rezemat de un copac. De unde stătea, putea să vadă plantația lui Nicole. Nu putea să vadă nici casa, nici moara și îi convenea, îi era destul să vadă câmpul ei sănătos și bogat. Se întreba dacă se mai gândește vreodată la el, sau dacă-și mai amintește de el. Locuia cu francezul acela mititel, după care, spunea Maggie, se prăpădeau cele mai multe femei din Virginia. Refuza să creadă povestea cu Isaac. Bianca avea mintea bolnavă.

Clay bău mai mult bourbon ca oricând. Îi trebuia din ce în ce mai mult alcool ca să poată uita. Se trezea uneori noaptea dintr-un vis în care părinții, Beth și James îl acuzau că îi uită și că distruge tot ce fusese al lor. Dimineața se trezea cu remușcări, cu proiecte noi și cu speranțe de viitor. Apoi o vedea pe Bianca, vedea casa murdară și câmpurile în paragină. De peste râu ajungeau până la el râsete sau strigătul unuia din gemeni. Fără să se gândească, lua din nou băutura. Whisky-ul îi potolea simțurile, îl făcea să uite și nu mai vedea și nici nu mai auzea nimic.

Nu le dădu nici o atenție norilor care întunecaseră soarele. Ziua trecea și norii erau din ce în ce mai întunecați. Se învăteau leneș și se auzeau tunete. La distanță, un fulger lăsă o dără luminoasă. Vântul se pornise și căldura zilei se liniștise. Sufla peste câmpurile cu grâu și orz. Bătu înspre Clay, făcând să-i fluture cămașa. Dar whisky-ul îl făcea să-i fie cald. Nu se mișcă nici la primele picături de ploaie, care începuse cu putere. Se aduna pe borurile largi ale pălăriei lui, apoi îi curgea pe față. Nu simți nici cămașa rece și udă de ploaie lipită de

piele. Continua să bea.

Nicole privi pe fereastră și suspină. Ploua de două zile, fără să se oprească măcar un minut.

Opriseră moara din cauză că râul se umflase atât de mult, încât nu se mai putea controla nivelul apei. Isaac o asigurase că recolta era în siguranță câtă vreme zidurile de piatră vor rezista și părea că vor rezista. Apa curgea de pe câmpul în terase, până la râu. Erau în siguranță față de ploaie dacă nu vor apărea eroziuni.

Sări când auzi o bătaie puternică în ușă.

— Wesley, spuse ea fericită că-l vede. Ești ud learcă, intră înăuntru.

Își scoase haina de ploaie, unsă cu grăsime, și o scutură. Janie i-o luă și o puse să se usuce.

— Doamne, de ce ai venit pe o vreme ca asta? întrebă Janie. Ești îngrijorat din cauza râului?

— Foarte, aveți cafea? Sunt înghețat și tot atât de ud.

Nicole îi întinse o ceașcă mare de cafea pe care o bău stând lângă foc. Gerard ședea într-un colț, tăcut și privind fără interes. Wes îi auzi pe gemeni sus, stând probabil cu mama lui Nicole, o femeie pe care o văzuse o singură dată.

— Hai, așteptăm, spune-ne ce te-a adus aici? îl întrebă Janie.

— De fapt, eram în drum spre Clay. Dacă ploaia continuă, vor fi inundații.

— Inundații? întrebă Nicole. Clay va fi în pericol? Janie o privi răutăcios.

— Mai bine spune-ne, la noi va fi în ordine?

Wes o privi pe Nicole.

— Pământul lui Clay a fost întotdeauna amenințat de inundații, cel puțin în acest capăt. Când eram copii a mai fost o inundație, dar atunci bineînțeles bătrânul domn Armstrong avea plantat tot restul.

— Nu înțeleg.

Wes îngenunche și cu o bucată de lemn începu să facă un plan al pământului lui Clay, ai lui Nicole și al râului. Chiar sub moară, râul făcea o cotitură lângă pământul lui Clay, făcând ca acesta să se surpe repede și provocând o cădere. De partea lui Nicole, câmpul era înalt, dar de partea lui Clay era jos, ceea ce îl făcea fertil și bogat, dar în același timp era un bazin care putea înghiți revărsarea apei.

Nicole își înălță capul de pe desen.

— Atunci bucata mea de pământ se scurge spre pământul lui Clay făcând râul să crească.

— Cred că poți privi lucrurile așa, dar nu e vina ta dacă Clay își pierde recolta.

— Pierde totul?

Wes mișcă un vâtrai peste hartă.

— Este vina lui. Știe de inundații, în fiecare an era o loterie să plantezi aici, dar e drept că pământul este extrem de bogat. Ca măsură de prevedere, cultiva mai mult pe porțiunea înaltă. Tatăl lui se considera norocos când reușea să strângă recolta de aici.

Nicole se ridică.

— Dar anul acesta, singura lui recoltă este porțiunea joasă.

Wes ședea lângă ea.

— Știa mai bine. Știa ce se poate întâmpla.

— Se poate face ceva? Trebuie să piardă chiar totul?

Wes își puse brațul pe după umerii ei.

— Nu poți stăvili ploaia. Dacă ai putea s-o oprești ar fi salvat, dar este singurul lucru ce poate să-l salveze.

— Mă simt așa de neajutorată. Aș dori să pot face ceva.

— Wesley, spuse Janie ascuțit. Sunt sigură că ești flămând. Nu vrei să mănânci ceva?

Îi zâmbi.

— Aș vrea să mănânc ceva. Spune-mi ce mai e nou pe aici. Crezi că îi pot vedea pe gemeni? Janie se duse în capul scării strigând:

— „Ducele Wesley” este aici și vrea să le vadă pe „altețele lor”.

Wes o privi pe Nicole neîncredător. Ea își roti ochii, scutură din cap, oftă și-și ridică brațele în semn de neputință. Wes își reținu râsul. Gemenii veniră pe scări în jos ca o furtună și se aruncară în brațele lui. Îi învârti ca o morișcă, îi aruncă în sus, în timp ce copiii râdeau în hohote.

— Ar trebui să te însori, Wes, spuse Janie cu o voce gravă, privind spre Nicole semnificativ.

— Mă însor dacă tu accepți să te măriți cu mine, râse el. Nu, nu pot, acum îmi amintesc că i-am promis ceva uneia din micile surori ale lui Isaac.

— E o treabă bună, bombăni Janie. Mă ceri de nevastă și eu accept. Acum pune-i jos pe ăștia mici și vino să mănânci.

Mai târziu, în timp ce mânca și răspundea la întrebările gemenilor, observă fața lui Nicole. Știa că este îngrijorată. Îi luă mâna peste masă și i-o scutură.

— Totul se va rezolva, ai să vezi. Travis și cu mine ne vom îngriji să nu-și piardă plantația.

Nicole ridică brusc capul.

— Ce vrei să spui că-și pierde plantația? Pierderea recoltei într-un an, nu-l poate face să piardă totul.

Wes schimbă priviri cu Janie.

— De obicei n-ar trebui, dar și atunci oamenii pierd rareori toată recolta. Clay ar fi trebuit să planteze deasupra nivelului inundației. Dar chiar dacă-și pierde recolta, sunt sigur că are destui bani economisiți ca să supraviețuiască. Nu cred că plantația se poate pierde

într-un singur an. Wes împinse farfuria goală. Ploaia se auzea răpăind pe acoperiș. Dar mai bine să știi adevărul. Anul trecut, Clay a lăsat recolta să putrezească pe câmp, dar datorită muncii sale din anii precedenți și a tatălui și a fratelui său, din punct de vedere financiar avea o poziție solidă. Dar Bianca... se opri privind ochii lui Nicole. Încerca să-i facă să pară calmi, dar putea citi în ei cât o durea, numai când îi auzea numele. Continuă.

— Bianca a făcut datorii mari. Luna trecută când l-am văzut pe Clay, mi-a spus că-i împrumutase bani tatălui ei în Anglia. Se pare că vrea să recapete casa care fusese a familiei ei.

Nicole se ridică, se duse spre foc și mișcă alene vătraiul în cenușă. Își aminti parcul unde se plimbau, care înainte fusese proprietatea familiei ei. Bianca nu înceta spunând că într-o zi va lua casa familiei înapoi. Iar Clay a lăsat-o să se folosească de pământul lui. Asta nu i se potrivește lui Clay.

După un timp Wes, îi răspunse.

— Nici eu nu pot să cred că a făcut-o. Dar e schimbat, Nicole, Nu-l interesează ce se întâmplă cu pământul sau cu el. Nu face un pas fără un pahar de whisky în mână. Încerc să-l fac să gândească, dar acum... continuă Wes fără să-și termine fraza.

— Deci, Clay a pierdut anul trecut recolta și acum este pe punctul s-o piardă și anul acesta. Ce să mai înțeleg, că este în pragul falimentului?

— Nu, Travis și cu mine am vorbit cu creditorii și vom garanta pentru ei. I-am spus să-i atragă atenția Biancăi să nu mai cheltuiască, dar...

Nicole îl privi în față.

— I-ai spus lui Clay că garantați pentru el?

— Bineînțeles. Nu voiam să-și facă griji.

— Bărbați, zise Nicole furioasă, spunând câteva vorbe în franceză, la auzul cărora Gerard care asculta indiferent la totul, ridică din sprâncene.

— Cum te-ai simți dacă Clay ți-ar spune că știe că nu-ți administrezi bine averea, dar să nu-ți faci probleme, că va avea el grijă?

— Nu este chiar așa. Suntem și am fost întotdeauna prieteni.

— Prietenii se ajută, dar nu se distrug.

— Nicole, o preveni supărat Wes. Ne cunoaștem de-o viață și...

— Și acum îi arunci un colac de salvare unui om care se îneacă, asta este, nu?

Wes se ridică cu fața roșie de mânie și lovi cu pumnul în masă. Janie interveni.

— Ajunge, amândoi vă purtați ca niște copii. Ba mai rău, gemenii nu se poartă niciodată așa.

Wes începu să se calmeze.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să mă înfurii, dar Nicole mă învinuiește de un lucru îngrozitor.

Nicole se întoarse spre foc, cu vătraiul în mână. Desenă din nou cursul apei pe care i-l arătase Wes. Se uită la el începând să vorbească.

— Nu m-am gândit la așa ceva, dar îl cunosc pe Clay cât e de mândru. Își iubește pământul și ar prefera să-l dea decât să-l piardă.

— N-ar avea niciun sens.

— Bineînțeles, așa e, spuse Nicole dând din umeri. Poate că nu mă pot exprima bine. Wes, nu există nicio soluție să putem evita inundația?

— Rugându-ne, poate. Dacă se oprește ploaia scade și nivelul apei.

— De ce nu se revarsă în fiecare an? De ce se întâmplă doar din când în când?

— Cursul râului e schimbător. Bunicul lui Clay ne-a spus când eram copii, că pe vremea când era el copil nu era aici pământ aluvionar, dar în fiecare an râul și-a mutat puțin câte puțin cursul lăsând din ce în ce mai mult pământ din aluviuni.

— Vino, spuse ea întorcându-se la desen, explică-mi ce vrei să spui. Îngenunche în fața vetrei.

— Cred că râul încearcă aici să cedeze. Această cotitură era mai largă și cursul era mai drept, dar în timp s-a schimbat.

Ea studie schița.

— Vrei să spui că râul mănâncă din pământul încă înalt și formează acest pământ jos, aluvionar, al lui Clay?

Wes o privi surprins.

— Nu cred că trebuie să-ți faci probleme. Ar trebui să treacă cincizeci de ani până când râul să-ți ia din pământ.

Ea nu luă în seamă privirea lui.

— Și dacă reușim să-i dăm râului atotputernic ce-și dorește?

— Ce tot vorbești? se enervă Wes crezând că din egoism e preocupată de pierderea pământului ei.

— Nicole, spuse Janie, nu-mi place cum vorbești. Cu o bucată de lemn în mână, Nicole începu să-i explice.

— Dacă am tăia din pământul meu aici, și trase o linie de la un cot la altul al râului, ce s-ar întâmplă?

— Pământul este plin de apă și abrupt și probabil că s-ar rupe și ar cădea în râu.

— Asta ar influența nivelul apei?

Când înțelese ce se petrecea în capul ei, Wes holbă ochii.

— Nicole, nu poți face așa ceva. Ar trebui săpat zile întregi, iar pământul care se surpă e acoperit cu recolta ta de grâu.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, ar coborî nivelul apei?

— Ar da loc râului să curgă, poate să se lărgească. Cine poate ști?

— Eu îți cer părerea, nu un răspuns cert.

— Da, fir-ar să fie. Râul ar înghiți pământul tău în locul celui al lui Clay. Ce-i pasă apei? Să fiu al dracului!...

— Te rog să fii mai atent cum vorbești în fața copiilor, spuse Nicole semeț. Și acum ne trebuie lopeți și târnăcoape pentru cioturi și pietre și...

Wes o întrerupse.

— Te-ai uitat afară? Ploaia e atât de puternică, încât te poate omorî și tu vrei să lucrezi în condițiile astea?

— Nu știu altă soluție decât să săpăm un șanț. Poate ne aduci șanțul în casă să lucrăm la caldura!

— Nu te pot lăsa să faci așa ceva, spuse Wes calm. Clay o poate face fără să te sacrifici tu. Împreună cu Travis îi vom împrumuta bani și la anul viitor va fi mai bine.

Nicole îl privi cu ochi de gheață.

— Va fi, va fi mai bine anul viitor? Privește ce i-am făcut. L-am părăsit toți. Este un om care are nevoie de familie. Era fericit când trăiau părinții lui, James și Beth, iar gemenii locuiau cu el. Dar unul câte unul l-am părăsit. Într-un timp i-am dat dragostea mea, dar apoi i-am luat-o, și în același timp și pe gemeni. Întinse mâna și arată spre Arundell Hali. Odată a fost o casă fericită, plină de oamenii pe care-i iubea și care-l iubeau. Ce i-a mai rămas acum? Chiar și nepoții lui stau acum cu o străină, în loc să stea cu el. Trebuie să-i arătăm că ținem la el.

— Dar Travis și eu...

— Bani. Sunteți ca bărbatul care-i dă nevestei bani în loc de atenția și dragostea de care are nevoie. Clay nu are nevoie de bani: are nevoie să știe că cineva îi duce grija. Trebuie să simtă că nu e singur.

Wes, Janie și copiii se uitau la ea, Gerard închise leneș ochii, dar nu clipi.

— Tu ghicești ce simte Clay? Întrebă liniștit Wes.

— Sau îi transmiți sentimentele tale? Tu ești singură și vrei să simți că cineva îți poartă de grijă?

Nicole încercă să surâdă.

— Nu știu. Nu am timp acum să mă gândesc. Cu fiecare minut de amânare, râul crește și se apropie de culturile de tutun ale lui Clay.

Deodată, Wes se repezi și o luă pe Nicole în brațe.

— Dacă găsesc vreodată o femeie care să mă iubească pe jumătate cât îl iubești tu pe Clay, o voi lua și nu o voi lăsa niciodată să plece.

Nicole îl împinse și-și șterse o lacrimă din colțul ochiului.

— Aș vrea să-mi păstrez secretele, și în afară de asta, nu am nici o îndoială că veți fi la fel de curajoși cum am fost noi. Și acum să ne organizăm. Ai cumva niște lopeți?

Janie își scoase șorțul și-l atârna pe cuier lângă ușă și luă apoi

mantaua lui Wes.

— Unde pleci? întrebă Wes.

— Cât timp voi stați aici și vorbiți, eu mă duc să fac ceva. Întâi mă duc să împrumut haine de la Isaac. Eu cred că nu se poate face ceva în haine ude, pe ploaia asta. Apoi mă duc să-l chem pe Clay,

— Clay! spuseră la unison Nicole și Wes.

— Voi doi îl considerați un invalid, dar eu îl cunosc mai bine. Poate să sape la fel de bine ca oricare și mai are câțiva oameni care lucrează la el. Aș fi dorit să-l avem aici și pe Travis.

Nicole și Wes ședeau liniștiți uitându-se la ea.

— Ați prins rădăcini aici? Nicole, vino cu mine la moară, iar tu Wes, du-te și stabilește unde trebuie tăiat șanțul.

Wes o apucă de braț pe Nicole și o îndreptă spre ușă.

— Să mergem la treabă!

Capitolul 21

Janie fu șocată de starea în care găsi Arundel Hali. În acoperișul de la intrare era o spărtură și podeaua era inundată. Ușa casei era deschisă pe jumătate și traversa orientală era udă la un capăt. Intră în casă și încercă să închidă ușa. Din cauza ploii și a umezelii ușa se umflase încât nu se mai putea închide. Ridică un covor ud de la ușă și privi podeaua putredă, scorojită, din fața ușii. Lemnul va trebui înlocuit.

Furioasă, privi în antreu. Umezeala apăsătoare făcea ca murdăria și gunoiul dinăuntru să pută. Închise un moment ochii și-i ceru iertare mamei lui Clay. Se îndreptă apoi spre bibliotecă.

Deschise ușa fără să bată. Observă imediat că nu era singura ce nu fusese schimbată, dar nici curățată. Rămase în prag câteva minute pentru a se obișnui cu întunericul.

— Cred că am murit și sunt în cer, auzi o voce groasă și nesigură dintr-un colț. Frumoasa mea Janie poartă pantaloni bărbătești. Vrei să lansezi o modă?

Janie se duse la birou, aprinse o lampă și făcu flacăra mare. Oftă când îl văzu pe Clay. Avea ochii roșii, iar barba murdară și încălțată. Se întreabă dacă se mai spălase în ultimul timp.

— Janie, fetițo, dă-mi cana de pe birou. Mă gândeam s-o iau eu însumi, dar se pare că nu am energia.

Janie îl privi un moment.

— Cât a trecut de când n-ai mai mâncat?

— Să mănânc? Nu este mâncare. Nu știi că iubita mea soție mănâncă toată mâncarea? Încercă să se ridice, dar trebuia să facă un efort.

Janie se duse și-l ajută.

— Puți!

— Mulțumesc, draga mea, este cel mai drăguț lucru pe care mi-l spune cineva după mult timp. Îl ajută să se ridice. Era foarte nesigur pe picioare.

— Vreau să vii cu mine.

— Desigur, te voi urma oriunde dorești.

— Vom ieși mai întâi, afară, în ploaie. Poate asta te va trezi sau măcar te va spăla. Apoi, vom merge în bucătărie.

— Oh, da, spuse Clay. Bucătăria este odaia preferată a soției mele. Biata Maggie muncește mai mult acum decât atunci când gătea pentru toată plantația. Știi că au plecat toți?

Janie îl sprijini pe Clay până la ușă.

— Nu cunosc un caz mai grav de autocompătimire decât al tău.

Ploaia rece îi lovi pe amândoi de parcă i-ar fi despicat. Janie își apără capul ca să nu fie lovită, dar Clay părea că nu observă cum îl izbea. În bucătărie, Janie ațâță focul și aduse lemne. Puse repede o cană de cafea pe grătar. Odaia era o umbră a vechii încăperi, altădată strălucind de curățenie. Făcea impresia unui loc de care nu se îngrijea nimeni, un loc nesuferit.

Janie îl ajută pe Clay să se așeze și se duse s-o caute pe Maggie. Avea nevoie de cineva s-o ajute să-l trezească pe Clay. Într-o oră, Maggie și Janie turnaseră. În el o cantitate extraordinară de cafea și o duzină de ouă jumări. Tot timpul Maggie vorbea.

— Nu mai este un loc fericit, spuse ea. Femeia asta își bagă nasul peste tot. Are pretenția să-i facem toți plecăciuni și să-i sărutăm picioarele. Toți râdeau de ea înainte să se căsătorească cu Clay. Se opri privindu-l pe Clay cu asprime. Dar după aceea, nimeni nu i-a mai intrat în voie. Toți cei care puteau să plece, au plecat după ce începuse să taie rațiile de mâncare. Chiar și câțiva sclavi au fugit. Cred că-și închipuiau că nu se va duce Clay după ei. Și au avut dreptate.

Clay începuse să se trezească.

— Janie nu vrea să audă necazurile noastre. Când trăiești în paradis, nu vrei să știi cum e în iad.

— Tu ai ales iadul, și Maggie începu să-i țină o predică ce mai fusese auzită de mai multe ori. Janie o opri punându-i mâna pe braț.

— Clay, îl întrebă ea calm, ești destul de treaz ca să mă poți asculta?

Privi pe deasupra farfuriei cu ouă. Avea ochii duși în orbite. Gura era o linie dreaptă cu colțurile mult lăsate. Arăta mai bătrân decât și-l aducea aminte Janie.

— Ce ai să-mi spui? întrebă indiferent.

— Îți dai seama ce se întâmplă cu recolta ta pe ploaia asta?

Se încruntă și împinse farfuria pe care Janie i-o pusese din nou înainte. Ascultător, începu din nou să mănânce.

— Oi fi eu beat, dar mă tem că nu am putut evita nimic din toate cele ce mi s-au întâmplat. Sunt conștient de cele ce se întâmplă din cauza ploii. Nu crezi că este un sfârșit firesc? apoi soția mea, spuse cuvântul mormăind, a făcut totul ca să ia plantația. Acum se pare că o vom pierde amândoi.

— Și vrei să se întâmple așa? întrebă Janie. Clay pe care l-am cunoscut eu, se lupta când dorea ceva. Imi amintesc când tu și James v-ați luptat trei zile cu focul.

— Oh, da, James, spuse Clay liniștit, atunci mă îngrijeam.

— Poate că ție nu-ți mai pasă de ce ți se întâmplă, spuse serios Janie, dar altora le pasă. Wesley și Nicole încearcă acum, pe ploaie, să taie câțiva acri din pământul lui Nicole ca să ți-l salveze pe al tău. Și tot ce faci tu, este să stai aici să-ți plângi mândria ta rănită.

— Mândrie? Mi-am pierdut mândria... într-o dimineată într-o peșteră.

— Încetează! strigă Janie. Încetează să te mai gândești la tine și ascultă-mă. Ai auzit vreun cuvânt din ce ți-am spus? Wes i-a spus lui Nicole că probabil pământul tău va fi inundat și ea a găsit calea să-ți salveze recolta.

— Să o salveze? Clay își ridică în sus capul. Singura cale este să se oprească ploaia sau poate să se construiască un dig sus pe râu.

— Sau râul să ia o altă direcție pe lângă pământul tău.

— Ce tot vorbești?

Maggie se așează lângă Clay.

— Spui că Nicole va salva recolta lui Clay? Cum? Janie privi spre cele două perechi de ochi interesați.

— Știi cotul pe care-l face râul sub moară? Nicole crede că dacă sapă un șanț acolo, râul își poate schimba cursul în loc să inunde fâșia de pământ aluvionar unde se află plantația ta de tutun.

Clay se lăsă pe spate și privi. Știa exact ce înseamnă asta. Apa crescută a râului avea nevoie de o ieșire și orice loc era bun. După o clipă spuse:

— Va pierde o parte din pământul ei dacă râul ia altă direcție.

— Asta i-a spus și Wes. Janie le mai turnă la toți trei câte o cafea. A încercat să-i explice, dar ea a spus... se opri privind la Clay... a spus că tu ai nevoie de cineva care să creadă în tine, că ai nevoie să simți că există cineva care se îngrijește de soarta ta.

Clay se ridică brusc și se duse la fereastra bucătăriei. Ploua așa de puternic, încât nu vedea nimic prin fereastră, doar un singur chip părea neșters din ochii lui, Nicole. Nu-și revenise din beție tot anul care trecuse, sperând că doar așa să nu se poată gândi sau simți, dar nu se gândise la muncă. Nu trecuse un minut ca beat sau treaz să nu se gândească la ea și la ce ar fi putut să fie, dacă el... Cu cât se gândea mai mult, cu atât bea mai mult. Janie avea dreptate spunând că-și plânge de milă. Crezuse că își poate organiza viața, dar părinții muriseră, apoi Beth și James. Crezuse că o voia pe Bianca, dar Nicole îl zdruncinase. Când își dăduse seama cât o iubea, era prea târziu. În plus, o jignise atât de mult, încât nu mai avea încredere în el.

Ploaia lovea în ferestre. Undeva, afară, în acest potop rece, ea muncea pentru el. Își sacrificase pământul, recolta și îi punea în pericol pentru el, pe toți cei ce depindeau de ea. Ce spunea Janie? Ca să-i arate că cineva îl iubește.

Se întoarse spre Janie.

— Mai am șase oameni care au rămas pe plantație, îi voi lua cu mine și vom lua lopeți. Porni spre ușă. Vor avea nevoie de hrană, golește cămara.

— Da, sir! spuse Maggie, râzând.

Cele două femei priviră spre ușa prin care ieșise Clay.

— Mica și dulcea doamnă tot îl mai iubește, nu-i așa?

— Nu a încetat nicio clipă, deși am încercat s-o fac să-l uite. După părerea mea, nu există niciun bărbat destul de bun pentru ea.

— Dar ce-i cu francezul care trăiește la ea? Întrebă Maggie cu ostilitate.

— Maggie, habar n-ai ce vorbești.

— Am acum câteva ore de ascultat, spuse și începu să arunce alimente în saci. Vor găti la moară, căci era mai bine ca ploaia să ude mâncarea crudă decât pe cea gata pregătită. Janie începu să zâmbească.

— Hai să ne vedem de treabă. Am să-ți povestesc timp de un an toate bârfele.

Ploaia bătea cu atâta putere, încât Clay abia putea să-și conducă oamenii de cealaltă parte a râului. Apa depășea pereții bărcilor și amenința să înghită oamenii. Râul se umflase destul, înghițind deja câteva straturi de tutun.

Ajunși la mal, oamenii își puseră lopețile pe umăr și începură să urce colina, cu capul în jos, ca borurile pălăriilor să-i ferească într-un fel de ploaie. Ajunși la locul unde ceilalți săpau, se puseră pe treabă, fără să piardă timpul. Clayton care le poruncea acum, nu era omul căruia să nu i te supui.

Clay băgă lopata în pământul mustind de apă. Nu era timp să se gândească că o ajuta pe Nicole să se sacrifice. Ideea că trebuia să-și salveze recoltele deveni importantă deodată. Dorința de a-și recolta tutunul era mai fierbinte decât își dorise ceva în viață. Săpa cu o energie pe care nu o mai avusese vreodată. Muncea de parcă era posedat de un demon. Era atât de concentrat să ridice pământul în lopată, că nici nu-și mai simțea mâinile. Când reveni la realitate, se întoarse s-o privească pe Nicole în ochi.

Revăzând-o avu un șoc. Ar fi putut fi singuri chiar și pe ploaia torențială. Ploaia le cădea în șiroaie pe față de pe borurile late ale pălăriilor.

— Aici, strigă ea, sub ploaia furioasă... cafea, și-i întinse o cană acoperind-o cu mâna. O luă și o bău toată dintr-o înghițitură. Ea luă cana și se îndepărtă. Se opri și-o privi un moment, încercând să umble prin noroiul cleios. Părea grozav de mică în hainele bărbătești și ghetele mari. De jur împrejur pluteau în noroi tulpini de grâu aproape coapte. Grâul ei.

Pentru prima oară privi în jur. Erau cincisprezece oameni care săpau șanțul. La un capăt îi văzu pe Wes și pe Isaac. La stânga sa era pământul pe care încercau să-l taie. Grâul se apleca sub răpăiala ploii, dar panta colinei asigura scurgerea. În apropiere era un perete jos, pietros. Clay îi văzuse pe Isaac și pe Nicole când construiseră acești

pereti. De câte ori o văzuse ridicând o piatră, băuse încă o gură de alcool. Acum toată această muncă era aruncată în râu, aruncată ca și când nu mai însemna nimic. Și totul pentru el.

Înfipse lopata în pământ și începu să sape mai puternic.

Câteva ore mai târziu, lumina zilei începu să scadă. Nicole veni din nou la el făcându-i semn să se oprească și să mănânce. Clay scutură din cap și continuă să sape.

Venise noaptea și oamenii continuau să sape. Nu aveau felinare, așa că săpau instinctiv și îndemnați de gândul nopții care se apropia. Wes încerca să îndrume oamenii să sape după liniile pe care le stabilise.

Spre dimineață, Wes veni la Clay și-i făcu semn să continue. Oamenii erau foarte obosiți, cu trupurile înghețate și dureroase. Săpatul era greu, iar sub ploaia infernală munca devenea epuizantă.

Clay îl urmă pe Wes la capătul de unde începea șanțul și aproape că erau să fie înecați. Peste o oră, sau în jurul acestei ore vor ști dacă munca lor avea un rezultat. Lui Clay îi trecu prin minte că râul ar putea să nimicească sacrificiul făcut de Nicole. Ar putea să rămână cum era și să nu țină seama de canalul creat. Wes îl întreabă din priviri pe Clay ce părere are de locul unde vor săpa gura canalului. Ploaia făcea zgomot prea mare și-i împiedica să audă. Clay îi arată un cot al râului și amândoi începură să sape acolo, împreună.

Începuse să se lumineze de ziuă. Oamenii puteau vedea acum ce făcuseră și în ce direcție trebuiau să meargă. Ca să lărgască șanțul adânc ar mai fi fost nevoie de săpat încă douăzeci de metri.

Wes și Clay schimbau priviri peste capul lui Nicole. Ea săpa alături de oameni, fără să ridice capul. Oamenii aveau toți același gând. În câteva minute vor ști dacă au reușit sau nu.

Deodată, râul le răspunse întrebărilor. Era prea lacom să mai țină seama de ce mai trebuia săpat. Apa năvăli deodată din ambele părți.

Pământul moale și ud căzu, ca și când ar fi fost un aluat de făină. Abia avură timp să sară alături pentru a nu fi luați de apă. Clay o apucă pe Nicole de talie și o aruncă pe pământul mai înalt, în siguranță.

Toți săpătorii se dăduseră înapoi și priveau râul mâncând suprafața ce fusese semănată cu grâu. Pământul cădea în bucăți mari, groase, negre, în apă, după care dispăreau. Apa învolburată alerga ca o lavă vulcanică.

— Priviți, strigă Wes deasupra zgomotului. Priviră cu toții peste râu, unde le arăta Wes. Fuseseră prea pasionați de căderile de pământ și nu se uitaseră la culturile lui Clay. În timp ce râul se grăbea să umple spărtura făcută în pământul lui Nicole, care era cărat în jos de apă, nivelul apei scăzuse mult. Ultimele brazde de tutun ce fuseseră inundate, se vedeau din nou, culcate și distruse, dar toate cele care erau mai sus erau salvate.

— Ura, țipă Nicole prima.

Deodată nimeni numai simți oboseala. Munciseră toată noaptea, dar își atinseseră ținta. Bucuria luă locul oboselii. Începură să-și fluture lopețile în aer. Isaac se luă de mână cu Luke și făcură un dans în noroi.

— Am reușit, striga Wes, în ploaia ce nu înceta. O luă pe Nicole și o aruncă în aer. Se întoarse apoi și o aruncă spre Clay ca pe un sac de grăunțe. Clay râdea cu gura până la urechi.

— Tu ai izbândit, îi spuse, prinzând-o în brațe. Tu, nevasta mea frumoasă și strălucitoare. O strânse în brațe și o sărută, un sărut adânc, ca un înfometat.

Nicole uită pentru un moment locul și tot ce se întâmplase. Îl sărută cu pasiune. Se simțea ca o femeie lipsită de hrană și el era singura hrană de care avea nevoie.

— Veți avea timp destul mai târziu, spuse Wes, bătându-l pe Clay pe umăr și prevenindu-l printr-o privire. Oamenii se uitau curioși la ei.

Nicole îl privea pe Clay și pe fața ei lacrimile se amestecaseră cu ploaia. O lăsă jos cu părere de rău. Se îndepărtă de ea ca de un foc ce-l putea arde, dar o privea în ochi cu fascinație și întrebător.

— La masă, strigă Wes. Nădăjduiesc că femeile au pregătit destulă mâncare, căci eu pot să înghit cel puțin un vagon.,

Nicole se îndepărtă de Clay. Își simțea trupul viu cum nu-l mai simțise de luni de zile.

— Maggie e aici, așa că nu se poate să nu fie din belșug.

Wes râse și-și puse brațul în jurul umerilor lui Nicole și porniră spre moară.

Masa era pusă pe capre de lemn și mâncare era destulă, ca să sature foamea a o sută de oameni înfomețați. Pâine caldă și crocantă scoasă atunci din cuptor, unt proaspăt, tocană, pește, scoici, raci, șuncă, curcan, vacă și porc. Erau opt feluri de prăjituri, patru checuri, trei feluri de vin, trei feluri de bere, dar și lapte și ceai.

Nicole îl evită pe Clay. Își luase farfuria încărcată și se așezase la adăpostul pietrelor. O numise soția lui, și un moment, se simțise așa. Era atât de mult timp de când nu mai fusese soția lui, și totuși ceva o făcea conștientă că niciodată nu fusese cu adevărat soția lui. Poate doar în zilele fericite la familia Backes avusese senzația că-i aparținea.

—Obosită?

Îl privi, își scosese cămașa udă și avea un prosop în jurul gâtului. Părea vulnerabil și însingurat. Ar fi dorit să-l ia în brațe și să-l mângâie.

— Te superi dacă stau cu tine?

Scutură din cap tăcută. Erau la adăpost de; ceilalți, în intimitate.

— Nu prea mănânci, spuse el, arătând farfuria încă plină. Poate ți-ar trebui puțină mișcare ca să-ți deschidă pofta, zise, și-i făcu semn cu

ochiul.

Încercă să zâmbească, dar în apropierea lui era nervoasă.

Luă o bucată de șuncă din farfuria ei și o măncă.

— Maggie și Janie au fost la înălțime.

— Aveau alimente de la tine. Frumos din partea ta că ai fost generos.

Culoarea ochilor lui deveni neagră.

— Suntem chiar atât de străini, încât să nu mai putem vorbi? Nu merit ce ai făcut azi pentru mine. Nu... se opri, când ea încercă să-l întrerupă, lasă-mă să termin. Janie mi-a făcut morală că îmi plâng soartă. M-am gândit că nu merit tot ce mi s-a întâmplat. Azi am avut destul timp să mă gândesc. Am înțeles că viața ți-o faci singur. Odată, mi-ai spus că sunt nehotărât și aveai dreptate. Eu am vrut totul și credeam că e destul să cer și mi se va da. Cred că eram prea slab să-mi asum orice sarcină.

Nicole îi puse mâna pe braț.

— Nu ești un bărbat slab.

— Nu cred că mă cunoști mai bine decât mine. Ți-am făcut lucruri îngrozitoare, și tu... nu mai putea să sfârșească. Apoi cu vocea slabă: tu mi-ai redat speranța, ceva ce nu mai aveam de multă vreme. Îți promit că nu te voi mai părăsi din nou. Nu mă gândesc numai la recoltă, ci și la viața mea, spuse el, punându-și mâinile peste mâinile ei și mângâindu-i degetele. Nu credeam că se poate, dar acum te iubesc și mai mult decât te iubeam înainte.

Nicole simți un nod în gât care o împiedica să vorbească. O privi în ochi.

— Nu am cuvinte să-ți spun ce simt pentru tine și să-ți mulțumesc pentru ce ai făcut pentru mine. Se opri brusc de parcă s-ar sufocat.

— La revedere, murmură. Plecase, înainte de a-i fi putut vorbi.

Clay ieși repede, lăsându-și cămașa la moară și fără să dea atenție celor care îl strigau. Afară își dădu seama cu greu că ploaia se liniștise, transformându-se în burniță. În lumina palidă a dimineții putea să vadă cum se schimbase fața pământului. Acolo unde înainte câmpul se ridica ținând piept râului, acum era prăbușit. Râul satisfăcut se liniștise. Era ca un animal sătul care acum își digera ospățul. Debarcaderul era neatins și Clay vâsli, pe râul mult mai umflat, până la debarcaderul său.

Avea impresia că se trezea după un lung somn, care durase un an. Îl simțea alături pe James, îngrozit de ce făcuse Clay cu plantația frumoasă și roditoare. Văzu acum și halul în care era casa. Sări peste balta de la intrare, pe podeaua de lemn.

Bianca stătea în capul scării. Purta un capot de mătase bleu-pal, larg, închis până la gât. Pe dedesubt avea o cămașă de satin roz. Gulerul, manșetele și partea din față a capotului erau garnisite cu o

borderă lată de pene multicolore, ascuțite.

— În sfârșit ești aici. Ai lipsit din nou toată noaptea.

— Ți-am lipsit? Întrebă ironic Clay. În loc de răspuns îi aruncă o privire.

— Unde sunt toți, și de ce nu este nimic pregătit?

— Credeam că ai fost îngrijorată pentru mine, când colo, e vorba de Maggie care face mâncare.

— Vreau un răspuns. Unde este micul dejun?

— Micul dejun se servește acum dincolo de râu, la Nicole.

— La ea? Împuțita. Vasăzică acolo ai fost? Trebuia să-mi închipui că era necesar să-ți satisfaci poftele tale sălbatice. Cu ce te-a momit acum? Ți-a spus ceva despre mine?

Clay o privi cu dezgust și porni pe scări în sus.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, numele tău nu s-a auzit.

— Cel puțin s-a învățat minte, spuse Bianca mândră. Nu este proastă, știe că o cunosc bine, văd prin ea, văd ce este în realitate. Voi toți sunteți prea orbiți să nu vă dați seama ce mincinoasă lacomă și intrigantă este.

Clay se întoarse spre Bianca furios. Mai urcă patru trepte ca să ajungă la ea, o apucă de gulerul rochiei și o izbi puternic de perete.

— Murdărie ce ești! Nu ai nici dreptul să-i pronunți numele, în viața ta n-ai făcut un lucru bun pentru nimeni și o acuzi pe ea că ar semăna cu tine? Azi noapte, Nicole și-a sacrificat o parte din pământul ei ca să-l salveze pe al meu. Acolo am fost toată noaptea, lângă ea și lângă alți oameni, care știu ce înseamnă bunătatea și generozitatea. O împinse din nou spre perete. M-ai exploatat cât ai putut. De acum înainte, eu sunt acela care va conduce aici, nu tu.

Bianca respira greu. Mâinile lui îi opreau circulația. Obrajii grași se umflau sub presiunea mâinilor lui.

— Nu poți pleca la ea, eu sunt nevasta ta, gâfâi ea, aici e casa mea.

— Nevasta, șuieră el. Aproape că te merit, după tot ce am făcut. Îi dădu drumul și se trase înapoi. Privește-te, nu te iubești nici tu însăși, cum nimeni nu te poate suferi. Se întoarse și urcă pe scări în camera lui, unde căzu pe pat și adormi instantaneu.

Bianca rămase ca o statuie de marmură, după plecarea lui, ce voia să spună, că nu se place nici ea însăși? Provenea dintr-o familie englezească veche și importantă. Cum ar putea să nu fie mândră de ea însăși?

Îi chiorăia burta și-și puse mâna pe ea. Încet, ieși din casă și se duse la bucătărie. Habar nu avea să gătească, iar vasele cu făină și alte ingrediente o zăpăceau. Îi era foarte foame, dar nu găsi nimic de mâncare. Avea ochii plini de lacrimi când părăsi bucătăria și porni spre grădină.

În capătul grădinii, ascuns sub două magnolii enorme, era un mic

pavilion. Se așează greoi pe o pernă, dar când simți că e umedă se ridică. Dar ce folos, capotul ei frumos era deja stricat. Lacrimile îi curgeau pe obraji, în timp ce smulgea penele de pe capot.

— Vă deranjez, se auzi o voce liniștită, vorbind cu accent.

Bianca ridică repede capul.

— Gerard, oftă în timp ce avea încă lacrimi în ochi.

— Ai plâns, îi spuse cu simpatie. Încercă să se așeze lângă ea, însă văzu că pernele erau ude. Aruncă una dintre ele peste lanțuri, apoi scoase o batistă, nu cea de mătase a Adelei, și șterse bine apa de pe banca de lemn. Se așează jos. Spune-mi te rog, ce ți s-a întâmplat? Arăți de parcă ai avea nevoie de un prieten.

Bianca își ascunse fața în mâini.

— Un prieten. Eu nu am prieteni. Toată lumea în țara asta oribilă, mă urăște. Azi-dimineață mi-a spus că nici eu însămi nu mă plac.

Gerard se aplecă și-i atinse părul. Nu era foarte curat.

— Nu-ți dai seama că spune orice numai ca să te supere? N-o vrea decât pe Nicole. Ar face sau ar spune orice ca s-o aibă.

Bianca îl privi cu ochii roșii și obraji umflați de plâns.

— Nu se poate. Este însurat cu mine.

Gșrard râse cu indulgență, ca și când ar fi fost un copil.

— Ce nevinovată ești! Ești așa de dulce și vulnerabilă, așa de naturală. Ți-a spus unde a fost azi-noapte?

Ea aprobă cu mâna.

— A spus ceva despre o inundație și că Nicole îi salvase câmpul.

— Bineînțeles că i-a salvat recolta, dar are în minte că într-o zi va fi a ei. A făcut să pară că e un sacrificiu din partea ei, dar în fond, adăuga pământ roditor plantației Armstrong. Și plănuiește ca într-o zi, să fie tot al ei.

— Cum? Căsătoria noastră a fost făcută cu martori, ea nu mai poate fi anulată.

Gerard o bătu pe umăr.

— Tu ești o adevărată doamnă și nici nu-ți poți imagina cât sunt de perfizi amândoi. L-ai păcălit și tu de câteva ori, dar jocul tău era inofensiv, nu făcea rău nimănui. Chiar și răpirea lui Nicole, nu urmărea să-i facă ceva. Dar planurile lor, nu sunt așa de nevinovate... sau cinstite.

— Ce vrei să spui? Divorț?

Gerard tăcu un moment.

— Aș dori să fie divorț. Cred că se gândesc... la crimă.

Bianca îl privi o clipă. La început nu-și dădu seama pe cine voiau să omoare. Ideea că Nicole ar putea să cadă de pe o stâncă îi apără în minte. Dacă Nicole ar muri, viața ei ar fi cu mult mai bună. Dar nu înțelegea de ce Clayton s-ar fi gândit s-o omoare pe Nicole.

Încet, încet, înțelese la ce se gândea Gerard.

— Pe mine, murmură ea, vor să mă omoare?

Gerard o strânse de mână.

— Cred că și eu sunt tot atât de naiv ca tine. Mi-a trebuit mult timp ca să înțeleg ce se petrece. Nu puteam înțelege de ce, de bunăvoie, Nicole. Și-ar pierde o parte din pământul ei, dacă nu ar fi avut un motiv pe care altul nu l-ar fi înțeles. De abia azi dimineață mi-a venit în minte ideea. Sălbaticii au făcut atâta zgomot la moară, că nu am putut dormi. Mi-am dat seama că dacă Nicole va deveni din nou stăpâna plantației, atunci câmpul câștigat prin schimbarea cursului apei va fi în interesul ei.

— Dar... crimă! oftă Bianca Sunt sigură că te înșeli.

— Armstrong a încercat vreodată să te lovească? Te-a bătut?

— Azi-dimineață. M-a împins spre perete că abia mai puteam să respir.

— Asta ce înseamnă? E un om violent, începe să nu se mai controleze. Într-o bună zi, curând, vei găsi o sfoară subțire peste scări, și când vei începe să coborî ai să cazi.

— Nu! oftă Bianca cu mâna pe gât.

— Bineînțeles, Armstrong va fi departe de casă când se va întâmpla. Mai târziu, nu va avea decât să scoată sfoara. Apoi va face pe soțul nenorocit, în timp ce tu draga mea, vei zace în coșciug.

Bianca avea ochii îngroziți, înspăimântați.

— Nu pot să las să se întâmple așa. Trebuie să mă feresc.

— Dar trebuie să fii atentă, atât pentru mine, cât și pentru tine.

Ea spuse într-o suflare;

— Pentru tine?

— Mă vei considera un mizerabil, nu un om îndrăzneț. Nu, nu-ți voi spune.

— Te rog, îl imploră ea. Mi-ai spus că suntem prieteni. Poți să-mi spui ce-ți trece prin minte.

El privi în jos la podele, dar erau prea ude ca să poată îngenunchia, și-ar fi stricat ciorapii de mătase.

— Te iubesc, îi spuse pe un ton disperat. Cum m-aș putea aștepta să mă crezi? Nu ne-am văzut decât o singură dată, și de atunci nu m-am putut gândi la altceva. Mă urmărești tot timpul. Fiecare gând al meu a fost la tine. Te rog să nu râzi de mine.

Bianca îl privi mirată. Niciodată, nici un bărbat nu-i declarase dragoste nemuritoare. În Anglia, Clay o ceruse de nevastă, dar fusese rezervat, distant, ca și când s-ar fi gândit la altceva, atunci când o ceruse. Când o privea Gerald, îi bătea inima. O iubea cu adevărat, putea să vadă asta. Din dimineața primei lor întâlniri se gândise la el doar ca la cineva amabil și înțelegător. Acum îl privea altfel. Ar putea să-l iubească. Da, ar putea iubi pe cineva cu purtări așa de delicate.

— N-aș putea să râd de tine. Zâmbi.

— Atunci aş putea spera că-mi vei împărtăşi cât de puţin afecţiunea? Nu pot cere prea mult, ci doar să te pot vedea din când în când.

— Desigur, îi răspunse Bianca, uimită de declaraţiile lui.

Se ridică şi-şi îndreptă cravata.

— Acum trebuie să plec. Vreau să-mi promiţi că vei fi prudentă. Mi s-ar rupe inima dacă ţi s-ar întâmpla ceva, chiar de-ar fi un fir de păr de pe capul tău dragălaş. Îi zâmbi şi apoi văzu ceva pe marginea gardului ce înconjura pavilionul. Era să uit. Vrei să primeşti această mică dovadă de afecţiune din partea mea? îi întinse o mică cutie cu bomboane de ciocolată franţuzească. Le primise de la fiica unui fermier care cumpărase una din rochiile lui Nicole.

Bianca aproape îi smulse cutia din mână.

— Nu am mâncat, îngână. Nu a vrut să mă lase să mănânc azi-dimineaţă. Aruncă panglica pe jos şi deschise capacul. Înainte ca Gerard să respire, mâncase deja cinci bucăţi.

Bianca se opri cu gura plină şi cu o picătură de ciocolată în colţul gurii.

— Ce vei crede despre mine?

— Ce aş putea gândi altceva, decât că te iubesc? spuse Gerard când îşi reveni din mirarea provocată de felul cum se repezise la bomboane. Nu cred că-ţi dai seama că te iubesc, aşa cum eşti. Nu cer şi nici nu doresc o schimbare. Nu-mi plac fetele slabe şi fără forme. Te iubesc aşa cum eşti.

Bianca îl privi cu aceeaşi expresie cu care privise ciocolata. Gerard zâmbi.

— Ne mai putem întâlni? Poate peste trei zile, la prânz, când voi aduce un picnic.

— Oh, da, oftă ea, mi-ar plăcea.

Se aplecă din mijloc, îi luă mâna şi i-o sărută. Observase că nu-şi lua ochii de la ciocolată. După ce o lăsă singură, se ascunse un moment după un copac şi o privi, devorând în câteva minute toată cutia. Zâmbi în sinea lui şi se întoarse la moară.

Trei zile mai târziu, Gerard şedea în faţa Biancăi, într-un loc retras de pe plantaţie. Între ei erau resturile unui festin. Janie îşi pierduse toată dimineaţa să pregătească o astfel de masă. Gerard se încrunţă amintindu-şi că Janie refuzase la început să-i execute comanda şi să împacheteze picnicul, dar intervenţia lui Nicole o obligase să asculte. Nu putea suferi ca o femeie să nu-l asculte.

— Vrea să mă înfometeze, spuse Bianca cu gura plină de cremă caramel şi de prăjituri cu migdale. De dimineaţă nu m-a lăsat să mănânc decât două ouă fierte şi trei biscuiţi, în plus, a anulat şi comanda mea de câteva rochii noi. Nu ştiu ce crede că pot să port. Proştii ăştia de americani nu ştiu nici să coasă ca lumea. Rochiile se

rup mereu la cusături.

Gerard privea cu interes cantitatea masivă de mâncare pe care Bianca o devora cu rapiditate. Adusese mâncare pentru șase persoane și acum nu era sigur că va fi de ajuns.

— Spune-mi, o întrebă încet, ai fost prudentă în ultimul timp? Te-ai ferit de pericol??

Întrebarea o făcu pe Bianca să pună furculița jos. Își ascunse fața în mâini.

— Mă urăște. Peste tot văd dovezile urii lui. De când au fost ploile, s-a schimbat. Nu mă lasă să mănânc. A angajat femeii să curețe în casă, dar când eu le dau ordine, nu mă ascultă. Este ca și când nu aș fi eu stăpâna plantației.

Gerard despacheta o prăjitură cu brânză, învelită în ciocolată. Îi atinse brațul și i-o întinse. Ochii îi străluceau printre lacrimi când apucă prăjitura.

— Dacă am fi noi doi proprietarii plantației, totul ar fi altfel.

— Noi? Cum am putea să o stăpânim noi? Mâncase deja o prăjitură și-l privea pe Gerard despachetând alta.

— Dacă Armstrong ar muri, tu ai fi moștenitoarea.

— E dezgustător de sănătos, ca un măgar. Mă gândeam că-și va găsi moartea cu băutura, dar nu s-a mai atins de băutură de la ploi.

— Câte persoane știi asta? Toată lumea știe că a băut mult, timp de peste un an. Și dacă ar avea un... accident, când e beat?

Bianca se lăsă pe spate, privind la mâncarea care rămăsese. Nu mai era mult, și nu-i plăcea s-o lase, dar nu mai putea mânca...

— Ți-am spus că nu mai bea, zise ea absentă. Gerard scășnea din dinți văzând cât e de greoaie.

— Nu crezi că am putea aranja ceva acum? Bianca ridică alene capul și-l privi.

— Ce vrei să spui?

— Clayton Armstrong e un om rău. Te-a adus aici sub un pretext mincinos. Cum te-a adus în țara asta oribilă, s-a folosit de tine, te-a maltratat.

— Da, murmură Bianca, da!

— Nu există lege în lume care să permită ca așa ceva să continue. Ești soția lui și te tratează ca pe un gunoi. Pentru Dumnezeu, nu-ți da voie nici să mănânci!

— Bianca își mângâie stomacul enorm.

— Ai dreptate, dar ce pot face?

— Să scapi de el! zâmbi, când Bianca oftă. Da! Știi ce vreau să spun. Îi luă mâna, aplecându-se peste farfuriile murdare.

— Ai toate drepturile. Ești așa de dulce că nu-ți dai seama că este o luptă pe viață și pe moarte, tu sau el. Crezi că Armstrong s-ar feri de crimă?

Îl privi speriată.

— Ce altceva poate face? El o dorește pe Nicole, dar e căsătorit cu tine. Ți-a cerut divorțul?

Ea scutură din cap.

— O va face. Și-l vei accepta?

Scutură din nou din cap.

— Atunci va găsi o altă cale ca să scape de nevasta nedorită.

— Nu, șopti Bianca. Încercă să se ridice, dar dimensiunile ei și cantitatea de mâncare înghițită o făcură incapabilă să se miște. Gerard se ridică, îi întinse mâinile, proptindu-și picioarele sub greutatea ei.

— Gândește-te la asta, îi spuse când era în fața lui. Este o problemă de supraviețuire. Ori el, ori tu.

Se îndepărtă de el.

— Trebuie să plec. Capul îi vâjâia de oribilele aluzii pe care i le spusese Gerard. Merse foarte încet spre casă.

Înainte de a intra, încercă toate ușile pentru a se asigura că nu se ascundea nimeni în spatele lor. În timp ce urca greoi scările, îngenunche, cercetând dacă nu erau fire întinse de care să se împiedice.

O săptămână mai târziu, Clay îi vorbi prima oară de divorț. Era foarte slăbită și obosită din cauza lipsei mâncării și a odihnei. Nu mai avusese o masă cum îi trebuia, de la picnicul cu Gerard. Clay dăduse ordin ca Bianca să fie pusă la un regim strict. Nici nu se odihnea destul, pentru că-avea vise în care Clay stătea în fața ei cu un cuțit, ținând că era ori ea, ori el. Când îi vorbi de divorț, coșmarul deveni realitate.

Ședea în odaia de dimineață. Clay o refăcuse cum era la început, înainte ca Bianca să o redecoreze. Era ca și cum ar fi încercat deja să-i șteargă urmele.

— Ce ne putem oferi unul altuia? spunea Clay. Sunt sigur că ții la mine tot atât de puțin, cât țin eu la tine.

Bianca refuza dând din cap cu încăpățănare.

— Tu o vrei pe ea. Vrei să mă gonești pe mine ca s-o ai pe ea. Voi doi ați plănuit asta tot timpul.

— Este cel mai absurd lucru pe care l-am auzit vreodată, spunea Clay, încercând să se stăpânească. Tu ești cea care m-ai obligat să te iau de nevastă. Tu ești cea care m-a mințit, spunând că porți copilul meu.

Bianca suspină și-și puse mâna pe grăsimea care îi acoperea gâtul.

Clay se întoarse și merse spre fereastră. Aflase de curând povestea cu Oliver Hawthorne. Omul își pierduse mica recoltă în timpul ploilor și doi copii îi muriseră de febră tifoidă. Venise să-l șantajeze pe Clay, cerându-i bani. După ce-i spusese că Bianca pierduse copilul, îl dăduse afară de pe plantație.

— Mă urăști, șopti Bianca.

— Nu, spuse Clay. Nu te urăsc. Tot ce vreau este să ne eliberăm, unul de celălalt. Ți voi trimite bani. Voi avea grijă să nu trăiești în mizerie.

— Cum o poți face? Crezi că sunt proastă? Doar știu că tot ce câștigi se duce tot în lucrările tale de aici. Pare că ești bogat fiindcă ai o proprietate mare, dar nu ești bogat. Cum ai putea îngriji de plantație și să-mi trimiți și mie bani?

Se răsuci spre ea cu ochii negri de furie.

— Nu, nu ești proastă, dar neînchipuit de egoistă. Nu-ți dai seama cât de mult doresc să scap de tine? Nu vezi că mă dezgusti? Aș fi în stare să vând plantația, ca să nu mai fiu obligat să-ți văd grăsimea pe care tu o numești față. Deschise gura să mai spună ceva, dar se opri, și ieși repede din odaie.

Bianca ședea pe canapea, nemișcată de multă vreme. Nu-și va permite să se gândească la cele ce-i spusese Clay. În schimb, se gândea la Gerard. Ce bine ar fi să trăiască la Arundel Hali cu el. Ea ar fi stăpâna, doamna moșiei, ar face meniuri, ar supraveghea mesele, iar el ar face treburile bărbătești afară. Seara ar veni acasă și ar lua o masă delicioasă. Apoi i-ar săruta mâna spunându-i noapte bună.

Privi în jurul camerei și-și aminti cum o aranjase ea înainte. Acum era goală și simplă. Gerard nu i-ar fi interzis să o redecoreze. Nu, Gerard o iubea, așa cum era.

Se ridică încet. Știa că trebuie să-l vadă, să-l vadă pe omul pe care-l iubea. Nu mai avea de ales. Gerard avea dreptate. Clay se gândea să scape de ea în orice mod.

Capitolul 22

— Ce faci aici? o întrebă Gerard pe Bianca, în timp ce-o ajuta să coboare din barcă, pe partea râului unde locuia Nicole. Privi îngrijorat în jur.

— Trebuia să te văd.

— Nu puteai să trimiți o vorbă? Aș fi venit eu la tine. Ochii Biancăi se umplură de lacrimi.

— Te rog nu te supăra pe mine. Nu mai pot suporta furia.

Gerard se uită la ea un moment.

— Vino cu mine. Nu trebuie să fim văzuți din casă. Ea dădu din cap și-i urmă. Îi era greu să umble. Se opri de două ori ca să poată respira.

Când ajunseră în vârful unei coline, de unde se putea supraveghea casa, Gerard se opri.

— Acum spune-mi ce s-a întâmpiat.

Ascultă cu atenție mărturisirile pline de emoție ale Biancăi. *

— Deci știe că copilul nu era al lui.

—E grav?

Gerard o privi dezgustat.

— Tribunalele pedepsesc adulterul.

— Tribunalele? Ce tribunale?

— Cele care-i vor acorda divorțul și-ți vor lua totul. Bianca alunecă cu spatele pe un copac, până când se așează.

— Am luptat așa de greu pentru totul. Nu-mi poate lua nimic. Nu poate!

Gerard îngenunche în fața ei.

— Crezi asta? Există modalități să-l împiedicăm să-ți fure totul.

— Te gândești la crimă, spuse, privind-l.

— Încearcă să te omoare?

Bianca tăcu.

— Cum ți-ar plăcea să te întorci în Anglia, ca femeie divorțată? Toată lumea va spune că nu ai fost în stare să păstrezi un bărbat. Ce va spune tatăl tău?

Bianca își aminti de câte ori râsese tatăl său de ea. Spunea că Armstrong nu o va mai vrea după ce va prinde gust de Nicole. Nu va înceta să-i amintească asta, când se va întoarce nenorocită acasă.

— Cum? Când? șopti ea.

Gerard se așează pe călcâie. Avea în ochi o privire ciudată.

— Curând, foarte curând. Nu trebuie să-i lăsăm timp să spună nimănui planurile sale.

Deodată, o mișcare îi atrase privirile Biancăi.

— Nicole, oftă ea, punându-și mâna peste gură. Gerard se întoarse

imediat. În spatele lui era Adele, aproape ascunsă de copaci. Îi trebuise mult timp lui Nicole să o convingă pe mama sa că nu era niciun pericol să se plimbe în pădurile din spatele casei. Era doar a treia oară când ieșea singură.-

Gerard făcu un pas mare și-și apucă soția de braț.

— Ce-ai auzit? o întrebă, înfigându-și mâna în carnea ei.

— Crimă, spuse, rotindu-și ochii de spaimă. Gerard o lovi tare peste față.

— Da! Crimă? Uciderea ta! Mă înțelegi? Dacă spui vreo vorbă despre asta, îi voi duce pe Nicole și pe gemeni la ghilotină. Ți-ar plăcea să vezi capetele lor căzând în coș?

Numai cine a cunoscut oroarea, ar putea înțelege schimbarea expresiei Adelei, de la teamă până la groază.

Îi puse degetele pe gât.

— Îți amintești, îi șopti, și apoi o împinse.

Căzu în genunchi, se ridică repede și o luă la fugă înapoi spre casă.

Gerard își îndreptă cravata și se întoarse la Bianca. Ședea cu spatele la copac, cu ochii înspăimântați.

— Nu te-am văzut niciodată așa, murmură.

— Vrei să spui că n-ai văzut niciodată un om protejând femeia pe care o iubește? Observând că se încruntă, continuă. Trebuia să fiu sigur că nu va spune un cuvânt din ce a auzit.

— O va face. Sigur va spune.

— Nu, după cele ce i-am zis. Este nebună, nu știi?

— Cine este? Seamănă cu Nicole.

— Mama ei, spuse ezitând. Ca să nu mai pună alte întrebări, continuă. Vino să ne întâlnim mâine la ora unu, acolo unde am luat picnicul. Vom stabili planul.

— Aduci mâncare? întrebă pofticioasă.

— Bineînțeles. Acum trebuie să pleci, mai înainte ca cineva să te vadă. Nu vreau să fim văzuți împreună... încă, adăugă. O luă de mână și o conduse la debarcader.

Când Nicole se întoarse de la moară, Janie era la ușă cu fața gravă.

— Mama ta s-a speriat. Nimeni nu o poate calma. Un țipăt oribil, ce parcă scutura acoperișul micuței case, o făcu pe Nicole să alerge pe scări.

— Mamă, spuse Nicole, încercând s-o îmbrățișeze cu brațele. Adele avea fața frumoasă atât de schimonosită, aproape de nerecunoscut.

— Copiii, țipă Adele fluturându-și brațele în jur. Copiii! Capetele lor! îi vor omorî. Sânge peste tot!

— Mamă, te rog. Ești în siguranță, îi spuse Nicole în franțuzește, și la fel vorbea și Adele.

Janie ședea în capul scării.

— Se pare că e îngrijorată pentru gemeni. Asta spune?

Nicole se lupta cu brațele mamei ei.

— Așa cred. Vorbește de copii. Poate se gândește la unul din verii mei.

— Nu cred. A venit plângând acum câteva minute și a încercat să ascundă gemenii în camera de sub scară.

— Sper că nu s-au speriat.

— Sunt obișnuiți cu ea. S-au ascuns în cameră și apoi au ieșit când am adus-o sus.

— O să-i omoare, ți-a zis Adele. Nu-l cunoșteam. Nu l-am cunoscut niciodată. Și doamna grasă îi va uide.

— Ce spune acum? Întrebă Janie.

— Lucruri fără înțeles. Poți să-mi aduci puțin laudanum? Cred că singurul mod de a o calma ar fi să doarmă.

După ce Janie plecă, Nicole încercă din nou s-o liniștească, dar Adele era ca o sălbatică, parcă-și ieșise din minți. Continua să vorbească de crimă, ghilotină și o femeie grasă. Când pronunța numele lui Clay, atrase atenția lui Nicole.

— Ce-i cu Clay? Întrebă ea.

Adele avea ochii sălbatici și părul îi zbura.

— Clay, îl vor uide și pe el. Și apoi copiii mei, toți copiii mei, copiii tuturor. Au omorât-o pe regină. Îl vor omorî pe Clay.

— Cine-l va omorî?

— Ei. Cei care au ucis copiii! Janie ședea lângă umărul lui Nicole.

— S-ar părea că încearcă să-ți spună ceva. Sună de parcă ar fi spus numele lui Clay.

Luând ceașca cu ceai de la Janie, Nicole îi zise:

— Bea asta mamă. Are să te facă să te simți mai bine. Nu trecu mult timp și doctoria își făcu efectul.

Jos, Gerard tocmai intra în casă.

— Gerard, întrebă Nicole, azi i s-a întâmplat ceva mamei care să o tulbure?

Se întoarse spre ea.

— Nu am văzut-o. Iar are o criză?

— Ca și când ți-ar păsa, spuse Janie, depășind-o pe Nicole pe scări și ducându-se la mașina de gătit. Fiind nevasta ta, ar trebui să ai grijă.

— Nu aș împărți niciodată sentimentele mele cu ale unei femei ca tine.

— Încetați amândoi, ordonă Nicole. Nici unul din voi nu o ajută pe mama.

Gerard scutură din mână.

— E iar o criză de-a ei. Ar fi trebuit să te obișnuiești cu ele până acum.

Nicole se îndreptă spre masă.

— Asta de acum nu seamănă cu celelalte. S-ar părea că încearcă să-

mi spună ceva.

Gerard o privi cu ochii micșorați.

— Ce-ar putea să spună în plus, față de ce a spus de sute de ori? Moarte și crimă, este subiectul despre care vorbește mereu.

— Adevărat, da de data aceasta, l-a menționat pe Clay.

— Clay. Dar nu l-a văzut niciodată pe Clay, nu-i așa, spuse Janie.

— Nu, după câte știu eu, spuse Nicole. Și mai vorbea de o femeie grasă.

— Nu-i greu de ghicit cine e, bombăni Janie.

— Desigur, zise Gerard, manifestând lipsă de curiozitate, ceea ce nu i se întâmpla de obicei. Probabil i-a văzut pe Clay și Bianca împreună și, fiind străini, s-a speriat. Știi bine ce îngrozită este de persoanele străine.

— Sunt sigură că ai dreptate, spuse Nicole. Dar pare ceva mai mult decât atât. Spune tot timpul că cineva vrea să-l omoare pe Clay.

— Spune întotdeauna că cineva vrea să omoare pe cineva, spuse Gerard supărat.

— Poate, dar niciodată nu a confundat trecutul cu prezentul, ca acum.

Înainte ca Gerard să poată spune un cuvânt, Janie i-o luă înainte, pășind mai în față.

— Nu trebuie să-ți faci griji acum. Dimineată vei încerca să vorbești cu mama ta. Poate după o noapte de somn bun, va putea să se exprime mai clar. Acum stai jos și mănâncă ceva.

Căsuța mică era în întuneric și peste tot era liniște. Afară râul curgea liniștit de când i se schimbase cursul. Era foarte cald pentru luna septembrie și cei patru, care dormeau la mansardă, nu se înveleau noaptea.

Adele era neliniștită. Chiar și sub efectul dozei mari de medicament, nu înceta să se agite și să se răsucească, având vise confuze, care o speriau. Știa că are ceva de spus, dar nu-și putea da seama cum ar putea s-o facă. Regele și regina Franței păreau că se amesteacă cu figura unui fermier, pe nume Clayton, un om a cărui față nu o putea vede. Dar vedea moartea, moartea lui, mai multe morți, ale fiecăruia.

Gerard stinse țigara pe care o fumase și se furișă încet jos din pat. Se opri și-și privi soția. De multe luni n-o mai luase în brațe. În Franța se simțise mândru să se căsătorească cu o Courtalain, chiar și cu una mai bătrână, ca Adele. De cum o văzuse însă pe Nicole, sentimentele pentru soția lui muriseră. Nicole era o copie mai tânără și mai frumoasă decât mama sa. Încet, ca podeaua să nu scârțâie, se duse în partea Adelei și se așeză pe marginea patului. Se aplecă apoi peste ea să-și ia perna.

Ea deschise ochii o clipă doar, înainte ca perna să-i acopere fața. Începu să se lupte, dar fără folos. Asta aștepta. În toți anii din pușcărie, își așteptase în fiecare clipă moartea. În sfârșit, sosise, și ea era pregătită.

Gerard ridică perna de pe fața ei. Moartă, Adele era chiar mai frumoasă, mai tânără decât o văzuse el vreodată. După ce stătu puțin, se duse în partea cealaltă, despărțită de pătură, care le ascundea pe Janie și Nicole. O privi îndelung pe Nicole și trupul ei aproape neascuns sub cămașa de noapte subțire. Mâna lui ardea de dorința de a-i mângâia linia curbată a șoldurilor.

— Curând, șopti el, curând.

Se întoarse în pat, se întinse lângă femeia pe care abia o ucisese și adormi. Singurul lui gând era că nu-l va mai deranja agitația ei.

Dimineța, când Nicole descoperi trupul mamei sale moarte, nu era nimeni în casă. Gemenii plecaseră cu Janie să culeagă mere, iar Gerard ca de obicei, ieșise.

Șezu liniștită pe marginea patului ținând mâna mamei ei într-ale ei, și-i mângâia obrazul atât de asemănător cu al ei. Se ridică, și foarte încet ieși din casă. Merse pe mal în sus, acolo de unde vedea casa și moara. Se simți deodată singură și pierdută. Ani de zile crezuse că familia ei murise. Apoi, apariția mamei ei îi insuflase din nou sentimentul de solidaritate familială.

Nu-i mai rămăsese decât Clay.

Privi peste râu la Arundel Hali, atât de frumos în soarele matinal. Dar nu-l mai avea pe Clay, se gândi ea. Trebuia să înțeleagă că era plecat, ca și mama sa.

Se așeză jos pe pământ, cu genunchii ridicați și-și ascunse fața în ei. Nu va înceta niciodată să-l iubească sau să simtă că are nevoie de el. Tot ce dorea acum era să simtă siguranța în brațele lui, să-i spună că viața va continua și după moartea mamei ei. Chiar și ultimele cuvinte ale mamei ei vorbeau de Clay.

Își ridică brusc capul. O femeie grasă avea să-l omoare pe Clay. Bineînțeles. Adele o auzise pe Bianca plănuiind moartea lui Clay. Mintea ei gândea repede, căutând explicații. S-ar fi putut ca Bianca să se fi întâlnit cu cineva pe partea râului spre moară, cu cineva pe care-l angajase. Dacă Armstrong ar muri, Bianca ar stăpâni plantația.

Se ridică și alergă spre debarcader. Vâsli cât putu, de repede, traversând râul. Ajunsă la mal, își ridică fustele și alergă spre casă.

În timp ce alerga, deși grăbită, se simțea ca acasă. Casa părea că o primește cu brațele deschise. Portretul lui Beth era din nou la locul lui, deasupra căminului din sufragerie. Îl privi o clipă și i se păru că privirea lui Beth părea îngrijorată. Intră apoi în bibliotecă. Simți prezența lui Clay cu putere. Biroul era încărcat, dar curat, locul dovedea activitate.

Când veni în spatele ei, știi exact, dar nu se întoarce. Simți mirosul transpirației lui amestecat cu cel al pielii din odaie. Inspiră adânc, apoi se întoarce încet cu fața spre el.

În ultimul an îl văzuse foarte puțin, doar o dată, pentru scurt timp. Clay cel liniștit și care venise umilit să ajute la săpatul șanțului, era pentru ea străin. Dar bărbatul pe care-l avea acum în față era cel de care se îndrăgostise. Cămașa era deschisă la piept și udă de sudoare, iar mâinile și brațele purtau pete de tutun. Felul cum stătea, cu picioarele depărtate și mâinile în șolduri, îi reaminti de prima dată când îl văzuse prin ocean.

— Ai plâns, spuse cu glas egal. La auzul glasului său, simți frisoane pe șira spinării și uită de ce era acolo. Se îndepărtă de el și făcu un pas spre ușă.

— Nu, o opri el, și ea se supuse. Uită-te la mine, îi spuse.

Nicole se întoarce încet.

Cu vocea îngrijorată, o întrebă.

—Ce s-a întâmplat?

În ochii ei apărură lacrimi.

— Mama... a murit. Trebuie să mă duc acasă. Se priviră îndelung.?

— Nu știi că ești acasă?

Lacrimile amenințau să-i curgă. Nu-și închipuia că mai avea încă atâta putere asupra ei. Scutură din cap, încercând să spună nu.

— Vino aici, îi spuse cu voce liniștită, dar cu ton de comandă.

Nicole refuză să-l asculte. Rațiunea, undeva în mintea ei, îi dicta să nu revină la ce fusese între ei. Dar picioarele nu o ascultau. Ridică unul, și făcu un pas înainte. Clay nu făcea decât s-o privească, dar comunicarea dintre ochii lor era concretă.

— Vino, o mai chemă încă o dată.

Lacrimile începură să-i curgă și alergă spre e. O luă în brațe, strângând-o aproape s-o sfărâme. O duse pe canapea și o ținu în brațe.

— Dacă vrei să plângi, trebuie s-o faci acolo, de unde aparții, pe umărul soțului tău. O ținea și-i mângâia părul, iar ea își plângea durerea pentru pierderea mamei ei. După puțin timp, începu să-i pună întrebări. Voia s-o facă să vorbească de mama ei și de timpurile bune.

Îi povesti despre prietenia Adelei cu gemenii și cum păreau toți, trei copii.

Deodată se îndreptă, și-i spuse ce-o adusese la Arundel Hali.

— Ai venit să mă previi că cineva vrea să mă omoare?

— Nu cineva, spuse: Bianca. Cred că mama dorea să-mi spună că Bianca plănuia să te omoare.

El se gândi un moment.

— Poate că l-a auzit pe Isaac sau pe unul dintre oamenii de la voi, vorbind despre Bianca. Unul din oamenii mei mi-a spus ieri, că dacă ar avea o nevastă ca a mea, ar ucide-o.

— E îngrozitor, oftă ea. Clay ridică din umeri.

— Adele o fi auzit ceva asemănător și probabil în același limbaj bolborosit.

— Dar, Clay...

O privi punându-i un deget pe gură.

— Mă bucur că ții încă la mine, destul ca să mă previi, dar Bianca nu este o criminală. Nu are nici inteligență și nici curaj. Ochii lui se opriă la gura ei, iar el își plimbă degetul pe buza ei de sus.

— Ce mult mi-a lipsit gura ta întoarsă.

Se trase mai departe de el, dar era greu, având în vedere că o ținea în brațe.

— Nimic nu s-a schimbat. Clay îi zâmbi.

— Adevărat. Nimic nu s-a schimbat între noi de când, aproape că te-am violat în cabina de pe vapor. Ne-am iubit amândoi de la prima noastră întâlnire și asta nu se va schimba niciodată.

— Nu, te rog, îl rugă. S-a terminat. Bianca...

Clay ridică din sprânceană.

— Nu mai vreau să-i aud numele. M-am gândit mult de când au fost inundațiile. Mi-am dat seama că încă mă iubești. Nu Bianca a creat probleme între noi, ci încăpățânarea noastră. Știai că mă tem că pierd plantația, dar sigur nu am fost destul de tare și nici tu nu mai aveai încredere în mine.

— Clay, începu ea. În sufletul ei știa câtă dreptate are, dar nu-i făcea plăcere să audă.

— Este în ordine, iubirea mea. O vom lua de la capăt. Dar de data asta suntem împreună. De data asta, nimeni nu ne va mai putea despărți.

Se uită la el. Trecuseră prin atâtea și totuși dragostea lor nu încetase. Știa că vor izbândi.

Se lăsă pe umărul lui, iar el o ținea strâns în brațe.

— Pare că nu am fost plecată. Îi sărută creștetul capului.

— Trebuie acum să pleci din brațele mele, căci dacă nu, te arunc pe canapea și-ți fac felul.

Voia să râdă și să-l tachineze, dar tristețea o copleșise total, gândindu-se la moartea Adelei.

— Vino cu mine dulceată, îi spuse încet. Să ne întoarcem la moară și să ne ocupăm de mama ta. Avem timp destul mai târziu să facem proiecte.

Îi apucă bărbia cu mâna, ridicându-i-o.

— Ai încredere în mine?

— Da, spuse grav, am.

O așeză pe podele și se opri lângă ea. Nicole făcu ochii mari observând cum i se umflaseră pantalonii. I se păru deodată că era foarte cald în odaie.

— Hai odată, spuse răgușit, și nu te mai uita așa la mine! O luă de mână și ieșiră din odaie.

Nici unul din ei nu o observase pe Bianca, stând după ușa sufrageriei. Era afară când o văzuse pe Nicole fugind spre casă. Se grăbise s-o urmărească, gândindu-se ce să-i spună pentru îndrăzneala ei. În casă, o auzise alergând, trântind ușile dormitoarelor, purtându-se ca și când ar fi stăpânit locul. Bianca fusese în camera de dimineață, dar Nicole se mișca așa de repede, încât îi era imposibil grăsuinei să țină pasul cu ea, apoi îl văzu pe Clay.

Ascultase la ușă și auzise convorbirea lor. Se bucurase auzind de moartea nevestei lui Gerard. Nu vorbiseră niciodată de faptul că el era deja căsătorit, dar Bianca știa că femeia era în vârstă și nu mai avea mult de trăit.

Înghetase când auzise că Nicole știa de planul ei, că vrea să-l omoare pe Clay. Când îl auzise pe Clay spunând despre ea că nu este nici inteligentă, nici destul de curajoasă, începu să se dezghețe. Temperatura însă, i se schimba mereu la câteva secunde. Acum știa că era capabilă să îndeplinească planul lui Gerard. Clayton Armstrong merita să moară, după tot ce spusese despre ea.

Părăsi casa să caute un copil cu care să-i trimită un mesaj lui Gerard. Știa că nu mai era mult timp, până când Clay va face primii pași pentru a scăpa de ea.

Nicole ieșise de la moară și bea cu poftă apă rece. Apa proaspătă de izvor era bine venită după o dimineață de muncă grea. Grânele bine coapte nu le dădeau nici un minut de răgaz.

Dar cel puțin munca îi îndepărta gândurile de la planurile pe care le aveau ea și Clay. O îngropaseră pe Adele la mormântul familiei lui Clay, chiar lângă mama lui. Așa va fi mereu lângă noi, spusese el. Apoi se duseseră amândoi la Bianca să hotărască viitorul lor. Clay spusese că era sătul de secrete și voia ca de acum încolo totul să fie pe față. Bianca ascultase liniștită, atentă la tot ce spunea Clay. Îi oferiseră o rentă viageră substanțială și amândoi știau că asta reprezenta o sarcină mare pentru ei, în următorii ani. Clay o ținea pe Nicole de mână, pe sub masă. Simțeau acum, că se puteau baza unul pe celălalt; că erau puternici, solidari.

După întâlnire, nu prea vorbiseră, dar se duseseră la boschetul lor de pe malul râului. Deși trecuse mai mult de un an de când nu mai făcuseră dragoste, nu mai erau atât de nerăbdători. Priveau unul la altul, cercetându-se și savurând clipele. Se redescopereau.

Nu se explicaseră, nu-și reproșaseră prostia lor. Nu mai așteptau să se întâmple ceva, simțeau bucuria de a fi din nou împreună. Se simțeau uniți, o singură ființă, nu mai erau două ființe care nu-și acordau încredere, se judecau greșit, și nu se înțelegeau.

— Nicole!

Vocea ascuțită a lui Gerard o scoase din visare.

— Da?

— Te-am căutat peste. Tot. Unul din gemeni a căzut de pe cal. Janie te roagă să vii. Lăasă jos ulciorul, își ridică fustele și începu să alege cu Gerard după ea. Gând ajunseră, nu era nimeni.

— Unde sunt?

Gerard veni foarte aproape de ea.

— Ai face orice pentru ei, nu-i așa? Te dăruiești tuturor, numai mie nu.

Nicole se trase înapoi.

— Unde sunt gemenii?

— Ducă-se dracului, puțin îmi pasă. Am vrut să te aduc aici singură. Vreau să faci o mică plimbare cu mine.

— Am treabă, eu... se opri văzând pistolul în mâna lui Gerard.

— Acum am reușit să te fac atentă. Sau, orice bărbat care-ți arată ceva mare și tare îți atrage atenția?

Nicole strânse din buze și-l înjură în franceză. Gerard zâmbi.

— Foarte plastic. Acum vreau să mergi cu mine în liniște.

— Nu.

— M-am gândit că vei spune așa. Amintește-ți cum ai gândit când iubita mea soție a auzit că Bianca vrea să-l omoare pe Armstrong. Este singura dată în viața acestei femei nebune, că a înțeles ceva.

Nicole îl privi cu ochii holbați.

— Ai omorât-o pe mama, șopti.

— Deșteaptă fată. Prea deșteaptă. Acum, dacă vrei să-ți mai vezi iubitul în viață, mă vei asculta. Flutură pistolul: gândește-te că viața lui depinde de tine.

O duse prin pădure, departe de moară, apoi jos spre râu, unde ascunsese o barcă. Era încântat că Nicole trebuia să vâslească dincolo de râu, în timp ce el stătea și dădea ordine. Vorbea continuu de șiretenia lui și de cum îl disprețuise Nicole de când sosise. Se opriră într-un colț îndepărtat al plantației Armstrong. Era un adăpost gol, pentru unelte, ascuns sub copaci, cu ușa atârând de balamale stricate. Abia ajunseră la ușa, când Bianca apărură de după copaci.

— Unde ai fost? Și ce cauți asta aici? Avea ochii anormal de strălucitori, dar aproape ascunși de obraji caraghios de grași.

— Ce-ți pasă, țipă Gerard. Ai făcut-o?

— Nu, a plecat călare. N-are de gând să facă ce face de obicei, l-am fixat șaua cu sticla, dar nu va pleca.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Gerard.

Bianca își strânsese poalele rochiei și acum le dădu drumul. În față avea o pată mare de sânge.

— L-am împușcat, spuse ea, ca și când se mira ea însăși de fapta sa.

Nicole țipă și încercă să fugă spre casă, dar Gerard o prinse de braț.

O lovi puternic peste gură, aruncând-o în adăpost.

— A murit? Întrebă Gerard.

— Oh, da, spuse Bianca. Îl privi și vocea ei luă sunetul ciudat ai unei voci de copil și căută cu cealaltă mână sub fustă. Am adus celălalt pistol.

Gerard i-l smulse din mână și apoi îl îndreptă spre ea.

— Intră înăuntru!

Bianca, uimită, se încruntă și intră, apoi întrebă foarte simplu:

— Ce caută Nicole aici? Ce face aici servitoarea mea?

— Bianca, o strigă Nicole, unde este Clay?

Se întoarse încet și o privi pe Nicole care ședea lipită de zid.

— Tu, șuieră ea. Tu ai făcut-o. Și cu ghearele se repezi spre Nicole, căzând aproape peste ea. Nicole fu aproape sufocată când greutatea Biancăi căzu peste ea.

— Pleacă de aici, târfă grasă, zbieră Gerard. Aruncă unul din pistoale pe jos în spatele lui, îl înfundă pe celălalt sub cureaua deja talie și începu s-o ridice pe Bianca de pe Nicole.

— Vreau s-o omor, rânji Bianca, lasă-mă s-o omor acum.

Gerard luă arma și o îndreptă spre ea.

— Tu ai să fii omorâtă, nu ea.

Bianca zâmbi.

— Nu știi ce vorbești. Sunt eu, îți amintești? Femeia pe care o iubești.

— Iubesc, bolborosi Gerard. Ce bărbat te poate iubi? Crezi că m-aș putea împerechea cu o scroafă?

— Gerard, îl rugă Bianca, ești supărat?

— Proastă, scroafă înfumurată. Când te gândești, ce-ți închipuiai că eu, un Courtalain, aș putea s-o iubesc pe una ca tine. Te vor găsi moartă, sinucisă din durere pentru moartea soțului său, crimă comisă, fără îndoială de bandiți.

— Nu, murmură Bianca cu mâinile întinse, cu palmele în sus.

— Ba da, zâmbi, bucurându-se răutăcios. Moșia Armstrong va fi lăsată proștilor de gemeni care neavând alte rude, o vor avea pe Nicole ca tutore, iar eu voi fi soțul ei.

— Soțul ei? oftă Bianca. Spuneai că o urăști. El începu să râdă.

— A fost un joc. Noi doi am jucat un joc și eu am câștigat.

Nicole începu din nou să gândească. Poate că ar putea să-l țină de vorbă, până dă cineva peste ei.

— Nimeni n-o să creadă că Bianca s-a sinucis pentru Clay. Toată lumea știe că-l urăște.

Bianca se întoarse spre Nicole, privind-o cu ură, însă fu pentru prima oară că schimbă priviri complice și de înțelegere între ele.

— Da, și oamenii care muncesc la câmp și toți servitorii știu că ne vedem foarte rar.

— Da, dar mai târziu, se vorbea că v-ați împăcat, că Armstrong nu mai bea și că a devenit un soț ireproșabil, spuse Gerard.

Bianca privea înnebunită.

— Bianca este o lady englezoaică, spuse Nicole. Face parte din aristocrația engleză, în Anglia aristocrația a supraviețuit, dar în Franța ea nu mai există. Ar fi o soluție admirabilă.

— Nu e nimic, spuse Gerard, nimic. Toată lumea știe că în Franța va veni regalitatea. Atunci voi fi căsătorit cu nepoata unui duce. Marea familie Courtalain, va continua prin mine.

— Dar... începu Nicole.

— Destul, țipă Gerard. Mă crezi prost, nu-i așa? Crezi că nu înțeleg șiretlicurile tale, să mă ții de vorbă? îndreptă pistolul spre Bianca.

— N-aș vrea-o nici dacă ar fi regina Angliei însăși. E grasă, urâtă, și îngrozitor de proastă.

Bianca se repezi cu mâinile la fața lui.

Gerard se zbatu un moment sub greutatea ei care-l sufoca.

Glonțul porni și încet, Bianca se îndepărtă de el, cu mâinile pe burtă. Printre degete, se văzu sângele curgând.

Nicole urmărise cu ochii tot timpul pistolul aruncat de Gerard pe jos, dar acum el se lupta cu Bianca, între ea și armă. Privi în jurul încăperii goale, până când văzu o scândură atârând din perete. Cu o putere supraomenească, trase de scândură până o detașă.

Câteva momente după împușcătură, Nicole îl lovi pe Gerard cu scândura. El se clătină, în timp ce Bianca se prăbuși jos.

— M-ai rănit, șopti în franceză, atingând cu degetele tâmpla însângerată. Pentru asta vei plăti cu fiecare clipă din viața ta. Se apropie, în timp ce ea se rezema cu spatele de perete.

Sângerând abundent, Bianca îl vedea printr-o ceață pe Gerard apropiindu-se de dușmanca ei. Avea un pistol în mână. Cu ultima picătură de putere îl ridică, ținti și apăsă pe trăgaci. Muri înainte să vadă dacă țintise bine.

Nicole rămase nemișcată, în timp ce Gerard părea paralizat. În ochi. I se citea surprinderea și uimirea față de ce i se întâmpla, părea că reacționează înainte să audă împușcătura. Căzu apoi foarte încet, mort, cu uimirea în ochi.

Nicole se îndepărtă de el. Amândoi zăceau pe podea. Gerard avea mâna întinsă peste Bianca și, cum îi privea, observă că într-un reflex mortal, mâna Biancăi o strângea pe cea a lui Gerard. Moartă, îl ținea cum n-ar fi putut s-o facă în viață. Nicole începu să fugă spre casă.

Trebuie să-l găsesc pe Clay.

În bibliotecă, pe jos, erau urme de sânge, dar nici urmă de Clay. Inima ei încetase să bată mai de mult.

Se opri deodată și se așeză pe canapea, cu fața în mâini. Îi trebuia timp să se gândească și să se liniștească, dacă voia să-l găsească. S-ar

fi putut să-l fi găsit cineva și să-l fi luat. Nu, dacă ar fi fost așa, atunci în casă ar fi fost agitație.

Unde să se fi dus? Se ridică, știind sigur unde s-ar fi dus, în boschet.

Avea lacrimi în ochi, alergând departe, până la peșteră. O dureau plămânii, inima îi bătea, dar nici nu se gândi să se oprească. Nici nu trecuse bine printre tufe, că-l văzu. Părea că se simte bine, cu un braț întins spre apă.

— Clay, murmură ea îngenunchind lângă el. Deschise ochii și-i zâmbi.

— Am judecat-o greșit pe Bianca. A fost destul de curajoasă să încerce să măucidă.

— Lasă-mă să văd, spuse Nicole, trăgându-i cămașa plină de sânge de pe umăr. Rana era curată, dar el era slăbit fiindcă pierduse sânge. Era amețit, dar liniștit.

— Ar trebui să stai acasă, îi spuse, în timp ce-i lega rana cu o bucată ruptă din bluza ei. O privea. De unde ai știut?

— Avem timp pentru asta mai târziu, spuse ea brusc. Acum, îți trebuie un doctor, imediat. Încercă să se ridice, dar el o luă de braț.

— Spune-mi.

— Bianca și Gerard au murit.

O privi lung. Detaliile vor veni la timpul lor.

— Du-te în peșteră și adu unicornul.

— Clay, nu este timp...

— Du-te.

Ezitând, se duse în peșteră și aduse unicornul de argint turnat în sticlă. Clay îl puse jos și sparse sticla cu o piatră.

— Clay, protestă ea.

Ședea întins pe iarbă, ținând unicornul eliberat, în sfârșit.

— Odată mi-ai spus ce gândeai, că nu erai demnă să atingi un lucru ce fusese atins de Beth. Ce n-ai înțeles, era că eu eram acela.

Se ridică în cot, puterea îi mai scăzuse după ce spărsese sticla, și puse unicornul în fața ei, pe rochie. O privi cu subînțeleș.

— Îl voi recăștiga mai târziu.

Ea râdea, cu lacrimi pe obraji.

— Trebuie să mă duc după doctor.

O prinse de fustă.

— Te vei întoarce la mine?

— Întotdeauna.

Nicole se uită în corsajul rochiei.

— E ceva aici care mă înțeapă și trebuie să mi-l scot acum.

— Mă ofer voluntar. Zâmbi cu ochii închiși, Nicole se întoarse spre ieșire.

SFÂRȘIT